

Бренда Джойс

СКАНДАЛ

Бренда Джойс

Скандал

ПРОЛОГ

Есекс, Англия 1852

Това със сигурност беше най-злосъщният ден в живота ѝ. Ан се опитваше да не дава ухо на радостното бърборене на своите братовчедки, наобиколили Фелисити, която се обличаше за празненството. Годешът ѝ с виконт Лион щеше да бъде обявен чак довечера, но цялото графство и половин Лондон вече знаеха новината. Самата Ан предпочиташе да не я знае и в момента да е някъде другаде – където и да е, само не в спалнята на братовчедка си. Беше помолила да отиде в собствената си спалня – малка, тъмна стая, която тя мразеше, но леля ѝ не позволи, настоявайки, че се нуждаели от помощта ѝ, за да приготвят Фелисити за второто по важност събитие в нейния живот.

Но засега още не бяха опрели до помощта на Ан, защото френската камериерка се справяше с всичко сама. Пред погледа на Ан талията на Фелисити бе пристегната толкова силно, че стана пет сантиметра пътнка. До този миг Ан никога не бе завиждала на братовчедка си, но сега наблюдаваше заоблените ѝ гърди и бедра и почти я мразеше, че е толкова женствена и красива. Винаги се бе смятала за дребна и невзрачна, но днес повече от всякога се чувстваше грозна, необичана и ужасно самотна.

Ан стисна клепачи, Фелисити нямаше представа, че всяка произнесена от нея дума се забива като острие в сърцето на братовчедка ѝ. От години Ан беше влюбена в Доминик Сейнт Джордж. Никога не се бе опитвала да прикрива чувствата си от когото и да било, но всички – и леля ѝ, и чичо ѝ, и братовчедките ѝ се отнасяха насмешливо и с откровен скептицизъм към нейната увереност, че един ден Дом не само ще ѝ обърне внимание, но и ще се ожени за нея. Глупости, мислеше си с горчивина сега тя, можех да падна от коня в краката му, както направи Фелисити, и той пак нямаше да ме забележи.

Сърцето ѝ щеше да се взриви. Поне Фелисити да бе престанала постоянно да повтаря колко красив и богат е Дом Сейнт Джордж.

– О, мамо – изчурулика за стотен път Фелисити. – Толкова съм щастлива и толкова се вълнувам!

– И има защо, след като си хванала такъв мъж – безцеремонно заяви Една Колинс. – Благодаря на Бога, че херцогът и маркизът го привикаха да се прибере у дома и му наредиха да се ожени. Само като си

помисля, че ако се беше забавил с един ден, ти вече щеше да си дала дума на лорд Харолд Рийд.

Фелисити беше най-малкото от петте деца на Една и нейна единствена дъщеря. Бе дебютирала в обществото преди четири години и оттогава насам беше получила дузина предложения за женитба. Но тя отхвърли всичките. Ан бе присъствала на безбройните дебати в семейството за това кого да избере Фелисити. В крайна сметка всички се бяха обединили около мнението, че тя трябва да се омъжи тази година и бяха решили, че е най-добре да приеме предложението на лорд Рийд – доста по-възрастен от нея, но много богат барон. Но тогава се появи Дом и всички други възможности мигновено бяха забравени.

Ан преглътна мъчително. Самата тя не беше дебютирала в обществото – не защото бе едва на седемнадесет и не защото чичо ѝ и леля ѝ никога нямаше да похарчат заради нея толкова пари. А защото Ан обичаше Дом прекалено силно, за да търси друг жених.

Щеше да си остане стара мома до края на дните си.

О, Господи! Нима щеше да продължи да обича Дом, въпреки че той е съпруг на братовчедка ѝ? Ан припряно избърса търкулналите се от очите ѝ сълзи, преди Една или Фелисити да са ги забелязали.

Камериерката-французойка ѝ хвърли бърз, изпълнен със съчувствие поглед.

Но Една не забеляза нищо. Беше твърде заета с дъщеря си.

– Дръж се както подобава, бъди добра съпруга и нищо няма да ти липсва. Трябва да приемеш всички черти на характера му – добри или лоши – предупреди тя.

Но Фелисити – русокоса, красива и синеока – се засмя лукаво.

– Знам всичко за репутацията на Дом Сейнт Джордж, мамо. Знам, че той винаги е имал най-красивите жени на земята и че обича своите състезателни коне повече и от тях. За глупачка ли ме смяташ? Знам как да бъда дама, мамо. Но със сигурност няма да прекалявам с благородството. Няма да допусна Дом да избяга при любовницата си веднага след първата ни брачна нощ! Нито пък ще му позволя да обича някой кон повече от мен!

От устните на Една се изтръгна дрезгав звук, навярно в знак на одобрение.

– Но ако той все пак има любовница или пък предпочита конете си, ти просто си трай.

– Твърдо съм решена да опитомя саможивия и безсърдечен виконт Лион – засмя се Фелисити. Сините ѝ очи заблестяха. – Никога няма да

пренебрегна факта, че един ден ще бъде маркиза Уейвърли, а по-късно и херцогиня Ръдърфорд.

Ан не можеше да издържа повече. Във въображението си виждаше Дом – златокос, загорял от слънцето, – виждаше как се усмихва топло на Фелисити, виждаше трапчинката, вдълбана в дясната му буза. Тя скочи на крака и се втурна по мекия син персийски килим към дъбовата врата.

– Ан! Къде си мислиш, че отиваш? – рязко извика Една. – Върни се веднага тук, млада лейди.

Но за пръв път в живота си Ан пренебрегна волята на страховитата си леля. Вкопчена в последните останки от гордостта си, тя избяга от стаята.

Ан стоеше сама до стената на балната зала в Уейвърли Хол – главната резиденция на бащата на Дом – Филип Сейнт Джордж, маркиз Уейвърли. Стоеше и се взираше през тълпата към прага на салона, където се беше събрало цялото семейство Сейнт Джордж, заедно с чичо й, леля й и братовчедите й. Погледът й бе прикован безпомощно в Дом Сейнт Джордж.

В черен фрак, черни панталони със сатенен кант и снежно-бяла риза със сапфирени копчета, които отразяваха блясъка на петте огромни полиlesa на тавана, той представляваше великолепно гледка. Беше най-красивият мъж, когото бе виждала през живота си. Чертите му бяха правилни, изваяни, непоносимо съвършени. Но онова, което го правеше тъй завладяващо прекрасен, бе типичното за всички в рода Сейнт Джордж невероятно съчетание на цветовете: бронзова кожа, топазени очи, гъста кестенява коса със златни кичури. Тъкмо очите му винаги я бяха привличали неудържимо. Златисти, омагьосващи, загадващи за скрити тайни и спотаена болка, тези очи я примамваха така, както сирените примамват изгубените сред водната шир моряци. Тези очи бяха очи на самотник.

Той стоеше до Фелисити, която изглеждаше пленително красива в бледосинята си вечерна рокля. Тя сияеше, докато Дом просто кимаше или се усмихваше учтиво на непрекъснатия поток от гости, които се спираха да поздравят него и годеницата му. Сдържан както винаги.

Фелисити не преставаше да се смее и да бърбори, вкопчена в него. Ан никога не беше виждала братовчедка си да се държи толкова безсрамно. Дом я слушаше с внимание, но изглеждаше някак отегчен.

Изведнъж погледите им се срещнаха. Дом бързо извърна очи. Но не и Ан.

Не за пръв път тази вечер погледите им се сблъскаха толкова надейно и необяснимо. Тази вечер той най-после я беше забелязал. Ан нямаше представа защо. Лицето ѝ бе преbledняло, изражението ѝ – безжизнено, очите ѝ – зачервени и подути, носът ѝ – също зачервен. Освен това беше облечена в проста момичешка рокля, взета за доизносване от гардероба на Фелисити. Роклята беше с морскосин цвят, който се струваше на Ан недостатъчно тъмен. Предпочиташе да е черна.

Дом обърна отново глава и отправи поглед покрай викария и съпругата му, през цялата дължина на покрития с паркет бален салон – право към Ан.

Ан не отмести очи. Вдигна брадичка. Дом се извърна, прегърна Фелисити и заговори с викария.

Ан продължи да го гледа. Изпитваше странно усещане, но вече нищо не можеше да се промени. Годешът беше обявен официално. Дом бе надянал на пръста на Фелисити великолепен осемкаратов сапфир, обграден с няколко реда диаманти. Тълпата беше избухнала в аплодисменти, а когато Дом целуна годеницата си по бузата си – и в радостен смях.

Фелисити шепнеше нещо в ухото на Дом и той трябваше да се наведе леко към нея, за да я чува. Твърде разголената ѝ гръд се притискаше към ръката му. Дом не правеше никакъв опит да се отмести; другата му ръка все още бе около талията ѝ. Бяха изумителна, идеална двойка. Ан се извърна рязко... и се сблъска с един висок мъж.

– Полека! – възкликна херцог Ръдърфорд, като протегна ръка, за да я задържи: На пръста му сияеше рубиненият пръстен-печат с герба на Ръдърфорд. – Здравей, Ан. Защо не си при твоето и моето семейство да посещаш гостите?

Тя вдигна поглед към херцога – мъж, който ѝ вдъхваше страх, въпреки че винаги се бе отнасял извънредно мило с нея. Но той бе един от най-богатите, най-знатните и най-могъщи хора в кралството. Ан отново преглътна мъчително.

– Аз... – Отчаяно се опитваше да измисли подобаващ отговор. – Не се чувствам много добре.

– Разбирам. – Златистите му очи грееха топло. – Мога ли да ти помогна с нещо?

Погледът на Ан се плъзна отново към другия край на салона. Дом стоеше мълчаливо, а Фелисити разговаряше с някакви местни благородници.

– Не.

Херцогът проследи посоката на погледа ѝ.

– Привлекателна двойка са. Жалко, че не си подходжат.

Ан премига изненадано. Сигурно не бе чула добре.

– Вие... не одобрявате годежа им?

– Радвам се, че внукът ми най-после се жени. А и както изтъкна самият той, Колинсови са изтъчнено семейство. Всъщност кръвта им е дори по-синя от нашата, пък и далеч не са обеднели колкото мнозина други от висшата класа. Как бих могъл да не одобрявам? Дом е твърдоглав. Не ми обърна никакво внимание, когато се опитах да му кажа, че това момиче не може да го направи щастлив.

Ан се взря в него. Колко проницателен човек бе херцогът.

– Но... тя е толкова красива.

– Красотата не е всичко на този свят, скъпа моя. Ан, ти си твърде бледа. Може би имаш нужда от малко въздух? – Беше учтива заповед.

– Да – промълви с благодарност Ан. – Точно от това имам нужда! Извинете ме, Ваша светлост. – Тя се обърна.

Докато прекосяваше претъпкания с гости салон, имаше чувството, че Дом я наблюдава. Но си каза, че си въобразява.

Беше стигнала вече до разтворените френски прозорци, водещи към терасата и градините, когато една прислужница я настигна тичешком и пхна нещо в ръката ѝ, сетне изчезна. Ан се спря. Това, което държеше, беше сгънато парче хартия.

Изпълнена с любопитство, тя пристъпи през прага на терасата и разтвори листчето. Сърцето ѝ спря да бие. Бележката беше от Дом. Той искаше да се срещне с нея в градината.

Ан бе стъписана, смаяна. Това някаква шега ли беше?

Нощта бе топла и задушна. Може би по-късно щеше да завали, но в момента небето бе ясно и на него светеха хиляди трепкащи звезди и сияйният сърп на луната. Ан бързо прекоси терасата, мина покрай фонтана от бял мрамор и остави къщата зад гърба си. В градината, сред пъстрите цветове и упойващия аромат на люляци и глицинии, тя се спря. Какво искаше Дом? Той бе сгоден за Фелисити, защо си уреждаше среща с нея?

Ан притисна длан към гърдите си, сякаш така щеше да облекчи болката, която разкъсваше сърцето ѝ. Но това не ѝ помогна.

Не знаеше от колко време вече стои неподвижно до стария дъб. Изпитваше остро, пронизващо чувство на загуба, което ѝ напомняше за деня, когато узна за смъртта на баща си. Топлият летен въздух галеше

навлажнените ѝ от нови сълзи бузи. Струваше ѝ се, че ще се задуши от мъка.

Изведнъж усети, че някой я наблюдава.

Обърна се бавно. На каменното стълбище на терасата стоеше Дом. Тъмният му силует се открояваше като черна сянка на фона на ярко осветената къща.

– Д-дом?

Той я гледаше без да помръдне.

Сърцето на Ан се разтуптя неудържимо; в тона ѝ се прокрадна учудване. Това не беше шега.

– Д-дом? – повтори тя. Не можеше да помръдне. Изражението му беше толкова напрегнато, изопнато... сериозно. Тялото ѝ сякаш се залюля лекичко към него.

Погледът му бе толкова пронизващ – струваше ѝ се, че прониква чак в душата ѝ.

От ръката му изпадна нещо – нещо бяло и смачкано, навярно кърпичка. Беше тръгнал към нея.

– Ан.

Никога досега не я беше наричал с малкото ѝ име. Ан не успя да каже нищо. Трепереше. Какво можеше да иска Дом от нея?

– Какво става, Ан? – попита той.

– Аз... аз реших да се скрия.

Дом стисна челюст.

– Това е празненство. – Погледът му не се отместваше от лицето ѝ. – Предполага се, че празненствата са нещо забавно.

Тя прехапа устни.

– Това не е.

Сега погледът му беше върху устните ѝ.

– Да, предполагам, че не е – не и за теб.

Ан се вцепени. Нима той знаеше? Нима четеше мислите ѝ? Възможно ли бе да знае, че тя го обича? Че ще го обича до смъртта си? Не, сигурно си въобразявам, бързо реши Ан.

– Бих... бих искала да ти поднеса поздравленията си – прегракнало каза тя.

Той отново се взря в очите ѝ. Съвсем ясно се виждаше как вената на слепоочието му пулсира.

– Наистина ли?

– Д-да.

Внезапно Дом пхна рязко ръце в джобовете си. При това

движение лунните лъчи попаднаха върху сапфирените копчета на ризата му и скъпоценните камъни заблестяха.

– Колко си благородна.

Ан пое дъх. Той наистина знаеше.

– Не. Н-не съм... ни най-малко.

Искаше да спре да трепери. Но беше толкова изнервена... а и това, че погледът му отново бе вперен в устните ѝ, усложняваше нещата още повече.

– На колко си години, Ан? – попита изведнъж Дом.

Ан навлажни устни с език.

– На осемнадесет – отговори тя с пресипнал глас. Лъжеше.

– Изглеждаш по-млада. Много по-млада. – Той извърна глава и сега пред очите ѝ беше само съвършеният му профил.

Ан усети как въздухът, събран в дробовете ѝ, излиза припряно на един дъх.

– На седемнадесет съм – призна тя шепнешком.

Той рязко обърна глава към нея. Кехлибареният му поглед я прониза.

– Ти си още дете.

– Н-не! – заекна Ан. – Не с-съм! Почти на осемнадесет съм, кълна се!

– Тази вечер – грубо каза той – ти си на седемнадесет, а не на осемнадесет... просто едно дете. – Изведнъж, необяснимо защо, изражението му се смекчи. – Ще ти мине, Ан. Обещавам ти.

Тя се взря в хипнотичните му очи.

– Не. Никога няма да ми мине.

Той се вкамени. Погледът му се плъзна към устните ѝ, сетне бързо се вдигна.

– Хайде, позволи ми да те заведа обратно вътре. Преди изчезването ни да е предизвикало клоки.

– Обичаш ли я? – чу Ан собствения си глас и в същия миг ѝ се присиска да потъне в земята. Но също толкова силно ѝ се искаше да узнае.

– Не. – Ръката му се вдигна и увисна във въздуха. После съвсем нежно обхвана бузата ѝ.

Ан замръзна на мястото си.

Никога досега не я беше докосвал. Докосването му бе най-изумителното усещане, което бе изпитвала през живота си. Ан затвори очи. Неспособна да се спре, тя извърна леко лице и го притисна към топлата му ръка.

– Не – повтори дрезгаво Дом. – Не я обичам. – Ръката му внезапно се сви в юмрук. Очите на Ан се отвориха и срещнаха неговите. Дъхът ѝ секна; в зениците му имаше блясък, какъвто никога не беше виждала. Кокалчетата на стиснатите му пръсти погалиха лицето ѝ. – Въпросът не е в любовта. Никога не е бил.

Тогава пръстите му докоснаха влажните ѝ, разтворени устни.

– Дом... – прошепна Ан.

– Някой целувал ли те е някога, Ан? – рязко попита той. Ръката му, допряна до нейните устни, трепереше.

Тя поклати безмълвно глава.

Дом се взря в нея. Юмрукът му се притисна към извивката между шията и рамото ѝ. Изведнъж пръстите му се разтвориха и обхванаха врата ѝ.

– В такъв случай имам огромната чест – прошепна той, като се наведе към нея – да бъда първият.

Ан застина, неспособна да се усмихне, тръпнеща в очакване.

Устните му докоснаха нейните съвсем лекичко, едва доловимо. Ан беше разочарована. После той отново я докосна с устни – и пак толкова бързо, пак толкова за кратко. Ръцете на Ан се вкопчиха в раменете му. Той застина неподвижно, опрял лице до нейното.

И тогава устните му се разтвориха и се впиха в нейните. От гърдите ѝ се изтръгна вик.

Дом я сграбчи във властна прегръдка. Целуваше я жадно, ненаситно. Ан престана да разсъждава. Притисна се към него, в него; прегърна го с все сила, готова да приеме целувката му, всичко. Внезапно езикът му докосна нейния. И също толкова внезапно се отдръпна.

От гърдите ѝ се изтръгна тихо възклицание.

Дом откъсна устни от нея. Дишаше тежко.

– Трябва да те прибера вътре – дрезгаво извика той и се опита да я отблъсне.

– Не!

Ан се вдигна на пръсти и впи като обезумяла устни в неговите.

Дом се вцепени. Но това трая само миг. Докато тя го целуваше – неумело, отчаяно, ръцете му се склочиха около кръста ѝ в здрава прегръдка. Сетне устните му се разтвориха – горещи, влажни, жадни – и двамата паднаха на тревата.

Виковете на Ан отекнаха в нощта.

1

Уейвърли Хол, 1856

Беше прекрасен летен ден: топъл, слънчев, безоблачен. Прекрасен, с изключение на една подробност. Днес погребваха маркиз Уейвърли.

Смъртта му бе внезапна и неочаквана. Той беше едва петдесетгодишен и винаги бе изглеждал напълно здрав. А и баща му, въпреки своите седемдесет и четири години, се радваше на цветущо здраве. Но наскоро маркизът ненадейно се бе разболял от грип и само за няколко дни се бе споминал.

Тъй като погребваха Уейвърли в провинцията, край гроба се бяха събрали само стотина души. Местните благородници, земевладелци и арендатори се бяха смесили с херцози и перове, а те от своя страна – с цялото население на село Дълтън: пекари, месари и дърводелци, доячки и пастири. Никой от тези хора не беше дошъл тук от обич към покойния маркиз. Приживе Филип Сейнт Джордж бе саможив, отдаден на научни занимания човек, който прекарваше по-голямата част от времето си извън страната, пътешествайки из различни екзотични кътчета. Някои от присъстващите бяха дошли от уважение. Но всички без изключение бяха тук предимно по задължение. Задължение към Уейвърли... и към бащата на маркиза, херцог Ръдърфорд. Дори кралицата беше изпратила своите съболезнования.

И всички без изключение обсъждаха полугласно странното желание на Филип да бъде погребан в провинциалното имение Уейвърли Хол, вместо в мавзолея в лондонския дом на рода Ръдърфорд, при многобройните си прославени предци.

Ан правеше всичко възможно да утеши херцога, който се бе превърнал в нейна опора през последните години и който сега плачеше над гроба на единственото си дете, единствения си син. Тя го прегърна. Въпреки че никога не бе била близка с Филип, нито бе изпитвала обич към него, беше обикнала баща му. Неговата мъка бе и нейна мъка. Когато се появиха четирима мъже, понесли ковчега на раменете си, погледът ѝ се замъгли от сълзи.

През краткия си живот беше присъствала само на едно погребение – това на баща си, починал когато Ан бе едва на десет години. Спомняше си съвсем ясно цялата болка и скръб, които бе изпитала тогава. Но онова погребение изобщо не приличаше на сегашното. Баща ѝ беше

скитник и мечтател без пукната пара и бе оставил Ан съвсем сама, без близки. Само шепа съседни, които тя не познаваше, присъстваха на кратката церемония в Бостън. На гроба не дойде никой, освен свещеника. Скоро след това Ан напусна Америка. Завинаги.

Тя стисна ръката на херцога още по-здраво и погледна крадешком покусеното му лице. Изпитваше огромно съчувствие към него и ѝ се искаше да облекчи мъката му, макар да знаеше, че това е невъзможно. През последните четири години той беше нейният най-близък приятел.

Съпругата на Уейвърли, сега вече вдовстваща маркиза, хвърли в гроба бял карамфил. Лицето на Кларис беше бледо като фина слонова кост, в сините ѝ очи блестяха сълзи. Но тя стоеше гордо изправена в мъката си. Никой не се приближи до нея, за да я утеши – никой не смееше, дори Ан, колкото и да ѝ се искаше.

Първите буци пръст изтрополиха по капака на ковчега.

Тълпата се развълнува. От скръб или от нещо друго? Все едно, Ан не я беше грижа. През целия ден се бе старала да не обръща внимание на никого – така както никой не ѝ бе обръщал внимание толкова години. Но тъй като стоеше неотлъчно до херцога, това се оказа невъзможно. Селяните, които ѝ се бяха присмивали и я бяха осъждали през най-тежкия период на живота ѝ, благородниците, които клокарстваха по неин адрес, но нито веднъж не бяха дошли на посещение в дома ѝ, велможите, които дори не познаваше, защото нито веднъж не бе намерила смелост да отиде в Лондон – всички те сега стискаха ръката ѝ и ѝ изказваха своите съболезнования.

Почти замаяна, Ан наблюдаваше как всеки от тях се обръща към херцога и как изражението им се променя. Селяните ставаха смутени, арендаторите – смирени, но напрегнати, дребните земевладелци – почтителни, но някак предпазливи и резервирани. Хората от собствената му класа също се държаха почтително и със загриженост. Мнозина го прегръщаха топло. Ан усети нов прилив на скръб, но не заради себе си, а заради него.

Тълпата продължаваше да се вълнува. Дали пък не беше от любопитство? Понесе се тих шепот. Хората започнаха да обръщат глави. Ан също обърна взор.

И в този миг ѝ се стори, че целият ѝ свят се пръсва на парчета.

На могилата над гроба Ан видя черната лакирана каляска с огромния сребърен кръст на Лион, запретната с четири черни коня, които пръхтяха, захапали юздите. Двама кочияши в сребристо-черни ливреи държаха поводите, а отзад стояха изправени двама лакеи в същите

униформи. Вратата се разтвори с трясък.

Ан застина напълно неподвижно. Струваше ѝ се, че дори сърцето ѝ е спряло да бие.

Доминик Сейнт Джордж слезе от каляската и се спря. Силуетът му се очерта ясно на фона на яркосиньото небе.

Ан започна да трепери.

Златистата му глава беше високо изправена. Силните му рамене изглеждаха на Ан невероятно широки, а краката му като че ли бяха още по-дълги, отколкото си ги спомняше. Беше твърде далеч от нея, за да може да види добре изражението му. Но нямаше нужда да го гледа, за да си припомни всяка негова черта. Никога не би могла да забрави това лице, колкото и да ѝ се щеше.

Колко го мразеше!

Заради него бе приета толкова зле през последните четири безкрайни години – отхвърлена от всички, заклеймявана и осъждана, обвита в лоша слава. Заради него.

А той не беше споделил нейния срам.

Ан не можеше да помръдне, не можеше да диша. Той се бе върнал. Не беше очаквала да го стори, дори за погребението на собствения си баща.

Постепенно тя започна отново да си поема въздух – на кратки, болезнени малки глътки. Смяташе, че той вече не е в състояние да ѝ въздейства, но беше сбъркала. Все още ѝ въздействаше. И все тъй властно.

Ан си каза, че сега трябва да бъде силна, особено пред цялата тази тълпа, събрана за да изпрати Филип Сейнт Джордж във вечния му път. Пред тълпата, която преди години я бе обявила за американска авантюристка. Ако се покажеше разстроена или неуверена, всички щяха да решат, че все още го обича. Може би дори той щеше да реши същото. Изпитанията я бяха научили как да бъде силна – беше въпрос на оцеляване.

Главите започваха да се извърщат към нея, погледите – да се насочват от Дом към нея. В сърцето ѝ се прокрадна леден ужас. Преди четири години двамата бяха предизвикали скандал, но Дом не беше страдал – о, не. Тя беше тази, която се превърна в обект на неприлични подмятания, на похотливи погледи и приказки. Единствено тя. Тя бе тази, която беше предадена, изоставена. А сега той се бе осмелил да се върне у дома.

Ан нямаше да търпи това.

Доминик Сейнт Джордж сведе поглед към облечената в траурни дрехи тълпа, скупчена край гроба в подножието на могилата. Гледаше я

с разширени, слисани очи, неспособен да повярва, че не сънува.

Зад него конете пръхтяха, покрити с пот и кал. Дом идваше от Париж. Новината за болестта на баща му бе пристигнала преди два дни. Дом напусна Франция незабавно и пътува без почивка. Два дни и две нощи.

Но в съобщението не се казваше, че баща му може да умре.

Зави му се свят. Не, не можеше да повярва. Всички тези мъже в техните черни сюртуци и шапки. Жените в траурните си рокли. Свещеникът, застанал над отворения гроб. Божичко, маркизът беше мъртъв.

Баща му беше мъртъв.

Дом залитна. Усети, че някой се приближава зад гърба му – беше неговият камериер, Вериг.

– Милорд, сър... – каза дребният русоляв мъж.

– Остави ме – прекъсна го грубо Дом.

Вериг се върна при калаяската. На сериозното му лице беше изписана тревога.

Дом не се бе връщал у дома цели четири години. Внезапно очите му се изпълниха със сълзи – а той далеч не беше емоционален човек. Проклинаше се за дългото си отсъствие, за всичко. За това, че дори не познаваше собствения си баща.

Не можеше даже да твърди, че е обичал Филип. Беше отгледан от бавачки и възпитатели. С баща си се виждаше всеки ден точно за десет минути преди обяд, и то само за да бъде разпитан как върви обучението му и само когато Филип бе в Уейвърли Хол, а това се случваше рядко. Баща му беше учен, който се занимаваше с античността и обичаше да пътува. През по-голямата част от годината беше в чужбина.

На дванадесетия си рожден ден Дом бе заминал да учи в Итън и оттогава насетне се връщаше у дома не по-често от баща си. Някъде около тази възраст той бе започнал да се отнася към Филип Сейнт Джордж със същото безразличие, с което Филип се отнасяше към него.

Бяха баща и син. Но между тях никога не бе съществувала никаква връзка.

Само че днес на Дом не му беше безразлично.

Той потърка с ръка леко наболата си брада. Беше му зле и имаше чувството, че ще повърне. Слава Богу, от снощи не бе хапвал нищо. Как бе възможно това да се случи? Как бе възможно Филип да умре? Та той беше само на петдесет години. Беше здрав и силен. Никога не се бе разболявал сериозно, макар че толкова често пътуваше из места, където върлуваха епидемии – като Бомбай, например.

Дом с усилие раздвижи краката си, отиде до самия край на могилата и впери поглед надолу към тълпата.

Беше загубил всички шансове да опознае собствения си баща.

Нямаше нужда да се рови из паметта си, за да си спомни последната среща с Филип. Беше в деня на сватбата му – ден, за който Дом решително избягваше да мисли. Но днес бе изключение.

* * *

Стоеше с баща си и дядо си на стъпалата на малката провинциална църква на село Дълтън и поздравяваше гостите, които наброяваха едва две дузини и бяха все роднини. Да, но далечни роднини, изпълнени със завист към него заради богатството и положението му – неща, които те не притежаваха. Навсякъде го посрещаха коси погледи и шушукания. Той вече беше решил да се преструва, че всичко е наред. Че не го е грижа за скандала, който бе причинил, и то точно тук, в сърцето на земите на Ръдърфорд, наред собствения си дом.

– Може би е по-добре да се усмихнеш, Доминик – промърмори под носа си Филип, когато започнаха да посрещат гостите.

– За какво трябва да се усмихам?

– Ти сам създаде тези обстоятелства – спокойно каза Филип, пребрегвайки неприкритото обвинение в тона на сина си. – Може би е добре да възпиташ у себе си малко съвест, Доминик.

Слепоочията на Дом пулсираха неистово. И без това вече се презираше достатъчно.

– Знам, че няма да ми повярваш, но аз имам съвест.

Филип се разсмя.

– Може би трябваше да се вслушаш в нея още преди години... или поне по време на празненството по случай годиша ти с Фелисити.

Дом мрачно си пое дъх. Бученето в главата му се засили.

– Туше.

И двамата внимаваха да не говорят за онази нощ – нощта, в която го бяха открили с Ан Стюарт при твърде компрометиращи обстоятелства.

– Естествено, твоята съвест или липсата на такава е без значение за мен. Ти ще продължиш да вършиш каквото ти скимне, както си правил винаги. Все пак се надявам, че един ден, когато умра, ще започнеш да се държиш по-прилично, както подобава на положението ти.

– Не знаех, че си загрижен за моето поведение – разкайно каза Дом.

– Не съм – отвърна Филип. – Само че ти си мой наследник и

всичко, което вършиш, рефлектира върху мен.

Дом замълча. Какво беше очаквал за сватбения си ден? Сърдечна прегръдка? Някакъв знак за бащинска привързаност... или дори обич?

– Не е ли малко късно за бащински съвети, татко? – Тонът на Филип бе натежал от ирония.

– Без съмнение.

* * *

Облечените в черно хора в гробището отново изплуваха пред погледа му и това го откъсна от миналото. Дом се опита да овладее треперенето си. При последната им среща баща му бе говорил за собствената си смърт. Каква ирония!

Дом пропъди спомена за този отдавнашен кратък разговор. Не можеше обаче да се освободи от чувството за вина, което стягаше сърцето му все по-силно. Сякаш досегашното угризение – а и съжаление – не му бяха достатъчни.

Той пое дълбоко дъх, за да се поуспокои. Погледът му обходи познатата панорама наоколо. Беше топъл и слънчев летен ден. Небето бе яркосиньо, тревата – тучно зелена, навсякъде цъфтяха цветя. Сред меко заоблените хълмове в далечината се забелязваха неясните розово-бели очертания на Уейвърли Хол. Само на няколко километра зад него беше брегът на Ламанша. А на север хълмовете бяха много по-стръмни, опасани с огради и каменни стени, изпъстрени със стада пасящи крави и овце.

Погледна отново надолу. Гробът представляваше отблъскваща гледка – тъмна, влажна, червеникавокафява дупка, която приличаше на кървяща рана, зейнала в плодородната земя. Дом нямаше обичай да се моли – бе престанал да вярва в Бог по време на войната, но сега изпитваше непреодолима нужда от молитва.

Господи, прошепна той, дай мир на душата на баща ми, помогни ми да намери покой... благослови го. Амин.

Очите му се напълниха със сълзи. Трябваше да стисне силно клепачи, за да ги спре. Погледът му се спря на един от присъстващите на погребението хора. Стърчащ с повече от педя над останалите, херцог Ръдърфорд стоеше с наведена глава, притиснал към устните си кърпичка. Тялото му се разтърсваше от ридания.

Дом преглътна. Дядо му винаги се бе държал с него много по-бащински от собствения му баща.

Ковчегът вече бе в гроба. Беше изработен от тъмен, блестящо

полиран махагон, обкичен с бели карамфили. Сърцето на Дом се сви болезнено. Майка му се бе погрижила всичко да е изпитано до съвършенство. Както винаги. Имаше чувството, че тя непрестанно се бои да не направи някоя ужасна грешка, която да я изложи пред хората. Но нито веднъж не беше сгрешила. Винаги беше елегантна, изискана, възпитана и любезна. Дом нямаше представа как съумява да изглежда така през цялото време, особено пък в момента. Но разбираше защо това е толкова важно за нея. Кларис Сейнт Джордж бе дъщеря на прост викарий. Но ако човек не знаеше този факт, никога не би се досетил за произхода ѝ.

Ако Филип не беше умрял, един ден Кларис Сейнт Джордж щеше да бъде великолепна херцогиня. Дом се помъчи да види дали майка му плаче, но това бе невъзможно, защото лицето ѝ бе скрито зад плътен воал. Едва ли обаче би показала мъката си открито, каза си той. Не бе сигурен дали тя изобщо изпитва мъка – в крайна сметка, двамата с Филип от години живееха разделени.

Дом се взря в ковчега. Беше твърде късно. Съжаляваше, че душата му е празна, че не бе обичал Филип така, както един син трябва да обича баща си. Съжаляваше за миналото... за цялото си минало. Но беше твърде късно.

* * *

Само ако можеше да забрави онзи кратък миг на изпепеляваща страст в тъй далечната знойна лятна нощ сред градините в Уейвърли Хол!

Но тя не можеше да го забрави. И нямаше да го забрави, никога. До края на живота си. Това бе кулминацията на всичките ѝ мечти, на най-необузданите ѝ фантазии. В онази нощ Ан бе почувствала, че той я обича така, както го обичаше тя.

Ала само след две седмици беше открила, че е грешила дълбоко, че е била пълна наивница.

Внезапно осъзна, че от много дълго време се е вторачила право пред себе си. Право в Дом Сейнт Джордж... Докато всички присъстващи се бяха вторачили в нея.

Ан стисна очи, обляна в пот, повтаряйки си непрекъснато, че той не възнамерява да остане за дълго в Уейвърли Хол.

Нямаше да му го позволи.

Противно на волята си тя отвори очи и обърна поглед към жената, която упорито бе избягвала да поглежда още от пристигането си в гробището. Фелисити бе облякла гълъбовосива, а не черна рокля и

изглеждаше по-красива от всякога. Но дали наистина е така, или просто след тези четири дълги години съм забравила колко е хубава всъщност братовчедка ми, запита се Ан. Самото ѝ присъствие караше Ан да се чувства по-дребна, по-грозна, по-невзрачна и по-тромава от когато и да било.

Тя вдигна глава. Беше на двадесет и една години. Никога повече нямаше да бъде дете. Дом се бе погрижил за това. Нямаше от какво да се тревожи, от какво да се бои. Най-вероятно Фелисити също щеше скоро да се върне в Лондон, защото твърде рядко ѝ се случваше да дойде в провинцията. И тя, и Дом трябваше да си отидат. Незабавно.

Фелисити също бе забелязала Дом и го съзерцаваше открито. Не бе трудно да се прочете какво говорят очите ѝ. Сърцето на Ан се сви. Миналото оживя пред нея с цялата си жестокост. Фелисити все още искаше Дом.

Ан си каза, че това няма значение. Че не я интересува.

Беше започнала да трепери. Зави ѝ се свят. Искаше ѝ се да не е тук, до открития гроб. Където и да е другаде, но не тук. Искаше ѝ се Дом да не се бе връщал у дома. Но всъщност само се заблуждаваше и тя го знаеше. Истината бе, че от много дълго време очакваше Дом да се върне. От четири години очакваше своя час... и своето отмъщение.

Никога нямаше да му прости.

Ръката ѝ все още обгръщаше кръста на херцога, затова Ан веднага усети как старецът трепна, когато съзря своя внук. Едва сега тя забеляза, че Дом е облечен в ловджийско сако от туид, панталони за езда и високи ботуши, опръскани с кал. Очите ѝ се разшириха от удивление. Нима никога нямаше да прояви поне малко благоприличие? Дори на погребението на собствения си баща?

– Той трябва да бъде поставен на място, Ан – натъртено каза Ръдърфорд, сякаш смяташе, че тъкмо *тя* е човекът, който е способен да се справи с тази невъзможна задача.

Самата мисъл накара лицето ѝ да пламне.

– Той трябва да бъде нашибан е камшик – изсъска тя. Трепереше още по-силно, всъщност, тресеше се цялата. – Как може да дойде в такова облекло? Ах, да, навярно е планирал лов на лисици за днес следобед.

Херцогът стисна лекичко ръката ѝ.

– В конюшната имаме изобилие от камшици. Избери който пожелаеш. Ако искаш, ще ти помогна. – Но тонът му издаваше обичта, която изпитваше към единствения си внук.

Ан не се засмя, въпреки че идеята да напердаши Дом така както

човек би напердашил някое много непослушно дете, и достави известно задоволство.

Той се бе върнал. Но нямаше да остане, нали?

В края на краищата, преди четири години си беше тръгнал без дори да се сбогува. Безсърдечно, грубо, нехайно. И през всичките тези години не си бе направил труда да се върне, нито веднъж. Не й бе изпратил нито един ред. Ни помен от извинение, било то и неискрено, а това бе най-малкото, което й дължеше.

Ако Дом възнамеряваше да остане, й предстоеше война.

Смръщила вежди, тя отново погледна крадешком към Фелисити и с изумление откри, че братовчедка й я наблюдава. Фелисити веднага отклони очи, но това не попречи на Ан да забележи нейното въодушевление и да прозре намеренията й.

Това я разстрои окончателно. Завръщането на Дом само по себе си беше достатъчно ужасно, а ето че към него се прибавяше и очевидното намерение на Фелисити да възкреси отношенията си със своя бивш годеник, прекъснати преди четири години. Ан задиша учестено. Гробът вече беше запълнен с пръст. Тълпата започваше да се разпръсква. Дамите и господата се отправяха към очакващите си карети; само неколцина мъже тръгнаха към тях, за да поговорят с херцога. Погледите на хората продължаваха да я пронизват, сетне се отместваха към Дом, застанал горе на възвишението. Ан знаеше, че всички говорят за тях. Не можеше да стои повече тук. Положението бе непоносимо, неудържимо. Тя хвана полите на роклята си, побягна към собствената си открита карета и се метна на капрата. Сетне грабна поводите и ги дръпна с все сила.

Каретата подскочи и кестенявата кобила се втурна рязко напред. Ан погледна плахо през рамо. Ужасът й нарасна. Черната лакирана каляска със сребърния кръст на рода Лион беше изчезнала.

Ан се наведе напред и дръпна отново поводите. Кобилата препусна в бесен галон и каретата се понесе по неравния черен път. Дърветата сякаш летяха край нея. Отпред се показва Уейвърли Хол – огромна тухлена сграда от времето на крал Джордж, разположена сред величествени дъбове. Шест каменни колони поддържаха грамадния фронтон. На широката алея пред къщата вече бяха спрени няколко карети и файтони, но черната каляска с герба на Лион не беше сред тях.

От къщата дотича един прислужник и пое юздите на кобилата.

Ан скочи от каретата, без да обръща внимание на слисаните погледи на хората, които се изкачваха по стъпалата, и изтича покрай тях, повдигната високо полите си, изпод които се показваха белите й чорапи и

черните кожени обувки. В огромното фоайе я посрещна икономът.

– Бенет! – извика Ан, когато влетя вътре. – Лион е тук. Не го пускай в къщата!

Бенет пребледня като призрак.

– Ъ-ъ, не ви разбрах, милейди.

Бузите на Ан пламтяха от ярост.

– Не пускай Лион в къщата – повтори тя бавно, натъртвайки на всяка дума, на всяка сричка. – Кракът на новия маркиз не бива да пристъпва прага й. Забранено му е да влиза тук. Сега разбра ли?

Икономът кимна, ококорил очи. По челото му бяха избили капчици пот.

А Ан тръгна бързо по коридора, стиснала ръце в юмруци. Най-добре Дом въобще да не се опитва да припари тук, мрачно мислеше тя. Не е добре дошъл в този дом. Дори сега. Най-малко сега.

Не и след всичко, което бе сторил.

Изобщо не я беше грижа, че е неин съпруг.

2

Уейвърли Хол се издигаше пред него – величествена тухлена къща, разположена сред величествен пейзаж. Клонести брястове хвърляха сенките си върху дългата алея, водеща към входа. От двете страни, докдето поглед стига, се простираха великолепно поддържани ливади. В далечината на изток имаше парк, прорязан от чудесни пътеки за езда; на запад бяха плодородните ниви, засети с ечемик и жито, както и заоблените зелени хълмове, по които пасяха крави и овце.

Самата къща бе обградена от пищни, разцъфнали градини. Но докато каляската му се носеше по чакълестата алея, Дом не виждаше красотата на своя дом и не чувстваше никакъв трепет, никаква радост.

Не пазеше дори спомени от детството си в тази къща. Но спомените можеха да бъдат забравени. Можеше да създаде нови спомени. Сега Уейвърли Хол беше негов. Всичко се бе променило.

Заради внезапната смърт на Филип.

Дом се насили да прокуди мисълта за Филип. Имаше да посреща гости и не възнамеряваше да разкрива чувствата си пред тях. Слизайки от каляската, той забеляза, че пред къщата е пълно с карета, файтони и малки селски двуколки, с облечени в ливреи кочияши и лакеи. На прага Дом се спря и пое дълбоко дъх.

В отговор на почукването му икономът откряна едва-едва вратата.

– Милорд.

Дом остана изненадан, защото посрещането на гостите бе работа на портиера. Но той познаваше иконома на Уейвърли откак се помнеше, затова го поздрави с лека усмивка.

– Здравей, Бенет.

Бенет обаче не се усмихна. Нито пък отвори вратата по-широко. Зад него се виждаха просторното, високо фоайе с изящна дървена ламперия и покритият с шахматни плочи коридор, който започваше в дъното му и обикаляше цялата къща. До слуха на Дом достигна приглушеният шепот на множеството гости, събрани вътре. Питаше се дали някой наистина скърби за смъртта на маркиза. Имал ли бе Филип истински приятели? Не мисля, каза си той и това внезапно го натъжи.

Филип беше самотник, осъзна с болка Дом. Дали и той самият немаше да умре един ден толкова злостно? Без никакви приятели, без никой да си спомня и да скърби за него.

Бенет все още не беше отворил вратата.

– Бенет? – нетърпеливо каза Дом.

– Сър, аз... – заекна Бенет. Изглеждаше объркан, въпреки че бе внушителен човек и приближаваше шестдесетте.

– Що за посрещане е това?

– Сър, радвам се да ви видя, наистина се радвам – припряно каза икономът. – Позволете ми да ви изкажа своите съболезнования за смъртта на баща ви. Това е ужасно, милорд, ужасно! – Очите му се напълниха със сълзи, но той продължаваше да държи вратата съвсем леко открената. Нещо повече, изглежда се опитваше да препречи входа с тялото си.

Дом го изгледа втренчено.

– Няма ли да ме пуснеш да вляза? – попита той с недоумение. Лицето на Бенет започна да почервенява.

– Маркизата ми нареди да не ви пускам! Моля да ме извините, милорд.

За момент Дом се обърка. Но в следващия момент осъзна, че тази заповед не е дошла от майка му. Кларис вече беше вдовстваща маркиза. Настоящата маркиза Уейвърли беше неговата съпруга.

Неговата съпруга. Ан.

Той трепна. Не искаше да си спомня за нея. Години наред бе избягвал всяка мисъл, свързана с Ан. Но тя беше негова съпруга и несъмнено съвсем скоро щеше да я срещне. Как би могъл да не мисли за нея?

Познатите да болка угризения, с които бе живял четири безкрайни години, се надигнаха у него като огромна вълна. А заедно с тях дойде и гневът. Това, че се бе оженил за нея, че ѝ бе дал името и титлата си, че ѝ бе осигурил дом и издръжка, не облекчаваше нито угризенията, нито гнева му. Нищо не бе в състояние да промени миналото. Беше загубил разсъдък си, беше се оставил да го води похотта, бе съблазнил едно малко момиче, което дори не бе завършило училище.

И до ден днешен не можеше да си го обясни. Винаги се бе гордял със способността си да се контролира. И все пак Ан бе успяла тъй лесно да счупи всички прегради. Дом помнеше съвсем ясно шока, изписан на лицата на неговите родители и на лицата на Колинсови.

Помнеше истеричните ридания на Фелисити и пронизителните писъци на майка ѝ, чуваше тихия, едва доловим плач на Ан. Никога нямаше да забрави този звук.

– Къде е тя? – надменно попита той. Не можеше да произнесе думите „*моята съпруга*“.

– Нейно благородие е при гостите в златния салон – отговори Бенет.

Дом си я представи в морскосинята й рокля със затворено деколте и с навити около тила плитки. Ръцете му затрепериха и той ги пъкна в джобовите на износеното си ловджийско сако.

– Бенет, ти не си разбрал правилно. На мадам и през ум не би й минало да не ме допусне в собствената ми къща. Моля те, отвори вратата.

Бенет беше мрачен.

– Нейно благородие беше категорична, милорд. При никакви обстоятелства не бива да влизате в къщата. Не мога.

Дом не можеше да повярва на ушите си. Нима Ан се беше променила? Невъзможно.

– Разбира се, че можеш. Трябва просто да хванеш дръжката на вратата и да я дръпнеш. – Тонът му стана заплашителен. – Аз съм маркизът. Драго ми е да видя, че си лоялен към мадам, но аз съм неин съпруг и господар. Аз съм и твой господар, Бенет.

Бенет отново пребледня като платно.

– Съжалявам, сър – прегракнало каза той. Потта вече се стичаше по челото му.

Дом трябваше да положи огромни усилия, за да съдържи гнева си. Не беше лесна задача.

– Бенет, да не би да искаш да бъдеш уволнен? – Това беше блъф; Дом никога нямаше да освободи своя верен иконом.

– Не – прошепна Бенет.

– Тогава отвори вратата. – Той пристъпи напред, но Бенет препречи пътя му.

Преди Дом да успее да реагира на изненадващата му упоритост, зад Бенет внезапно се появи самата Ан. Погледите им веднага се срещнаха.

Дом се вцепени и в миг забрави настоящия си проблем. Беше минало толкова време.

Докато се взираше в жена си, в главата му нахлуха образи. Ан, която му се усмихва – разтреперана, изпълнена с обожание, тъй безнадеждно и явно влюбена в него; Ан, която тръпне, премаляла от страст върху ложето от трева, докато той се навежда над нея.

Беше се вцепенил, но Ан не. С блеснали от ярост сини очи тя избута грубо Бенет и затръшна вратата под носа на съпруга си.

Миг по-късно отвътре се чу изщракването на резето.

Дом беше шокиран. И слисан. И бесен. Той сграбчи дръжката на вратата и я разтърси.

– Ан!

Изад дебелината дъбова врата долетя приглушеният глас на Ан.

– Не си добре дошъл тук.

Дом занемя. Опитваше се да се свърже от гледката, която бе видял току-що – Ан изглеждаше изумително и не носеше ученическа рокля, нито плитки – и от невероятния факт, че се бе осмелила да го заключи вън от собствения му дом. Ан се беше променила. Беше пораснала. Вече не беше седемнадесетгодишно дете. Но да го заключва отвън? Това бе твърде детинска постъпка.

– Отвори тази врата! – каза той с подчертано строг глас.

– Не.

– Ан, това е моят дом. Отвори вратата. – След като не получи отговор, Дом каза съвсем тихо: – Аз съм маркизът.

– Връщай се в своята лондонска къща – отвърна тя пресипнало. – Връщай се при любовницата си.

Дом се вторачи в тежката кафява врата. В първия миг реши, че не е чул добре.

Съпругите не говореха по този начин. Нито пък заключваха вратите под носа на господарите си.

Ругаейки ядосано, той заблъска по вратата, но бързо се отказа от тази идея. Резето беше спуснато и очевидно докато Ан стоеше вътре като часовой, Бенет нямаше да отвори.

Дом се обърна кръгом, слезе по стълбите и се отправи към страничната стена на къщата. Вървеше към един отворен прозорец, но от вътрешната страна към него вървеше и Ан. Той забави крачка. Не можеше да откъсне очи от нея. Господи, колко се бе променила! Ан обаче не забави крачка. А стигна до прозореца първа и го затвори с трясък.

Дом се свърже бързо, но когато стигна до следващия прозорец, се оказа, че Ан отново го е изпреварила. Погледът, който му отправи, бе повече от красноречив. Казваше му да върви по дяволите и да не се връща оттам.

Дом отвърна на погледа ѝ. Беше приел предизвикателството. Нямаше нужда да бърза – така или иначе щеше да победи. Тя не можеше да му попречи да влезе в къщата. Каквото и да пожелаеше да стори, тя не можеше да го спре.

Погледът му се плъзна по нея, за да я проучи добре. Все още беше дребна, слаба жена. Но тялото ѝ, някога кокалесто, сега бе красиво заоблено. Преди време очите ѝ бяха изглеждали прекалено големи, а сега пасваха свършено на овалното ѝ лице. Още преди четири години Дом

бе убеден, че Ан ще се превърне в изумителна жена. Беше се оказал прав.

Погледът му се върна на очите ѝ. Бяха сияйно сини. Очевидно му беше ядосана, но колкото по-дълго я гледаше, толкова повече се изчервяваше лицето ѝ. В този кратък момент Дом със задоволство разбра, че Ан в крайна сметка не е напълно безразлична към него като мъж. Разбира се, този път той нямаше да припари до нея, каквото и да стореше тя.

Ан стисна юмруци.

– Махай се! – произнесе беззвучно тя през стъклото.

Дом постави небрежно ръце на хълбоците си. Усмивката му не вешаеше нищо добро.

– Отвори прозореца, Ан – тихо каза той. Знаеше, че тя разбира думите му съвсем точно, въпреки че не можеше да ги чуе.

Ан поклати глава.

– Не.

Дом се усмихна заплашително. Ан отстъпи назад е разширени от уплаха очи. Той бързо се отправи към френските прозорци, които бяха отворени, но Ан беше на по-малко разстояние от тях, а и желанието ѝ да се добере първа бе далеч по-силно. Когато Дом стигна до тях, те вече бяха затворени, но това не го впечатли. Той се обърна към Ан. Задоволството ѝ беше очевидно... но също толкова очевиден бе и растящият ѝ страх. Най-после бе проумяла, че Дом играе тази игра, за да я спечели. Той се усмихна горчиво и вдигна крак. Ан замръзна на мястото си. Дом ритна стъклото.

То се строши на парчета, които се посипаха по крака му и паднаха на пода. Ан изпищя. С още няколко ритника Дом изби стъклата, които бяха останали закрепени към рамката. Бърз като змия, той се протегна, сграбчи Ан за китката и я дръпна към себе си. Сега двамата стояха лице в лице, очи в очи.

Ан дори не направи опит да се отдръпне. Просто се взря в него.

– Не можеш да победиш, Ан, не и мен – промълви Дом. Сетне я пусна. Не искаше да я докосва, да я държи – нито за секунда. Нямаше вяра на себе си дори сега, когато бе твърдо решен да стои настрана от нея.

– Виж какво направи! – извика тя.

– Да, наистина – хладно каза Дом. Но съвсем не усещаше хлад. Сърцето му пулсираше лудо. Все още чувстваше гърдите ѝ, притиснати до него. Намръщен, той протегна ръка през разтрошения прозорец, завъртя дръжката и го отвори с крак. После пристъпи в дома си. Ан

стоеше като вкаменена, с ококорени, вперени в лицето му очи.

Внезапно Дом осъзна, че наоколо цари пълна тишина и че са сами в стаята. Съвсем сами. Последните четири години сякаш се стопиха. Сърцето му заби болезнено. В този момент той разбра истинската причина, поради която я бе изоставил. Истинската причина не беше нито чувство-то за вина, нито гневът. Нямаше нищо общо със семейството му. Беше свързана изцяло с нея... и с него. Истинската причина беше страхът.

Той се страхуваше от себе си – от властта, която имаше над него тази жена.

Дом пхна ръце в джобовете си. Нервно.

– Здравей, Ан.

Малките ѝ гърди се надигаха учестено. Очите ѝ блестяха.

– Здравей, Дом.

Искаше да ѝ се извини за всичко, което ѝ бе причинил. Но не смееше.

– Изглеждаш добре – каза колебливо той накрая. – Как си?

Тя вирна войнствено брадичка.

– Добре съм, благодаря. – Тонът ѝ не беше нито любезен, нито овладян, за разлика от неговия. – Колко мило от твоя страна да се отбиеш, Дом.

Вече не заеква смутено, когато говори с мен, осъзна той.

– Несъмнено си ме очаквала.

– Не. Не те очаквах. Когато става въпрос за теб, не мога да бъда сигурна в нищо – каза тя.

Дом усети, че се изчервява. Разбираше намека ѝ. Не можеше да я вини, но все пак беше ядосан.

– Никога не бих пропуснал погребението на баща си.

Ан погледна към ботушите му за езда.

– Нима? Сигурен ли си, че не си се отбил просто ей така, на път за конните състезания?

– Не е нужно да се обличам в черни дрехи, за да скърбя за кончината на баща си, Ан. Бях в Париж, когато получих съобщението за болестта му. Дойдох възможно най-бързо.

– Е, надявам се пътуването да си е струвало – жлъчно каза тя.

Дом се запита дали тя знае за новата му метреса, една френска актриса. Надяваше се, че не.

– Изглеждаш ядосана, Ан.

– Не съм ядосана – бързо отвърна Ан. – Защо да съм ядосана?

Очите му се присвиха.

– Едва ли има от какво да се оплакваш. Осигурил съм те щедро, а и слугите определено са ти предани. Няма причина да ми се сърдиш.

– Разбира се, че няма – извика тя и скръсти ръце. – В края на краищата всяка жена копнее да бъде прелъстена от мъжа на своите мечти и след това да бъде изоставена!

– Аз се ожених за теб. Един ден ти ще бъдеш моята херцогиня.

Ан се засмя, задавена от сълзи.

– Каква съм късметлийка!

– Съжалявам, ако съм те наранил. Намеренията ми не бяха такива.

– А какви бяха намеренията ти, Дом?

Предизвикваше го, а той и без това се чувстваше ужасно.

– Намеренията ми бяха да се ожена за Фелисити, както желаше моето семейство. Какви бяха твоите намерения?

Тя почервения и се извърна. Дом обаче се протегна и я завъртя обратно към себе си. Сетне бързо я пусна.

– Няма защо да се тревожиш – каза той.

Погледът ѝ беше пълен с недоверие.

– Няма да остана дълго. Няма да се меся в живота ти. Нищо няма да се промени.

– Чудесно – отвърна Ан и отново му обърна гръб. – Защото аз не възнамерявам да ти позволя да се намесиш в живота ми. – С тези думи тя излетя от стаята.

Дом остана загледан след нея.

Гостите се бяха събрали в салона. Когато Дом влезе, главите на всички се обърнаха към него. Погледът му веднага откри Ан, която стоеше в дъното на салона със своя братовчед Патрик. Патрик бе хубав русокос мъж и Дом нямаше как да не забележи, че двамата изглеждат доста добре заедно. Той отклони поглед встрани.

Майка му беше обградена от гости. Дори да бе забелязала появата му, не го показваше с нищо. Дом се поколеба. Искаше да отиде първо при нея, но не му си щеше да прекъсва разговора ѝ.

Викарият спаси положението. Той сграбчи ръката на Дом и я разтърси.

– Милорд, толкова е хубаво да ви видя отново, но толкова съжалявам, че това става при такива ужасни обстоятелства!

Дом кимна. Отдалеч се виждаше, че викарият е напълно пиян. Върхът на носа му бе яркочервен. Слугите щедро сипваха на гостите шери – предпочитаното питие преди обяд.

– Благодаря ви, господин Олмър.

– Сега вече ще останете ли? Сигурно ще останете и ще се заемете с управлението на това прекрасно имение! Не че съпругата ви не се справя добре, разбира се...

– Няма да остана – прекъсна го Дом с равен глас. Но беше чул достатъчно. Този човек определено бе пиян и нямаше представа какви ги говори. Ан не би могла да се занимава с управлението на имението. Погледът му се стрелна над тълпата към нея. Ан го гледаше, но когато очите им се срещнаха, тя мигновено се извърна. Патрик продължаваше да стои до нея.

Дом въздъхна. Беше прекалено напрегнат.

– Дом, как си? – извика женски глас.

Той трепна и се обърна, за да се озове очи в очи с Фелисити. Беше хубава както винаги и както винаги бе застанала толкова близо до него, че пицната ѝ гръд докосваше ръката му. За да избегне допира ѝ, Дом се отмести леко назад.

– Не знаех, че ще идваш в провинцията, Фелисити – каза той. Усмивката ѝ бе изкусителна.

– Как бих могла да пропусна погребението на баща ти, Дом? – тя постави облечената си в ръкавица длан върху неговата и я стисна леко. Палецът ѝ погали ръкава му. – Толкова съжалявам, Дом.

След смъртта на съпруга ѝ преди две години Фелисити бе започнала да го преследва навсякъде, където пътищата им се срещаха, което слава Богу не се случваше често. Дом вече се беше научил да я отблъсква, без да проявява прекалена грубост. Сега обаче тя се държеше дръзко в собствения му дом – пред собствените му гости, пред собствената му съпруга. Хората го зяпаха любопитно. Той погледна към Ан. Тя също го наблюдаваше и изгледаше необичайно бледа.

Дом изруга наум и се отдръпна от Фелисити. Не му се щеше да става център на още един скандал.

– Благодаря ти, че си пропътувала целия този път само за да ми поднесеш своите съболезнования – измърмори той.

Клепките ѝ затрептяха.

– За мен това не бе никакъв проблем. Несъмнено знаеш това, Дом. Несъмнено знаеш, че бих сторила всичко, което пожелаеш. Желаяш ли нещо от мен?

Думите ѝ го раздразниха.

– Моите желания са малко и скромни – каза той уклончиво, обърна се... и се намери лице в лице с майка си.

Очите ѝ блестяха тревожно. Със своята бяла кожа, руси коси и

дребна, изящна фигура Кларис все още беше невероятна жена. Чертите ѝ бяха съвършени и аристократични.

Тя погледна встрани, но Фелисити вече се беше изпарила. На лицето ѝ се изписа облекчение. Подаде бузата на сина си за целувка. Дом с готовност се наведе към нея, но само доближи устни до лицето ѝ, без да го докосва.

– Майко... – Той се поколеба. – Добре ли си?

Устните ѝ потрепериха.

– Как бих могла да съм добре? Филип е мъртъв.

– Съжалявам.

– Наистина ли? – Тя го изгледа изпитателно, мачкайки кърпичката, която стискаше в ръка. – Може би. Но не можеш да ме виниш за това, че съм изненадана. Та ти почти не го познаваше.

– Самият аз съм доста изненадан – мрачно каза Дом.

– Защо и тя е тук? – Кларис гледаше Фелисити Колинс-Рийд.

Дом също погледна към нея.

– Очевидно е, че е дошла да отдаде последна почит на баща ми.

– Дошла е да създава проблеми – намръщи се Кларис. – Не желая повече скандали в този дом. Стигат ми досегашните.

– Да. – Дом се чувстваше ужасно. Това, че бе прелъстил Ан, а и сватбата им, бяха предизвикали невероятен скандал. Усещаше, че цялото му лице се е изчервило.

– Какви са намеренията ти, Доминик?

Той се поколеба. Мислите му бяха изпълнени с образа на Ан. И със съжаление.

– Утре заминавам.

Думите му като че ли разстроиха Кларис. Погледът ѝ се плъзна към Ан.

– Мисля, че би трябвало да отложиш решението си с няколко дни – тихо каза тя. – Може би ще е добре да поостанеш малко, Доминик. – Насили се да се усмихне, сетне го докосна по бузата и се отдалечи.

Дом знаеше, че не може да остане тук. Гледаше след нея и искаше да я утеши, защото бе разбрал, че внезапната смърт на Филип наистина я е съкрушила. Но как би могъл? Познаваше майка си толкова, колкото бе познавал и Филип. Което ще рече, че бяха почти напълно непознати.

Ан беше напълно съсипана. И колкото и да се мъчеше, Патрик не съумяваше да я успокои.

– Току-що дойде – рязко каза той – и вече успя да те разстрои!

Ан не го поправи, но Дом бе сторил много повече от това да я разстрои. Целият ѝ живот, пелият ѝ свят, тъй грижливо подреждан в продължение на четири години, изведнъж се бе наклонил над ръба на огромна пропаст. И имаше чувството, че е на път да се сгромоляса от този ръб.

Тя затвори очи, но продължаваше да усеща присъствието на Дом в другия край на салона, където той съдържано приемаше съболезнованията на гостите. Дори хората, които стояха по-настрана, непрекъснато извърщаха глави към него. А после към нея. Провинцията обожаваше скандалите, а по всичко личеше, че тук отново назрява скандал.

– Имам чувството, че целият салон говори за нас с Дом, вместо за Филип – промърмори намръщено Ан.

Патрик я погали по ръката. Той беше неин братовчед и най-добрият ѝ приятел.

– Вероятно е така. Дом не се е връщал у дома от години, а виж какво направи, когато все пак реши да се върне. Мили Боже, та този човек е истински варварин. Да строши така стъклото!

От гърдите на Ан се изтръгна ужасено възклицание.

– К-какво каза?

– Един от гостите го е видял да чупи френския прозорец на терасата, за да влезе в къщата.

– Аз го заключих отвън – едва чуто промълви Ан. Нямаше представа, че е имало свидетели.

– И аз така си помислих – усмихна се Патрик. – Май не е било много добро хрумване.

– Не беше – отвърна Ан. – Беше глупаво хрумване. – Толкова много се беше ядосала, че бе загубила всякакво чувство за благоприличие. Пълна лудост бе да заключва Дом навън. Единственото, което постигна, беше да го разгневи и да предизвика още повече приказки по адрес на двамата им. Погледите им отново се срещнаха. Този път Дом я изгледа продължително и настойчиво.

Пулсът на Ан се ускори и тя отмести очи. Нямаше представа какво означава този поглед, но в него имаше нещо. Не искаше да знае какво.

– Колкото по-скоро си иде, толкова по-добре – изръмжа Патрик.

– Да – съгласи се Ан, останала без дъх. Не обърна внимание на ревността в тона му. През тези четири години Патрик беше неин пръв приятел и изповедник, но от известно време насам бе забелязала, че той изпитва към нея и по-нежни чувства.

– Видя ли, че разговаряше със сестра ми?

Всички в салона видяха как тя флиртуваше с него.

– Хм, някога тя също беше влюбена в него, Ан.

Ан скръсти ръце пред гърдите си.

– Доколкото си спомням, преди да се появи Дом, тя вече имаше дузина предложения за женитба и дори се канеше да даде ръката си на един от кандидатите.

– Не помня – каза Патрик.

Ан сведе очи към ръцете си. На средния ѝ пръст имаше проста златна халка. За разлика от Патрик, тя помнеше. Фелисити не обичаше Дом. Искаше го – и очевидно продължаваше да го иска – но преди всичко за да бъде един ден херцогиня Ръдърфорд.

– Спомена ли ти какво смята да прави отгук насетне? – попита Патрик.

– Не. – Ан вдигна ръката си, която трепереше съвсем леко, и прибра няколко немирни катранено-черни кичура зад ухото си. – Няма значение какви са намеренията му. Аз няма да му позволя да остане.

Патрик я погледна със съчувствие.

– Скъпа, боя се, че той е твой господар, а не обратно.

Ан вдигна очи към него.

– Не и в този случай.

– Моля?

Гласът ѝ бе приглушен, но твърд.

– В този случай господарката тук съм аз. Работата е там – тя се усмихна горчиво, – че Уейвърли Хол е оставен на мен.

3

Когато гостите най-после се разотидоха, Ан се стовари на канапето. Нямаше сили да напусне салона. Дом бе излязъл само преди секунди, но преди това ѝ бе хвърлил още един продължителен, пронизващ поглед – поглед, който тя отказваше да разбере. Беше изтощена и физически, и емоционално.

Той трябваше да си заmine – колкото по-скоро, толкова по-добре.

– Това ще предизвика нов скандал.

Гласът на Кларис Сейнт Джордж накара Ан да подскочи.

– Моля?

– Когато новината за завета се разчуе, това ще предизвика нов скандал – обвинително каза Кларис. Беше застанала до вратата и все още стискаше дръжката ѝ. Кокалчетата на ръката ѝ бяха побелели. На безименния ѝ пръст блестеше огромен рубин. Една от нейните любими персийски котки търкаше козина в полата ѝ и мъркаше доволно.

Ан бавно се изправи.

– Не мога да контролирам слуховете.

– Теб не те е грижа за слуховете. Никога не съм срещала по-твърд човек от теб, Ан. Не съм те видяла да пролееш и една сълза през цялото време от сватбата ти насам.

– Не е честно да ми говориш така – огорчено каза Ан. Но нямаше намерение да обяснява на Кларис колко пъти бе плакала в стаята си за Дом и за загубата на всичките си мечти. А и Кларис не можеше да не знае. През първите месеци след сватбата, когато напразно бе очаквала Дом да се върне, Ан беше смазана и неспособна да го скрие.

– Това, което е нечестно, е фактът, че ти се омъжи за сина ми – просьска Кларис.

Ан се изправи. Цялото тяло я болеше от напрежение. Прекрасно знаеше, че Кларис не я харесва – знаеше го още от деня на сватбата си.

– Но аз платих цената за това, нали?

– Каква цена? – попита Кларис. – О, да – стана маркиза. Годишната ти издръжка е мечта за всяка принцеса. И си единствена законна господарка на Уейвърли Хол.

– Прекарах четири години в тази къща, без да се срещам с никого, освен с херцога. Всеки път, щом се осмеля да отида до селцето, хората се присмиват зад гърба ми. Животът ми съвсем не е лесен – каза Ан.

– А ти какво очакваше?

Ан замълча. Никога нямаше да каже на тази жена какво бе очаквала от брака си. Беше очаквала Дом да я обича до края на дните им.

– Ужасявам се при мисълта за скандала, с който ще се сблъскаме – горчиво каза Кларис. – Цял живот съм се опитвала да живея праведно, но напразно! – Очите ѝ се изпълниха със сълзи. – Ти си виновна за всичко!

– Преувеличавате – отвърна Ан. – Този завет е с незначителна стойност. Дом ще наследи всичко останало. Ръдърфорд има осемнадесет имена. Едва ли някой би се впечатлил от правния статус на къщата, а и Дом така или иначе остава собственик на земята.

– Дом е роден в тази къща. От триста години тя принадлежи на рода Сейнт Джордж – Филип и аз се оженихме в нея. Тази къща би трябвало да е на Дом.

Ан се поколеба. Ръдърфорд бе обявил завещанието, с което ѝ предоставяше в изключителна собственост Уейвърли Хол, едва снощи. Беше останала смаяна и все още бе силно изненадана. Освен къщата херцогът ѝ осигуряваше щедра издръжка. Но Дом запазваше собствеността върху земята в имението. Ан нямаше представа какви са били мотивите на стареца за това решение.

– Какво бих могла да сторя? Не съм молила Ръдърфорд за това.

– Нима? Аз пък смятам, че си.

Ан трепна.

– Не зная какво имате предвид, Кларис.

– Имам предвид, че Филип е мъртъв, Ръдърфорд си е загубил ума, аз съм само една вдовица, а ти имаш тази къща, солидна издръжка... и съпруг, който няма да ти създава никакви грижи. Колко умно от твоя страна, Ан. Умно, хитро и подло!

Думите ѝ слисаха Ан.

– Нима намековате, че аз имам пръст във всичко това, Кларис?

– Ти си планирала всичко това! През цялото време – от мига, в който сблазни сина ми и се омъжи за него, до този момент, когато си не просто маркиза Уейвърли, но и единствена законна господарка на тази къща.

– Не. – Ан поклати ужасено глава. – Това са чудовищни обвинения. Вие грешите. Не съм подготвила нищо. И няма нищо лошо в това, че херцогът оставя къщата на мен.

– Отричаш ли, че успя да спечелиш обичта на херцога със своите преструвки и умилквания? Че ти си го накарала да направи този позорен

завет?

– Ние сме приятели!

– Приятели! – изсумтя яростно Кларис. По бузите ѝ се стичаха сълзи. – Ти знаеше съвсем точно какво трябва да правиш и го правеше чудесно! Преструваше се на негов син! Превърна се в негов син! Яздеше с него сутрин, обсъждаше с него лондонските вестници, купуваше онези скъпи машини и даже знаеш за какво служат. Но трябва да призная, че най-доброто ти постижение беше откриването на несъответствията в счетоводните книга! Това, че разкри как управителят на имението е присвоявал от сумите, бе гениален ход от твоя страна, Ан. Както и това, че го уволни незабавно! Ето че сега нямаме управител и ти управляваш едно от най-богатите имения в Англия! Колко умно и изпипано!

– Филип постоянно отсъстваше. Управителят беше крадец и измамник. Някой трябваше да управлява това имение. Дом така и не се върна. Направих това, което трябваше да направя! – възпротиви се Ан.

– Да, ти направи това, което трябваше да направиш – повтори троснато Кларис.

Ан се втрени в нея, неспособна да се защити. Погледът на Кларис беше студен и обвинителен.

– Планирала си всичко това от мига, в който съблазни Дом.

– Не съм съблазнявала Дом – дрезгаво каза Ан.

– Ти съблазни сина ми! Ти, едно американско сираче без пукната пара, едно нищожество! Ако не го беше съблазнила, нямаше дори да му хрумне да се ожени за теб, за нищо на света!

Остра болка прониза сърцето на Ан. Последните думи на Кларис бяха самата истина.

– И вие никога няма да ми простите, нали? Нито за скандала, нито за това, че съм наполовина американка, и то без пукната пара, нито за това, че се омъжих за Дом. Всичко опира до това – до моята женитба.

– Не, няма да ти простя. Да, заради това е – заради това, че се омъжи за моя син!

– Съжалявам, че изпитвате подобни чувства – каза Ан след известно мълчание. Искаше да сложи край на този разговор. – Днес беше труден ден за всички ни. Вие сте разстроена. Утре нещата ще бъдат различни.

– Изпитвам тези чувства още от деня, в който ти се омъжи за сина ми. Едва ли утре ще се почувствам по-различно. При това далеч не съм единствената, която мисли за теб така, Ан.

Ан преглътна, но не отмести поглед от нея.

– Много добре знам какво се говори за мен в обществото.

Кларис се изсмя.

– Обществото, обикновените хора – всички знаят истината!

– Истината е, че аз обичах Дом, когато се омъжих за него – прошепна Ан.

– Истината е, че ти си една безскрупулна американка, ламтяща за титли и богатство.

Ан остана безмълвна. Това бяха епитетите, които ѝ прикачаха от години, макар и не толкова открито, никога право в очите. Всички знаеха, че баща ѝ, американецът Франк Стюарт, бе починал без да ѝ остави нито грош, и че на единадесетгодишна възраст тя беше потропала на вратата на леля си, за да подири подслон. Естествено, никой не желаше да си спомня за майка ѝ Джанис – по-малката сестра на Една – която бе умряла при раждането на Ан. По рождение Джанис беше Станхоуп – стар, аристократичен и знатен род.

А Ан бе само бедната, осиротяла роднина от Америка. Хитрата безсрамница, която бе съблазнила годеника на горката си братовчедка в самото навечерие на сватбата ѝ за най-добрата партия в цяла Англия. Вероятно Фелисити и Една бяха направили всичко възможно, за да разпространят тази ужасяваща лъжа. Нито братовчедка ѝ, нито леля ѝ ѝ бяха продумали след деня на сватбата ѝ. Същото се отнасяше и за отбраното общество в страната.

– Ти омагьоса Ръдърфорд, също както омагьоса прислугата... също както омагьоса Дом в онази нощ в градината.

– Не е вярно – отпаднало прошепна Ан.

– Не можеш да ме заблудиш, Ан, никога не си можела. – Кларис дишаше тежко. – Изглеждаш напълно почтена, но това е само маска.

– С други думи, каквото и да кажа в своя защита, само ще си загубя времето, така ли?

– Да.

– Тогава изобщо няма да се опитвам. – Ан отчаяно се мъчеше да възвърне самообладанието си. Но следващите думи на Кларис разбиха надеждите ѝ, че ще успее да се успокои.

– Питам се дали Дом знае.

– К-какво?

Кларис я изгледа втренчено.

– Питам се дали Дом знае колко си хитра и дръзка.

– Т-това заплаха ли е?

Кларис продължаваше да я гледа втренчено.

– Мисля, че да.

Обзе я ужас, въпреки че нямаше защо, въпреки че сега едва ли имаше значение какво мисли Дом за нея. Твърде много неща се бяха случили. Дватама с Дом бяха напълно отчуждени един от друг, и все пак... Ами ако той повярва на майка си? Ами ако вече е чул какво говори мълвата? Ами ако това беше истинската причина да стои далеч от нея през всичките тези години?

– Защо го правите? – попита Ан. – Нима се опитвате да създадете между мен и Дом още по-голяма пропаст от тази, която ни разделя?

– Най-голямото ми желание е да видя Дом господар на тази къща, както е редно. А теб да видя изхвърлена на улицата – ядно отговори Кларис.

Пулсът на Ан се ускори.

– Дори Дом не би ме изхвърлил като досадна просякиня.

– Нима? Хм, все още не е разбрал, че има причина да го стори.

Противно на волята си Ан усети страх. Това беше нейният дом. Нямахше къде другаде да отиде. Със сигурност не можеше да се върне у Колинсови. Макар да бе законна наследница на Уейвърли Хол, и за миг не се съмняваше, че Дом би намерил начин да я отстрани от къщата, стига да реши. Притежаваше достатъчно власт и влияние, за да го стори.

– Не съм искала да получа Уейвърли Хол – каза Ан с отпаднал глас. – Бях не по-малко изненадана от останалите, когато Ръдърфорд огласи завета си след смъртта на Филип. – Тя се поколеба. – Освен това бях влюбена в Дом, когато се оженихме. Трябва да ми повярвате.

Кларис се засмя горчиво.

– Ти искаше да бъдеш херцогиня, за Бога! Е, един ден наистина ще осъществиш тази своя амбиция!

– Не е вярно – поклати глава Ан. Беше искала да бъде обичана, нищо повече.

– Ти си планирала всичко, Ан. Сега сигурно ще ми кажеш, че не ти си изпратила на Дом онази бележка, която го отведе в градината в онази нощ.

Ан я зяпна смаяно. Нямахше никаква бележка.

– Не съм го подмамил в градината с бележка.

Кларис не й обърна внимание. Навярно дори не я чу. Беше взела котката в ръце и я притисна толкова силно към гърдите си, че животното измюка пронизително. Кларис му позволи да скочи на земята и да побегне.

– Дом възнамерява да си замине утре.

Сърцето на Ан спря. Миг по-късно заби в бесен ритъм.

– Утре?

– Да, утре. Преди четири години ти го прокуди оттук, и ето че сега отново правиш същото! При положение, че ти си тази, която би трябвало да си отиде. – Кларис присви очи. – Навярно се гордееш със себе си.

Ан искаше Дом да си замине. Възнамеряваше да го накара да си замине. Но ѝ примала.

– Наистина желая той да си отиде. Невъзможно е да остане тук... с мен.

– Това е неговият дом, независимо от онзи чудовищен завет. Може би ще успее да убеди Доминик да остане.

Очите на Ан се разшириха от ужас. Сърцето ѝ затуптя още по-силно.

– Не! Няма да го позволя!

– Наистина ли смяташ, че можеш да нареждаш на сина ми какво да прави?

Ан се поколеба. Устата ѝ бе пресъхнала. Не отвърна нищо.

Ан остана много разстроена от сблъсъка с Кларис. До този момент не бе осъзнавала колко силна враждебност изпитва свекърва ѝ към нея. И въпреки това не можеше да не я съжалява; разбираше как се чувства Кларис, след като съпругът ѝ току-що бе починал, и знаеше, че заслужава състрадание.

Дом щеше да си отиде утре, освен ако майка му не го убедише да остане. След срещата с Кларис – макар и не само заради нея – Ан повече от всякога бе твърда в решението си. Той нямаше да остане в нейния дом. Сам се бе отказал от своите права по отношение на нея, и то още преди много време.

И все пак отговорността за имението Уейвърли Хол продължаваше да лежи върху Дом. Вярно, че в завещанието като негова господарка се сочеше Ан, но това означаваше само, че един ден тя ще стане собственица на къщата. Самото имение винаги щеше да принадлежи на Дом и на неговите наследници – ако той все пак решише да признае някое от незаконните си деца. Но Ан се занимаваше с управлението на имението сама. Филип бе негов господар само на книга и тя се надяваше Дом да не е по-различен от баща си. Ала не можеше да бъде сигурна. Дали той щеше да назначи управител? Надяваше се, че не.

Измъчвах я много въпроси. Но по-важно от всичко бе това, че беше чакала четири безкрайно дълги години, за да се изясни веднъж завинаги със своя съпруг.

Господарският апартамент се намираше на долния етаж в западно-то крило на къщата. Доскоро в него бе живял Филип, сега принадлежеше на Дом. С изопнати до крайност нерви Ан бързо прекоси фойайето и се отправи натам – преди да е размислила, преди да е изтичала в собствената си стая и да е заключила вратата зад гърба си.

Пред голямата двойна врата от лъскав махагон тя се спря. Сърцето й пулсираше лудо. Тялото й гореше. Знаеше, че е пълно безумие да влезе сама в бърлогата на лъва.

Но той си заминаваше утре.

А в главата й имаше въпроси, които я изгаряха.

Въпреки това Ан все още се колебаеше. Устата й беше пресъхнала. Преди обаче да успее да реши дали да почука или да се обърне и да се прибере в стаята си, вратата рязко се разтвори. На прага стоеше Дом и я пронизваше с кехлибарения си взор.

Ан замръзна на мястото си.

Погледът му се плъзна към устните й, сетне бързо се върна на очите й.

– Чух стъпките ти – каза той. – Искаш да говориш с мен? – Тонът му беше напълно официален.

Ан кимна.

– Майка ти ми каза, че утре си тръгваш. В такъв случай наистина има за какво да поговорим.

Кестенявите му вежди се извиха въпросително.

– Нима? Струва ми се, че единственото, което те интересува, е да си замина колкото може по-рано.

Тя изправи решително рамене.

– Да, бих искала да знам кога заминаваш.

Дом направи крачка встрани.

– Влез, Ан.

Ан преглътна и мина покрай него, усещайки как роклята й докосва бедрата му. Сърцето й биеше още по-силно. Никога досега не беше влизала в господарския апартамент, но и никога не й се беше налагало. Доскоро в него бе живял Филип, сега принадлежеше на Дом.

Никога не бе влизала в мъжко жилище.

В средата на салона тя се спря и скръсти отбранително ръце пред гърдите си, като внимаваше да не поглежда надясно, където иззад една отворена врата се виждаше част от спалнята на Дом.

Вместо това Ан реши да разгледа салона. Подът бе покрит със златист килим. Позлатени орнаменти украсяваха бледоморавия таван.

Стените бяха облицовани в златист брокат на червени и кафяви райета, между които се вплитаха малки зелени листенца. Мебелите бяха в различни нюанси на червено, кафяво и бакърено, а полицата над камината имаше топъл, теракотен цвят.

Едната стена бе заета изцяло от огромен прозорец, през който се разкриваше умопомрачителна гледка. Точно под него се намираха падините на имението, а зад тях бяха смарагдовозелените поляни, които се простираха до гъсто залесения парк. В средата му проблясваха водите на езерото, а над тъмните корони на дърветата се виждаха неясните очертания на полуразрушената нормандска кула, издигната на малкия остров. Верига от стръмни хълмове опасваше хоризонта зад парка. Над тях беше смрачаващото се небе, на което вече се бяха появили две ярки звезди.

– Ще пийнеш ли нещо?

Дъхът на Дом погъделичка тила ѝ толкова внезапно, че Ан подскочи и се обърна рязко. Беше застанал тъй близо, че полите ѝ докосваха глезените му. И бе само по риза.

– Н-не. Да.

Той се усмихна многозначително и се обърна. Панталоните прекрасно очертаваха мускулестото му тяло, но Ан отмести поглед и си каза, че не е забелязала. След миг Дом се върна, подаде ѝ чаша шери и отпи от своята, вперил очи в нея.

Ан усети, че лицето ѝ поруменява и побърза да седне на едно канапе е червена тапицерия с индийски мотиви. После отпи глътка шери.

– Току-що разговарях с майка ти – поде тя и... млъкна. Чак сега ѝ бе хрумнало, че Дом може да не знае. Че може би все още не е научил какво е сторил Ръдърфорд. Да, Ан искаше да му отмъсти, но в никакъв случай не желаше тъкмо тя да му съобщава, че не той е господар на къщата. Това щеше да го огорчи. Меко казано.

Дом приседна на облегалката на дивана и отново отпи от чашата си.

– Защо си толкова изнервена, Ан?

– Не съм изнервена!

Той се усмихна развеселено.

– Ти си моя жена, макар и само на книга. Няма нищо нередно в това, че си тук, в моя апартамент.

Ан се изправи толкова рязко, че шерито се разплиска по ръката ѝ. Нима смущението ѝ бе тъй очевидно? Беше направила грешка, като дойде да говори с Дом в покоите му. Мястото бе твърде интимно,

твърде смушавашо. И твърде болезнено ѝ напомняше за някогашните ѝ глупави мечти.

– Дойдох тук единствено с намерението да обсъдим управлението на имението – каза хладно тя.

– Нима? Какво толкова има да му се обсъжда?

– Нямаме управител. Господин Харви ни мамеше и присвояваше пари, заради което бе уволнен преди година. С одобрението на баща ти.

Дом се взря в нея.

– Как тогава е било управлявано имението, след като нямаме управител от цяла година? Да не би да се е управлявало само?

Ан започна да се изчервява. Знаеше, че не подобава на една изиска-на дама да се занимава със сметки и да надзирава имение. В селото тези ѝ занимания бяха непресъхващ извор на приказки и весели подмятания.

– Не се е управлявало само – отговори тя. – Аз се заех с управлението му, замествайки баща ти и управителя.

– Наистина? – попита той, без дори да мигне.

Лицето ѝ се изчерви още по-силно.

– Дядо ти знае това и, разбира се, ми оказва огромна помощ. Филип не го беше грижа. Мисля, че дори се радваше, задето най-после се освободи от отговорността за имението.

Дом остави питието си.

– Това е много интересно. Значи викарият не е бил толкова пиян, колкото си мислех.

Тя се взря в него объркано. Не разбираше нито думите му, нито погледа му.

– К-какво смяташ да правиш?

Той продължаваше да я гледа.

– Смятам да те целуна.

За неин ужас в следващия миг Дом я сграбчи за раменете и я притегли към себе си.

– Трябва да съм бил луд, за да не се върна цели четири години – промълви той. – Напълно луд.

Ан се вцепени, обзета от недоверие... и от внезапно лудо, трескаво желание.

Дом я придърпа още по-близо. Коленете им се допряха. Гърдите ѝ докоснаха неговите.

– Бях си обещал нещо – каза той без усмивка. В очите му пламтеше огън. – Но не мога да го изпълня. Бих бил безумец, ако го изпълня.

– Не! – възкликна тя, най-после възвърнала способността си да

говори при спомена за миналото и за неговото предателство. – Какво правиш? – В тона ѝ се прокраднаха панически нотки. – Не можеш!

– Естествено, че мога – спокойно заяви той. – Аз съм ти съпруг. – Ръката му се плъзна около кръста ѝ и преди Ан да успее да се възпротиви, беше притисната към гърдите му, а устните му се впиха в нейните.

Сърцето ѝ затуптя като обезумяло, макар вътре в нея един глас да крещеше отчаяно, че не бива. Нямахше доверие на този мъж. Никога вече нямаше да му има доверие.

Но от толкова време не беше докосвана, прегръщана, целувана!

А Дом бе толкова силен, горещ, мъжествен. Устните му светкавично разтвориха нейните, езикът му се стрелна в устата ѝ – търсещ, настойчив. Ан вкопчи пръсти в раменете му. Всичко наоколо сякаш изчезна. Съществуваха само слетите им устни, слетите им тела.

Дом продължаваше да я целува, притискайки тялото ѝ назад над ръката си. Незнайно как твърдото му, мускулесто бедро се бе озовало между краката ѝ и интимността на този допир беше едновременно шокираща и омагьосваща. Ан не можеше дори да диша. В гърдите ѝ се надигаше безумно желание, което заплашваше да я погълне цяла. Тя изстена. Устните на Дом бяха жадни, ненаситни, неумолими. Миналото бе забравено.

Той се откъсна от нея и се взря в лицето ѝ с изумени очи.

– Господи!

После погледът му се стрелна към вратата на спалнята.

Ан бе останала без дъх, цялото ѝ тяло трепереше. Но беше видяла посоката на погледа му и... разбираше напълно за какво мисли. Още полошо – тя мислеше за същото.

– Ан... – дрезгаво каза Дом.

За момент Ан остана неподвижна. Сърцето ѝ затуптя двойно побързо. Част от нея копнееше да откликне на неговия зов. Искаше ѝ се да извика, да се хвърли в обятията му и да му се отдаде с цялата страст, на която бе способна. Но този мъж я беше изоставил. Внезапно спомените нахлуха отново в съзнанието ѝ, по-живи от всякога.

Тя се отдръпна рязко.

– Недей!

Той трепна.

Ан вдигна отбранително ръце.

– Не ме докосвай пак! – Беше напълно искрена.

В продължение на няколко дълги, изпълнени с напрежение мига Дом я гледаше втръчено. Огънят в очите му постепенно утихна, а

самата Ан успя да възвърне значителна част от здравия си разум.

– Ти си моя съпруга. – Той сви рамене. – Няма да настъпи краят на света, ако спиш с мен.

– Ще настъпи краят на моя свят! – извика тя. – А и аз съвсем не съм ти съпруга!

Усмивката му беше подигравателна.

– Ти си маркиза Уейвърли, нали, Ан? Това несъмнено те прави моя съпруга.

– Върви по дяволите!

Дом трепна. Сетне очите му се присвиха и станаха още по-студени.

– Наистина ли ме мразиш толкова много? – попита бавно той.

Ан сви устни. Наистина ли го мразеше? Не можеше да избяга от неговия настойчив златист поглед. Мразеше ли го наистина? Някога го бе обичала с цялото си сърце и цялата си душа.

– Ан?

– Изпитвам неприязън към теб.

– Разбирам. – Дом взе чашата си и след като отпи голяма глътка от питието си, отново я погледна. – Преди малко не изпитваше нищо подобно.

– Грещиш – процеди през зъби тя.

– О, не, мадам, знам кога една жена ме желае.

Ако чашата с шери беше в ръката ѝ, Ан вероятно щеше да я плисне в лицето му.

– Ти не ме възприемаш сериозно – яростно каза тя. – Никога не си ме възприемал.

– Сега ти грещиш – тихо отвърна Дом. Лицето му беше напрегнато. – Възприемам те много, много сериозно – много повече, отколкото би могла да си представиш.

Двамата впериха очи един в друг.

– Какво означава това?

Той сви рамене и извърна глава. Изражението му бе каменно, неразгадаемо.

Но Ан трябваше да узнае. Тъкмо това бе истинската причина да дойде при него.

– Каж ми защо – настоя тя, като се доближи до него и го дръпна за ръкава, разплисквайки уискито от чашата му. – Дом, защо се люби с мен в градината в онази нощ?

Дом се засмя горчиво.

– Това е най-глупавият въпрос, който съм чувал някога. – Погледът

му беше остър като бръснач. – Бях си загубил ума, Ан. Напълно.

Ан се взря в очите му. За нея това не беше отговор. Не беше разбираем отговор.

– Ти ме направи за смях – прошепна накрая тя, неспособна да скрие болката в гласа си. – А аз бях толкова влюбена в теб.

– Съжалявам.

– Не ти вярвам.

Той докосна брадичката ѝ. Ан не помръдна.

– Никой не може да ти се присмива, Ан. Ти си красива, сърдечна жена. Изискана и елегантна дама.

– Не е вярно. Дори днес всички ми се присмиваха. Особено докато ти флиртуваше с Фелисити.

– Не съм флиртувал с нея.

Ан му обърна гръб. Нямаше смисъл да стои повече тук. Но Дом я сграбчи за рамото и я завъртя обратно към себе си.

– Защо не ми зададеш въпроса, който наистина те вълнува?

Тя се поколеба. Сърцето се блъскаше в гърдите и като в клетка. Този въпрос я изгаряше от четири безкрайни години.

– Защото се страхувам от отговора ти.

Той не каза нищо. Тогава Ан замахна и стовари юмрук върху коравата му гръд. Дом не трепна. Тя го удари отново.

– Върви по дяволите! Върви по дяволите! Защо ме изостави? Защо?

Съжаление се прокрадна в погледа му, в тона му.

– Защото бях глупак.

Ан дори не го чу. Думите се изсипаха от устата ѝ като порой.

– Как можа да ми причиниш това? Как можа да ме изоставиш? Още на сутринта след първата ни брачна нощ! Как можа!

– Съжалявам – прошепна той.

– Чаках те да се върнеш – извика Ан. По бузите ѝ се търкулнаха сълзи, но тя ядно ги изтри с длан. – Чаках и чаках – година след година! Върви по дяволите, Доминик!

– Съжалявам, Ан, много повече, отколкото би могла да си представиш.

– Вече е твърде късно – изкрещя Ан.

Дом се извърна, отиде до прозореца и се загледа през него.

– Да – съгласи се той след дълго мълчание. – Да, по дяволите, вече е твърде късно.

4

Ан впери поглед в него. Навън се бе спуснала нощ. По небето блещукаха звезди, но долу, над поляните, беше паднала мъгла. Скоро къщата щеше да бъде обвита в бялата ѝ пелена и да остане невидима за любопитните хорски очи.

Цялото ѝ същество се изгълни с мъка и съжаление.

– Най-добре ще е да си заминеш утре – каза тя накрая. – Веднага щом прочетат завещанието на баща ти.

Не биваше да изпитва болка. Но я болеше. Той не се обърна, нито ѝ отговори.

– Ще си тръгнеш ли утре? – събра сили да попита Ан.

Дом трепна и се извърна с лице към нея. Чертите му бяха изопнати.

– Какво ще направиш, ако ти кажа, че съм променил намеренията си, Ан?

Очите ѝ се разшириха.

– Какво имаш предвид?

– Може би не желая да си тръгвам.

Ан загуби ума и дума. В гърдите ѝ се надигна паника. Никога нямаше да се получи. Да обитават една и съща къща. Да се преструват на съпрузи. Да живеят заедно.

Дом беше човек на удоволствията. Неизменно беше обграден от най-големите красавици. Дори ако Ан успееше да се примири с мисълта да живее с него, никога нямаше да преживее да го вижда всеки ден и да знае за многобройните му авантюри.

– Искам да заминеш – каза тя, когато най-последно си възвърна способността да говори. – Не можеш да останеш тук.

Погледът му беше тежък, пронизващ.

– Да, ти беше повече от ясна. Но може би моите желания са се променили.

– Не ме интересуват твоите желания! – извика Ан. Доловила истеричната нотка в гласа си, тя се помъчи да се овладее. – И за двама ни ще е по-добре, ако си тръгнеш незабавно.

Усмивката му я накара да се вцепени.

– От какво се страхуваш толкова, Ан?

– Не се страхувам от теб, ако намекваш това!

Дом скръсти ръце и се взря в нея замислено.

– Ще остана. Поне за известно време.

– Майка ти ли те накара да вземеш това решение?

– Не. – Гледаше я изпитателно. – Очевидно тук има доста неща, които трябва да свърша – включително да наема нов управител и да си възвърна предаността на Бенет и на прислугата. – Тонът му бе развеселен.

– Не – каза Ан. Трепереше. – Ти не си добре дошъл тук.

– Нужно ли е да ти напомням, че тази къща е моя? Не можеш да ми наредиш да си тръгна. Освен това, Ан – продължи той с прелъстителна усмивка, – ти също ми принадлежиш по закон – независимо дали се смяташ за моя съпруга или не.

– Не – промълви тя. Сърцето ѝ биеше неудържимо. – Не.

– Не ли? – присмехулно попита Дом. – Това на средния ти пръст не е ли венчална халка?

– Не отричам това. Много добре знам, че съм твоя съпруга, въпреки че ти и аз не сме се виждали от деня на сватбата си, от който изминаха четири години.

Очите му се присвиха.

– Ако целиш да се почувствам виновен, успяваш.

– Нямам подобни намерения.

– Тогава какво се опитваш да ми кажеш?

– Не! Става въпрос само за къщата. Така е според завещанието на дядо ти – аз съм нейна единствена собственица.

Лицето му се изкриви от гняв.

– Никога не съм чувал за подобно нещо. Това е абсурд. Уейвърли Хол принадлежеше на баща ми. Кой би я дал на теб, моята жена? Не ти вярвам!

– Ръдърфорд – пресипнало каза Ан.

В зениците му внезапно блесна опасен пламък. Изведнъж той се озова надвесен над нея.

– Ръдърфорд?

Тя отстъпи крачка назад.

– Да.

Изражението му се промени – очевидно Дом се опитваше да осмисли това, което му бе казала току-що. Сетне той се вторачи в нея, сякаш я смяташе персонално отговорна за постъпката на Ръдърфорд... сякаш искаше да я удуши.

Ан усети как гневът му се разпалва все повече.

– Аз... аз бях не по-малко изненадана от теб! – припряно

заобяснява тя. – Ръдърфорд ми каза едва снощи! Дом! Не ме гледай така! Плашиш ме!

Но Дом я гледаше. Упорито и безмилостно.

Беше разярен.

Това не можеше да е истина.

Той бе единственият жив наследник на баща си. Уейвърли Хол беше единственото нещо, което можеше да получи от Филип. Нямаше значение, че притежаваше няколко други имения заради виконтската си титла, едно от които бе дори много по-голямо и по-богато от Уейвърли. Въпросът не беше в богатството. Тази къща му принадлежеше по право като първороден и единствен син.

Дом тръгна по дългия коридор – не към големия салон, изпълнен до преди малко с многобройните гости, които бяха яли, пили и разговаряли за всичко друго, но не и за човека, заради чието погребение бяха дошли – а към задната част на къщата. Вратата на библиотеката беше откряна. На прага Дом се спря за миг.

Когато беше в Уейвърли, Филип прекарваше по-голямата част от времето си в тази стая. Самият Дом винаги я бе отбягвал. Това беше стаята, в която се провеждаха кратките срещи с баща му, когато Дом беше още малко момче. Тук Филип го разпитваше как върви неговото обучение. Като небрежен ученик Дом рядко успяваше да отговори на тези въпроси и обикновено баща му оставаше крайно недоволен. Филип Сейнт Джордж никога не се бе опитвал да скрие, че очаква синът му да се провали в живота.

Ядосан и наранен, Дом беше започнал да се отнася с още по-голямо пренебрежение към учението си.

Но Филип нито веднъж не го бе наказвал.

Сега, когато стоеше на прага на бащината си библиотека, Дом имаше чувството, че отново е на осем или девет години. За един кратък миг дори му се стори, че усеща присъствието на баща си в голямата стая, във въздуха наоколо. Усещането бе толкова силно и натрапчиво, че кожата му настръхна. Но той бързо го пропъди. Всичко бе само игра на въображението. Филип се намираще на два метра под земята, а Дом не вярваше в призрци. Той рязко разтвори вратата.

Вътре наистина имаше някой, но този някой, естествено, не беше маркизът. В голямото, тапицирано във виненочервена кожа кресло зад тежкото махагоново писалище в срещуположния край на стаята, седеше херцог Ръдърфорд. Подът бе покрит с избелял персийски килим. Пред камината, която в момента беше студена, имаше диван и два фотьойла, а

цялата отсрещна стена беше заета от рафтове, отрупани със стотици книги.

Дом се взря в своя дядо. Колко е остарял, помисли си той. За пръв път годините на херцога – вече цели седемдесет и четири – му личаха. Очите му бяха зачервени и подпухнали. Дом си припомни как дядо му беше плакал на гробищата. За негово удивление собствените му очи внезапно се напълниха със сълзи. Отново го обзе болезненото чувство, че е понесъл огромна загуба. Никога нямаше да опознае истински, нито да разбере своя баща.

Ръдърфорд се изправи на крака и пристъпи пред писалището. Беше слаб мъж, но висок над метър и осемдесет и някога бе имал златисти коси като всички мъже от рода Сейнт Джордж. Косата му все още беше гъста, но вече снежнобяла. Погледът му срещна погледа на Дом.

– Дядо – каза Дом.

За миг му се стори, че Ръдърфорд се кани да го прегърне, но вместо това старецът просто му протегна чашата си. Ръката му трепереше.

– Ето, изпий това.

Дом пое чашата и изгълта наведнъж цялото й съдържание. Изгарящият вкус на алкохола – както и замайващото му въздействие – бяха добре дошли за него.

– Добре ли си, дядо?

– Не – каза херцогът, като се отпусна обратно в креслото и скри лицето си в шепа. Дали отново плаче, запита се Дом.

Никой в семейството нямаше навика да разкрива чувствата си пред другите, но внезапно на Дом му се прииска да утеши дядо си, който в този момент изглеждаше не като властен херцог, а като обикновен простосмъртен – стар, крехък и смазан от мъка. Той се поколеба, после пристъпи напред и коленичи до дядо си. Нямаше кураж да го докосне, затова само прошепна:

– Толкова съжалявам.

Без да вдигне глава, Ръдърфорд махна с ръка. При движението рублинът на пръстена му проблесна, уловил лъч светлина.

– Ще ми мине.

Гордостта също беше семейна черта в рода Сейнт Джордж. Дом се изправи и се отдалечи, за да напълни отново чашите с алкохол – този път и за двама им – и за да даде на дядо си възможност да се съвземе. Когато се обърна към него, херцогът вече седеше с изправен гръб и ако и да бе плакал, по лицето му нямаше и следа от сълзи, като изключим подутите му, зачервени очи.

Дом отиде до него и му подаде едната чаша.

– Не мога да повярвам, че наистина е мъртъв.

– Понякога смъртта идва изневиделица – дрезгаво каза Ръдърфорд.

– Защо не се прибра по-рано?

– Бях в Париж. Дойдох възможно най-бързо.

– Господи, иска ми се да се бе прибрал у дома при по-различни обстоятелства, Дом!

– На мен също ми се иска да беше така.

– Нямахте те прекалено дълго – каза Ръдърфорд.

Дом стисна челюст.

– Бях много зает. Занимавам се с управлението на четири имения. За разлика от повечето хора, аз не прехвърлям цялата отговорност за имотите си върху управители и адвокати.

Ръдърфорд изсумтя.

– Можеше да се прибиращ у дома от време на време. Както правят повечето хора. Нищо не е в състояние да те извини за това, че толкова години стоя далеч от Уейвърли Хол и от своите родители. – Очите му се присвиха. – И от Ан.

Дом трепна.

– Недей да се месиш в брака ми – предупредително каза той. – Макар че, ако се съди по това, което ми каза Ан, ти вече си се намесил.

Старецът бавно се надигна.

– Какъв брак? Ти нямаш брак, но сега вече ще се намеся, защото е време, а и аз остарявам с всеки изминал ден! Начинът, по който се отнашаш с Ан е истинско престъпление!

– Знаеш, че бях на война – отвърна отсечено Дом.

– Глупости. Ти чака цели шест месеца, докато те мобилизират. Освен това се върна преди близо година. Истината е, че изобщо нямаше да си дойдеш у дома, ако Филип не се беше разболял, нали?

Дом беше разярен, но с цената на огромни усилия успя да отговори с равен глас:

– Така е.

Ръдърфорд го изгледа продължително.

– Знаеш ли, Дом, понякога си мисля, че те разбирам отлично, а в следващия момент осъзнавам, че изобщо не те разбирам.

Дом се намръщи.

– Понякога аз сам не се разбирам.

– Знам, че не изгаряше от желание да се жениш, но ти се съгласи, че ти е време да го направиш. Избра Фелисити и аз не възразих. После,

естествено, компрометира Ан и се ожени за нея, както и трябваше. Ожени се за чудесна жена. Защо я остави?

– Имах си причини.

– Каж ми поне една!

Дом се поколеба.

– Навярно не съм можел да се понасям заради онова, което сторих.

Херцогът продължаваше да го гледа.

– Имаше на разположение четири години, за да изкупиш греховете си. Защо не останеш тук, при Ан? И не започнеш да се отнасяш към нея с уважението... и с обичта, които ѝ дължиш?

Дом сведе поглед към чашата, която стискаше в ръка.

– Ан иска да си отида. Сега тя ме презира.

Ръдърфорд отново изсумтя.

– Тя те обича.

Дом го погледна втренчено. Усещаше, че цял трепери.

– Греша, дядо. – После попита: – Вярно ли е? Наистина ли си завещал тази къща на Ан?

Лицето на Ръдърфорд придоби мрачно изражение.

– Наистина има такъв завет. Когато умра, Ан ще получи къщата плюс годишна издръжка. Земята остава твоя.

– Не ти вярвам.

– Нима? Всичко е напълно законно. Погрижил съм се за това. Преди двамата с Ан да се оженим, моите адвокати изготвиха споразумение за разделяне на собствеността. И баща ти го подписа, както впрочем и аз.

Дом продължаваше да го гледа невярващо. Преди двамата с Ан да се оженият?

– Какво, по дяволите, означава „споразумение, за разделяне на собствеността“?

– Със смъртта на баща ти Ан получава Уейвърли Хол, който ѝ е завещан под попечителство. При условие, че ти останеш без наследник. Попечителството е под надзора на Върховния съд, но Ан има пълен достъп до своя имот и до средствата си, стига да се обърне към своя попечител. – Ръдърфорд отвърна на погледа му. – Попечителят съм аз.

Пулсът на Дом бучеше в ушите му.

– Как си могъл да ми причиниш това? – изрева той. – Тази къща трябваше да бъде моя. Ако искаш да се намесиш в брака ми и да направиш Ан независима – въпреки че тя навярно и без това вече е достатъчно независима, дай ѝ нещо друго, но не къщата, в която съм роден. Не

бащиния ми дом!

Ръдърфорд не каза нищо, но кой знае защо бе започнал да се усмихва.

– Нима всичко това ти се струва забавно? – процеди Дом. – И какво, за Бога, си намислил всъщност?

– Не бих казал, че намирам отношението ти към Ан за забавно, Доминик – отвърна херцогът. – И какво те кара да смяташ, че съм намислил нещо?

– Това, че те познавам, дядо. А всъщност може би не те познавам много добре. Да не би да обичаш Ан толкова силно, че да си си загубил здравия разум... или разсъдъка въобще?

– Наистина обичам Ан. Тя е дъщерята, която никога не съм имал. Тя е най-прекрасната жена, която съм виждал от години. Тя е добра, умна, интелигентна, решителна. Ти не си се връщал от четири години. Не би могъл да знаеш какво си изпуснал, но все някой трябва да ти го каже.

– Мисля, че съм способен да оценя една жена и без твоя помощ. – Вбесен, Дом отиде до скрина с напитките и си наля още бренди. Но отпи само глътка, защото искаше да разсъждава ясно. – Какво искаш от мен, дядо?

– Искам да се отнасяш почтено с Ан. Тя го заслужава.

Дом се обърна и се взря в него.

– И смяташ, че като я правиш независима от мен, като ѝ даваш онова, което ми се полага по рождение, ще ме накараш да се държа с нея както подобава на един съпруг? – Той се засмя горчиво. – На твое място бих размислил.

– Смятам, че Ан изстрада повече, отколкото една жена би трябвало да страда заради безсърдечното ти отношение. Смятам, че тя заслужава да притежава дом и собствени доходи, след като няма истински съпруг. Не намираш ли това за справедливо?

Дом го гледаше, почервенял от гняв.

– Започвам да схващам – отбеляза накрая той.

– Наистина ли? – Тонът на херцога омекна. – Животът не е само правене на изчисления, изслушване на оплаквания, плащане на сметки и надбягвания с коне, момчето ми. И всичките красиви жени, които вкарваш в леглото си, не могат да заместят съпругата. Понякога си мисля, че нарочно се обричаш на самота, Дом.

Дом стоеше като вкаменен. Тонът му бе рязък.

– Аз не съм самотен.

– Ако вярваш, че компанията на онази френска актриса може да

стопли душата ти, то ти си кръгъл глупак – простичко каза Ръдърфорд.

– Не желая да те слушам.

– Напротив – трябва да ме изслушаш. Ако искаш да си върнеш Уейвърли Хол.

Дом стисна ръце в юмруци.

– Ето че най-после си дойдохме на думата. Да, искам да си върна тази къща. Ще дам на Ан друга... всъщност, ще ѝ дам имоти на десетократно по-висока стойност, щом иска.

Ръдърфорд не каза нищо, просто се усмихна.

– Е? Какво трябва да направя, за да си получа къщата? – попита Дом.

Ръдърфорд се усмихна, но усмивката му бе сдържана. Дом усети, че по челото му е избила пот.

– За мъж като теб би било лесно да получи Уейвърли Хол.

Дом мълчеше. Цялото му тяло се бе изопнало от напрежение, от нетърпение.

– Искам правнук, преди да съм умрял – мрачно каза Ръдърфорд. Вече не се усмихваше. – Не ми остава много време.

Дом го зяпна слисано. Не можеше да повярва на ушите си.

– И нямам предвид някое от твоите копелета. Погрижи се съпругата ти да забременее и да ти роди наследник – продължи херцогът. – Тогава завещанието ще се обърне в твоя полза, а Уейвърли Хол ще бъде твоя.

5

Ан бе потърсила убежище в спалнята си.

Но образът на Дом – първо шокиран, а после разярен – продължаваше да я преследва.

Тя прекоси стаята, обзаведена в типично женски розово-бели тонове и отиде до прозореца, където бе поставена ваза, пълна със свежи цветя от градините на Уейвърли. Чувстваше се като в затвор. След последните два тежки разговора – първия с майката на Дом и втория със самия Дом, нямаше никакво желание да слиза долу, да напуска покоите си. Дом беше толкова ядосан, когато излетя от апартамента си, за да отиде да говори със своя дядо. Сигурно вече бе чул за завета от устата на самия Ръдърфорд. Дали се бе успокоил? Или беше още по-разярен?

Ан подозираше, че е второто.

Колко злощастна и изтощена се чувстваше. Не бе молила за нищо. Нито за внезапното завръщане на Дом, нито за завета, нито за Уейвърли Хол. Нито за целувката на Дом.

Тя рязко пропъди тези мисли. Нямаше никакво право да мисли за неговата целувка, никакво. Това, за което трябваше да мисли сега, бе как да го убеди да напусне Уейвърли Хол, каквото беше първоначално му намерение.

Може би сега, след като вече знаеше, че не той е господарят тук, сам щеше да проумее какво е най-добре да стори.

Ан притисна ръка към устните си и усещанията, породени от неговата целувка, мигом я завладяха отново. О, Господи! Кого се опитваше да заблуди? Да, мразеше го, наистина го мразеше, но щеше да бъде съсипана, когато той си замине. Защото част от нея все още го обичаше – и винаги щеше да го обича.

Тя се взря в мъгливата нощ навън. Звездите вече не се виждаха; гъста мъгла бе покрила земята. Белите валма, които обвиваха храстите и дърветата, придаваха на пейзажа призрачен вид, сякаш нощта бе пълна с тайнствени привидения. Ан беше свикнала с мъглата, но тази вечер тя й се струваше някак странна, пълна с напрежение и тъга.

Ан затвори очи. Бе преживяла последните четири години, и то добре. Сега Уейвърли Хол беше нейният дом. Харесваше живота, който водеше. Но Дом се бе върнал, извиквайки у нея чувства, които тя не желаше и мразеше да изпитва. Това я вбесяваше.

Вбесяваше я и фактът, че се криеше в стаята си, защото се боеше да се срещне лице в лице с него.

Ан се обърна рязко, излезе в коридора и тихо заслиза по стълбите. Щом се озова навън, тя забави крачка. Вървеше без посока. Искаше просто да се махне от къщата и от нейните обитатели. Искаше да се махне от човека, за когото толкова неразумно и с толкова копнеж се бе омъжила.

От сянката на една дърво внезапно изскочи мъжка фигура.

– Ан?

Ан подскочи и притисна длан към разтуптяното си сърце.

– Патрик! Уплаши ме!

Патрик Колинс се приближи до нея и взе ръката ѝ в своята.

– Извинявай – промълви той, вперил поглед в нея.

– Какво правиш тук? Мислех, че си тръгнал с останалите.

– Тревожех се за теб. Не ми харесва, че си в една и съща къща с него. Ан... добре ли си?

Тя не успя да се усмихне на братовчед си, но стисна здраво ръката му. Радваше се, че го е срещнала.

– Не мисля.

Той я прегърна през раменете.

– Той направи ли ти нещо?

– Не съвсем.

– Да се поразходим.

Ан се съгласи. Водени от светлините на къщата, двамата тръгнаха през покритите с роса поляни. Патрик не отмести ръка от раменете ѝ и тя се почувства неловко. Разбира се, знаеше какво изпитва той към нея. Макар никога да не ѝ бе разкривал чувствата си, Ан беше почти сигурна, че Патрик е влюбен в нея. Навярно точно затова бе прекарал тези четири години неотлъчно до нея.

Встрани от къщата имаше лабиринт от храсти и те мълчаливо влязоха в него. Щом се озоваха вътре, далеч от останалия свят, Патрик се обърна към Ан и пое ръцете ѝ в своите.

– Той знае ли за завета?

Ан кимна.

– Побеснял е.

На лицето на Патрик се изписа изражение, което тя не можа да разгадае.

– Досега никой никога не му се е противопоставял. Винаги е получавал всичко, което пожелае. Това трябва да е било огромен шок за

него.

– Говориш така, сякаш си доволен.

– Не съм доволен, просто говоря истината. Какво смята да прави сега? Ще си замине ли?

– Нямам представа – каза Ан. – Намекна ми, че е променил намерението си, че ще остане. Но това беше преди да му кажа за завета.

– Имам чувството, че той няма да се предаде без съпротива – измърмори Патрик. – Тревожа се за теб, Ан.

Ан вдигна поглед към красивото му лице и видя дълбоката загриженост в очите му. Толкова пъти беше изповядвала болките си пред Патрик. Сега отново бе готова да му разкрие всичко, което изпитваше. Но какво можеше да му каже всъщност, след като се боеше да признае чувствата си пред самата себе си?

Тя изтри с длан овлажнелите си очи. От гърдите на Патрик се изтъргна задавен звук и той я придърпа в обятията си. Това не беше първата им прегръдка, но за пръв път Ан си позволи да се облегне на гърдите му и да постави глава на рамото му. Той я притисна още по-силно към себе си.

– Не му позволявай да те докосва, Ан.

Ан трепна и се опита да се отдръпне, но Патрик нямаше намерение да я пуска. Тя се взря в него.

– Веднъж той вече се възползва от теб – предупредително каза той. – И ще се възползва отново. Или поне ще се опита. Видях как те гледаше днес в салона. Намеренията му спрямо теб далеч не са почтени.

Ан се откопчи от прегръдката му.

– Патрик, отиваш твърде далеч.

– Ан...

– Не! аз съм жена, способна да се справя сама със своите проблеми... Способна да се справи сама с брака си.

– Нима? – Устните на Патрик се изкривиха. – Мисля, че се надценяваш. Не бих казал, че досега си се справила с брака си. След сватбата ти беше отчаяна. Кой те утешаваше в тези месеци? Кой те съветваше?

Тя се намръщи.

– Ти си ми много скъп приятел – това въобще не може да бъде оспорено. Напълно съзнавам, че благодарение на теб успях да преодолеем някои трудности много по-лесно. – Но в действителност съвсем не й беше лесно. Искаше сърцето й никога повече да не страда толкова мъчително. Още отдавна си бе обещала, че ще го брани яростно от всеки мъж, който би й предложил илюзията, наречена любов.

– Послушай ме – каза Патрик. – Ти си просто играчка за Дом Сейнт Джордж. Той няма морал. Ще те използва отново, ако му позволиш.

Ан си пое дълбоко дъх, но не успя да се успокои.

– Няма да му позволя нищо. Но не си ли малко несправедлив към Дом, Патрик? – В тона й имаше рязка нотка. – Мислех, че си му приятел.

– Някога бяхме близки – отвърна той с мрачно изражение. – Като момчета непрекъснато играехме заедно тук, в Уейвърли Хол, както несъмнено знаеш и сама. Постъпихме заедно в Итън, после в Кеймбридж. Но в университета започнахме да се движим в напълно различни компании и сега пътищата ни се пресичат съвсем рядко. Въпреки това аз все още смятам Дом за свой приятел.

– Тогава може би не бива толкова прибързано да хвърляш камъни по него – язвително подхвърли Ан.

– Той има любовница – изръмжа Патрик. – Но ти, естествено, знаеш това.

Тя трепна. Знаеше. От известно време насам Дом имаше връзка с много известна френска актриса, за която се говореше, че била една от най-забележителните хубавици, украсявали някога театралната сцена. Ан с мъка се насили да не мисли за това.

– Много мъже имат любовници.

– Много мъже нямат.

– Ако бракът ни бе по-различен, това навярно би имало значение за мен. Но той не е, така че ми е все едно – излъга тя.

– Съжалявам, Ан – смирено каза Патрик, усетил, че е спечелил.

Ан въздъхна.

– Защо въобще спорим за това? Защо го защитавам?

– Не знам – отвърна той.

Тя потрепери.

– Аз също съжалявам. Много ценя приятелството ти, Патрик.

– Благодаря ти – мрачно каза Патрик.

Макар и не съвсем непринудено, Ан се усмихна и докосна ръката му.

– Ще се прибираме ли вече?

Той не помръдна.

– Ан, позволи ми, преди да се приберем, да ти напомня да внимаваш. Моля те. Не забравяй какво ти причини той преди четири години. Това е единственото, за което те моля.

Тя преглътна и отговори напълно искрено:

– Не бих могла да забравя миналото, Патрик. И което е по-важно – не бих могла да му го простя.

Играта на Ръдърфорд вече му беше напълно ясна. Дом прекоси терасата, загледан в мъглата, която се стелеше над поляните, седна на папета и изруга.

Нейде в далечината се чуваше блеенето на овце и звън на хлопатарите. Ръдърфорд бе прекалил. Твърдеше, че желанието му е да обезщети Ан за това, че е била изоставена през последните четири години. А в действителност искаше Дом да бъде истински съпруг на Ан, да се сдобие с наследник от нея, осигурявайки бъдещето на херцогската титла. Така нямаше да има нужда Ан да бъде „обезщетявана“ за липсата на съпруг, нито за изоставянето си.

Дом се намръщи. Старецът би могъл да даде на Ан всеки друг имот. Но с този абсурден завет Ръдърфорд всъщност наказваше него. Защото чудесно знаеше колко ще го заболи от загубата на тази къща.

Не искаше да го прави. Да, загубата на бащиния му дом бе болезнен удар, но щеше да го преживее. Не искаше да става така, защото цялото му същество се бунтуваше срещу начина, по който дядо му се опитваше да го манипулира.

Но Ръдърфорд имаше пълно право да иска от него законен наследник. Самият Дом изобщо не се вълнуваше от този проблем. Имаше две незаконни деца, момче и момиче, и един ден можеше да припознае момчето, ако стане нужда. Често ги посещаваше и се бе погрижил да не им липсва нищо, настанявайки тях и майка им в една къща близо до собствения си дом, осигурявайки им щедра издръжка. С майката, Джулия Гафни, бе имал връзка близо пет години.

Инстинктът го подтикваше да се опълчи срещу дядо си и да остави Уейвърли Хол на Ан.

Щеше да отпътува от Уейвърли Хол утре, веднага щом прочетяха завещанието на Филип. Щеше да се върне в Лион Хил – неговата къща в околностите на Лондон, където прекарваше по-голямата част от времето си, близо до двете си деца.

Дом прекара ръка през косата си. Можеше да прости на Ръдърфорд за това, че иска законен внук, но едва ли можеше да му прости коварния, тираничен начин, по който се опитваше да постигне целта си. Ако бе прибягнал просто до убеждаване, Дом вероятно нямаше да бъде толкова твърдоглав. Още повече че изпълнението на съпругеските му

задължения към Ан далеч не беше тежка и неприятна задача.

Не, нямаше да му се подчини. Глождеше го обаче усещането, че в желанието си да се противопостави на Ръдърфорд всъщност вреди единствено на себе си.

– Доминик? – стресна го гласът на майка му.

Дом се обърна и напрегна зрението си, за да се ориентира в мрака. Кларис стоеше пред един от разтворените френски прозорци и изглеждаше съвсем ефирна и много красива. Край полите ѝ се виеха бели кълба мъгла. Тя пристъпи напред, като загърна черния плетен шал още поплътено около раменете си. По петите ѝ вървеше пухкава бяла котка, която почти се сливаше с мъглата.

– Мен ли търсиш, майко?

– Да. – Тя се поколеба. – Днес няхахме кой знае каква възможност да поговорим при всичките тези гости.

Той се приближи до нея.

– Какво мога да направя, за да ти помогна, майко? За да те облекча в този тежък момент?

Кларис извърна глава и се загледа в мъглата, която обгръщаше всичко наоколо, намалявайки видимостта едва до няколко метра.

– Толкова се безпокоя, Доминик.

Искаше му се да я утеши. Бе достатъчно близо до нея, за да я прегърне. Внезапно погледите им се срещнаха. Дом не помръдна.

– За какво?

– За всичко – напрегнато отвърна Кларис. – Безпокоя се за себе си. Безпокоя се и за теб.

Той се сепна.

– Няма защо да се безпокоиш за мен... а и за себе си.

– Разбра ли вече за абсурдния завет на Ръдърфорд?

Дом извърна поглед, обзет от нов пристъп на гняв.

– Да.

Кларис пристъпи към него и го докосна по рамото.

– Уейвърли Хол трябва да бъде твой, Доминик – извика тя.

– Да, би трябвало, но към настоящия момент е на Ан.

– Дядо ти отиде твърде далеч. Трябва да се е побъркал!

– Да, той наистина отиде твърде далеч, но не е невменяем, майко.

Ръдърфорд знае съвсем точно какво върши.

– Както и Ан – каза Кларис с неочаквана разпаленост.

Дом трепна.

– Какво искаш да кажеш?

Тя се взря в него. Погледът ѝ внезапно бе станал умолителен.

– Тя обработва херцога от години, Дом. Сега тя е маркиза, при това е пълновластна господарка на много богато имение. Не смяташ, че Ръдърфорд е измислил всичко това сам, нали?

– Напротив, смятам. – Дом се взря в майка си, обмисляйки думите ѝ. – Майко, какво се опитваш да кажеш?

Кларис почервения от гняв.

– Твоята съпруга е една нагла интригантка! Съжалявам, че тъкмо аз съм човекът, който трябва да ти го каже, но тя е много хитра и много коварна, Дом. Ти не би могъл да го знаеш, защото не си се връщал цели четири години. През тези години тя успя да спечели благоразположението и сърцето на Ръдърфорд. Той я обожава! Боготвори дори земята, по която тя стъпва! Смята я за безгрешна светица! Даде ѝ онова, което по право принадлежи на теб! Играе по нейната свирка!

– Не мисля, че Ан е толкова безскрупулна и хитра, майко.

– Беше достатъчно хитра да те съблазни в нощта на годежа ти с Фелисити – и виж докъде се стигна! – възкликна Кларис.

Дом настръхна.

– Аз имах не по-малка вина. Същност, вината бе преди всичко моя. Не трябваше да се отзовавам на бележката ѝ. И определено трябваше да се държа като джентълмен след това.

– Не те обвинявам, че си се оставил тази никаквица да те заплени. Ти си мъж, а мъжете от край време винаги са бивали съблазнявани от хитри изкусителки.

Дом навлажни устни.

– Майко, Ан е моя съпруга.

– Нима я защитаваш? След като тя те принуди да се ожениш за нея? След като сега получава тази къща и годишна издръжка, достойна за принцеса?

– Това е решение на Ръдърфорд.

– Не познаваш жена си! – извика тя. – Тук тя е като кралица. Тя ръководи цялото имение. Много преди Ръдърфорд да обяви завещанието, Ан се разпореждаше пълновластно с имението. Сега, когато е негова господарка и по закон, тя е една от най-богатите жени в страната, но вероятно и това не е всичко, което иска.

Дом я гледаше безмълвно.

– Знаеш ли защо уволни управителя? – продължи Кларис. – Само за да може да управлява имението сама, без никой да ѝ се меси!

– Тя ли уволни Джордж Харви? – Дом беше слисан. – Мислех, че

баща ми го е сторил.

– Не. Ан прекрати договора с него, а баща ти въобще не обърна внимание. Просто побърза да одобри нейното решение.

– Изумен съм. Значи тя наистина е управлявала имението сама. Та това е изключително трудна задача – задача, с която дори мнозина мъже не биха се справили.

– Казваш го така, сякаш си възхитен!

– Може би наистина съм – замислено каза той. – Майко, смятам, че е невъзможно Ан да е толкова коварна и безскрупулна. Тя е напълно невинна за онова, което се случи в нощта на годежа ми. Аз бях този, който я съблазни. Мой дълг беше да се ожена за нея, но в крайна сметка единственото, което постигнах, бе да я нараня дълбоко. Сега тя, разбира се, ме презира. И с право.

– Греших! Не я познаваш! Не можеш да си отидеш отново.

– И защо не?

– Положението тук тепърва ще се влошава. Въпреки завета на Ръдърфорд, ако останеш, ще можеш да контролираш нещата. Ан не ме харесва. – Кларис изтри сълзите, набъбнали в очите ѝ. – Къде ще отида, ако Ан реши, че ѝ преча тук? Какво ще правя?

– Майко, Ан няма да те накара да напуснеш тази къща. Аз няма да го допусна. – Дом я прегърна и я притегли към себе си. Крехкото ѝ тяло беше изопнато от напрежение. След миг той я пусна. – Но може би ти сама предпочиташ да живееш другаде. Ако е така, винаги си добре дошла в което ѝ да било от моите имения.

– Това е моят дом. Харесва ми тук. Не искам да живея другаде.

– Тогава ще останеш тук.

Кларис пое разтреперано дъх.

– Моля те, остани. Само за малко. Докато нещата се уталожат. Ан има нужда да ѝ се напомня, че ти си неин господар, Дом. – Тя се поколеба. – Ако някой трябва да си отиде, това е тя.

– Не! – рязко каза Дом. – Сега този дом е и неин. Освен това ти не се отнасяш добре с нея. Не ти ли е хрумвало, че вие двете имате много общи неща помежду си? И двете обичате това имение. Ти си ми майка, тя е моя жена. Защо да не бъдете приятелки? Ще ти бъда много благодарен, ако представиш Ан на местните благородници и ѝ помогнеш да се сприятели с тях.

– Какво говориш! – възкликна Кларис.

– Заминавам утре, както бях планирал. Но до този момент не осъзнавах колко ѝ е трудно на Ан сама тук, в провинцията. Бих искал да ѝ

помогна.

– Аз... – Кларис беше преbledняла.

– Майко, сигурен съм, че не би отхвърлила една такава малка молба. – Тонът му беше привидно мек, но Дом бе свикнал всички да му се подчиняват безпрекословно. Много добре съзнаваше с каква власт разполага, още повече сега, след смъртта на Филип.

Кларис кимна безмълвно и се обърна да си върви. Дом я спря.

– Майко, благодаря ти, че дойде да поговорим.

Тя срещна погледа му.

– Знам, че не бях много добра майка, Доминик. Съжалявам.

– Всичко е наред – каза той с внезапно подрезгавял глас. Сетне успя да се усмихне. – Имам чувството, че най-после започваме да се опознаваме. – Усмивката му се стопи. – Не познавах баща си, а сега вече е твърде късно. Не искам да допусна същата грешка и с теб, майко.

Кларис навлажни устни, кимна и вдигна котката в скута си. Устните ѝ трепереха.

– Когато се роди, не исках да те давам на дойка. Но баща ти и Ръдърфорд ми наредиха да го сторя. По-късно исках да се грижа за теб, но отново бе разпоредено, че за теб ще се грижи единствено бавачката. – Тя преглътна мъчително. – Опитвах се да върша поне някои дребни неща – например да те къпя или да реша косата ти. Но баща ти настояваше, че това е работа на бавачката. Настояваше да прекарвам с теб само един час дневно, и то час, определен от него, не от мен. Затова беше въведен нашия чаен ритуал. „Това е достатъчно“ каза той.

– Защо? – извика Дом. Пулсът му се беше ускорил. – Защо? Защо го е сторил?

Кларис поклати глава.

– Не подхождало на положението ми да се грижа за теб, бяха неговите думи. – По устните ѝ се плъзна горчива усмивка. – Това беше лъжа. Напълно подхождаше на положението ми. Просто Ръдърфорд не искаше да те остави на моите грижи, защото никога не ми прости това, че двамата с Филип се оженихме тайно, без да поискаме съгласието му.

– Господи! – възкликна яростно Дом. Много добре си спомняше колко често бе имал нужда майка му да е до него. Но нея никога я нямаше. Винаги бе в покоите си. Дори когато той беше паднал от своето пони и си бе счупил крака, хората, които му помагаша и го утешаваха, бяха икономът, икономката и неговата бавачка. Но не и собствената му майка.

– Дядо ти може да бъде истински тиранин – каза Кларис. В тона ѝ

имаше гняв.

Дом си спомни за завета.

– Да, може.

– За какво мислиш? – попита тя, без да сваля очи от него.

– За завета – отговори той. – Знаеш ли какви са условията му?

– Какви условия?

– Ръдърфорд иска правнук. Ако Ан забременее от мен и роди син, Уейвърли Хол става мой – каза сухо Дом.

Кларис пребледня като платно. Измина близо минута, преди да проговори.

– Той е луд! Това е абсурд!

– Да, абсурд е.

– Ще го направиш ли? – попита тя с изтънял глас.

– Ако реша да спя с жена си, ще го реша по причини, които са съвсем лични и нямат нищо общо със завета – отговори рязко той.

– Ти имаш син. Той е хубаво момче. Няма нужда да правиш нещо, което не желаш. – Изглеждаше така, като че ли всеки миг щеше да избухне в плач. – Не мога да повярвам! Защо се опитва да те събере с тази жена? Какво си мисли?

– Мисли, че съм се отнесъл нечестно с Ан.

– Тя е виновна за това, не ти! Само ако можехме да намерим начин да се отървем от Ан! Само ако можеше тя да изчезне... или да избяга, както стори майка й!

– Ако тя избяга, аз ще трябва да я последвам.

– Не биваше да се жениш за нея – каза Кларис.

– Малко е късничко да обсъждаме този въпрос.

– Да, защото един развод би съсипал всички ни. – Тя го целуна лекичко по бузата. – Аз се прибирам. Моля те, ела да се сбогуваш с мен утре, преди да отпътуваш.

Дом кимна и проследи с поглед как майка му прекосява терасата и се скрива във вътрешността на къщата. Въпреки огромните си проблеми се чувстваше някак окрилен. И насън не си бе представял, че срещата с майка му може да бъде толкова сърдечна, толкова топла.

Той въздъхна. Какво да прави с Ан? Четири години се бе преструвал, че няма съпруга. Но сега, когато се върна, макар и за малко, осъзнаваше, че оттук насетне не би могъл да продължи да се преструва. Имаше съпруга, една съвсем истинска жена от плът и кръв, която го презираше – докато самият той като че ли изпитваше към нея много по-силен интерес от преди. Ан бе интригуваща жена. Нима би било чак толкова лошо

да ѝ бъде истински съпруг?

Дом се обърна и впери поглед през гъстата мъгла. Мислеше за брака на родителите си – хладен, лишен от любов – и за своето самотно детство. Сърцето му заби учестено. Много отдавна се бе заклел пред себе си, че никога няма да си позволи да се нуждае от някого, да зависи от някого. Да се отнася с Ан така, както тя заслужава – да, това беше съвсем в реда на нещата и Дом го бе признал още преди четири години. Но и тогава, и сега, изпитваше страх – страх, че би могъл наистина да се влюби в нея. И тогава какво?

Много по-добре беше да напусне Уейвърли още сега.

И все пак, ако наистина приличаше на Филип, значи бе неспособен да обича и следователно нямаше от какво да се бои. Освен това не беше готов да си тръгне от Уейвърли Хол. Не още.

Гъсти кълба бяла мъгла се виеха над поляните и опасваха цялата къща. Преди около половин час Дом бе видял, че Ан излиза, но не беше забелязал да се е прибрала. Къде ли бе отишла?

Дом се праметна през парапета, озова се с един скок на меката трева под терасата и прекоси чакълената алея пред къщата.

Чу гласовете им, преди да види самите тях. Тихи, приглушени, интимни. Излизаха от лабиринта. Първоначално Дом не позна Патрик. Видя само, че мъжът е прегърнал Ан през раменете и че при всяка стъпка бедрото му докосва полите ѝ. И че в компанията на този мъж Ан се чувства съвсем свободно – като в компанията на отдавнашен любим.

Дом беше шокиран. Кръвта му кипна. Изглежда, че Ан далеч не беше вехнала по него през последните четири години.

Едва в този миг той позна своя приятел от детинство Патрик.

6

Дом се втренчи в него. Припомни си, че в салона Ан и Патрик бяха стояли заедно, и то почти през целия следобед. Ан и Патрик? Дом с недоумение осъзна, че е разярен.

Патрик свали ръка от раменете на Ан. Тя погледна първо Дом, после Патрик, после отново Дом. На лицето ѝ се беше пописало напрегнато изражение.

– Здравей, Дом. Мен ли търсиш?

Дом не отговори. Отчаяно се опитваше да се овладее. Да си напомни, че Ан не му е съпруга в пълния смисъл на думата. Но опитите му претърпяха неуспех. Устните му се изкривиха в злъчна усмивка.

– Приятно ли ти беше да се разходиш с моята съпруга? – обърна се гой към Патрик.

Патрик не трепна.

– Честно казано – да.

– Хубаво – отвърна съвсем тихо Дом. – Защото това е последната разходка – и последното нещо въобще – което правиш с нея.

От устните на Ан се отрони сподавено възклицание. Патрик го гледаше със студен поглед.

– Това заплаха ли е?

– Не. Просто е факт.

– Ти си луд – каза Патрик. – Ан е не само моя приятелка, тя ми е братовчедка. Не можеш да ни поправиш, ако искаме да се разхождаме заедно.

– Разбира се, че мога.

– Престанете! – извика Ан. – Дом... какво ти става? За Бога, Патрик и аз се познаваме още откакто пристигнах у Колинсови като малко момиченце. Естествено, че можем да се разхождаме заедно!

– Не, Ан. От този момент нататък не можете – хладно каза Дом.

– Ти наистина си полудял – каза ядосано Патрик.

– В какво ни обвиняваш? – разгорещи се Ан.

Дом дори не я погледна. Очите му бяха вперени в Патрик.

– Дяволски добре знаеш в какво те обвинявам, Патрик.

– Не смяташ ли, че това съпругеско отношение от твоя страна е малко позакъсняло? – клъвна го Патрик. – Може би ако си беше стоял тук през тези четири години, Ан нямаше да се нуждае толкова от моето

приятелство.

Дом пристъпи между Ан и Патрик, стиснал юмруци. Искаше му се да удари този негодник, но се въздържа. Не можеше обаче да спре да си представя Ан в прегръдките на Патрик и това не беше никак приятна мисъл.

– Колко точно се нуждаеше тя от твоето приятелство? – студено попита той. – И колко отзивчиво си откликнал на нуждата ѝ?

– Дом! Държиш се като дивак! – По бузите на Ан пламтяха яркочервени петна. – Този... този разговор е срамен! Патрик е мой братовчед! – Тя се изчерви дори още по-силно. – Нищо повече!

Дом се извърна към нея. Очите му мятаха мълнии.

– Мълчи и стой настрана! Това засяга само Патрик и мен. С теб ще се оправям по-късно.

Ан се ококори смаяно.

Дом се обърна отново към Патрик.

– Мислех, че си ми приятел.

– Приятел съм ти – процеди през зъби Патрик. – Но Ан също ми е приятелка.

– Това е повече от очевидно.

– Ти я изостави, Дом. Тя не заслужаваше такова отношение.

– В момента не обсъждаме миналото. Обсъждаме настоящето... и бъдещето. – Дом го гледаше, стиснал челюст. Внезапно му хрумна друга болезнена мисъл. – Някога ти спасих живота, Патрик. Нима си забравил?

– Как бих могъл да забравя, че ми спаси живота, рискувайки собствения си живот? – намръщено каза Патрик.

Ан местеше поглед ту към единия, ту към другия с очевидно изумление.

– Дом е спасил живота ти? Никога не си ми казвал.

И двамата мъже не ѝ обърнаха внимание.

– Но явно не проявяваш признателност – заяви Дом. – Така че и аз няма да проявя гостоприемство. Смятам, че трябва да си вървиш.

Патрик най-после придоби сконфузен вид.

– Дом – припряно се намеси Ан, – не прави това. Всички тук сме приятели. Не поставяй ултиматум, за който после ще съжаляваш.

Едва сега Дом я погледна.

– Защо не? Какво е едно съжаление в повече в един живот, изпълнен със съжаления?

За миг Ан застина напълно неподвижна, вперила поглед в него. За

миг, докато я гледаше, Дом усети, че помежду им съществува някаква необяснима връзка – връзка, която го тревожеше не по-малко от силата на обзелите го гняв и ревност.

Ан откъсна очи от неговите.

– Може би вече трябва да си тръгваш, Патрик. Утре ще можем да разсъждаваме много по-разумно, сигурна съм. Днес бе един дълъг и труден за всички ни ден.

Патрик се колебаеше.

Дом не скри раздражението си.

– Струва ми се, че вече и съпругата ми те помоли да си тръгваш. Довиждане, Патрик.

Но Патрик не устоя на изкушението да нанесе един последен удар. Той се усмихна леко на Дом.

– Разбира се, че си тръгвам. Не мога да откажа на Ан. Особено след като Уейвърли Хол вече е неин.

Дом му отвърна е усмивка, в която имаше заплаха.

– Патрик, позволи ми да ти напомня един факт. Ан може и да притежава Уейвърли Хол, но маркизът съм аз. Никога не го забравяй.

Патрик му обърна гръб. Ан изтича след него.

– Всичко ще бъде наред. Аз ще обясня на Дом – увери го тя, като стрелна съпруга си с гневен поглед през рамо.

Патрик се спря, пое ръката ѝ и я стисна.

– Надявам се, че утре ще те видя – каза той.

Ан кимна и задържа ръката му в своята, или поне така се стори на Дом.

– Не разчитай на това – изръмжа той.

Без да му обръща внимание, Патрик се отдалечи. Ан остана заглеждана след него, Дом също. Наблюдаваха го, докато не изчезна в мъгливата нощ. Но дори след като си беше отишъл, никой не проговори.

Най-накрая легналото помежду им мълчание бе нарушено от Дом.

– Струва ми се, че искаше да ми обясниш – отбеляза той. Тонът му беше подигравателен.

Ан се обърна към него.

– Дължиш извинение на Патрик.

Дом избухна в смях. Гневен смях.

– Аз да му дължа извинение? Струва ми се, че вие двамата дължите извинение на мен.

– Всъщност – продължи тя все едно, че не го беше чула, – дължиш извинение на мен.

Нов изблик на смях, този път изпълнен със сарказъм.

– Нима?

Силна руменина опари бузите ѝ. Гърдите ѝ се надигаха учестено. Не помнеше някога да е била по-ядосана.

– В продължение на четири години не си си бил у дома и си живял както намериш за добре. Сега се връщаш единствено заради погребението на баща си. Не си и помисляй да отричаш, защото аз не съм глупачка. Знам, че това е единствената причина за твоето завръщане. Появяваш се внезапно и си въобразяваш, че имаш право да ми казваш какво мога и какво не мога да правя, с кого мога и с кого не мога да се виждам? Появяваш се внезапно и се осмеляваш да ме наричаш своя съпруга?

Дом скръсти ръце със студена усмивка.

– Точно така. – Очите му се присвиха. – Съпруга.

Ан си пое дълбоко дъх.

– Нашият брак е един фарс.

– Наистина ли?

Тя настръхна, но интуицията ѝ подсказа да замълчи. Той се надвеси над нея.

– Ти управляваш едно огромно имение, Ан. Освен това по волята на Ръдърфорд си напълно независима от мен. Сега вече си маркиза, а един ден и ще бъдеш херцогиня Ръдърфорд – най-влиятелната и най-богатата жена в страната след кралицата. И се осмеляваш да твърдиш, че този брак е фарс? Не мисля така. Ан. Мисля, че ти си твърде облагодетелствана от този брак.

– Титлите не ме интересуват – пророни едва-едва Ан, стресната от гнева му. – Богатството също.

– Но Уейвърли Хол те интересува – яростно каза Дом.

Този път тя изобщо не се поколеба.

– Да, интересува ме. Грижила съм се за него през последните четири години. Уейвърли Хол е вече и мой дом.

Смехът му беше груб, язвителен.

– Но само защото си омъжена за мен, Ан. Не може да си забравила и моето участие в това.

– Как бих могла?

– Питам се колко те интересува къщата – подхвърли Дом.

– Какво се опитваш да кажеш?

Той се усмихна студено.

– Може би те интересува толкова много, че си подтикнала дядо ми

да състави онзи завет?

Ан отстъпи назад.

– Да не би да си разговарял с майка си?

Дом замълча.

– Тя не ме харесва – припряно каза Ан. – Никога не ме е харесвала, поне не и след като се оженихме. Смешно е да си мисли, че бих могла да подтикна дядо ти към каквото и да било. Та той е един от най-умните хора, които и ти, и аз познаваме!

– Но не може да си недоволна от действията му.

Преди да отговори, Ан облиза устни. Едва сега осъзна, че е обгърнала раменете си с ръце.

– Не съм искала нищо – нито от него, нито от теб. Но след тези четири години – тя извърна поглед, за да скрие от него отчаяната си борба да се овладее – не бих отказала такъв подарък.

Той не сваляше очи от нея.

– Така да бъде. Реших да приема това, което е направил Ръдърфорд.

Думите му я смаяха.

– Уейвърли Хол е твой. – Дом се усмихна и посочи с жест към къщата. Но усмивката не стигна до очите му.

Ан знаеше, че е рано да му благодари. Нямаше му доверие. Той беше намислил нещо. Битката – защото това си беше битка – едва бе започнала. Имаше чувството, че Дом току-що бе очертал бойното поле и фронтите линии.

– Естествено – продължи тихо той, – очаквам да проявиш щедрост и гостоприемство към майка ми. В противен случай ще застана срещу теб.

– Нямам намерение да лишавам майка ти от нищо – възмутено възкликна Ан.

Той я изгледа хладно, сякаш преценяваше не само истинността на думите ѝ, а и цялостния ѝ характер.

Ан трябваше да разбере. Да разбере дали и той като останалите я смята за подла интригантка.

– Откакто се оженихме, хората се отнасят зле с мен. Надявам се, че не си обърнал внимание на долните приказки по мой адрес. Те не са верни.

– Ако имаш предвид приказките, че ти не си нищо повече от една американска авантюристка и че се стремиш единствено към богатство – да, правя всичко възможно да не им обръщам внимание.

Сърцето ѝ запърха от облекчение.

– Но си ги чул.

Усмивката му бе плашеща.

– Аз имам много приятели, Ан. Повечето от тях толкова очевадно се стараят да не споменават и дума за обстоятелствата около нашата женитба и за твоя произход, че човек може да умре от смях. Няма нужда да съм гений, за да разбере какво мислят.

Облекчението ѝ се изпари.

– Те са несправедливи. Всички до един. Не съм планирала онази нощ в градината! Не съм и мечтала... – Тя замлъкна и се изчерви, после промълви: – Дори не знаех.

Дом вдигна вежди.

– Със сигурност поне ти си спомняш какво се случи тогава – прошепна отчаяно Ан.

Погледите им се срещнаха, сплетоха се. Ан съжали, че бе споменала онази незабравима нощ... и все пак знаеше, че не би върната думите си назад, дори и да можеше.

Вперил дръзко очи в нея, Дом отговори почти шепнешком:

– Спомням си.

Тя преглътна, неспособна да проговори.

– А сега... за Патрик.

– Ти направи грешка – бързо каза Ан. Слава Богу, че Дом бе сменил темата. Никога повече не биваше да засяга толкова интимни въпроси.

– Нима?

– Патрик е мой братовчед и приятел. А не... любовник.

Той се усмихна сдържано, заплашително.

– Ан, аз съм достатъчно разумен човек. Мога да разбира и дори да приема факта, че през четирите години, в които ме нямаше, си подирила приятелството на друг мъж. Вината за това, естествено, е изцяло моя. Но не съм съгласен това приятелство да продължи и занапред.

Ан кипна.

– Между нас не съществува приятелство в смисъла, който ти влагаш в него – изсъска тя. – И как се осмеляваш да очерняш мен, след като ти си този, който има морала на уличен котарак!

– О-хо! – възкликна Дом. – Възможно ли е да ме ревнуваш от моите приятелки?

– За нищо на света! – извика Ан. – Много отдавна вече не ме е грижа какво правиш и с кого го правиш!

Той ѝ се изсмя.

– Мисля, че в момента лъжеш, Ан. Но искрено се възхищавам от

твоята гордост – погледът му се плъзна надолу, – както и на други неща у теб.

Тя почервения и се обърна с намерение да побегне. Беше толкова ядосана, че не знаеше на какво би била способна, ако останеше още миг с него. Боеше се, че може дори да го удари. А и той определено си го заслужаваше заради арогантността и нахалството си.

Но Дом я сграбчи за ръката и я принуди отново да се обърне с лице към него.

– Всичко приключи, Ан. Стой настрана от Патрик.

– Между нас няма нищо – задъхано извика Ан. – Пусни ме.

Той я стисна по-здраво и се взря в очите ѝ. Ан се вцепени.

Сега бяха толкова близо един до друг, че кракът му докосваше полите и бедрата ѝ. Трябваше само да се наведе лекичко и щеше да усети дъха му върху бузата си.

– Пусни ме – повтори тя почти бездиханно.

Но Дом не я пусна. Гневът в зениците му постепенно изчезна. Тъм-на, гореща вълна заля Ан. Тя потрепери.

– Причиняваш ми болка.

– Ако ще имаш приятел – рязко каза Дом, – това ще съм аз.

Сърцето ѝ заудря силно. Съвсем точно знаеше какво има предвид.

– Ясно ли е? – прошепна той. И стисна раменете ѝ с две ръце. Сърцето ѝ вече пренебрежеше като обезумяло. Беше ѝ трудно да разсъждава, невъзможно – да диша. Знаеше, че би трябвало да е шокирана, но не беше. Между тях все още съществуваше някакво необяснимо привличане. Противно на волята ѝ то бе там – като здрава, огнена примка, омотала и двама им и затягаша се с всеки изминал миг, в който Дом продължаваше да се взира в очите ѝ с премежения си поглед. Като магнит, който я притегляше неустойчиво към него.

А нощта внезапно бе замряла, притихнала. Цялото внимание на Ан беше съсредоточено върху мъжа до нея. Мъглата плъзгеше край полите ѝ, край неговите нозе, край лицата на двама им. В очите на Дом гореше опасен огън.

Ан изтръпна. Лицето му вече бе по-близо до нейното. Много по-близо. Устните му бяха красиви и в момента бяха леко разтворени. Щеше да я целуне. А тя нямаше сили да го отвлеча.

Сякаш прочел мислите ѝ, той я притисна по-силно. Очите му потъмняха.

Но Ан всъщност не желаше да го отблъсква. Онази една целувка не бе достатъчна.

Една целувка никога нямаше да ѝ бъде достатъчна. Не и от Дом Сейнт Джордж.

– Ан – прошепна Дом. Напрегнато, без усмивка. – Искам те, Ан. Искам те още откакто те зърнах отново.

Тя изпусна въздуха, стаен в гърдите ѝ. Дори не бе разбрала кога е престанала да диша. Не съумя да каже нищо.

– Знам, че ти също ме искаш – прошепна той. – Макар да се преструваш, че не е така.

Вярно е, помисли си Ан ужасена. Нима не бе извлякла никаква поука от миналото?

– Не – каза тя. – Не – излъга тя.

Без да ѝ обърне внимание, Дом впи устни в нейните.

Беше притисната в здравите му мъжки обятия и нямаше смисъл да се опитва да избяга. Затова Ан се помъчи поне да не позволява на телата им да се докоснат.

Но този път целувката на Дом беше безмилостна. Устните му принудиха нейните да се разтворят, езикът му яростно проникна между тях. Ан извика сподавено. Отказваше да му отвърне, но цялото ѝ същество пламтеше, пулсираше. Целувката му бе жестока, но не ѝ причиняваше болка. Не ѝ причиняваха болка и ръцете му – корави, невероятно силни, които отчаяно я притискаха към него. Към тялото му, което също бе кораво, но и възбуждащо живо. Горещо, твърдо, мъжествено.

Ан усещаше огромната мощ на кипящото в него желание. Но усещаше и друго – че Дом нито за миг не го изпуска от контрол.

Защото в противен случай Ан вече щеше да лежи на земята и да го приема в себе си.

Не можеше да издържа повече. С вик тя изви лице настрана, откъсна устни от неговите. Чувстваше се като пламтяща главня. Огън гореше във всяка частица от тялото ѝ, особено високо горе между бедрата. Незнайно как и кога там се бе озовал кракът на Дом и Ан го беше възседнала като жребец.

Дом зарови лице до шията ѝ. Дишаше тежко. Ръцете му я обгръщаха здраво, сякаш нямаше намерение да я пусне.

Ан отчаяно се бореше да възвърне разума си, преди да е сторила немислимото – преди да е отвърнала на целувката му. Преди да е позволила на собствената си огнена природа да вземе връх. Преди да го е притеглила на земята, върху себе си. Не биваше да го оставя да я изпълзва. Патрик я бе предупредил, че той ще се опита да го направи. Колко прав се беше оказал Патрик.

Някога се бе поддадала на страстта. Но този мъж я изостави за цели четири години. Ако му се отдадеше сега, нямаше никаква причина да вярва, че той няма отново да изчезне.

Намерила у себе си неподозирана сила, Ан се откъсна от него. Дом не се противопостави. Тя отскочи назад, далеч от него.

– Стига!

Той я гледаше втренчено. Ан притисна длан към гърдите си с надеждата да укроти лудешкия пулс на сърцето си. Не можеше да откъсне очи от него.

Дом обаче го стори – вдигна взор към небето и въздъхна. Сетне прокара треперещата си ръка през косата си и я погледна отново. Право в очите.

– Ан, ти си моя жена. Стигнах до извода, че уговорката, която направихме, не ме задоволява.

Ан замръзна на място. Сигурно не бе разбрала правилно!

– Моля?

Погледът му беше пронизващ.

– Няма да замина, Ан. Множество фактори, между които и смъртта на баща ми, ме накараха да променя решението си. Оставам тук, с теб... за неопределено време.

Ан го гледаше втренчено. Ужасено.

– Не!

Дом не помръдна. Очите му блестяха.

– Ще започнем отначало, Ан – каза той, сякаш не я беше чул. – Трябва.

Това бяха думите, които тъй отчаяно бе мечтала да чуе цели четири години. Думи, които идваха едва сега – твърде, твърде късно.

– Не – прошепна тя и поклати глава. – Не мога.

– Нямаш избор – каза Дом рязко. Погледът му я изгаряше. – Защото аз не те моля нито за позволение, нито за одобрение. Просто заявявам намеренията си.

7

Щом влязоха в къщата, Ан побърза да изпревари Дом и да побегне към стълбите с надеждата, че в стаята си ще успее да се успокои. Усещаше погледа му, който изгаряше гърба ѝ. Ускори крачка. Искаше да бъде сама; имаше нужда да помисли.

Значи той все пак няма да замине.

Все още беше смаяна от думите му. Смаяна, ядосана и... уплашена.

Една врата в дъното на коридора се отвори и на прага пристъпи херцог Ръдърфорд.

– Ан!

Тя спря. Ръката ѝ стискаше месинговите перила на стълбите. Херцогът се приближи.

– Добре ли си?

Ан знаеше, че лицето ѝ е зачервено. Бузите ѝ пламтяха. Отчаяно се опитваше да не мисли за целувката на Дом.

– Добре съм.

– Бих желал да поговоря с теб – каза Ръдърфорд. Погледът му се плъзна покрай нея.

Ан надзърна през рамо и видя, че Дом ги наблюдава от фойето, облегнат на стената със скръстени ръце. Стойката му беше нехайна. Но в очите му, които ги гледаха внимателно, нямаше и помен от нехайство. Ан кимна рязко и последва херцога в библиотеката.

– Има ли някакъв шанс вие двамата да постигнете помирение помежду си? – попита Ръдърфорд.

Тя се поколеба. Въпросът я бе изненадал с прямотата си.

– Не. Никакъв шанс. – Нямаше намерение дори да обмисля предложението на Дом. Бракът им бе престанал да съществува. Още преди четири години.

Херцогът седна в едно от плюшените кресла срещу камината.

– Дори ако аз те помоля да му дадеш възможност?

Ан приседна на ръба на канапето.

– Моля ви, недейте – промълви тя. – Знаете, че ми е неприятно да ви отказвам.

– Нямам по-голямо желание – тихо каза Ръдърфорд – от това да ви видя щастливи заедно, преди да умра.

Ан се изправи.

– Няма да умрете, поне не скоро. Моля ви, не говорете така!

Херцогът ѝ се усмихна.

– Ан, аз съм на седемдесет и четири. През последните месеци се чувствам изтощен. Не съм добре. Наближава денят, в който ще се изправа пред Създателя. Щом аз мога да се примиря с това, със сигурност ти също ще можеш. Както и да е, какво ти каза Дом?

Ан се поколеба.

– Той възнамерява да остане тук, макар ясно да му дадох да разбере, че не е добре дошъл.

– Изненадан съм от теб, Ан – сгълча я нежно Ръдърфорд. – Това е неговият дом.

Тя стисна юмруци.

– Не мога да дам на Дом нова възможност. Не го заслужава.

– Може би, но ти си най-щедрата жена, която познавам. И най-разумната. Дай му още един шанс, Ан – каза херцогът меко. Но това беше заповед. – Какво можеш да загубиш?

– Сърцето си – простичко отвърна Ан.

– А ако спечелиш? – попита той.

Тя пое дълбоко дъх. Прекрасно си даваше сметка какво има предвид Ръдърфорд. А ако не загуби сърцето си? Ако вместо това спечели сърцето на Дом?

Разговорът беше приключил, без Ан да обещае нищо. Колкото и да бе нелепо, чувстваше се виновна заради уклончивостта си. Защото искрено обичаше херцога.

Тя изтича в своята стая, доволна, че не срещна никого по пътя си. Беше прекарала един дълъг, изтощителен ден и не възнамеряваше да се преоблича и да слиза долу за вечеря. Бе прекалено уморена, за да иска нови разговори с когото и да е, а най-малко – с Доминик Сейнт Джордж. Бе прекалено уморена, за да понесе отново пронизващия му поглед и продължителните му, многозначителни погледи – погледи, които Ан вече разбираше.

Тя заключи вратата на стаята си. Никога досега не я бе заключвала.

Бяха изминали четири години от последната нощ, прекарана в една и съща къща със съпруга ѝ. И тази последна нощ бе първата им брачна нощ. Тогава вратата на спалнята ѝ не беше заключена.

Слепоочията ѝ пулсираха. Сега не беше първата ѝ брачна нощ. Четири години бе полагала отчаяни усилия да забрави онази първа брачна нощ – второто опустошително събитие в своя живот.

Но всичко беше напречно. От очите ѝ се търкулнаха сълзи. Как

искаше да може да не мрази Дом Сейнт Джордж заради онова, което ѝ бе причинил. Но точно там бе проблемът – боеше се, че изобщо не го мрази.

* * *

Ан чакаше.

Седеше в леглото с разпуснати по раменете черни коси, облечена в красива бяла нощница от Париж с дантели и панделки. Нощницата беше скромна, с дълги ръкави и сърцевидно деколте, но Ан се надяваше Дом да я хареса. Молеше се да я хареса.

Тя се облегна на възглавниците, затвори очи и си припомни колко красив беше Дом с бялата си риза и черния фрак по време на бракосъчетанието и на приема след това. Красив, изключително любезен и внимателен, неизменно до нея. Не искаше да разсъждава над факта, че през цялото време той се бе усмихвал твърде рядко, при това напрегнато и някак странно. Че не бе излъчвал обичайното си очарование.

Всичко това, естествено, беше напълно разбираемо. Заради скандала сватбата им се бе състояла в съвсем тесен кръг, без пищни церемонии.

Часовникът над камината удари веднъж.

Ан трепна. Нима вече бе станало един след полунощ? Нима чакаше Дом вече от два часа? Тя се надигна, обзета от внезапна угриженост, дори тревога. Къде е той?

Хрумна ѝ, че може би все още е долу с роднините си, които празнуваха тяхната сватба.

Тази мисъл я поуспокои, но Ан стана и тръгна през тъмната стая, осветена само от няколко свещи. Беше топла лятна нощ и прозорците бяха отворени. Тя погледна навън, напрягайки и зрението, и слуха си.

Но откъм долния етаж на къщата не се виждаше светлина: не се чуваше нищо друго, освен песента на шурците. Явно приемът беше приключил. Всички гости си бяха отишли, а членовете на семейството бяха заспали.

Ан се вцепени и докосна едва-едва перваза на прозореца. На синьочерното небе над главата ѝ сияеше лунният сърп.

Какво означаваше това? Къде беше Дом?

Обзе я внезапно, смразяващо предчувствие. Тя обгърна раменете си с ръце. Не, навярно празненството е свършило току-що. И той ще се появи всеки момент.

Ан бавно се отдалечи от прозореца и се покатери на голямата спалня. Двете свещи до леглото вече бяха изгорели почти наполовина. Тя

седна и се взря в мрака.

Чакаше.

И продължи да чака, дори след като свещите изгоряха напълно, дори когато хоризонтът започна да изсветлява. Ставаше й все по-студено, все по-тежко, все по-зле с всеки изминал миг.

Дом не дойде.

Часове по-късно Ан чу каретата и изтича до прозореца. Черната каляска със сребърния кръст на фамилията Лион се отдалечаваше от Уейвърли Хол, обляна от лъчите на изгряващото слънце.

Лицето на Ан беше обляно в сълзи.

* * *

Ан седеше в леглото си като вкаменена. Нямаше смисъл да мисли за миналото, освен за да си напомни колко ужасно се беше отнесъл с нея Дом, колко жестоко я бе захвърлил – като играчка, от която се е отегчил. Сега казваше, че я желае и че иска да започнат отначало, но това бе невъзможно. Само една глупава и наивна жена би се съгласила на сдобряване.

Беше казал, че ще остане. Ан знаеше, че не е способна да го принуди да напусне Уейвърли Хол, но вярваше, че ако продължи да бъде твърда и да отблъсква атаките му, той скоро щеше да се отегчи от тази нова игра и ще си замине.

Защото това не беше нищо повече от игра.

Защото Дом не можеше да е искрен. Интересът му към нея бе твърде ненадеен. Той искаше нещо... но Ан нямаше представа какво би могло да бъде то.

Тя притисна ръка към гърдите си. Сърцето ѝ биеше силно. Чувстваше се като хваната в капан. Не биваше да допуска никаква близост между себе си и Дом, знаеше го. Но той без съмнение бе изкусен прелъстител. И за миг не се заблуждаваше, че би могла да се мери с него в играта на любов. Още повече при неговата изключителна привлекателност. В тази игра тя не можеше да победи. Следователно изобщо не трябваше да я играе.

От устните ѝ се отрони дълга, треперлива въздишка. Колко лесно се даваха клетви и колко трудно можеше да се окаже изпълнението им. Но сега на карта бе поставен собственият ѝ живот. Трябваше да остане твърда. Трябваше да му се противопостави с всички сили.

Малко по-късно, преди Ан да е успяла да стори нещо повече от това да съблече роклята си с помощта на своята камериерка Бел, в

коридора пред спалнята ѝ се чува стъпки. Интуицията веднага ѝ подсказва на кого принадлежат. Той почука на вратата.

– Ан?

Ан се опомни, изтича до гардероба и навлече един копринен халат. Сетне кимна на Бел да отвори вратата.

– Какво искаш? – извика тя. – Защо не си долу на вечеря с майка си и е дядо си? Вечерята винаги се сервира в осем, а в момента е точно осем!

– Реших, че като твой съпруг е редно да вечерям заедно е теб. Особено след като това е първата ни вечер заедно от години. – Той най-последно отмести очи към Бел. – Свободна си.

Преди Ан да успее да отвори уста, Бел изхвърча от стаята. Дом се усмихна.

С разтуптяно сърце Ан се втурна към вратата с намерение да я затръшне в лицето му, но той пристъпи напред и я задържа отворена със силното си бедро. Гневът на Ан се изпари. Обзе я страх.

– Защо си толкова неотстъпчива? – тихо попита Дом. – Не мога ли да вляза? Бих желал да поговорим, Ан.

– Не! Няма за какво да говорим. – Очите ѝ се бяха разширили от ужас. Сигурно Дом не възнамеряваше да упражни съпругеските си права точно сега, след като не бе сторил това цели четири години!

Той я погледна, пристъпи покрай нея и влезе в стаята.

Съзнавайки болезнено, че под халата няма нищо друго, освен риза, корсет и кюлоты, Ан стисна здраво краищата на яката му. Под пръстите си усещаше бесния ритъм на сърцето си. В това време Дом бавно обхождаше стаята ѝ и разглеждаше с любопитство оскъдните вещи в нея. Ан го наблюдаваше изпълнена със страх.

– Не бива да си тук – каза тя, като облиза устни.

Той я погледна.

– Не се сещам дори за един човек в тази къща, който би възразил срещу моето присъствие тук.

– Аз пък се сещам.

Едната му вежда бавно се изви нагоре.

– Нима?

Колко свободно се чувстваше Дом в нейната стая. Естествено, че ще се чувства така – та той бе влизал в безброй женски покои. Докато Ан за пръв път приемаше мъж в спалнята си.

– Да. – Тя вирна брадичка. – Аз възразявам.

Дом задържа погледа ѝ.

– Възражението ти се отхвърля – тихо каза той.

– Но това е моята къща.

Погледът му стана пронизващ.

– Не ме предизвиквай, Ан.

Ан мигновено отстъпи.

– Разбира се, за мен е удоволствие да я споделя с теб.

Дом я изгледа замислено, очевидно не повярвал в искреността ѝ. После очите му се плъзнаха надолу и тя потръпна. Имаше неприятното усещане, че погледът му прониква през халата ѝ. Накрая той отмести очи и се огледа наоколо.

– Нямах много вещи.

– Аз съм непретенциозна. Нуждите ми не са големи.

Дом се усмихна и ъгълчетата на очите му се присвиха. Сърцето на Ан подскочи.

– Повечето жени имат малко нужди, но толкова много вещи, че не знаят какво да правят с тях. – Погледът му отново обходи стаята, почти гола, лишена от всякакви женски джунджурии, освен от едно – беше пълна със свежи цветя от градината. Рози, лилии, зюмбюли. Пое дъх с очевидна наслада, сетне рязко я прониза с поглед.

– Сигурно знаеш това по-добре от мен, след като си бил в покоите на толкова много жени – чу Ан собствения си раздражен глас.

Дом се засмя.

– Пак ли се връщаме на тази отегчителна тема? Ан, струва ми се, че проявяваш доста голям и напълно неуместен интерес към личния ми живот. Не е ли така?

Тя почервеня.

– Не. Съвсем не. – Искаше ѝ се да не бе реагирала толкова импулсивно.

Все още усмихнат и развеселен, той попита:

– Да накарам ли Бенет да донесе вечерята ни тук?

– Не! – възкликна ужасено Ан.

– Подозирах, че ще ми откажеш. – Усмивката му се стопи. – Преди малко, когато бяхме навън, говорех съвсем сериозно, Ан.

Сериозният му тон не ѝ хареса.

– Аз също.

– Ах, но на жените е позволено да променят решенията си. – Той бавно се приближаваше към нея. Ан не се отмести – беше загубила власт над крайниците си. Едва когато помежду им останаха не повече от няколко сантиметра, Дом се спря. – Оставам тук и искам да започнем

отначало. – Той се протегна и покри с длан ръката ѝ, която продължаваше да стиска яката на халата. Усмивката му беше безкрайно похотлива. – Моментът е напълно подходящ за едно ново начало.

– За теб може би – успя да промълви Ан, неспособна да отклони очи. – Но не и за мен. Моля те, излез. Аз си лягам.

Веднага съжали за думите си. Дом погледна към голямото легло и се усмихна. Очите му блестяха.

– Тази идея е още по-добра от идеята да вечеряме заедно тук.

– Лягам си сама – процеди през зъби тя.

В отговор той дръпна ръката ѝ и халатът се разтвори, разкривайки бледата като слонова кост кожа на шията ѝ над гърдите. Той поднесе ръката ѝ към устните си и целуна изпъкналото кокалче на единия ѝ пръст, после на другия.

Ан извика сподавено и избяга в другия край на стаята. По бедрата ѝ бе плъзнала гореща влага.

– Всичко свърши, Дом, свърши. Трябва да ме оставиш на мира! Аз не те желая, а и ти не желаеш това!

– Нищо не е свършило, Ан, и ти го съзнаваш не по-зле от мен.

Ан поклати глава.

– Защо го правиш? Защо ме преследваш така? Какво искаш? – извика тя. – Защо реши да останеш?

Той не сваляше очи от нея.

– Може би не съм можел да си спомня добре колко много си подхождаме двамата с теб. Но сега, когато съм отново тук, това е повече от очевидно.

– Не си подхождаме. Изобщо.

– Да ти докажа ли, че грешиш?

Тя отстъпи крачка назад.

– Аз се промених. Вече съм жена. Жена с опит – с твърде голям опит, за да се поддаде на чувствата, които се опитваш да разпалиш в мен.

Лицето му потъмня.

– Не ми напомняй, че си жена е опит, Ан.

– Отново ме разбра погрешно. Патрик не ми е любовник. Имах предвид това, че ти отне моята невинност. Ти разруши последните ми щастливи детски мечти. Ти ме принуди да порасна, Дом – ти и никой друг.

Дом я изгледа хладно, вдигнал ръце на хълбоците си.

– Ако си спомням добре, аз не отнех твоята невинност в точния

смисъл на думата.

Отне ѝ няколко мига, за да проумее за какво говори. Бузите ѝ пламнаха.

– Говорех в общ смисъл.

Той продължаваше да я гледа.

– Вече два пъти ти се извиних за това, че те нараних, Ан. Съгласен съм с теб. Бях истински негодник. Не биваше да стоя далеч от теб. Но къде е милосърдната ти християнска душа? Не е ли твой религиозен и морален дълг да ми простиш?

Ан ококори очи.

– Какво би сторила, ако падна на колене пред теб и те помоля за прошка?

Тя се стресна.

– Няма да го направиш.

– Права си, прекалено съм горд, за да го направя.

Ан въздъхна е огромно облекчение. Знаеше, че много трудно би могла да откаже на подобна молба. Но знаеше, че дори да му даде прошка, това би било прошка само на думи, защото в сърцето си тя не можеше да му прости. Нито сега, нито когато и да било.

– Ти си интересна жена, Ан. Напълно съм заинтригуван. – Той се усмихна. – И признавам, че не ми пука за интереса на Патрик към теб. Все пак сега, след като се върнах, той несъмнено ще насочи вниманието си другаде.

– Пак ли Патрик? – възкликна Ан. Не можеше да повярва на ушите си.

Дом не отговори. Без да сваля поглед от лицето ѝ, той тръгна към нея и спря едва когато коленете им се докоснаха. Ан стоеше вцепенена, с ококорени очи, със стиснати юмруци.

– Мисля, че все още изпитваш чувства към мен, Ан.

Дъхът ѝ секна.

– Не.

– Да. – Дом се усмихна и усмивката му беше безкрайно пленителна, безкрайно прелъстителна. – Искаш ли да проверим моята теория?

Ан поклати глава, но беше твърде късно. Дом се наведе над нея и тя прилепи гръб до стената. Той вдигна ръце и подпря длани от двете страни на лицето ѝ. Беше хваната в капан.

– Мисля, че ме желаш – прошепна Дом. – А и аз определено те желая.

– Не прави това.

– Няма да направя нищо, което не искаш да направя – обеща той, но погледът му бе вперен в устните ѝ. – Усещам вкуса ти, Ан. Искам още една целувка.

Сърцето ѝ заби лудо.

– Не.

За един кратък миг погледите им се срещнаха. Дом сведе глава, но Ан съумя да извие лице встрани. Устните му попаднаха върху бузата ѝ.

– Спри. Спри веднага – прошепна тя, опитвайки се да отблъсне ръцете му. През копринения халат и кюлотите усещаше изгарящия допир на бедрата му. Знаеше, че се намира на ръба на дълбока пропаст. Ако Дом не я оставеше веднага, щеше да му се отдаде – и то навярно не само с тялото си. – Не мога!

Дом вдигна глава, но продължи да стиска раменете ѝ. Погледът му бе мрачен.

– Какво трябва да сторя, Ан? Извиних се. Върнах се. Искам да те направя своя съпруга вече не само на книга. Аз съм отговорен човек. Няма да бъда лош съпруг. Какво трябва да сторя?

– Нищо не можеш да сториш. Някога те исках повече от всичко на света, но сега съм пораснала и помъдряла. – За неин ужас по лицето ѝ се търкулнаха сълзи.

– Разбирам. Каквото и да искам, каквото и да кажа, обещавайки или направя, ти няма да ми дадеш нова възможност.

Ан гледеше разплакана и безмълвна, неспособна да каже „не“.

– Виж, Ан – каза той след кратка пауза, – между нас съществува необикновено силно физическо привличане. Защо просто не оставиш природата, тъй да се каже, да свърши своето?

Думите му я изпълниха с ярост и тя се хвана за нея като удавник за сламка.

– Не съм някоя от твоите уличници, та да се ръководя от природата.

– Наистина – съгласи се Дом. Очите му потъмняха. – Държиш се по-скоро като уплашена, невежа девица.

Погледите им се сблъскаха. Той искаше да я засегне и Ан наистина се почувства силно засегната.

Тя изправи рамене и го изгледа с поглед, който целеше да го убие със студенината си.

– Можеш да си вървиш.

Дом свали ръце.

– Много добре. В армията ме научиха кога да отстъпвам. – Не се усмихваше. Тонът му не беше дружелюбен. Очите му бяха студени. –

Не ходя там, където не съм желан.

– Това е просто чудесно – озъби се Ан, ядосана на него, но и на себе си – заради обзелото я разочарование.

– Само един глупак би чакал покана, която никога няма да му бъде отправена – каза през рамо Дом, тръгнал към вратата.

– Или един джентълмен – подхвърли тя. – Какъвто ти, естествено, не си.

Той се обърна. Беше стигнал до прага.

– Искаш война, нали?

– Добре! – извика Ан. – Наистина искам война... А сега се махни!

– Отивам си. Но не преди да си ми отговорила на един въпрос. Бил ли е някога Патрик твой любовник?

Прииска й се да го замери с нещо, но нямаше под ръка нищо друго, освен вазата с цветя, затова тя се пребори с изкушението.

– Не.

Изражението му рязко се промени.

– Ан, нали не искаш да ми кажеш, че все още си девствена?

Ан си пое дъх. Цветята продължаваха да я изкушават. Затвори очи, за да пропъди тази мисъл... и не успя. Запратена с все сила, синьо-бялата ваза полетя към главата му.

Дом се наведе и тя се разби в стената.

Не можеше да повярва, че е обезумяла дотолкова, та да хвърли ваза по Дом. Неговите очи също се бяха ококорили от изумление. И двамата се вираха поразени в строшения порцелан и в скършените цветя, пръснати сред синьо-белите парченца.

Дом прехапа устни. Погледът му я прониза.

– Просто зададох един въпрос. Ако не си искала да ми отговориш, трябваше само да ми го кажеш.

Ан го погледна.

– Да, Дом, все още съм девствена.

Той трепна.

Тя вдигна глава. Молеше се само да не се изчерви.

– Виждаш, че въпреки твоята изневяра аз ти останах вярна.

Лицето му пребледня.

– Господи! Как само звучи.

– Звучи точно така, както си е. – Следващите думи излязоха сами от устата й. – Може би трябва да се върнеш в Лондон, при Марго Маршал.

Дом се сепна. Сетне присви очи и скръсти ръце.

– Марго Маршал.

– Прочутата френска актриса.

– Знам коя е.

– Надявам се.

– Въпросът е откъде ти, по дяволите, знаеш за нея?

– Как бих могла да не знам, след като през последните два месеца непрекъснато са ви виждали заедно?

– Но ти си далеч от Лондон. – Очите му святкаха гневно. – Каж ми, Ан, откъде си толкова добре осведомена? Да не би да си наела шпиони? Да ме следят? Да ти докладват какво правя? Да не би личният ми живот да се е превърнал в нещо като хоби за теб?

– Не. Не се нуждая от шпиони. Не и когато се занимаваш с известни актриси.

– Разбирам. Ти си жена, която обича клюките. Жена, която дава ухо на клюките.

– Не е честно!

– Може би ти не си честна.

Погледите им се срещнаха.

– Отричаш ли, че имаш връзка с нея?

Дом изруга.

– Преди намирах твоя интерес към личния ми живот за забавен. Сега го намирам за крайно досаден.

– Тогава навярно би трябвало да запазиш живота си наистина личен? – подхвърли жлъчно Ан.

– Ревността ти е очевидна, Ан.

– Не ревнувам от една... една...

– Една актриса? – подсказа ѝ Дом през смях.

– Една уличница! – почти изкрещя тя с пламнало лице. – Няма ли да признаеш, че тя е твоя любовница?

Смехът му замря. Очите му горяха.

– За теб тази тема е не само много опасна, Ан, но и много непристойна.

– Същото важи в много голяма степен и за теб самия. Въпреки че един ден ще бъдеш херцог, така че обществото ще търпи всичките ти простъпки – дори ако се перчиш с жени като Марго Маршал.

Той я погледна хладно.

– Виж, Ан, когато решиш да бъдеш наистина моя съпруга, в пълния смисъл на думата, тогава ще имаш право да ми задаваш такива въпроси. Но не и преди това.

– Е, това никога няма да стане – извика яростно Ан. – И няма нужда

да задавам въпроси, защото вече знам отговорите.

– Ако продължаваш в същия дух, Ан, може да си помисля, че не просто ме ревнуваш – тихо каза Дом. – Звучиш ми като жена, която се чувства презряна и оскърбена... като влюбена жена.

– Не е вярно – запротестира Ан с някак твърде изтънял глас.

Усмивката му беше многозначителна.

– Разбирам. Е, поне започваме да си изясняваме някои неща.

Тя навлажни устни.

– Не те ревнувам от твоите жени. Не се чувствам презряна от теб.

Аз съм тази, която те презира!

– Аз нямам жени. А и ти съвсем не се държиш презрително, когато се целуваме.

– Само защото ти си толкова опитен в тази област – извика Ан. Беше се задъхала.

Дом сви устни.

– Може би ми се иска да обогатя опита си, като се любя с теб.

Тя отстъпи назад.

– Запази с-си ц-целувките за своята любовница.

– Може би ще го направя. Ако продължиш да ме отблъскваш.

Ан се вкамени. Но успя със сетни сили да свие рамене.

– Можеш да се виждаш с когото пожелаеш. И можеш да пръскаш целувките си – и всичко останало – където пожелаеш.

Той скръсти ръце и се облегна на стената, стъпил върху цветята.

– Колко щедро от твоя страна, Ан, да ми позволиш да водя личните си дела както намеря за добре.

– Друга на мое място можеше да не е толкова либерална – каза тя.

– Друга на твое място би ми позволила да упражня правата си на съпруг – отвърна Дом съвсем тихо.

– Затова ли дойде тук тази вечер? – Сърцето й пулсираше толкова силно, че й прималяваше.

– И какво, ако е така? – Тонът му беше насмешлив. Ан изтръпна. Не можеше да измисли никакъв отговор. Дом се ядоса. – Успокой се, Ан. Не съм чак такъв негодник, че да похлопам на вратата ти след цели четири години и да настоявам на съпружеските си права. Дойдох да вечерям с теб, не помниш ли? Дойдох да се слобря с теб.

Тя изсумтя.

– Дойде, за да ме прелъстиш!

Погледът му потъмня.

– Мисли каквото искаш. Но знай едно: ако намерението ми беше да

те прелъстя, сега ти нямаше да стоиш там, в другия ъгъл на стаята. – Той отмести очи към леглото. – Ако намерението ми беше да те прелъстя, и двамата знаем къде щеше да се намираш в този момент. И щеше да гориш в огън, Ан. Огън, запален от мен.

Почервеняла, Ан изкрещя:

– Махай се!

Дом стисна челюст.

– С удоволствие – Но не помръдна. – На твое място щях да обърна повече внимание на факта, че съм здрав и силен мъж, и че ако продължаваш да ме отблъскваш, би могла да ме тласнеш в прегръдките на друга.

С тези думи той се обърна и се отправи към вратата. Но на прага се извърна отново към нея. Очите му горяха.

– Решавай, Ан. Решавай какво искаш. Защото ако все пак още искаш мен, сега имаш възможност да ме притежаваш.

Тя го гледаше слисано.

Дом затръшна вратата зад гърба си.

8

Събуди се от миризма на огън. Бавно, постепенно.

Беше изтощена, но не заспа веднага. Не можеше да спре да мисли и мислите ѝ бяха все за Дом. В душата ѝ бушуваха хиляди чувства – горещи, дълбоки и ужасно противоречиви. Когато накрая все пак заспа, сънищата ѝ също бяха за Дом и бяха кошмарни, защото в тях Ан знаеше, че той е искрен и му позволяваше да я прелъсти, приемаше жадно ласките му. Но дори насън част от нея отчаяно крещеше, че не бива, че греши, като му се отдава.

После, много по-късно, Ан заспа дълбоко, без да сънува, напълно изтощена.

Когато парливият, стипчив мирис започна да дразни обонянието ѝ, тя се сгуши под завивките. Не искаше да се събужда. Тялото ѝ не можеше да помръдне, сякаш бе от олово. Съзнанието ѝ бе замъглено, замаяно. А миризмата ставаше все по-силна, по-тежка и неприятна. Ан не искаше да ѝ обръща внимание.

Отново сънувам, реши тя, но този път сънувам огън.

Стана ѝ горещо. Това я накара да отметне тънките завивки.

Лютивият мирис продължаваше да я дразни. В съзнанието ѝ отекна вик: Събуди се! Внезапно очите ѝ се отвориха. Закашля се.

Огънят не беше сън. Нещо наистина гореше – тук, в спалнята.

Ан се надигна рязко и в същия миг видя, че покривката на нощното ѝ шкафче гори. Пламъците поглъщаха тънката дантела, пълзяха по дървения плот и заплашваха да прескочат малкото пространство между шкафчето и леглото. В този момент нещо избухна в пламъци – ярко, внезапно. Белите ѝ рози.

Ан извика, скочи на крака, сграбчила възглавницата си и започна да гаси огъня с нея. Газената лампа се стовари на пода и порцелановият ѝ абажур се счупи. Красивата ваза от уотърфордски порцелан, в която бяха розите, също падна, но остана здрава. Ан продължаваше да удря яростно пламъците с възглавницата. Нощното шкафче се блъсна в стената и книгите, струпани по него, тупнаха на земята. Същата участ сполетя и чаената чаша от китайски порцелан, която се разтроиш на парченца.

– Ан! – извика Дом, връхлитайки през вратата.

Пламъците най-после бяха потушени. Ан си пое дълбоко дъх.

Взираше се като замаяна в обгарялото нощно шкафче и в пръснатите по пода парчета порцелан. Дом се втурна вътре.

– Какво стана, по дяволите? – попита той, като отиде до бюрото, запали една от лампите и я вдигна. – Божичко! Сигурно проклетите свещи са паднали!

Едва сега, когато стаята бе осветена, Ан успя да огледа цялата бъркотия и се разтрепери. Дантелената покривка беше унищожена. Книгите ѝ бяха силно обгорели. Ако не се бях събудила, завивките в леглото също щяха да пламнат, каза си тя. Не искаше да мисли какво би станало после.

Наведе се да вдигне от земята „Моби Дик“. Прекрасната кожена подвързия беше черна и обгоряла. Ан притисна книгата към гърдите си. Тогава съзря една от розите – овъглена, но цяла. Приковала поглед като омагьосана в странното, черно цвете, Ан изобщо не усети как книгата се изплъзна от ръцете ѝ и падна на пода.

– Ан!

Дом, който бе оставил лампата, се приближи и я взе в прегръдките си. Ан не можеше да откъсне очи от черната, сгърчена роза.

– Ан! – дрезгаво прошепна Дом и я погали с длан по тила. Чак сега Ан осъзна, че той е тук и че я е прегърнал здраво, успокояващо. Тя вдигна поглед към кехлибарените му очи и съзря в тях дълбока загриженост.

– Можеше да пострадаш. – Гласът му беше прегракнал. Ръцете му я притиснаха още по-силно. – Слава богу, че си добре.

Доплака ѝ се, но Ан преглътна сълзите. Нямаше смисъл да плаче заради белите си рози или заради някакъв си малък, случаен пожар. Тя опря буза до гърдите на Дом. Бяха голи.

– Ш-ш-ш – промълви той и плъзна ръка по дебелията, гъста плитка на тила ѝ. Беше сплела косата си хлабаво и част от кичурите вече се бяха измъкнали. – Просто си разстроена от шока, но си добре. Нищо страшно не се е случило. Всичко свърши.

Нежните му ласки и успокояващият му тон я изпълниха с чувство на дълбока признателност. Признателност и още нещо. Ан притисна лице към голата му гърд. Кожата му бе гладка като фино кадифе. Едва сега тя си даде сметка, че Дом е почти без дрехи. Носеше само винено-червен, дълъг до коленете копринен халат. Краката му бяха боси. Ан затвори очи, за да не види нещо, което не бива да вижда.

Внезапно обаче се запита как така Дом се е озовал пред вратата на стаята ѝ точно когато вътре бушуваше пожар, и вдигна поглед към него. Сякаш прочел въпроса в очите ѝ, той каза:

– Четях долу. Библиотеката е точно под твоята стая. Чух шума, Ан. Божичко, помислих, че някой те е нападнал!

– Не беше така – отпаднало промълви Ан. Радваше се, че той е тук, при нея, въпреки че вътрешният ѝ глас ѝ подсказваше да бъде предпазлива.

Без да я пуска, Дом приседна на леглото и я притисна към себе си.

– Ш-ш-ш – повтори той – Всичко вече е наред, любима.

Любима. Думата накара сърцето ѝ да трепне. Усети, че е в опасност – опасност, която нямаше нищо общо с пожара.

– Дом, мисля, че трябва да си вървиш – прошепна пресипнало тя. Но ръката ѝ, свита в юмрук върху тънката коприна, покриваща плоския му, стегнат корем, се разтвори.

Мускулите под пръстите ѝ се стегнаха още повече.

Ан вдигна бавно поглед нагоре. През разтворения халат се виждаше гладката му, здрава гърд. Стомахът под нея бе също толкова гладък и твърд.

Ан стисна здраво очи, шокирана от острата болка, пронизала собствените ѝ слабини.

– Наистина ли искаш да си отида, Ан? – прошепна Дом, като обърна лицето ѝ към себе си.

Тя отвори рязко очи. Сърцето ѝ биеше лудо. Изведнъж осъзна, че копнее за тих пристан. Искаше ѝ се да остане така, в прегръдките на Дом завинаги. Изглеждаше толкова естествено да бъде там. Да бъде с Дом. Миналото беше изчезнало, сякаш не бе съществувало никога.

Голямата му ръка галеше косата ѝ, пръстите му бавно разплитаха плитката ѝ. Погледът му срещна погледа ѝ.

– Ан?

Ан долови въпросителния му тон, но не искаше да отговаря. Цялото ѝ тяло беше изопнато, пламнало. Пулсът ѝ препускаше като обезумял.

Как би могла да каже „да“, когато го желаше тъй отчаяно?

Беше нощ за прегрешения. Черна, задушна, тиха. Въздухът псе още имаше тръпчив мирис. Из стаята танцуваха сенки.

Дом бе престанал да разплита косата ѝ, но след като не получи отговор, след като тя не му каза да спре, продължи. Бавно.

Беше нощ, пълна с магия... нощ за влюбени.

– Ан – прошепна той, когато косата се спусна свободно – гъста, права, синкаво-черна – до кръста ѝ. Погали я с длан. Трепереше. – Имаш прекрасна коса. – Очите му бяха златисти, сияйни, пламтящи.

Ан не можеше да отклони поглед от тях.

Дом хвана лицето ѝ в шепи. Тя не помръдна, не се възпротиви. Разумът ѝ бе излетял. Погледите и на двамата им искряха.

Дом наклони глава към нея. Когато устните му докоснаха нейните, от гърдите ѝ се изтръгна въздишка. Дълбока и тиха.

Миг по-късно Ан беше вече по гръб на леглото, а Дом бе отгоре ѝ, впил огнени устни в нея.

Някъде много дълбоко в себе си тя знаеше, че ще съжалява за тази нощ. Но отказваше да мисли за това. Не сега.

Ноктите ѝ се впиха в гърба му през копринения халат. Дом изръмжа и плъзна език още по-дълбоко в устата ѝ, търсейки нейния. Ан разтвори колене. Ръцете му се стрелнаха надолу, покриха гърдите ѝ, повдигнаха ги, започнаха да ги мачкат през тънката нощница. Ан извика. Тялото ѝ вече не ѝ принадлежеше. Беше тяло на блудница, копнеещо отчаяно за мъж... копнеещо отчаяно за този мъж.

Дом наведе глава към пърдите ѝ и захапа със зъби едното зърно през нощницата. Ан изпъшка и жадно изви тяло като дъга към него. Ръцете му вече смъкнаха презрамките на нощницата, оголвайки горната част на тялото ѝ, гърдите ѝ. Ан се замаята неистово, вплела пръсти в косата му. Дом засмука зърното ѝ и тя с все сила притисна главата му към себе си. От гърдите му се изтръгна дрезгаво ръмжене.

Без да съзнава, Ан започна да стене – тихичко, задъхано.

Дом плъзна ръка по хълбока ѝ, сетне по-надолу, по бедрото ѝ. Ан трепна, но без да обръща внимание на това, без да престава да смуче гърдата ѝ и без да вдига нощницата ѝ, той започна да гали бедрата ѝ и мястото, където те се сливаха. Ан застана. Дланта му не спираше да я докосва през тънката памучна материя, отново и отново. И внезапно се озова под нощницата. Пръстите му се плъзнаха между бедрата ѝ – търсеци, жадни.

Сякаш мощна експлозия разтърси Ан. Тялото ѝ подскочи нагоре. От устните ѝ се отрони стенание.

Когато дойде на себе си, тя видя, че лежи напълно отпусната между възглавниците и че Дом лежи до нея. Галеше бедрата и корема ѝ съвсем лекичко, но в очите му горяха огънове, челостта му бе стисната здраво, а тялото му бе стегнато и изопнато от напрежение. През разгърдения халат се виждаха силните, плоски мускули на корема му, по който блестяха ситни капчици пот. Ан срещна погледа му.

Започваше да осъзнава какво бе сторила.

Тогава Дом се надигна и сведе глава към нея. Преди тя да успее да

промълви и дума, устните му се впиха в нейните. Протестът ѝ замря неизречен.

– Ан – каза Дом е дрезгав глас, като се претърколи върху нея и обгърна лицето ѝ с ръце. Взря се за миг в очите ѝ. Неговите бяха блестящи, нетрепващи, решителни. Нямахме никакво съмнение, че е силно възбуден. Членът му бе огромен – Ан не само го бе зърнала, но и го усещаше притиснат до корема си. И този допир възпламеняваше цялото ѝ тяло.

Тя затвори очи и изопна снага към него с копнеж.

Дом отново впи жадно устни в нейните и Ан усети цялата му взривна мощ, която той едва успяваше да сдържа. Силното му, мъжествено тяло се разтърси. Набъбналата глава на фалоса му се плъзна между бедрата ѝ.

Не спираше да я целува. Изкусните му ръце обсипваха с ласки цялото ѝ тяло. Галеше шията ѝ, ръцете, гърдите и настръхналите им остри връхчета. Галеше бедрата ѝ, корема и, подутите ѝ устни. Ан стенеше, неспособна да се владее.

– Ан... – властно каза той.

Тя въздъхна и някак си успя да отвори очи, да го погледне.

– Желая те.

Ан трепна.

– Сега ще те направя своя.

Ан не можа да отговори.

Той разтвори краката ѝ с колене и се плъзна в нея – гладко, леко, умело. Ан отвори очи и се взря в зениците му.

– Ще те заболи само за миг.

Усмивката му бе кратка и много напрегната. И опасна. С единствен рязък тласък той проникна дълбоко в нея.

Ан изкрещя и се вкопчи в раменете му. След миг болката изчезна. Дом бе застинал неподвижно. Жилите на врата му се бяха издули, мускулите на раменете и гърдите му играеха.

– Ан! – извика той. – Ан!

Започна да се движи в нея в равномерен ритъм. Пот се стичаше по челото му и капеше по раменете на Ан. Спря се за миг, за да потърси с устни нейните устни, шията ѝ. Тялото му пулсираше. Сетне поде отново мощните си тласъци, този път в по-бърз ритъм.

Ан се вкопчи в него още по-здраво. Беше хваната в пипалата на огнено желание, които се стягаха все по-силно и по-силно. От гърдите ѝ се изтръгна вик. Имаше чувството, че е на ръба на огромна бездна.

Вътре в нея Дом спря.

Тя рязко отвори очи и срещна погледа му. И в него прочете нечовешко желание и също тъй нечовешко усилие. Лицето му бе изопнато – навярно от болка. Но и от решителност. Вените и мускулите на врата и раменете му бяха издути. Усмихна се за миг – усмивка, която трябваше да бъде окуражителна, но бе толкова трескава, че почти плашеше.

Бавно, сантиметър по сантиметър, той извади пениса си от нея.

Ан изстена. Също толкова бавно, Дом се плъзна в нея отново, наведе глава и засмука зърното ѝ. После целият този болезнен кръг се завърта отново.

Не след дълго Ан не можеше да издържа повече на това сладостно мъчение. Тялото ѝ се разтърси в оргазъм.

И тогава Дом впи пръсти в хълбоците ѝ и поднови тласъците си, но вече бързо и мощно. Ан беше шокирана от силата му, от яростта му. Бе престанал да полага усилия да се въздържа. Тя отвори очи и се взря като омагьосана в напрегнатото му, изопнато лице. Чувстваше се като прашина, подета от бесен вихър – вихър, който дори да искаше, не можеше да спре.

Внезапно Дом отвори очи и извика името ѝ. И за миг Ан съзря в зениците му нещо, което заличаваше цялото минало – едновременно брутално и нежно, непоколебимо и отчаяно. Нужда.

Дом изстена. Тялото му се разтърси, после се отпусна.

Докато той лежеше върху нея и дишаше тежко, Ан преглътна мъчително, притиснала здраво набраздения му от пот гръб през халата. Сега разумът ѝ се бе върнал и тя се боеше да се вслуша в собствените си мисли. Ала нямаше как да избяга от тях.

О, Господи, какво бе сторила!

Най-накрая Дом се размърда, въздъхна и се изтегна по гръб до нея като голям, грациозен лъв. Ан обаче не помръдна. Страх я бе дори да диша.

Очите му бяха затворени, гъстите мигли се спускаха върху бузите му като разперени ветрила. Скоро дишането му се успокои – беше заспал. Но малко преди това ръката му се протегна към Ан и покри нейната.

Искаше ѝ се да се отдръпне, но в същото време се нуждаеше от този успокояващ допир повече от всичко на света.

Когато Дом заспа, Ан все пак издърпа ръката си, оправя нощницата си, изправи се на крака и сведе поглед към него.

Лунната светлина, която струеше през отворените прозорци,

играеше по лицето и тялото му, полузагърнато от диплите на винено-червения копринен халат. Сърцето на Ан се сви. Той беше изумителен мъж – с лице, което спираше дъха ѝ дори сега, след всичките тези години, с тяло, което бе не по-малко прекрасно, силно, изваяно. Беше неустоим мъж.

Тя се обърна, загърна се в един мохерен шал, отиде до креслото в другия ъгъл на стаята и се сви на кълбо в него. Какво бе сторила?

Навярно беше неизбежно. Но сега какво?

В действителност нищо не се бе променило. Все още не се доверяваше на собствения си съпруг. Не можеше да му отдаде сърцето си – това, че му бе отдала тялото си бе повече от достатъчно.

Ръдърфорд пиеше черен чай и четеше вчерашния брой на „Лондон Таймс“, когато Дом влезе в утринния салон.

Това бе една от най-приятните стаи в Уейвърли Хол. Две от степите бяха облицовани в светъл дъб с цвят на мед, третата бе облепена с жълти тапети на цветя, а четвъртата беше изцяло заета от прозорци. Стаята бе обяна в слънчева светлина, която позлатяваше синьо-жълтите персийски килими и светлосините копринени завеси. През прозорците долитаха утринните песни на птиците и се виждаха пъстрите градини, отрупани в цветове.

Дом отиде до масата и напълни една чиния с препечени филийки е масло, яйца с бекон и пай. Срещата с дядо му влошаваше и без това мрачното му настроение – настроение, което не можеше да разбере. Не бе имал намерение да прелъстява Ан и въпреки че изминалата нощ му бе доставила огромна наслада, сега се чувстваше като безсърдечен негодник.

Щом седна, херцогът остави вестника си настрана.

– Добро утро, Дом. Добре ли спа?

– Изненадващо добре – изръмжа Дом.

Под изпитателния поглед на Ръдърфорд Дом се нахвърли настървено върху пая. Въпреки че не харесваше тактиката на херцога, той обичаше дядо си, винаги го беше обичал. Ръдърфорд никога не се бе скъпил на похвали, когато поведението на внука му го заслужаваше. Наистина, по време на палавото му детство тези моменти бяха редки, но Дом си ги спомняше до един. Пак дядо му беше човекът, който го бе гълчал и порицавал. Тези моменти бяха многобройни. Дом не беше забравил и тях. За него те също бяха скъп спомен.

Защото още някога, макар и малко момче, той бе разбрал, че дядо му не е безразличен към неговата съдба. За разлика от баща му, на когото явно му беше все едно.

– А Ан добре ли спа? – попита Ръдърфорд.

Дом остави вилицата и ножа.

– Няма ли тайни в тази къща?

– Предполагам, че има някоя и друга – усмихна се херцогът.

– Ан все още спи – отговори Дом с равен глас, като си припомни пожара. За щастие огънят беше потушен преди да причини сериозни

щети. Ан не просто спеше. Спеше в креслото. Беше се събудил сам. Смисълът на постъпката ѝ не бе труден за разгадаване. Тя все още възнамеряваше да воюва с него. Това, което се бе случило през нощта, не я бе направило щастлива. А това, че беше заспала в креслото, го бе ядосало. И то не само защото се бе събудил с желание да я люби отново.

– Радвам се да видя, че вие двамата започвате да изглаждате нещата помежду си – каза Ръдърфорд.

Дом въздъхна.

– Не се въодушевявай прекалено. Не бих казал, че сме започнали да изглаждаме нещата помежду си.

И отново се нахвърли върху храната. Защо беше толкова разстроен? Вината на Ан за онова, което се бе случило през нощта, бе не помалка от неговата. Може би беше ядосан, защото преживяването се бе оказало тъй дяволски хубаво. И защото знаеше, че Ан все още смята да воюва с него.

– По дяволите! – измърмори той, като захвърли салфетката си настрана.

Но Ръдърфорд беше изцяло погълнат от вестника.

Дом се изправи, отиде до прозореца и се загледа навън. Дълго време остана така, опитвайки се да не разсъждава. Напразно. Непрекъснато мислеше за Ан и за онова, което ѝ причиняваше. Решението му да остане и да се помири с нея беше напълно импулсивно. Но не преставаше да го гложди мисълта, че тя заслужава от един мъж много повече, отколкото някога би могъл да ѝ даде.

А сега Ан можеше дори да е забременяла. Нямахше да е недоволен от това. Но си обеща, че ако тя го дари с наследник, ще ѝ прехвърли Уейвърли Хол завинаги.

– Защо просто не ме помоли да ти осигуря наследник? – попита той след дълго мълчание. – Защо трябваше да ме изнудваш?

Ръдърфорд се засмя.

– О, и ти навярно щеше да се съгласиш?

– Може би.

Херцогът изсумтя.

– Щеше да ми кажеш да вървя по дяволите и да не се връщам оттам. И двамата знаем, че се прибра у дома само защото баща ти беше болен, без никакво намерение да останеш тук и минута повече от необходимото.

– Ако беше проявил малко търпение, всичко това щеше да бъде излишно. Един ден така или иначе щях да се постарая да ти направя

наследник.

– Старите хора не могат да проявяват търпение.

Дом изсумтя презрително. Но херцогът изглеждаше много доволен.

– И тъй, означава ли всичко това, че оставаш тук, при съпругата си, поне за известно време?

– Да – отвърна Дом.

– Адвокатът на баща ти помоли за среща със семейството днес сутринта. Трябва да се появи всеки момент.

– Какво толкова може да съдържа завещанието на Филип?

– Това е само формалност – каза Ръдърфорд.

– Какво е ставало тук в мое отсъствие? – попита Дом. – Защо Ан и майка ми не се разбират?

– Ан се разбира с всички. Майка ти обаче е труден и капризен характер.

– Майка ми е извоювала своето място в този дом и има право на всичко, което поиска – каза Дом. – Особено сега. Знаеш ли, вчера тя ми каза, че никога не си я приемал безрезервно.

Херцогът се сепна. Мина известно време, преди да отговори.

– Филип се ожени, без да поиска благословията ми. Бракосъчетаха се тайно. Не одобрих това.

Дом си представяше колко е бил ядосан дядо му от това.

– И все още не одобряваш, след всичките тези години?

– Да, но не е заради това, което вероятно си мислиш. – Херцогът сгъна вестника си. – Кларис не е от значение, Дом. Това, което е от значение, са отношенията между теб и Ан.

– Искаш да кажеш – каза сухо Дом, – че това, което е от значение, е фактът, че спя със съпругата си.

– И аз имам право на някои дребни прегрешения – усмихна се Ръдърфорд.

– За какво говорите? – До вратата стоеше Ан. Лицето ѝ бе почервенияло.

Дом скочи на крака.

– Добро утро, Ан.

Тя впери поглед в него, но това съвсем не бе погледът, която една жена би следвало да отправи към любимия си след страстна любовна нощ. Сетне погледна херцога. Също толкова студено.

– Не е възможно да съм чула добре.

Ръдърфорд се изправи.

– И какво си чула? Няма причина да се разстройваш, Ан. – Тонът

му бе мек.

Ан тръгна през салона. Очите ѝ блестяха.

– Прекалено ми е неудобно... и съм прекалено ядосана, за да повторя онова, което чух! Н-но – заекна тя, – това, което правим насаме с Дом, не ви засяга!

Дом усети тревога. Ан не знаеше за чудовищните условия на завета на Ръдърфорд и никак не му се щеше да ги научи точно сега, след миналата нощ. Пък и когато и да било.

Но Ръдърфорд каза спокойно:

– Грешеш, Ан.

– Греша ли?! – Погледът, който хвърли към Дом, би могъл да убие някой по-слаб мъж.

– Дом е мой наследник. А аз съм стар човек. Разбира се, че ме засяга дали вие двамата делите една и съща спалня – каза Ръдърфорд. – Ти имаш дълг, Ан. Твоят дълг към това семейство е да осигуриш наследник на Дом.

Лицето на Ан почервения още по-силно.

– Хм, можете да мечтаете колкото си щете, но ще се наложи да чакате много дълго време, за да видите мечтите си сбъднати. Ако въобще се сбъднат! – Тя ядосано обърна гръб на двамата мъже и отиде до бюфета.

Дом и Ръдърфорд се спогледаха. След това Дом последва съпругата си и постави ръка на рамото ѝ. Тя се извърна рязко. Точно този момент избра Ръдърфорд, за да напусне стаята.

– Ан – утешително каза Дом, – няма причина да се ядосваш.

Нима? – Тя отмести ръката му. – След като вие двамата обсъждате нашия личен живот? Разярена съм.

– Но той е херцогът. Има пълното право да се тревожи за бъдещето на рода – тихо каза Дом.

– И ти си готов да играеш по неговата свирка?

Погледът на Дом потъмня.

– Никога не правя нещо, което сам не желая да правя.

– О, така ли? Значи е просто едно щастливо съвпадение, че ти се прииска да спиш с мен точно когато дядо ти също го иска?

Усмивката на Дом се бе стопила.

– Ан...

– Престани! – извика тя. – Снощи ме прелъсти само за да му доставиш удоволствие. Не си искал мен – искал си наследник.

– Не е вярно. – Дом протегна ръка и я сграбчи за лакътя.

– Вярно е – процеди през зъби Ан. – Добре. Нека да поговорим. Нека поговорим за това колко си безскрупулен.

– Имаше пожар, ти беше разстроена. Просто така се случи, Ан.

– Не бих казала – изсумтя тя.

– Понякога просто се случва така между двама души, които се обичат – настоя Дом.

Гореща руменина обагри бузите ѝ.

– Ние не се обичаме. Може и да си дошъл в стаята ми заради пожара, но се възползва от късния час и от уплахата ми.

Би могъл да отрече, че я е съблазнил, но наистина се беше възползвал от ситуацията.

– Какво значение има? – тихо попита той. – Дядо ми е прав. Двамата с теб имаме задължение, което стои над личните ни желания. Време е да изпълним дълга си, Ан.

– Не забравяй, че аз съм американка. Пет пари не давам за наследници и херцогства – разярено извика Ан. – И не мога да започна всичко с теб отначало, докато не си доказал искреността си!

– Разбирам. Значи се връщаме на изходната точка.

– Да.

– Независимо от това, че тази нощ желанието ти да бъдем за едно бе не по-малко от моето?

Тя се изчерви.

– Аз... не бях на себе си.

Думите ѝ го накараха да се усмихне.

– Меко казано.

Преди Ан да успее да каже каквото и да е, той докосна с пръст устните ѝ и я накара да замълчи.

– И двамата не бяхме на себе си от страст, Ан. Защо да се лишаваме от нещо, което и двамата желаем и което ни доставя удоволствие?

Тя му хвърли убийствен поглед.

– Не съществува нищо – нищо – взаимно помежду пи. Ти си безсърдечен; ръководиш се единствено от плътските си страсти и от собствения си интерес. Аз обаче имам сърце, Дом, и смятам да го запазя непокътнато.

– Страх те е да не се влюбиш в мен отново.

– Не.

– От какво се боиш? Обещавам да бъда отговорен съпруг.

– Отговорен съпруг. – В тона ѝ имаше горчивина. – За последен път ти казвам: не ти вярвам. Не ти прощавам. Не те желая. – Очите ѝ бяха

два сини пламъка. – Върни се в града, Дом. Върни се при нея.

Дом ококори невярващо очи.

– Пак ли се отплесваме към темата за другите жени?

Тя не отговори.

– Ан... ами ако ти кажа, че Марго... и останалите... са вече минало? Че ще ти бъда верен?

Тя замръзна. Имаше чувството, че кожата ѝ е станала прозрачна.

Дом навлажни устни.

– Е?

Ан си пое дъх.

– Не би имало никакво значение.

Беше ужасно разочарован, но бързо пропъди това чувство.

– Разбирам.

– Нима? Разбираш ли наистина? – извика Ан, обърна се рязко и излезе от стаята.

Той остана загледан след нея.

Семейството се бе събрало в библиотеката. Кларис се присъедини към тях. Семейният адвокат Канфийлд беше висок, слаб мъж на средна възраст. Той стисна ръка на мъжете и поздрави дамите. После всички седнаха – Кларис и Ан на канапето, Дом – на един стол до тях, а Ръдърфорд – зад писалището си.

Прав остана само Канфийлд, който се покашля.

– Това ще отнеме само минута. Мога ли да започвам?

Ръдърфорд кимна. Дом неволно погледна към Ан, но тя не му обръщаше никакво внимание, сякаш бе престанал да съществува. Кларис изглеждаше напрегната.

Канфийлд прочете завещанието. Беше много кратко и наистина не отне повече от минута.

Аз, Филип Сейнт Джордж, маркиз Уейвърли, граф Кемптън и Хайглоу, барон Фелдетоун и наследник на херцогство Ръдърфорд, бидейки в добро физическо и духовно здраве, с настоящото завещавам цялото си разполагаемо имущество, възлизащо приблизително на осемдесет хиляди лири, на моя най-скъп приятел Матю Фьърхейвън. Нему завещавам и Уейвърли Хаус в Лондон, заедно с всичко, което се намира вътре.

На моята обична и предана съпруга не оставям нищо.

На единствения си син оставям личния си дневник.

Настоящото завещание се подписа днес – на петнадесетия ден от септември, хиляда осемстотин петдесет и втора година, от свидетеля лорд Чарлз Гърли и от мен.

Канфийлд остави завещанието настрана. Хартията прошумоля силно.

В стаята се възцари дълбока тишина.

Кларис се бе изправила с мъртвешки пребледняло лице. Но не каза и дума.

Дом, който не беше очаквал прочитането на завещанието да е нещо повече от формалност, също се бе изправил на крака. Слисано. Накрая способността му да говори се възвърна.

– Кой, дявол да го вземе, е Матю Феърхейвън?

Канфийлд го погледна.

– Както се твърди в завещанието, той е най-добрият приятел на баща ви.

Дом гледаше втренчено. Не можеше да повярва на ушите си. Кларис продължаваше да мълчи.

Седнала напълно неподвижно, Ан погледна първо Дом, после майка му.

И тогава, макар все още замаян от изненадата, Дом усети болка и гняв. Мили Боже! Баща му бе оставил всичко на своя приятел и нито едно пени на съпругата или на сина си. Мисълта го накара да залитне и рязко да седне отново на стола.

В това време Кларис се отдалечи от всички, застана до прозореца с гръб към стаята и с високо вдигната глава и се загледа към величествените градини на Уейвърли.

Дом я проследи с очи. Ан обаче бе тази, която скочи от мястото си и изтича до нея.

– Кларис, позволете ми да ви донеса малко горещ чай.

– Не – произнесе с равен тон Кларис.

Гняв изпълни сърцето на Дом. Майка му беше оставена без пукнат грош. Вече знаеше, че заради тайния си брак тя и Филип не са сключили предбрачен договор, който да я направи негова наследница в случай на смърт. Ето че сега Филип бе завещал всичките си спестявания и Уейвърли Хаус на Матю Феърхейвън. По-тежко оскърбление от това не можеше да има. Но Дом се закле пред себе си, че никой извън семейството няма да узнае какво е станало. Той се изправи.

– Канфийлд, ще запазите това завещание и неговото съдържание в

пълна тайна.

– Разбира се – угоднически отвърна Канфийлд.

Но за Дом това не беше достатъчно.

– В противен случай ще отговаряте пред мен – заплашително каза той.

Херцогът се приближи и застана до него.

– Дом, сигурен съм, че мистър Канфийлд ще запази всичко, което се случи тази сутрин, за себе си. – Неговият тон беше също толкова строг.

Дом почти не го чу. И не Канфийлд бе човекът, на когото му се искаше да крещи и да упреква. Този човек бе Филип.

Той погледна отново изправената фигура на майка си. Не беше помръднала от мястото си до прозореца. Как бе могъл Филип да й причини това? След като бракът им бе продължил двадесет и девет години? Сякаш е искал да я накаже, макар и от гроба си. Но за какво?

Някога несъмнено са се обичали, за да се решат да се оженят тайно. Нима когато Филип е починал, вече са изпитвали омраза един към друг? Дом винаги бе усещал апатията, царяща помежду им. Но никога не бе смятал, че зад нея се крие омраза.

Най-накрая Кларис се обърна. Лицето ѝ беше безизразно, подобно на красива въсъчна маска.

– Няма значение.

Дом потръпна.

– Има – остро каза той, като прекоси стаята, отиде до нея и я прегърна нежно през раменете. – Майко, не искам да се тревожиш. Аз ще се грижа за теб. Нищо в живота ти няма да се промени.

Кларис го погледна в очите.

– Благодаря ти, Доминик.

Ръдърфорд въздъхна.

– Е, Канфийлд, вие определено успяхте да ни изненадате.

Канфийлд се изчерви от смущение.

– Опитах се да посъветвам Филип да не постъпва така, но той беше непреклонен.

– Той беше глупак – каза Ръдърфорд. – Все още е глупак.

– Лорд Уейвърли...

Дом осъзна, че адвокатът говори на него и видя, че му подава малък пакет.

– Какво е това? – попита той, въпреки че знаеше.

– Както разбрахте от завещанието, баща ви е оставил дневник. Той

е ваш – усмихна му се Канфийлд.

Дом гледаше втренчено увития в хартия пакет с размерите на дебелина книга. Не можеше да помръдне.

– Дневник?

Не беше предполагал, че Филип е водил дневник. Но ето че той бе пред него – личният дневник на баща му. Възможност най-после да го опознае.

Канфийлд остави пакета на масата и погледна джобния си часовник.

– Наистина се налага да тръгвам. Толкова съжалявам, че трябваше да ви запозная с такова смущаващо завещание.

Дом не видя как адвокатът стисна ръката на дядо му, нито го чу как се сбогува с майка му и с Ан. Взираше се в пакета, който съдържаше дневника на баща му. Беше изпълнен с напрежение и любопитство.

Но и с мрачни предчувствия.

Нещо не беше съвсем наред.

Канфийлд го гледаше очаквателно. Въпреки обзелите го силни емоции, ръката на Дом не трепна, когато се сбогува с него. Не го изпрати до вратата. Остана в кабинета сам. Дядо му и майка му излязоха заедно с адвокатата.

Ан също остана. Искаше му се и тя да си отиде с другите.

– Дом, добре ли си?

– Да, нищо ми няма.

– Това е само един дневник – каза тя.

Явно още не бе разбрал колко е проникателна. Опита се да се усмихне.

– Нямам търпение да го прочета. – Но мислите му непрестанно се връщаха към завещанието и към откровено злъчния му тон.

Ан го погледна замислено.

– По-добре да вървя. Майка ти е в шок.

– Естествено – мрачно каза Дом в нов прилив на гняв спрямо Филип.

До вратата Ан се спря.

– Дом, сигурен ли си, че си добре?

Той я погледна.

– Искаш ли да чуеш едно признание, Ан? Не, не съм съвсем добре. Покойният ми баща току-що нанесе изключително тежък и груб удар на майка ми... а и на мен. Изобщо не познавах собствения си баща. За мен той винаги е бил просто един непознат. Не ме обичаше, в това съм

убеден, а си мисля, че и не ме харесваше особено. А сега ми оставя дневника си. Защо?

Изминаха няколко мига, в които двамата се взираха напрегнато един в друг. Дом – почервенял, Ан – пребледняла.

– Сигурна съм, че те е обичал, Дом... – поде тя.

Дом махна раздражено е ръка.

– Грешиш. – Той взе дневника. – Все едно, много скоро ще разбере със сигурност, нали?

Ан го изгледа така, сякаш се колебаеше дали да каже още нещо, или по-добре да си замълчи. Накрая просто кимна и излезе.

Дом не откъсваше очи от дневника, който държеше в ръка. Какво искаше да му каже Филип? Каквото и да бе то, синът му нямаше кой знае какъв избор. Щеше да пренебрегне предчувствието, което го караше да не чете дневника. Баща му бе мъртъв, но искаше да говори с него от гроба си. И Дом не можеше да му откаже този странен, закъснял разговор.

Кларис стоеше вцепенено пред библиотеката, облегнала гръб на раираната в червено и златисто стена. Не можеше да повярва на онова, което бе чула току-що.

Не я интересуваха осемдесетте хиляди лири. Не и сега. Вече не.

По слепоочията ѝ и по краищата на черната ѝ дантелена мрежа за коса беше избила пот.

Съпругът ѝ бе водил дневник!

Божичко, какво си е мислел? И какво е написал на тези страници? Този глупак!

Кларис пое дълбоко дъх. Резкият звук я накара внезапно да осъзнае, че ако в този момент някой от слугите я види да стои така в коридора, навярно ще си помисли, че шпионира собствения си син. Затова побърза да се отдалечи от стената и отиде в средата на коридора. Сега лицето ѝ бе пребледняло от страх.

Ами Ръдърфорд? Как бе могъл да позволи на Канфийлд да даде дневника на Дом? Нима старецът вече се беше побързал? Нима бе изкуфял? Най-сетне?

Ами ако в този дневник има нещо уличаващо?

Дом не биваше да го чете. Никой не биваше да го чете!

Кларис повдигна тежките си поли от черен брокат, притича през коридора, пристъпи в празната всекидневна и зачака. Най-накрая

търпението ѝ бе вознаградено – синът ѝ се появи в коридора. Носеше дневника на Филип. Прималя ѝ от ужас.

Дом се упъти нагоре по стълбите – несъмнено щеше да отнесе дневника в апартамента си. Трябваше да измисли начин да го вземе оттам, преди Дом да е прочел съдържанието му.

Тя застана като вкаменена до вратата на всекидневната. Сърцето ѝ туптеше толкова силно, че ѝ причиняваше болка. Изминаха десет мъчително бавни минути. Какво правеше Дом? Нали не бе решил да прегледа дневника още сега? Бъди проклет, Филип! Бъди проклет, Ръдърфорд!

Най-после Дом се появи отново и заслиза по стъпалата. Обзета от огромно облекчение, Кларис отстъпи назад към стената, за да не може да я види, когато мине покрай отворената врата на всекидневната. Но Дом не тръгна по коридора, а се отправи към преддверието. До слуха ѝ достигнаха приглушени гласове – неговия и на Бенет, – сетне звукът от отварянето и затварянето на входната врата. Беше излязъл.

Кларис изчака още миг, после се втурна по коридора и нагоре по стълбите. Едва когато си даде сметка, че се препъва в полите си и че вероятно изглежда като умопобъркана, се овладя и забави крачка. Сърцето ѝ бе започнало да бие още по-силно.

Влезе в стаята на Дом възможно най-непринудено, но когато видя, че камериерът му го няма, че е сама, бързо затвори вратата и я заключи.

Погледът ѝ обходи стаята и мигновено съзря дебелия хартиен пакет. Беше върху нощното шкафче. Слава Богу!

Тя се измъкна от стаята на сина си и забърза надолу по стълбите. Едва тогава, през паниката и сраха, сковали душата ѝ, се прокрадна любопитство.

Какво бе писал Филип в дневника си?

При всичките тези пътувания животът му несъмнено е бил необикновен и пълен с преживявания. Може би дневникът не представляваше нищо повече от описание на многобройните му пътешествия.

Но Кларис не мислеше така. Дали е писал за нея? И ако го е сторил, какво е казал? Написал ли е истината? Знаел ли е изобщо истината?

Тя си пое дълбоко дъх. До ден днешен не беше сигурна дали Филип наистина е знаел. Подозираше, че е така. Но ако е знаел, несъмнено би бил разярен, а Кларис не помнеше да е проявявал признаци на гняв.

Нямаше да изгори дневника, поне не веднага. Не можеше. Първо щеше да го прочете и тогава да го изгори – ако се налага.

Защото ако истината излезеше наяве, това щеше да унищожи семейството. Никой нямаше да може да преживее скандала.

След прочита на последната воля на баща му, Дом изчезна. Ан го зърна да се отдалечава от къщата, яхнал един от ловджийските коне на имението. Препускаше не към парка с неговите многобройни, удобни за езда пътеки, а към далечните хълмове. Ан въздъхна – знаеше, че в душата му цари смут.

Не можеше да не съжاليا Кларис – както заради трудното положение, в което се бе озовала, така и заради унижението, на което я бе подложил Филип, макар и мъртъв. Но не беше изненадана от постъпката му. Още преди години бе доловила, че отношенията помежду им далеч не са само това, което изглеждат.

Към Дом обаче тя не искаше да изпитва нито съжаление, нито каквото и да било друго. Но беше състрадателна по природа, а той току-що бе загубил баща си. Щеше да ѝ бъде много трудно да се отнася към него с хладна съдържаност, особено след шока, който му бе поднесъл Филип със своето завещание. И все пак беше твърдо решена да го стори.

Беше се затворила в просторния кабинет на управителя, който бе превърнала в свой още преда година и половина. Но ѝ беше изключително трудно да се съсредоточи върху книгата и сметките.

Свали очилата за четене с треперещи ръце. Дом искаше да спи с нея, за да получи наследник. Колко долно от негова страна! Изобщо не я бе грижа, че съгласно закона той имаше пълното право да иска наследник и че самата тя бе морално задължена като негова съпруга да му роди син.

Как бе могла да свали предпазния си щит дори за миг? Това, че бе допуснала Дом в леглото си, беше най-голямата глупост, която бе сторила в последните четири години. Нямахше му доверие – и ето че се бе оказала права.

Ан покри лицето си с ръце.

След миг успя да се поуспокои. Може би нямахше да се поддаде на чара на Дом, ако не беше толкова разстроена от внезапния пожар. Все още ѝ бе непонятно как двете свещи са могли да паднат. Дали не ги е съборила самата тя в съня си с някое рязко движение? Това бе единственото обяснение, защото преди лягане се бе уверила, че всички прозорци на стаята са затворени. Нямахше как пожарът да е пламнал от силен порив на вятра.

Тя прогони мисълта за инцидента от съзнанието си. Имаше по-важни неща за вършене. Внезапната смърт на Филип бе объркала ежедневието ѝ. Беше изостанала с воденето на сметките на имението.

Струваше ѝ много усилия да съсредоточи погледа си, който постоянно се отклоняваше към прозореца, върху цифрите в счетоводната книга. Но числата отказваха да се събират, умножават и делят. Накрая Ан отчаяно захвърли книгата настрана с тихичко измърморена ругатня, съвсем неподходяща на една дама.

За нейно облекчение на вратата се почука. Първата ѝ мисъл бе, че това е Дом.

– Влез – извика тя.

В стаята влезе Фелисити.

Ан трепна. Появата на братовчедка ѝ беше неочаквана. Фелисити не бе дошла да я поздрави нито на погребалната служба край гроба, нито после, в къщата. Ан не бе разговаряла с нея от четири години – от онази ужасна нощ, в която двете семейства бяха открили нея и Дом в градината и ги бяха откъснали един от друг.

Но това се бе случило много отдавна. За тези години Ан се бе омъжила за Дом, беше изоставена от него, бе пораснала. Фелисити също се бе омъжила, а отскоро беше вдовица. Внезапно сърцето на Ан се изпълни с надежда. Как ѝ се искаше Фелисити да е дошла, за да сложи край на миналото и да възроди старото им приятелство от детинство. Точно в този момент повече от всякога се нуждаеше от добра приятелка.

– Здравей, Ан – каза Фелисити.

Тонът и изражението на лицето ѝ ясно показаха на Ан, че надеждите ѝ са били напразни.

– Здравей, Фелисити. Каква изненада.

– Сигурна съм, че е изненада. – Фелисити не свали ръкавиците си. Носеше тъмночервена рокля, която навярно бе красива вечер, но на дневна светлина изглеждаше прекалено крещяща. И все пак Фелисити бе златисторуса и изумително красива – както винаги. В сравнение с нея Ан се чувстваше дребна, семпла и простовата. Както винаги.

– Всъщност дойдох да видя Дом. Знаеш ли къде е? – попита Фелисити с пренебрежителен тон.

Ан се изправи бавно, но остана зад писалището.

– Какво искаш от съпруга ми? – чу се тя да казва и моментално се изчерви от думите си.

Фелисити сви рамене.

– С него сме стари приятели. Може би искам да си побъбрим за

миналото.

В съзнанието на Ан светна предупредителна лампичка. Трудно можеше да се каже, че Фелисити и Дом са стари приятели. Фелисити бе отхвърлената от него годеница... и много красива вдовица. Не беше в реда на нещата да посещава сама който и да е джентълмен. Не беше в реда на нещата да посещава Дом. Ан съзря блясъка в тюркоазените ѝ очи.

– Дом излезе – каза тя някак твърде рязко.

– Така ли? Нима пак успя да го прогониш? Толкова бързо?

– Държиш се нелюбезно, братовчедке.

Фелисити се усмихна, или по-скоро оголи зъбите си. Предните два лекичко се застъпваха.

– Нима? О, как можех да забравя колко любезно бе от твоя страна да прикоткаш Дом в градината в навечерието на сватбата ми с него!

Ан усети, че се изпотява.

– Фелисити, още тогава казах, че съжالياвам. С радост бих го повторила и сега.

Този път Фелисити не се и опита да се усмихне.

– Но не съжالياваш, Ан. Ти си маркиза Уейвърли, графиня Кемптън и Хайглю, баронеса Фелдстоун. Ти си виконтеса Лион. Един ден ще бъдеш херцогиня Ръдърфорд. При това – гласът ѝ стана писклив – съумя да отстраниш Дом от собствения му дом. Сега Уейвърли Хол е твоя. Така че не ми казвай, че съжالياваш!

Ан застина. Явно Патрик бе казал на сестра си за завета на Ръдърфорд.

Предпочиташе да не го бе правил, но вината навярно беше нейна, защото бе пропуснала да го помоли да запази това в тайна. Тя вирна лекичко глава.

– Права си, Фелисити. Не съжالياвам. Сега ме извини, но имам важни дела, които изискват вниманието ми. Може би е време да си вървиш.

Фелисити обаче не помръдна.

– Не преставаш да ме изумяваш, Ан. Първо се правиш на уличница с Дом, сетне се правиш на мъж. Нищо чудно, че толкова бързо е загубил интерес към теб.

Ан се вцепени. Думите на Фелисити я нараниха жестоко. Знаеше, че е безкрайно далеч от съвременния идеал за жена. На мода бяха закърълените, синеоки блондинки като братовчедка ѝ, особено онези, които умееха да флиртуват и да рисуват с акварелни бои. Ан отдавна знаеше, че интересът към книгите и конете е твърде несвойствен за една истинска дама. Както и интересът ѝ към имението... и смелостта ѝ да го

управлява добре.

Но за нея това бе предизвикателство, което ѝ носеше истинска наслада. Предизвикателство, от което тя не искаше, не можеше да се откаже. И все пак Фелисити сигурно бе права. Беше не само дребна, семпла и простовата. Беше неженствена и навярно това бе истинската причина Дом да я изостави още преди години.

За да се върне чак сега и да иска наследник.

Ан наведе глава, за да скрие болката си от Фелисити. Но нямаше да се отдава на самосъжаление. Животът ѝ бе много добър, макар и без мъжа, когото някога бе обичала.

Но Фелисити се засмя.

– Изобщо не си се променила, Ан. Все още си едно странно, непохватно момиченце.

Гняв се надигна в гърдите на Ан. Но тонът ѝ остана учтив и овладян.

– Ти обаче си се променила, Фелисити.

– Да, така е. Сега съм богата вдовица, смятана за една от най-големите красавици във висшето общество.

Ан беше убедена, че това е самата истина.

– Знам, че не си ми простила за това, което се случи тогава в градината и за това, че се омъжих за Дом. Също така съзнавам, че си твърде дребнава, за да ми простиш някога, въпреки че животът ти се е наредил, както сама изтъкна, толкова добре. Но наистина желая помежду ни да има мир.

Фелисити вдигна светлите си вежди.

– Да ти простя! О, стига, за каква прошка говорим, скъпа Ан? Омъжих се за богат човек, докато ти, макар че се омъжи за наследник на херцогство, беше зарязана от него, с което той показа на целия свят, че се е оженил за теб само защото не е имал друг избор. Всички знаят, че ти го подмами в градината и го съблазни, за да го принудиш да се ожени за теб, Ан. Но за разлика от останалите, които те смятат за безскрупулна американка, способна на всичко, за да осъществи долните си планове, аз знам истината. Знам, че си влюбена в Дом още от дете. Знам колко беше смазана, когато той избра мен вместо теб. И знам колко си била смазана, когато те е изоставил още на следващия ден след сватбата. Чудя се дали Дом въобще щеше да си направи труда да се върне, ако Филип не беше умрял. – Фелисити отметна глава назад и се засмя. – Никога не съм изпитвала към теб нищо друго, освен съжаление, Ан. Така че сама виждаш – всъщност няма за какво да ти прощavam.

Колко жестока беше Фелисити! Времето изобщо не я бе променило. Ан бе готова да ѝ отвърне както подобава, но се въздържа, за да не започва унизителна кавга. Пък и щом бе преживяла жестокостта на Дом, щеше да преживее и подлото, оскърбително държание на Фелисити.

Тя пое дъх, за да събере сили.

– Фелисити, време е да си тръгваш.

Братовчедка ѝ сви рамене.

– Ще почакам Дом в къщата.

– Той излезе да язди. Нямам представа кога ще се върне.

Фелисити се засмя.

– Нямам нищо против да го изчакам, Ан. Вече предадох на Дом заболяванията си, но още не съм го утешила. Толкова време вече чакам да го сторя.

Ан гледаше втренчено жената в ярката червена рокля. Едва когато Фелисити най-после си тръгна, тя се отпусна на стола и се вкопчи в ръба на писалището. Братовчедка ѝ се бе изразила съвсем ясно. Сега тя беше вдовица и бе хвърлила око на Дом.

Очевидно беше решена да го подмами в леглото си и Ан не се съмняваше, че ще успее. Твърде добре си спомняше заплахата на Дом. Беше ѝ казал съвсем открито, че ако продължава да го отблъсква, е напълно възможно да го принуди да потърси друга жена.

Обзе я ужас. Целият ѝ грижливо подреден живот се сригваше неудържимо.

И, което бе още по-лошо, в паметта ѝ съвсем ясно изплуваха заплахите на Фелисити, отправени преди четири години.

* * *

Беше обзета от пълен екстаз. И в следващия миг – от пълно объркване.

Дом се дръпна рязко от нея. Ан остана да лежи на тревата, без да разбира нищо – докато не чу приближаващите се гласове. Един от тях бе пискливият, гневен глас на леля ѝ.

– Ан, бързо, ставай, някой ни е видял! – припряно каза Дом, като я изправи на крака и придърпа роклята ѝ надолу. Сетне започна бързо да запазва ризата си и да закопчава панталоните си.

Ан премигна замаяно, неспособна да помръдне. Тялото ѝ беше на тежало, чуждо.

Дом изруга и дръпна корсажа ѝ нагоре, но той беше разкъсан и не можеше да застане на място.

– Хвани го с ръка – изсъска той.

Ан се подчини и в същия миг в градината нахлу Една Колинс, следвана от Филип Сейнт Джордж и херцог Ръдърфорд. Щом ги видя, Една се закова на място толкова рязко, че двамата мъже се блъснаха в нея. Но тя бе едра и здрава жена и не помръдна. Стоеше и гледаше Ан с ококорени очи.

Обзета от ужас, Ан притисна ръце към гърдите си и залитна крачка назад. Дом пристъпи пред нея, без да каже и дума.

Ан започна да трепери. В гърлото ѝ бе заседнала буца, която заплашваше да я задуши.

– О, Господи! – прошепна ужасено Една.

Филип мълчеше и гледаше Ан и Дом с пълно изумление.

– Дом! – изрева Ръдърфорд, като пристъпи напред, сграбчи го за раменете и го разтърси. – Какво, по дяволите, става тук?

Минаха няколко мига, преди Дом да отговори. Стори го с леден тон.

– Очевидно току-що сторих немислимото.

Една изпищя, хвърли се напред, стисна болезнено китката на Ан и я дръпна напред.

– Кучка! Пачавра! Ето как ми се отблагодаряваш за всичко, което ти дадох! – извика Една.

Едва сега Ан си даде сметка какво става, какво престъпление бе извършила. Фелисити беше сгодена за Дом. Ан го обичаше до лудост, но това не оправдаваше ужасяващите волности, които му бе позволила, и то по време на празненството по случай годежа му с братовчедка ѝ. Беше ужасена. Прилоша ѝ. Горещи сълзи на срам изпълниха очите ѝ. Не знаеше какво да каже, какво да направи. Погледна безпомощно към Дом. Той също я гледаше. Изражението му бе сурово, а кехлибарените му очи – неразгадаеми.

Тогава се чу задъханият глас на Фелисити, която тичаше към тях, следвана от Патрик, Кларис и баща си Джонатан.

– Мамо, мамо, какво става? О, Господи! – извика тя, като се закова на място и се втренчи в Ан и Дом.

Джонатан веднага я прегърна. Фелисити се извърна към него, облегна глава на гърдите му и се разрида.

– Аз... съжалявам – прошепна съкрушено Ан. По бузите ѝ се стичаха сълзи.

– Пачавра! Пачавра! – изкрещя Една, вдигнала юмруци.

– Стига! – предупредително каза Дом. Челюстта му бе стисната.

Една не го и погледна; гледаше само към Ан.

Ан тихичко плачеше. Испитваше непоносима болка.

– Тази нощ ти стори предостатъчно. Ела с мен веднага – каза на внука си Ръдърфорд с тон, на който нито един мъж не би могъл да не се подчини. Сетне погледна Една студено и властно. – Ан едва ли може да бъде винена. Внукът ми ще поеме цялата отговорност за всичко, което направи. Утре със сигурност ще можете да говорите с него. А сега ви предлагам да си вървите. Без да минавате през къщата. – Той наклони глава, после се обърна и пое към ярко осветеното имение. Ръката му все още стискаше рамото на Дом. Филип и Кларис тръгнаха след тях.

Ан пристъпи след Дом, който бе почти повлечен от дядо си напред. Дом хвърли последен поглед към нея през рамо. Погледите им се срещнаха, сплетоха се.

Ан понечи да тръгне след него. Не искаше Дом да я оставя. Но Една бързо я скастри.

– Долна малка кучка! – изкрещя тя и я зашлеви с всичка сила през лицето.

Ан извика от болка. Дланта на Една още веднъж изплющя върху бузата ѝ като камшик. Ударят я повали на земята. Но когато Една се наведе над нея, за да я удари за трети път, Ан не направи никакъв опит да се защити. Знаеше, че заслужава да бъде наказана.

Никой от останалите не помръдна, за да ѝ помогне. Най-накрая Една престана да я удря. Дишаше тежко, изморена от енергията, която бе вложила в побоя.

– Докарай каретата, Патрик. Прибираме се у дома. – Леденостуденият ѝ поглед прониза Ан. – Знаех си аз. Знаех, че си досущ като майка си – изсъска тя. Сетне се отдалечи, оставяйки Ан сама с Фелисити.

Ан погледна умолително братовчедка си.

– Фелисити... – прошепна тя с мъка. Устната ѝ беше разцепена. – Съжалявам. Но аз обичам Дом. Знаеш това.

– Мразя те – озъби ѝ се Фелисити. – И ти обещавам, че ще ти отмъстя, дори това да е последното нещо в живота ми.

Ан трепна.

– Ще съжаляваш, Ан – извика Фелисити. – Дяволски ще съжаляваш!

* * *

Дом препускаше миля след миля, прелитайки над оградите от жив плет, каменните дувари и поточетата, които се изпречваха на пътя му.

Беше превъзходен ездач, а и бе избрал най-добрия кон от конюшната. Затова в бързата му, стремглава езда нямаше и следа от лекомислено безразсъдство. Беше по-скоро брилянтно изпълняван, жив танц на човек и кон, слети в едно в съвършен синхрон.

Най-накрая Дом укроти червеникавокафявия жребец и скочи от гърба му. Погали потната му шия и го обсипа с гальовни слова на напълно заслужена похвала. Животното, което очевидно разбираше, че е изнесло прекрасно изпълнение, изпръхтя и близна ръката на ездача си.

Дом го поведе бавно през ливадата. В далечината, сред полята, разсечени от огради от камък и жив плет и изпъстрени е пасящи коне и крави, се виждаха многобройните бели постройките в двора на имението, конюшните и червената тухлена къща с грамадните ѝ бели колони. Сърцето му се сви.

С един скок той възседна отново коня и го подкара към къщата, потънал в мисли за всичко, което се бе случило, откакто бе пристигнал у дома, само за един-единствен ден. Вече слизаше от седлото, когато видя Фелисити да тича към него, облечена в ярка червена рокля. Появата ѝ го раздразни и Дом се съмняваше, че ще успее да го прикрие.

Фелисити се усмихна.

– Добро утро, Дом. Надявах се да те видя, преди да си тръгна.

– Добро утро.

Той остави жребца на един от конярите, като му нареди да разходи животното още десетина минути, преди да го почисти и прибере, Фелисити мушна малката си ръка в ръкавица под лакътя му и тръгна с него към къщата.

– Отбих се да видя Ан – каза тя.

Дом я погледна.

– Нямах представа, че двете е нея все още сте приятелки.

Фелисити се усмихна. Полите на роклята ѝ погалиха крака му.

– Разбира се, че сме приятелки. Та ние сме братовчедки, не помниш ли? Нали не смяташ, че след всичките тези години все още ѝ се сърдя?

Той я погледна право в очите.

– Всъщност точно така смятах.

Фелисити се ококори.

– Ти не си никакъв джентълмен – каза тя с престорено възмущение.

– И нямам амбиция да бъда такъв – спокойно отвърна Дом. Клепките ѝ се спуснаха, сетне се отвориха отново.

– Да, знам. Всички знаят. Откритото ти презрение към общоприетите правила е ужасно вълнуващо, Дом – каза тя тихичко.

Той се засмя.

– Хайде, Фелисити, няма нищо вълнуващо в един мъж, който е толкова погълнат от своите имения и състезателни коне, че не му остава време дори да ходи по балове.

– С удоволствие бих разгледала твоите коне – прошепна Фелисити. Беше се облегла на ръката му.

Думите ѝ го развеселиха.

– Нима?

– Да. Толкова много съм слушала за прекрасните ти конюшни. – Тя задържа погледа му. – Може би ще ме заведеш да ги видя?

Устните му се изкривиха в кисела усмивка. Отлично знаеше какво иска да прави Фелисити в конюшната му, и то нямаше нищо общо с конете. Дори ако не се бе върнал при съпругата си, дори да нямаше любовница в града, пак щеше да откаже. Не харесваше Фелисити. Никога не я бе харесвал – дори когато беше взел решение да я направи своя съпруга. Тогава по-скоро го бе заинтригувала идеята да слее своята конюшня с коневъдната ферма на Колинсови.

– Премествам конюшната си тук – каза той. И това бе самата истина. Беше го решил тази сутрин.

– Кога ще пристигнат конете ти?

Дом я погледна.

– След няколко дни.

Фелисити се усмихна и притисна ръката му към пищната си гърд.

– Тогава ще мога да ги разгледам тук.

Той наклони глава настрани.

– Сигурен съм, че ще останеш разочарована.

Тя му се усмихна.

– Ти не си в състояние да ме разочароваш, Дом.

Дом понечи да ѝ отговори, но в този миг видя съпругата си да излиза от кабинета на управителя и да застава на предната веранда, вперила поглед в тях. Беше скръстила ръце пред гърдите си. Не се усмихваше.

Здравей, Ан – весело подвикна Фелисити. – Дом и аз тъкмо си бърбяхме.

– Виждам – сковано отвърна Ан.

– Фелисити прояви внезапен интерес към състезателните ми коне – каза Дом, без да откъсва очи от нея.

– Разбирам.

– Дом ще ми ги покаже, когато пристигнат. Решил е да премести конюшната си тук – обясни жизнерадостно Фелисити.

– О, така ли?

– Днес заминавам – смутено каза Дом. – Но ще се върна възможно най-бързо.

Ан сви рамене, сякаш да покаже, че ѝ е напълно безразлично.

– Ан е заета е книгите си – засмя се Фелисити. – Нали, Ан?

Ан не каза нито дума повече. Стиснала здраво устни, тя обърна гръб и на двама им и се отправи обратно към кабинета си. Дом очакваше, че ще затръшне вратата след себе си. Тя не го стори.

Той изруга тихичко и измъкна ръката си от здравата хватка на Фелисити.

– Наистина не те разбирам, Дом. Как издържаш с такава съпруга? Такава е мъжкарана! Не познавам нито една дама, която би се осмелила да управлява имение.

Дом трепна.

– Ан изобщо не е мъжкарана. Но чувам, че се справя отлично с управлението на имението.

– И одобряваш това?

– Не бих казал, че не одобрявам. – Това не бе вярно. Истината бе, че се гордееше с нейните интереси и способности, въпреки че бяха доста ексцентрични.

– Но не може да си доволен от постъпката на дядо си – приглушено каза Фелисити. – Мили Боже, та Уейвърли Хол ти се пада по наследство от баща ти! Ако бях на твоё място, щях да съм бясна на Ан.

Дом се спря.

– Откъде знаеш за завета? – Сега той беше бесен. Щом това се случеше, щеше да стане обект на безкрайни подигравки.

Фелисити не сваляше поглед от него.

– Съжалявам, Дом. Брат ми ми каза.

– Патрик! – възкликна Дом, пламнал от гняв. Дяволски добре знаеше кой е казал на Патрик за завета. Нима Ан бе решила да го направи за посмешище?

Ако тяхната „дружба“ все още не беше приключила, сега вече щеше да приключи. Дом можеше да се примири с много неща, но не и с една невярна съпруга.

– Брат ми си пада по жена ти – отбеляза Фелисити.

Той рязко се извърна към нея.

– Да, това просто се набива на очи.

Яростта в тона му не смути Фелисити. Очите ѝ бяха широко ококорени, невинни. Гласът ѝ бе по детски звънлив, невинен.

– Дом, мисля, че Ан е доста хлътнала по него.

Дом стисна челюст.

– Фелисити, съпругата ми не те засяга.

– Той прекара последните четири години в провинцията – небрежно каза Фелисити. – Какво може да търси един ерген толкова време на село? Не познавам неженени мъже, които да стоят постоянно в провинцията; всички идват в града поне за балния сезон. Но не и Патрик.

– Те са приятели, нищо повече – заплашително каза Дом.

Очите ѝ се ококориха още по-широко.

– Дом, нима вярваш на това? Точно ти?

Наистина звучеше абсурдно и не беше за вярване. Но Дом бе прекарал нощта с Ан и знаеше, че само допреди няколко часа тя все още бе девствена. Естествено, не можеше да каже това на Фелисити. Питаше се обаче дали Ан желае Патрик... по начина, по който той я желаше.

– Съпругата ми е дама – строго каза Дом. – И е грозно от твоя страна да се опитваш да я опетниш.

– Просто си помислих, че може да си наясно какво става тук.

– Нищо не е станало – сръза я мрачно Дом. Щом Фелисити вярваше в обратното, всички останали несъмнено също смятаха така. – Може би е по-добре да обърнеш внимание на собственото си поведение, Фелисити, вместо на поведението на Ан.

От устните ѝ се изтръгна смаяно възклицание. Той се усмихна подигравателно.

– Сигурно не смяташ, че след като оскърбяваш съпругата ми, аз ще стоя и кротко ще слушам обидите по неин адрес?

Фелисити пусна ръката му.

– Нямах представа, че си толкова привързан към съпругата си – извика тя. – В края на краищата, ти беше този, който я заряза сама тук, в провинцията, в продължение на четири години.

– Тогава си сбъркала – каза Дом.

Фелисити се изчерви.

– Дом, съжалявам. Просто се опитвам да бъда твоя приятелка.

Погледът му срещна нейния поглед.

– Не мисля така, мадам. Сега, ако ме извините, струва ми се, че има някои неща, които трябва да обсъдя насаме с Ан.

Фелисити го зяпна слисано.

Дом се обърна и срещна погледа на жена си, застанала до прозореца на кабинета. Стоеше като вцепенена, е преbledняло лице, но сините ѝ очи святаха.

Никой от двамата им не забеляза, че очите на Фелисити също святкаха яростно.

Ан се върна при писалището си, седна и се зае да преглежда някакви цифри. Чу как Дом влезе в кабинета и се спря на прага, но в продължение на няколко минути се правеше, че не го забелязва. Накрая вдигна поглед.

– Мен ли търсиш?

Тонът ѝ беше делови. Но пред очите ѝ беше Фелисити, хванала Дом под ръка, притиснала едрата си гърд към него, усмихната.

– Да, всъщност... да.

Ан вдигна отново очи и хладно го изгледа изпод вежди. Напомни си, че трябва да бъде съдържана и да запази самообладание.

Дом продължаваше да стои на прага, облегат на рамката на вратата. Нехайство лъхаше от позата му. Но не и от очите му.

– Реших да отида до Лондон, за да докарам конете си тук.

– О! Значи наистина смяташ да останеш? – Тонът ѝ беше подигравателен.

Погледът му потъмня.

– Струва ми се, че бях повече от ясен по този въпрос – каза той съвсем тихо. – Снощи.

Ан се изправи рязко. Беше поруменяла.

– Губиш си времето, ако останеш тук.

Дом вдигна вежди.

– Нима? – Сега той ѝ се подиграваше. – Не бих казал, че миналата нощ беше загуба на време за мен.

Тя сви юмруци.

– Няма да спя повече с теб, Дом.

Дом не каза нищо.

Ан събра кураж и продължи:

– Бих желала да се разберем като цивилизовани хора по въпроса за нашия брак. – Когато видя, че той продължава да я гледа безмълвно, тя добави: – Той трябва да си остане чисто формален.

Дом все още мълчеше. Но златистите му очи се бяха присвили до две тесни топазени цепки.

– Много брачни двойки сключват подобни споразумения. С-сигурна съм, че знаеш това по-добре от мен. – Ан отстъпи крачка назад. Сега Дом се усмихваше и усмивката му бе заплашителна. – Н-няма ли да кажеш нещо?

– Не.

Тя си пое дъх.

– Не бях ли достатъчно ясен? – процеди през зъби той.

– Не можеш да ме принудиш да спя с теб! – извика Ан.

Дом отново се ухили.

– Нямам намерение да те принуждавам да вършиш каквото и да било, мадам. Но определено възнамерявам да спя с теб.

– Но аз не те желая! – извика отново тя.

– Кого се опитваш да заблудиш? – тихичко попита Дом.

– Вън!

Той се отдели от стената и за ужас на Ан се отправи към нея. Не се спря, докато не стигна до писалището. Там се наведе напред, подпрял длани на плота. Сега двамата бяха тъй близо един до друг, че носовете им почти се докосваха. Но Дом бе толкова по-едър от нея, че Ан се почувства дребна, слаба, безпомощна.

– Желаяш ме не по-малко, отколкото те желая аз.

– Не е вярно. А и ти просто играеш по свирката на Ръдърфорд.

– Не играя по ничия свирка – рязко каза Дом. – Искам те. И мисля, че снощи доказах това.

Ан се завъртя рязко в опит да му обърне гръб; но Дом мълниеносно заобиколи писалището и я дръпна обратно.

– Искам те и сега, Ан.

Очите ѝ се разшириха.

– Не говори глупости.

Неговите очи се присвиха.

– Не говоря глупости. – Внезапно той я сграбчи за ръцете и я притегли към себе си. От устните ѝ се изтръгна сподавено възклицание, когато коремът ѝ се докосна до коравите му слабини. Очите ѝ се разшириха още повече; беше ѝ трудно да диша.

– Така е – промълви тихо Дом. – Искам те сега, и то много.

– Пус-пусни ме.

Той се подчини.

Ан заотстъпва назад, докато гръбът ѝ не опря в стената. Не откъсваше очи от лицето му, но го правеше с цената на неимоверни усилия, защото погледът ѝ непрекъснато бягаше надолу.

– Какво ще ми струва твоето заминаване?

– Моля?

– Какво ще ми поискаш, за да оставиш завинаги Уейвърли Хол и мен? – отчаяно извика тя.

Дом я изгледа втренчено, без да ѝ отговори.

– Все трябва да има нещо!

Устата му се изкриви. Очите му отново се превърнаха в два топазени камъка.

– Една седмица.

– Моля? – пресипнало възкликна Ан.

– Ела някъде с мен за една седмица. Една седмица, в която няма да ми отказваш нищо.

Сега бе неин ред да остане слисана. Тя докосна гърдите си с надеждата да укроти пулса на сърцето си.

– Мислех си за нещо по-различно – прошепна.

– А аз мисля за тялото ти.

Ан поклати глава.

– Никога няма да се съглася с подобен абсурден план.

– Защо? Страх ли те е? – присмехулно попита той.

– Да! Не! Щом толкова не можеш да съдържаш похотливостта си, ще трябва да отидеш при някоя от другите си жени – извика тя и този път не се съдържа и погледна надолу. Панталоните му бяха изопнати – все още бе силно възбуден. Ан се изчерви. – Сигурна съм, че Фелисити с радост ще откликне на нуждата ти.

– Но аз не искам Фелисити – каза Дом. В тона му имаше опасна нотка. – Искам теб.

Следващите си думи Ан произнесе с огромно усилие на волята.

– Но аз не те искам.

– Лъжкия. – Той се усмихна язвително. – За тези четири години си можела да анулираш брака ни когато пожелаеш. Но ти така и не го стори. Признай истината, Ан. Признай защо не си го анулирала.

Ан сплете ръце. Не смееше да отговори. Дори пред себе си.

– Каж ми – настоя предизвикателно Дом. Знаеше какво иска да му отговори. Тя облиза устни.

– Знам какво си мислиш. Но грешиш.

– Наистина ли? Не смятам. – Той отново пристъпи към нея и Ан се озова приклепена между писалището и стената. – Мисля, че си продължила да ме обичаш и след като те оставих. И че през всичките тези години си ме чакала да се върна.

– Не е вярно.

– Тогава съществува само една друга възможност – мрачно каза Дом.

Ан застина. В душата ѝ пропълзя ужас.

– И тя е, че си коварната, ламтяща за богатства американка, за

каквато те мислят мнозина.

Прималя й. Коленете й се огънаха.

– Не – прошепна тя.

– Тогава коя е истината? – В усмивката му нямаше радост. Очите му святкаха. – Знам, че те води едно от двете – или сърцето, или безскрупулното коварство.

Беше прав. Ан се почувства хваната натясно.

– Върви си. Махай се. Веднага.

– Ан...

– Върви си! – изкрещя тя. – Махай се! Моля те!

Дом трепна.

– Много добре. Заминавам за Лондон, но след няколко дни ще се върна. Междувременно обмисли предложението ми.

– Вече го обмислих.

Той не обърна внимание на думите й.

– Една седмица, Ан. И ако след нея не си щастлива като моя съпруга, ще те оставя на мира, както ме помоли.

Херцог Ръдърфорд чу шума от каретите и чаткането на конските подкови по алеята пред къщата, и отиде до прозореца на салона. Когато видя внука си, яхнал великолепен сив жребец, той се усмихна. Редом с Дом, на гърба на не по-малко красиво животно, препускаше още един младеж. В него Ръдърфорд разпозна втория син на граф Хардинг, Тед Блейк. Зад двамата мъже идваше каляската с герба на Уейвърли, теглена от шест напълно еднакви черни коня. Караха я двама кочияши, облечени в ливреи, а на задното стъпало бяха застанали двама лакеи, също в ливреи. Антуражът на Дом включваше още и две каруци, пълни със слуги и коняри. След тях пристъпваха няколко първокласни расови жребца, покрити с чул и с омотани в парцали копита.

Дом бе заминал преди три дни. Завръщането му изпълни херцога с огромно задоволство. В края на краищата бе таил известни съмнения, че внукът му може и да остане в града. Но ето че Дом се връщаше. И Ръдърфорд подозираше, че причината не е толкова в условията на завета, колкото в растящия му интерес към Ан.

Той отново се усмихна.

Беше вече стар. Знаеше, че няма да живее вечно; нямаше желание да живее вечно. Знаеше също, че приближава момента да се оттегли. И все пак този момент още не бе настъпил. Бъдещето на херцогската титла не беше осигурено. Трябваше му наследник.

Херцогът бе човек колкото прагматик, толкова и романтик. Той обичаше много своя внук. Така и не бе съумял да прости на собствения си син Филип, задето беше лишил момчето от обичта, за която то тъй силно бе копняло. Не че не разбираше причините за това негово студено, безсърдечно и себично отношение. Филип имаше пълното право да се държи така, и все пак Ръдърфорд не можеше да му го прости.

Навярно обаче самият Филип би бил различен човек, каза си той, ако майка му Сара не бе починала от треска още на тридесет и една години, когато Филип беше едва на десет. Херцогът така и не се бе оженил повторно. Беше постъпил егоистично, но след преждевременната смърт на Сара просто не бе могъл дори да си помисли за нов брак. Защото беше от хората, които не са способни да обичат повече от веднъж.

Ан бе племенница на Сара. Майка ѝ Джанис беше най-малката от сестрите Станхоуп, родена дванадесет години след най-голямата – Сара.

По настояване на съпругата си Ръдърфорд бе поел разноските по дебюта ѝ в обществото. В чест на това събитие той бе организиран най-екстравагантния и пищен бал, провеждан някога в цялото кралство. Все още виждаше Джанис в онази нощ – едва седемнадесетгодишна, много красива, съвсем невинна и изпълнена с хиляди мечти. Година по-късно бе избягала в Америка.

Ан толкова приличаше на майка си. Джанис се бе омъжила за Фред Стюарт, американски авантюрист от Филадельфия, и бе прекарала шест години, обикаляйки из цялата страна заедно с него. Всички усилия на Ръдърфорд да я открие, за да ѝ съобщи за смъртта на сестра ѝ, се бяха оказали напразни. Едва години по-късно тя му писа от Бостън, където най-после се установили със съпруга ѝ. Нямали деца; три пъти забременявала, но все помятала. Фред пък отворил пансион. Херцогът веднага бе доловил, че не е щастлива, въпреки постоянното изтъкване колко чудесен град е Бостън. И беше разярен от новината, че е станала съпруга на ханджия, разярен на мъжа, който ѝ бе причинил това. Така и не получи друго писмо от нея. Следващото писмо, което пристигна от Америка, бе написано от самия Фред Стюарт. И в него пишеше, че Джанис е мъртва. Че е починала при раждането на бебето, за което толкова бе копняла. На своята дъщеричка Ан.

Единадесет години по-късно Ан се появи в дома на Колинсови – кльощаво, мълчаливо сираче, останало без подслон и без петак. Дълго време херцогът се опитваше да не обръща внимание на съществуването ѝ. Не желаше нито да я среща, нито да я познава, още по-малко – да я харесва. Нали тъкмо тя бе виновна за смъртта на Джанис – тя и Фред Стюарт.

Но един ден любопитството, което го гложеше отвътре, го подтикна да я посети. И още в първия миг, в който зърна слабичкото, посърнало от скръб момиченце, сърцето му се разтвори и я прие безрезервно. Оттогава насетне Ръдърфорд бе започнал постоянно, макар и предпазливо, да се интересува от Ан. Проследявайки отблизо нейното съзряване, той постепенно си даде сметка, че тя е точно копие на майка си – не само на външен вид, но и по дух. Че сърцето ѝ е щедро, любящо и искрено.

Да, херцогът бе колкото прагматик, толкова и романтик.

Още преди години бе решил, че Дом и Ан са родени един за друг. Не защото си подхождаха – а те наистина си подхождаха, – нито за това, че Ан бе тъй силно влюбена в Дом. Просто заради свои си причини – лични, егоистични и ревниво пазени в тайна.

Затова херцогът си бе дал обет. Обет, че ще стори всичко, което е по силите му, за да ги събере – а той бе един от най-силните и могъщи хора в цяла Англия. Дори това да бе последното нещо, което щеше да стори в живота си, щеше да види Дом и Ан отново заедно. Само така щеше да изпълни своя дълбоко личен дълг към Джанис Станхоуп Стюарт.

Дом се бе върнал. Тя свали очилата си. Ръцете ѝ трепереха. Беше се върнал. Въпреки всичките ѝ съмнения.

Можеше да се преструва пред себе си, че този факт я ужасява. Но това бе върно само отчасти.

Не съумя да се съсредоточи върху писменото оплакване на един от арендаторите, което преглеждаше. Погледът ѝ непрекъснато бягаше към прозореца. Сърцето ѝ бе започнало да пулсира неравномерно. Дом вече не се виждаше, но Ан знаеше, че е навън заедно с другия джентълмен, защото продължаваше да чува приглушените им гласове. Реши, че няма да им обръща внимание.

В този момент до слуха ѝ достигна смехът на Дом – плътен, топъл, леко дрезгав. И толкова съблазняващ.

Този смях тутакси извика в паметта ѝ спомена за нощта, която бяха прекарвали заедно.

Ан се изправи, остави очилата и приглади назад стегнатата си в кок коса. Дом се бе върнал с няколко от своите състезателни коне. Наистина смяташе да остане, нищо че тя ясно му бе дала да разбере, че не го желае тук. И сега щеше да очаква от нея отговор.

Ан си пое дълбоко дъх и реши: нямаше нужда да се крие в кабинета си. Дом и неговият приятел бяха застанали до едно оградено пасище, когато тя излезе навън. Из пасището обикаляше красиво черно жребче на не повече от три години. Високо вдигнатата му опашка се развяваше като знаме зад него, а шията му бе извита като дъга. Щом видя Ан, то изпръхтя и прелусна в галоп. Ан разбираше от коне. Явно бе, че този се опитва да я впечатли.

– Де да беше толкова послушен и с ездач на гърба си – сухо отбеляза Дом.

– За щастие ти успя да намериш жокей, който е способен да го обуздае – отвърна другият джентълмен.

– Да, и сега вече трябва да започне да печели надбягванията.

Ан слушаше разговора, но вниманието ѝ бе заето е жребца.

Това е кон, роден за високи скорости и състезания, мислеше си възхитено тя. Кон, роден да бъде шампион. Дом обаче се бе обърнал към нея.

– Здравей, Ан – промърмори той. Погледът му я обходи бавно от глава до пети.

Вниманието ѝ мигновено се съсредоточи върху съпруга ѝ: конят беше забравен.

– Дом.

Каза го със съвършено учтив и хладен тон. Но настойчивият му поглед я принуди смутено да приглади с длан полите си и да се изчерви. Прекрасно разбираше за какво мисли Дом. Той също си припомняше онази нощ.

– Позволи ми да ти представя моя приятел лорд Тиъдър Блейк. Той е вторият син на граф Хардинг – каза Дом.

Ан се усмихна сърдечно на Блейк. Но не и на Дом. Блейк пое ръката ѝ и я вдигна към устните си.

– С нетърпение чаках да се запозная с вас, лейди Сейнт Джордж. – Пълното мълчание на Дом по въпроса за неговата съпруга, както и припряността му да се върне в Уейвърли Хол колкото се може по-бързо, ми подсказаха, че тук го очаква много красива жена.

– Благодаря ви – каза Ан. Блейк очевидно бе донжуан, навикнал да сипе комплименти. Беше красив мъж със светла кожа, сини очи и коса, черна почти колкото нейната. Когато се усмихваше – а той го правеше често – на бузите му се появяваха дълбоки трапчинки. Ласкателствата му може и да бяха пълна глупост, но на чара му бе трудно да се устои. Ан подозираше, че с времето ще започне да го харесва. – Много сте любезен, лорд Блейк.

– Просто Блейк. – Той ѝ намигна. – Всички мои приятели ме наричат така, проявявайки очевидна непочтителност към прочутите ми деди.

Ан се засмя.

– Защо не Тиъдър тогава?

– Мили Боже, не! – извика Блейк с престорен ужас. Тя отново се усмихна топло.

– Добре, нека бъде Блейк.

– Достатъчно, Блейк – изръмжа Дом. – Запази си тези трапчинки за някоя друга.

Приятелят му се ухили.

– Небеса, да не би да ревнуваш от това, че съм разменил няколко думи е жена ти, старче?

– Глупости – изсумтя Дом и отново впери настойчиво поглед в Ан.
– Съжалявам, че се забавих с един ден повече от предвиденото.

– Нима? Не бях обърнала внимание – сви рамене тя, сякаш не бе прекарала последните няколко нощи будна, питайки се къде е той, мислейки над неговото предложение... и над това дали наистина ще се върне.

– Поканих Блейк да ни погостува за няколко дни – каза Дом. – За да ми помогне да обучим Лъки. Нали нямаш нищо против?

– Разбира се, че не – отговори Ан. Погледът ѝ се върна на жребца.
– Изглежда превъзходен.

– Сам го отгледах – каза той. – Лъки е най-бързият жребец, който съм виждал през живота си.

– Но? – попита тя, доловила, че има още нещо.

– Доскоро беше изключително труден за обядване. Въпреки това аз вярвам, че може да бъде голям шампион.

– Не бих се изненадала.

Дом я изгледа втренчено.

– Разбираш ли нещо от коне, Ан?

Ан издържа на погледа му.

– Да.

Двамата останаха вторачени един в друг близо минута. Пулсът на Ан се ускори. В този момент обаче Блейк видя някого зад гърба ѝ и подсвирна.

– Коя е тази?

Ан се обърна, същото стори и Дом. С усилие на волята тя съумя да запази изражението си спокойно. Дом, от своя страна, се постара да изглежда и да звучи напълно безстрастно.

– Това е братовчедката на Ан. Не мога да повярвам, че не познаваш Фелисити Колинс-Рийд.

– Вдовицата на Харълд Рийд? Не, нямам щастието да я познавам – ухили се Блейк. – Но съм слушал за нея и трябва да кажа, че наистина е толкова красива, колкото се говори. Дали е и толкова студена, колкото се говори?

Противно на волята си Ан впери поглед в Дом. Той се обърна и се усмихна на приятеля си.

– Сигурен съм, че не с всички, Блейк. Ела, ще ви запозная. – Потупа го по рамото. – Всъщност, ще я поканя на гости за вечеря, за да не флиртуваш с жена ми.

Пред погледа на Ан двамата се отправиха към Фелисити, която не

се бе появявала нито веднъж в Уейвърли Хол, откакто Дом бе заминал. Знаеше защо братовчедка ѝ се появява точно сега. Не искаше да се гневи, нито да се чувства в опасност. Но бе така.

Видя как Фелисити се усмихва на Блейк... и как после цялото ѝ внимание се насочва към Дом. Тя се извърна рязко, подпря се на оградата на пасището и се загледа в черния жребец, който пасеше трева на няколко крачки от нея. Усетил погледа ѝ, той вдигна глава и втренчи блестящите си, бдителни кафяви очи в нея. Ан се опита да се усмихне, но не успя.

– Здравей, момчето ми – каза тихичко тя. – Какъв си красавец! Вярно ли е, че си бил и малко непослушен?

Конят я слушаше с наострени уши, без да помръдне. Само широкият му ноздри трепнаха едва забележимо.

– Е, кажи, красавце, знаеш ли какво ще направя сега? – Лъки изпръхтя и прибра уши назад.

Точно в този момент Ан усети присъствието на Дом зад гърба си и изтръпна.

– Надявам се, че това, което обсъждаш с коня ми, е моето предложение? – тихо каза Дом. Дъхът му погали врата ѝ.

Тя се обърна. *Грешка*. Той бе застанал толкова близо зад нея, че полите ѝ покриваха ботушите му. А Ан не можеше да отстъпи назад, защото гърбът ѝ вече бе притиснат до оградата.

– Предложение? – сви рамене тя, сякаш изобщо не си спомняше за какво става дума.

Но си спомняше.

О, как добре си спомняше.

Една седмица, в която да прави всичко, което той поиска от нея. Една седмица с него. Знаеше и точно какво иска той от нея.

– Е? – попита Дом.

– Не съм мислила за това – излъга Ан. Откакто беше заминал, не бе мислила за нищо друго.

– Тогава помисли сега – каза той. Погледът му я пронизваше.

Кларис имаше нов апартамент в южното крило на Уейвърли Хол. Макар че бе живяла в господарския апартамент с Филип от първия ден на брака им преди двадесет и девет години, сега бе спазила традицията и се бе преместила в стаите, предназначени за вдовицата на господаря.

Тя излезе от апартамента си с разтуптяно от тревожно нетърпение

сърце. В ръката си стискаше дневника на Филип.

Пред отворената врата на библиотеката Кларис се спря. Херцог Ръдърфорд бе застанал с гръб към нея до прозореца, загледан навън. Сърцето ѝ заби още по-силно. Вече знаеше, че Дом току-що е пристигнал.

– Ваша светлост – хладно каза тя.

Той се обърна. Без да се усмихне дружелюбно. И как да го стори, когато двамата далеч не бяха приятели.

– Мога ли да поговоря с вас? – попита Кларис с прикрито фалшива усмивка.

– Влез – кимна херцогът, като стрелна с поглед подвързаното с червена кожа пакетче в ръката ѝ. – Какво е това, Кларис?

Тя вече не се усмихваше.

– Как какво? Дневникът на Филип, разбира се. – Очите ѝ блестяха ярко.

– Дом ти го е дал? – Златистият му поглед я прониза. Без да отмести очи Кларис отвърна без колебание:

– Не. Аз го взех сама.

– Разбирам. Без негово разрешение.

– Да! Очевидно дори не е разбрал, че липсва. Беше го захвърлил съвсем небрежно в стаята си. Изобщо ли не ви е грижа? – обвинително извика тя.

С непроницаемо изражение на лицето Ръдърфорд прекоси стаята и затвори вратата зад гърба ѝ.

– Естествено, че ме е грижа. Знаеш колко обичам Дом.

– Нямам предвид това! – Кларис размаха дневника пред очите му. Не се случваше често да загуби самообладание и да демонстрира открито омразата си към него. Но сега бе един от тези редки моменти. – Не ви ли е грижа какво е написано тук? Кажете ми!

– Разбира се.

– Филип е знаел.

Ръдърфорд не трепна.

– Никъде не го споменава изрично, но го намеква неведнъж. И е бил изпълнен с омраза към цялото семейство.

– Всичко това ми е известно.

Кларис го изгледа сепнато. Но бе неспособна да се съдържи.

– А знаехте ли, че към вас е изпитвал най-дълбока омраза?

Този път на лицето му се изписа болка.

– Да. И това знам. Върни дневника на Дом.

Тя отстъпи крачка назад.

– Господи, вие сте луд. Нима искате той да разбере?

– Може би.

– Не – каза Кларис и поклати глава. – Не. Ще го изгоря. Вие сте глупак!

Ръдърфорд се поколеба. Понякога бе по-добре старите рани да не се отварят отново. Но той беше стар човек, изпълнен с хиляди съжаления. И ако умреше преди внукът му да е узнал истината, Дом никога нямаше да я узнае, защото бе повече от сигурен, че Кларис ще си държи езика зад зъбите до последния си дъх.

– Мисля, че това е отмъщението на Филип – каза разпалено тя. – Отмъщението спрямо всички нас. Спрямо вас, спрямо мен, спрямо Дом... спрямо света. Той беше огорчен човек, изпълнен с омраза човек. Обзема ме ужас само като си помисля какво самообладание трябва да е притежавал, за да не разкрие нито веднъж онова, което е знаел. Нищо чудно, че непрекъснато пътуваше! Мразел е Уейвърли Хол толкова силно, колкото е мразел всички нас.

Ноздрите на Ръдърфорд пламнаха. Челюстта му бе стисната здраво. Не, нямаше място за колебания.

– Върни дневника на Дом, Кларис.

Кларис механично притисна томчето към гърдите си.

– Той трябва да бъде унищожен.

– Защо? Защото ти би загубила най-много от всички? – Очите му се присвиха. – Върни дневника на Дом.

С тези думи той тръгна рязко към вратата и излезе.

Кларис остана сама, загледана след него. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Господи, мразеше го! Но той бе един от най-могъщите хора в страната, отговорен единствено пред кралицата и пред Бога. Дори тя не смееше да не му се подчини. Независимо колко силно ѝ се искаше.

Но един ден все пак щеше да си отмъсти. Очакваше този ден вече двадесет и девет години.

Когато Ан слезе в салона, всички вече се бяха събрали. Погледът ѝ веднага откри Дом. Той бе застанал до мраморната камина и разговаряше с Блейк; и двамата държаха в ръка по чаша шери. До тях стоеше Фелисити – толкова близо, че пищните златисти поли на роклята ѝ обгръщаха краката на Дом. При всяка произнесена от него дума тя се заливаше от смях. А деколтето ѝ бе толкова изрязано, че всяко вдишване заплашваше да извади на показ цялата ѝ гръд.

Ан си каза, че ѝ е все едно.

Ръдърфорд седеше върху тапицираното в златен брокат канапе и говореше с Патрик, който седеше до него. Щом видя Ан, Патрик се спря по средата на изречението и ѝ се усмихна. Навярно бе дошъл като придружител на Фелисити, въпреки че като вдовица тя имаше пълно право да ходи на гости и приеме сама, стига да поиска. Но присъствието му зарадва Ан.

Тя влезе в салона, без дори да погледне към Дом и неговата компания, макар да усещаше втрещения му взор. Отиде право при херцога и каза е грациозен реверанс:

– Добър вечер, Ваша светлост.

Ръдърфорд се изправи с усилие.

– Добър вечер, Ан. – Сетне я целуна по бузата.

Ан се обърна към Патрик.

– Това се казва изненада.

– Хубава, надявам се.

– Чудесна – отвърна тя с усмивка. Зад гърба му зърна Дом, който ги наблюдаваше втрещено. Собствената му усмивка се бе стопила.

Ан се усмихна още по-лъчезарно.

– Отдавна не си вечерял с нас. Ще бъдеш ли мой кавалер тази вечер?

Патрик се засмя и я хвана под ръка.

– Разбира се.

Тя видя, че Дом е разгневен и се изпълни с още по-голямо задоволство. Някакъв глас дълбоко в нея тихо ѝ нашепваше, че се държи като дете; не, още по-лошо – като Фелисити. Но Ан никога досега не бе флиртувала с мъж. Никога не бе виждала Дом да я гледа с толкова неприкрита ревност. Моментът бе просто опияняващ. Но нима бе възможно да я ревнува? Нея?!

Това означаваше, че не му е безразлична, дори ако ревността му бе продиктувана единствено от нахърненото му мъжко самолюбие.

Не, не можеше да е истина.

Междувременно Дом ѝ бе обърнал гръб. Ужас обхвана Ан. Фелисити шепнеше нещо на ухото му и устните ѝ като че ли почти докосваха бузата му.

Задоволството на Ан отлетя. Въпреки че се бе престорила на храбра пред Дом, тя не беше светска жена и не умееше да флиртува. Освен това не бе надарена е онези достойнства, които мъжете очевидно ценяха толкова много. И беше облечена в плътно затворена, грозна черна рокля –

от уважение към паметта на починалия си свекър. Пълна глупост бе да си помисли дори за миг, че би могла да накара Дом Сейнт Джордж да ревнува. След като на шията му се бе увесила жена като Фелисити. След като в Лондон го очакваше онази френска актриса. И двете му деца от бившата му любовница.

Ръдърфорд се приближи до нея, прегърна я през кръста и я отведе настрана от Патрик.

– Лицето ти е като огледало на всичките ти чувства, скъпа.

– Толкова ли ми личи? – Гласът ѝ бе прегракнал заради напирещите в очите ѝ сълзи. Тя се покашля, за да го прочисти и каза ядосано: – Аз съм истинска глупачка.

– Не бих казал. Глупачката е Фелисити.

– Тя е възхитителна. Аз съм невзрачна. Такъв ми бил късметът. Дом смята, че не си струва дори да ме погледне.

– Напротив, мисля, че ужасно те ревнува заради приятелството ти с Патрик.

Противно на волята си, Ан се обнадежди. Но не искаше да се надява – не и когато ставаше въпрос за съпруга ѝ.

– И аз така си помислих – призна тя. – В първия момент. Докато не осъзнах колко е абсурдно дори като идея.

– Изобщо не е абсурдно, Ан. – Ръдърфорд я потупа по рамото. – Скъпа, ти си красива, много по-красива от повечето жени, и много по-красива от блудката си братовчедка. Божичко, та ти изглеждаш досущ като майка си Джанис, а на времето тя беше голяма красавица.

– Наистина ли смятате, че приличам на нея? – Струваше ѝ се напълно немислимо.

– Да. Докато Фелисити прилича на Една. И като външност, и като характер. Дом не е глупак, Ан.

Ан не знаеше какво да мисли. Обърна се към Дом... и откри, че е вперил пронизващ поглед в нея. Тя не отмести очи. Но усети, че ѝ е трудно да диша.

– Искаш ли един съвет? – меко попита Ръдърфорд. Ан кимна.

– На твоето място бих продължил да се държа както досега и бих забравил за Фелисити, защото тя не може да стъпи и на малкия ти пръст.

Тя се усмихна.

– Много сте мил.

– Не, аз съм просто един стар човек, а старите хора са искрени, понеже не им остава много време, та да лъжат.

Думите му я натъжиха.

– Моля ви, не говорете така, Ваша светлост.

– Защо? Аз не се боя от смъртта, Ан. Поживях си добре.

Ан не знаеше какво да каже. Погледът на херцога бе станал блуждаещ, далечен. Навярно мисли за съпругата си, херцогиня Сара, реши тя. Всички знаеха, че причината Ръдърфорд да не се ожени повторно, е неспособността му да преодолее болката от загубата на първата си и единствена жена.

– Как ми се иска да съм познавала херцогинята – тихо промълви Ан. – Каква беше тя?

Ръдърфорд се сепна. Погледът му се проясни.

– Сара ли? Беше добра съпруга и добра майка. Беше топла и тиха като късен пролетен ден. Когато за пръв път видях твоята майка – това беше няколко месеца преди официалния ѝ дебют – останах много изненадан. – Той се покашля. – Между двете сестри съществуваше много силна прилика и все пак бяха различни като деня и нощта. Скоро разбрах защо. Всичко у Сара беше нежно и смирено. А Джанис... о, тя беше като ярка светлина, като сияйна звезда – сърдечна, щедра, невероятно искрена и винаги засмяна и весела. Всички я обичаха. Мъже и жени, млади и стари. И децата, естествено. Тя толкова копнееше да има деца.

Ан го гледаше безмълвно. Познаваше херцога от години, но никога не го бе чувала да говори по този начин. Ръдърфорд се усмихна.

– Макар че разликата им беше цели дванадесет години, двете бяха много близки. Джанис боготвореше Сара, а Сара обожаваше Джанис. Тя възлагаше големи надежди на майка ти, скъпа. Джанис можеше да се омъжи за много знатен благородник. Можеше да се омъжи за когото пожелае. Тя бе кралицата сред всички дебютантки за сезона. Получи над дузина предложения за женитба... и ги отхвърли до едно. – Усмивката му угасна.

– Нямах представа – прошепна Ан, вперила ококорени очи в лицето на херцога.

Той стисна челюст.

– Сара беше смазана, когато Джанис избяга. Беше едва осемнадесетгодишна. Остави ни само една кратка бележка. Както знаеш, на следващата година Сара почина.

– А майка ми се е омъжила за баща ми.

– Да – мрачно каза Ръдърфорд. – Съжалявам. Знам колко ти липсва баща ти и колко го обичаш, но Джанис заслужаваше по-добър живот от скитническото съществуване, което е водила с него.

– Баща ми я обичаше – прошепна Ан, без да откъсва очи от него.

Той въздъхна.

– Всички я обичаха.

Ан остана безмълвна, стресната от внезапна мисъл. *Дали херцогът също не бе обичал Джанис... и то много по-силно, отколкото някой можеше да предположи?*

Вечерята привърши. Ан изобщо не съжаляваше. Фелисити бе прекарала по-голямата част от вечерта, хвърляйки коси, съблазнителни погледи към Дом и пренебрегвайки постоянните опити на Тед Блейк да привлече вниманието ѝ.

Кларис се бе оттеглила рано. Ан пожела „лека нощ“ на Патрик и Фелисити, които бяха долу във фойето и се приготвиха да си тръгват, както и на херцога, на Дом и на Блейк. Сетне се отправи нагоре към стаята си. Но едно от стъпалата зад нея изскърца и това я накара да спре, подпряла ръка на месинговия парапет.

Обърна се и срещна погледа на Дом.

Пулсът ѝ се ускори.

– Какво правиш?

– Качвам се горе.

– Но ти още не си си изпил брендите.

Той я застигна и застана на стъпалото под нея.

– Не желая да пия с Блейк и с дядо ми.

Ан впери поглед в топлите му кехлибарени очи.

– Но бих пийнал едно бренди е теб, ако желаеш – каза Дом, без да откъсва поглед от лицето ѝ.

Думите му я сепнаха.

– Не, благодаря – отвърна тя, обърна се и припряно се заизкачва нагоре, препъвайки се в дългата си рокля.

Дом я задържа, като я улови за лакътя.

– Няма защо да се боиш от мен, Ан – тихо промълви той. Ан си пое дъх.

– Не се боя от теб – сопна се тя. – А сега ме пусни!

Дом се усмихна. Изглеждаше развеселен от думите ѝ и Ан не можеше да го вини. Беше ги изкрещяла с такава паника в гласа, сякаш я бяха нападнали разбойници.

– След вас, мадам – каза той, свел глава.

Тя забърза нагоре по стъпалата, следвана плътно от Дом. В мислите ѝ цареше пълен хаос.

Дали възнамеряваше да се опита да я прелъсти отново? Не, не бе възможно. Сърцето ѝ заби като обезумяло. Разбира се, че бе възможно!

Дом Сейнт Джордж нямаше никакви скрупули, поне когато ставаше въпрос за нея.

Ан се втурна по коридора. Знаеше, че Дом върви по петите ѝ, че широките му крачки с лекота настигат ситните ѝ, забърза ни стъпки. Щом стигна до вратата на стаята си, тя се завъртя и прилепи гръб към лъскавото дърво, сякаш искаше да прегради с тяло пътя на Дом. Той се спря пред нея. Устните му бавно се разтеглиха в усмивка.

– Лека нощ – каза Ан. Едната му вежда се изви.

– Искам да довършим нашия разговор.

– Какъв разговор? – Усети, че се изпотпява. Но нямаше ветрило, а и да имаше, едва ли щеше до го използва.

– Този, който водихме днес следобед, а и в деня, в който заминах за града.

Тя реши, че е безполезно да се преструва на недосетлива.

– Това, което предлагаш, е абсурдно.

– Нима? – Той се засмя. – Ан, вече не си девствена, освен това сме женени. Не бих казал, че е абсурдно един мъж да помоли съпругата си да замине с него някъде за една седмица.

Лицето ѝ почервеня като домат.

– Имаше и други условия.

Дом се ухили, а очите му блестяха. Очевидно се забавляваше.

– Да, имаше.

– Които не бяха съвсем джентълменски.

– Аз не съм джентълмен. Нямам дори желание да бъда такъв.

– Но аз съм дама.

– Вярно е. Тогава защо смяташ, че бих те оскърбил?

Ан си пое дълбоко дъх. Дни наред беше полагала огромни усилия да не мисли какво би станало, ако все пак замине с него. Знаеше твърде малко за онези деликатни неща, които занимават двама съпрузи зад вратата на спалнята им, затова ѝ бе трудно да си представи какво би поискал Дом от нея. И предпочиташе да не си представя.

– Нямам ти доверие, Дом.

– Никога не бих те накарал да правиш нещо, което сама не желаеш да направиш.

Тя го гледаше втренчено. Усещаше, че бузите ѝ отново пламтят. Каква самоувереност! И при това изобщо не безпочвена!

– Това не ме успокоява. Защото ти си истински магьосник с жените и го знаеш не по-зле от мен.

– Приемам това като комплимент, скъпа.

Ан се обърна ядосано и хвана бравата на вратата. Но Дом бързо сложи длан върху ръката ѝ.

– Е? Искам отговор, Ан – прошепна той в ухото ѝ.

Ан си пое дъх, обзета от огнени усещания. Той, разбира се, отлично знаеше каква прави.

Трябваше веднага да отхвърли предложението му. Но не беше способна да произнесе и дума. Усещаше горещината, излъчвана от тялото му.

– Ан?

Тя се обърна. Не биваше да го прави. Лицето му бе само на сантиметри от нейното.

– Искам да си отидеш. Искам да напуснеш Уейвърли Хол. Как да го кажа по-ясно?

Гняв затъмни погледа му. Той протегна ръка към нея и я притисна към себе си.

– А аз не искам да си отида. – Тонът му бе груб. – Как аз да го кажа по-ясно?

Ан не можа да отвърне нищо. Беше притисната здраво в силните му ръце. Очите му бяха премрежени. Тя разбра намеренията му и се опита да извърне лице, но Дом я изпревари и впи устни в нейните. Ан извика, но той не ѝ обърна внимание. Ръцете му се заключиха още по-плътнo около кръста ѝ; устните му разтвориха нейните устни; езикът му се плъзна дълбоко навътре. Тялото му я притисна силно към вратата. Ан бе неспособна да помръдне.

Но не бе сигурна дали би го сторила, дори да можеше. Защото целувката му беше вълшебна. Едновременно жадна и нежна, яростна и мека, хапеща и смучеща. Езикът му се сплете с нейния. Ан усещаше как се разтапя. Беше се вкопчила здраво в него, за да може да се държи на крака. И отвърщаше на целувката му.

Той откъсна устни от нея. Дишаше тежко.

– Патрик целувал ли те е някога така?

Ан също беше останала без дъх. Чувстваше се като зашеметена. Тялото ѝ гореше в огън, болезнен огън, който извика отчаяни сълзи в очите ѝ. Тя премигна смаяно и възкликна:

– Патрик?!

– Точно така – грубо каза Дом. – Патрик. Мъжът, с когото флиртува цяла вечер с надеждата да ме накараш да ревнувам.

Ан го зяпна. Беше последвала съвета на Ръдърфорд и се бе опитала да се държи кокетно е братовчед си. Но смяташе, че Дом изобщо не е

забелязал.

– Е, ти успя, Ан – изръмжа той. – Ревнувам, нещастен съм и съм силно възбуден. В случай че не си забелязала.

Тя се изчерви. Но не се осмели да откъсне очи от лицето му.

– Ан?

– Какво?

– Никога повече не ме предизвиквай – освен ако не си готова да понесеш последствията.

Ан възкликна стреснато.

Но Дом я бе пуснал. На лицето му бяха изписани смесени чувства – гняв, решителност, жажда. Той разтвори вратата и се отмести встрани, за да направи път на Ан да влезе. Но щом видя, че тя не помръдва, се обърна, отдалечи се по коридора и скоро изчезна от погледа ѝ.

Коленете не я държаха. От устните ѝ се отрони дълга, разтреперана въздишка. О, Господи! Бях готова да му се отдам, ако само бе настоял!

Нещо повече, все още беше готова да му се отдаде. Тялото ѝ отново бе изменило на разума ѝ.

Ан се обърна, влезе в спалнята си и облегна гръб на вратата.

Преглътна, но напразно – сърцето ѝ продължаваше да бие неудържимо. Огледа се наоколо. Осветена от една едничка газена лампа, запалена от камериерката ѝ, стаята бе тъмна и пълна със сенки. Потънала в тишина и спокойствие. Само белите завеси помръдваха леко, разлюлени от ветреца, който влизаше през отворения прозорец.

Тя се обърна и заключи вратата.

Господи, как щеше да живее отсега нататък, ако Дом продължаваше да я преследва всяка нощ? Рано или късно щеше да се предаде – бе готова да го стори още тази вечер. В играта на съблазняване Ан не можеше да му бъде достоен противник.

Тръгна бавно към леглото си. Всичко беше повече от ясно. Не можеше да го убеди да замине. Ако наистина искаше да я остави, трябваше да се съгласи с безумното му предложение. После единственото, което ѝ оставаше да направи, бе да издържи една седмица с него. Една седмица... и щеше да получи свободата си.

Самата мисъл за това бе ужасяваща. Но и много примамлива.

Някъде дълбоко в съзнанието ѝ се бе загнездила една натрапчива картина, която не ѝ даваше мира: тя и Дом – с голи, потни, сплетени тела.

Нощницата ѝ бе оставена на канапето встрани от леглото. Унищоженото от огъня нощно шкафче беше заменено с ново. Ан нямаше

настроение да слуша бърборенето на Бел, затова реши, че ще я повика по-късно. Да, първо ще полежи малко, за да се успокои, и чак тогава ще позвъни на камериерката си, за да ѝ помогне при събличането.

С тази мисъл Ан отиде до леглото и седна, за да свали обувките си. Тогава погледът ѝ попадна на възглавницата. И това, което видя, я накара да се вкамени.

В средата на бялата калъфка лежеше една овъглена роза.

12

Фелисити впери поглед в стълбището, по което слезе Дом. Блейк започваше да губи търпение. Той я сграбчи за ръката и попита тихо:

– Не желаш ли да се поразходим навън?

На лицето ѝ се изписа раздразнение.

– Не. Патрик ще ме откара у дома веднага.

Блейк стисна челюст.

– Струва ми се, че брат ти би искал да пийне чаша бренди с херцога.

Фелисити проследи погледа му. Ръдърфорд и Патрик стояха на няколко крачки от тях във фоайето и разговаряха.

– Не ме интересува – троснато каза тя. – Чувствам се уморена.

– Нима? – подигравателно възкликна Блейк. – Не ми изглеждаше много уморена преди малко – преди Дом да се качи горе. – Той се усмихна. – Със съпругата си.

Думите му я разяриха. Сините ѝ очи светнаха гневно.

– Прав си. Преди малко не бях уморена, но сега съм много уморена!

Блейк се засмя тихичко, сетне каза на висок глас:

– Патрик, сестра ти и аз отиваме да се поразходим навън.

Фелисити възкликна възмутено, но той не ѝ обърна внимание.

– Добре – отвърна Патрик. – Аз ще бъда в библиотеката с Негова светлост.

Фелисити отвори уста, за да се възпротиви, но Патрик и херцогът вече се отдалечаваха по коридора. Тя се обърна рязко към кавалера си. Разголената ѝ гръд се надигаше учестено.

– Ти си непоносим.

Блейк впери очи в извитите ѝ, плътни устни.

– Само когато се налага. – Погледът му се плъзна надолу. – А ти, скъпа, наистина си красива.

Фелисити вирна брадичка.

– Не съм заинтригувана, лорд Блейк.

Очите му потъмняха. Той я хвана здраво за лакътя.

– Да видим дали все пак няма да те заинтригувам.

Фелисити се опита да се освободи от хватката му, но бързо се увери, че няма да успее. Блейк я поведе през фоайето и след миг бяха

навън.

– Пусни ме – извика тя.

– Няма. – Той я повлече надолу по стъпалата на предната веранда. Когато се озоваха на ливадата, обгърнати от нощната мъгла, която ги правеше невидими за хората в къщата, Блейк я пусна и се усмихна.

– Някой някога не ти ли е казал, че е проява на изключително лошо възпитание да флиртуваш с женения си домакин?

Фелисити си пое дъх.

– Ти си този, който проявява изключително лошо възпитание.

– Напротив. Още откакто те зърнах за пръв път днес следобед, се държа повече от учтиво.

Тя изсумтя презрително, обърна му гръб и се отправи обратно към къщата.

Но не стигна много далеч. Блейк протегна ръка и след миг Фелисити беше в прегръдките му. Кринолинът ѝ бе притиснат към краката му, а гърдите ѝ – до неговите.

– Но тъй като с учтивост не съумях да събудя интереса ти, ще трябва да прибегна до по-варварски методи – каза той и запуши яростния ѝ вик с устни.

Фелисити направи опит да се съпротивява. Но Блейк я стискаше здраво в стоманената си прегръдка, а устните му бяха твърди и настойчиви. Накрая тя се укроти. Неговата целувка също стана по-нежна; езикът му обходи лекичко свитите ѝ устни, Фелисити обгърна с ръце широките му рамене. Той продължи да упорства и когато устните ѝ се разтвори, плъзна език дълбоко навътре в жадна, ненаситна целувка.

От гърдите ѝ се изтръгна гърлен стон.

Блейк пхна ръка в корсета ѝ, стисна едрата ѝ гърд и започна да я мачка с палец. Сетне откъсна устни от нейните, наведе глава и засмука зърното ѝ. Фелисити извика и се вкопчи в него. Коленете ѝ се огънаха.

Той вдигна глава и се усмихна.

– Сега заинтригувана ли си?

Тя го изгледа замаяно. И го зашлеви с все сила през лицето.

Дом дори не помисли за сън. Със свещ в ръка той слезе долу. Дядо му и Блейк вече се бяха прибрали по стаите си. Целият приземен етаж бе потънал в тишина и тъмни сенки. Щом стигна до библиотеката, Дом угаси свещта и запали една от лампите. После си наля силно питие.

Седна на канапето и се взря в камината, където гореше съвсем тих

огън, достатъчен да затопли библиотеката в хладните летни нощи. Опитваше се да пропъди от съзнанието си мислите за Ан с надеждата да охлади все още силната си възбуда и да успее да заспи спокойно. Огънят хвърляше дълга, трепкащи сенки по лицето му.

– Доминик?

Дом се сепна и едва не разля чашата е уиски. Сетне се изправи на крака.

– Изненада ме, майко. Не те чух да влизаш.

Кларис се усмихна едва-едва. Беше застанала на прага, облечена в дълъг халат от бяла коприна и държеше в ръката си свещ. Две бели котки се увъртаха около глезените ѝ.

– Да, успях да забележа, че си на хиляди мили оттук. – Тя протегна ръка. В нея бе подвързания в червена кожа дневник. – Надявам се, че нямаш нищо против. Взех дневника и го прочетох.

Дом впери поглед в дебелия томче.

– Търсих го навсякъде. Помислих, че съм го забравил някъде. – В действителност изобщо не си бе помислил подобно нещо. Беше оставил дневника на нощното си шкафче и той бе изчезнал оттам. Дяволски добре знаеше, че някой го е взел, но нямаше представа кой би могъл да го стори. – И за миг не ми хрумна, че ти може да си го взела.

– Предполагам, че трябваше да ти кажа.

Дом пое дневника от ръката ѝ.

– Няма значение. Ти имаш пълно право да го прочетеш.

– Както и ти – каза Кларис. Гледаше го напрегнато.

– Интересно четиво ли е? – попита той след известно мълчание.

– Нищо особено. Лека нощ, Доминик – отвърна майка му, обърна се и си отиде.

Дом пресуши чашата си почти на един дъх. Но познатият изгарящ вкус не му донесе очакваното облекчение. Той се взря в дневника. По дяволите!

Вече нямаше никакъв шанс да успее да заспи. Първо Ан, сега и дневникът. От любопитство какво се съдържа в него нямаше да може да мигне цяла нощ.

Товага го прочети, нашепваше един тихичък глас в главата му. Не може да се боиш от думите на един мъртвец.

Дом се намръщи и рязко разтвори дневника някъде по средата. Прегледа набързо страницата и попадна на думите „синът ми“, които мигновено приковаха вниманието му.

Започна да чете отначало. Нямаше дата.

Синът ми се прибра у дома и както обикновено не си направи труда да ни уведоми за плановете си. Двамата с Кларис демонстрираме чудесни взаимоотношения.

За пореден път проклинам Ръдърфорд. Как бих искал да се отърва веднъж завинаги от всички тези преструвки.

Дом затвори дневника. Очите му се бяха разширили от изумление. Бе шокиран.

Не знаеше какво бе очаквал, но със сигурност не бе очаквал нищо подобно.

Нима баща му го бе мразил? Нима бе мразил Ръдърфорд? Защо Филип и Кларис е трябвало да „демонстрират чудесни взаимоотношения“ в негово присъствие? За какви преструвки ставаше въпрос?

Трябваше да се овладее, и то бързо. Той скочи от канапето, отиде до шкафа с напитките и си наля още едно уиски. После отпи няколко големи глътки и се поотпусна.

Обърна се към големия часовник на дядо си в ъгъла на стаята. Беше почти полунощ.

Обзет от внезапна решителност, Дом се върна на канапето, взе дневника и го отвори на първа страница. Този път имаше дата. Стомахът му се сви. Беше денят на собственото му раждане.

11 февруари 1828 г.

Страх ме е. Вече цял ден Кларис се мъчи да роди нашето дете. Чувствам се безпомощен. Добре, че е баща ми. Както винаги той е силен и стабилен, истинска скат, на която мога да се облека. Но си личи, че той също е разтревожен.

Дом вдигна поглед. Колко много се бе променил тонът на Филип за тридесетина години. Тук той звучеше като угрижен съпруг и като любящ син.

После продължи да чете.

Имам син. Толкова съм развълнуван. Постоянно плача от облекчение и радост.

Дом се изправи. Не можеше да чете повече. Всичко беше ужасно объркано.

Значи Филип е обичал Кларис през тази първа година от брака им. Обичал е и своя син.

Какво се бе случило за тези двадесет и осем години? Какво го бе накарало да презира съпругата си толкова дълбоко, че да не ѝ остави нищичко и да се подиграе толкова жестоко с нея в завещанието си?

Кое събитие в живота му го бе превърнало от любящ баща в почти чужд човек?

Един глас дълбоко в него му казваше да зареже всичко. Истината не можеше да промени миналото, не можеше да го разглови и да го сглови отново, поправяйки грешките.

Но Дом трябваше да узнае.

Той седна и зачете отново.

15 декември 1830 г.

Открих доказателствата, които търсех. Да, търсих, слухтях, душих навсякъде. Писмата бяха скрити в една тайна преграда на заключеното чекмедже на писалището. Всичко е там. Доказателството за измяната на Кларис. Проклинам я. Проклинам и двамата.

Какъв глупак съм бил. Какъв глупак съм! Но сега си давам сметка, че отдавна съм подозирал истината, макар и смътно, още след раждането на Дом. А може би дори преди това. Господи, никога няма да ѝ простя. Никога няма да им простя. Смазан съм, напълно смазан. Всеки път, щом погледна пушките, окачени на стената, се изкушавам да взема една и да сложа край на опропастенния си живот.

Бях онеправдан. Опитах се да живея според правилата и те се подиграха с мен. Унищожиха ме. В този свят няма справедливост, никаква.

Но съм твърде слаб, за да сложа край на злочестото си съществуване. Твърде слаб съм и за да убия нея или пък него. Вместо това смятан да замина за Индия. Може би никога няма да се върна...

Дом се изправи и закричи из стаята. Беше прочел почти целия дневник. Небето навън бе започнало да изсветлява. На изток хоризонта бе прорязан от огнените оранжеви лъчи на изгряващото слънце.

Баща му не се беше самоубил, нито пък бе убил Кларис или любовника ѝ. След една година престой в Индия се бе завърнал, но само за да отпътува отново – този път към Балканите. След зимата на 1830 г. той наистина почти не се бе появявал у дома в Уейвърли Хол.

Над един от шкафовете в библиотеката имаше голямо венецианско

огледало. Дом застана пред него и се взря в отражението си.

Някога, когато беше малко момче, когато отчаяно копнееше за малко внимание от страна на баща си, но така и не го получи, тайно си бе мечтал Филип да не му е баща. Беше се представял, че истинският му баща е друг – сърдечен, добър, смел и любящ.

Естествено, е възрастта тези фантазии бяха изчезнали – като всички детски фантазии.

Ето че сега имаше основания да смята, че Филип наистина не му е баща.

Въпреки че Филип никъде не го казваше направо, не споменаваше дори името на любовника на Кларис. Не пишеше дали връзката им е била преди или след брака му, дали е продължила и впоследствие. Но след разкритието за нейната измяна Филип бе станал зъл и изпълнен с ненавист към всички около себе си. От първите страници се виждаше един любящ съпруг и баща, но в следващите той вече мразеше жена си и сина си.

Нима един мъж може да мрази собствения си син заради прегрешенията на майка му? Да обвинява собствения си син заради прегрешенията на майка му?

Или самият този син е бил плод на тези прегрешения?

Беше ли Филип негов баща?

Зави му се свят. Ако Филип не бе негов баща, това обясняваше защо никога не се бе държал като такъв. Въпреки цялото си огорчение, въпреки всички грехове на съпругата си, той не би могъл да мрази дете, което е негова собствена плът и кръв.

И все пак това бе невъзможно. Абсурдно. Ръдърфорд знаеше всичко – тогава как би могъл да не знае за това? Дом бе отгледан в дома на Сейнт Джордж. Дядо му никога не би го оставил да наследи Филип – а един ден и херцогската титла – ако не беше истински Сейнт Джордж.

Освен това Дом приличаше на Сейнт Джордж. Мъжете в рода бяха прочути със златистите си коси и очи и с изключителната си външност. Цял живот бе слушал хората да говорят, че е същински Сейнт Джордж до мозъка на костите си.

Това пращаше целия този абсурден въпрос по дяволите. Би било твърде невероятно съвпадение да притежава всички черти на рода Сейнт Джордж и да не е син на Филип.

Следователно Филип го бе мразил заради Кларис, а не защото не е негов син. Искаше му се това да е истината. Но не бе убеден.

Сейнт Джордж ли съм или просто един самозванец?

Той отново се взря в отражението си. Не вярваше много на случайните съвпадения. А точно в този момент и не искаше да вярва. Страхуваше се да вярва.

Затвори очи, внезапно останал без дъх. Имаше чувството, че гърдите му ще се пръснат. Трябваше веднага да отиде при майка си и да я помоли за обяснение. Но какво точно щеше да й каже? *„Майко, моля те да ме извиниш, но изневерила ли си на баща ми, както твърди той, и ако е така, това преди сватбата ви ли е станало или след нея?“* Подобно непростимо нахалство би дало на Кларис пълното право да му зашлеви един хубав шамар.

Но това не беше нахалство.

Защото съмненията бяха породени от думите на собствения му баща. Ако той не беше Доминик Сейнт Джордж, ако Филип не бе негов баща, то тогава Ръдърфорд не му беше дядо. Тогава Уейвърли Хол не му принадлежеше по рождение. Тогава Дом не беше маркиз Уейвърли, граф Кемптън и Хайглоу, барон Фелдстоун и виконт Лион. Не беше наследник на Филип. Нито на Ръдърфорд.

Ако не беше Доминик Сейнт Джордж, то тогава целият му живот бе една измама. Една грандиозна измама.

13

– Добро утро, мамо.

Поздравът сепна Една Колинс – закръглена, приятна блондинка малко над петдесетте, която седеше край овалната маса в трапезарията заедно със сина си. Чинията ѝ бе препълнена с бекон, яйца и препечени филийки.

– Рано си станала, Фелисити.

Фелисити се усмихна и целуна майка си по бузата. Беше облечена в светлолилав сатенен халат с тъмнолилави кантове, а на краката си носеше чехли в същия цвят.

– Да, така е – съгласи се весело тя, сетне се усмихна на Патрик. – Добро утро, скъпи.

Той я погледна.

– Нека отгатна – искаш да дойдеш с мен в Уейвърли.

Фелисити се засмя, пресегна се, взе от подноса една препечена кифла със стафиди и започна да ги чопли с пръсти.

– Обещавам, че няма да те забавя. Камериерката вече приготвя роклята ми.

Патрик сви рамене.

– Тръгвам оттук в девет и половина. Ако дотогава си готова, нямам нищо против да те взема със себе си.

– Чудесно – каза тя и седна на стола до него.

– Какво си намислила, Фелисити? – попита мрачно Една. Грамадният ѝ бюст се разлюля гневно. – Какви ги вършиш?

Фелисити лапна една стафида и я задъвка с наслада.

– Мамо, вече съм голяма жена. Богата и независима жена. – Тя сви невинно рамене. – Ако Дом има нужда някой да го утеши, не виждам защо този някой да не бъда аз.

Една се изправи на крака.

– Значи си намислила да топлиш леглото му? За това ли съм те възпитавала – за да станеш долна пачавра като братовчедка си?

Фелисити изобщо не беше смутена.

– Стига, мамо. Не съм вече невинна девойка. И нито ти, нито който и да било друг може да ми казва какво да правя и как да се държа. – Тя се усмихна на брат си, който мълчеше безучастно.

– На новия ти съпруг ще му се наложи да нашиба с камшик

хубавото ти задниче – сърдито заяви Една. – Съмнявам се, че той би търпял поведението ти!

Фелисити стана от масата и се прозина.

– Няма да има нов съпруг. Защо да се омъжвам повторно? Аз съм богата, млада и красива. Мога да правя каквото си поискам. Да не съм луда, че да се омъжвам отново и да позволя на някой дръвник да ме командва? – Тя тръгна към коридора, но на прага се извърна. – Не се гневи, мамо. – На устните ѝ трепна пленителна усмивка. – Ще бъда много дискретна. Освен това имам да си връщам на Ан, не помниш ли?

С тези думи Фелисити излезе от стаята. Една не каза нищо.

Патрик взе отново вилицата си и продължи да се храни.

Ан вече привършваше със закуската, когато в трапезарията влезе Дом. Беше едва осем сутринта.

– Колко си ранобудна – отбеляза той, като отиде до нея. – Добро утро, Ан. – Гласът му бе топъл.

– Така е. Имам твърде много работа. – Тя се изправи, без дори да го погледне. – Къде е Блейк?

– Какво значение има? Навярно още е в леглото. – Дом протегна ръка и я сграбчи за лакътя. – Къде хукна?

– Чарлз Додс обеща да бъде тук в осем и четвърт. Една от кобилите ще ражда.

– Облечена си за езда – забеляза той.

– В десет имам среща с Патрик.

Усмивката му се стопи. Очите му засвяткаха гневно.

– По дяволите!

– Снощи по време на вечеря се уговорихме да поюздим заедно – спокойно каза Ан, без да обръща внимание на тона му.

– Сигурен съм, че е така. Е, можеш да отмениш уговорката.

Тя го изгледа втренчено.

– Защо се държиш като идиот?

– Защото не ми харесва собствената ми съпруга да бъде обект на долни клюки и гадни сплетни – троснато отговори Дом.

Ан трепна. Не, той навярно преувеличаваше. Не бе възможно някой да си мисли нещо за нея и братовчед ѝ!

– Може би трябваше да проявиш подобна загриженост преди четири години, когато наистина бях обект на всевъзможни клюки – свързани с теб.

– Ти си умна жена, Ан, и аз наистина трябваше да прозра това още преди четири години – рязко каза Дом. – Но преди четири години изобщо не ми пукаше. И не ревнувах!

Ан отвори уста да каже нещо – и я затвори.

– Чуй ме добре – продължи той. – Ако ти не кажеш на Патрик, че уговорката ви отпада, ще му го кажа аз.

Тя потръпна.

– Между нас с Патрик не съществува нищо повече от приятелство. И никой не говори по наш адрес.

– Грещиш и за двете, независимо дали го съзнаваш или не. – Дом се завъртя рязко и отиде до скрина, върху който бяха оставени подносите със закуската.

Начинът, по който ѝ бе обърнал гръб, никак не се понрави на Ан. Нито пък и се нравеше да ѝ казва какво да прави. Тя се приближи до него и го потупа по рамото. Дом се извърна.

Гласът ѝ бе мил и невинен.

– Дом, защо не обърнеш малко внимание на онази стара поговорка, която учи, че мухи се ловят с мед, а не с оцет.

Той я изгледа хладно.

– Не се интересувам от ловене на мухи, Ан.

– Да, ти съвсем недвусмислено показа от какво се интересуваш. И какво ли друго можех да очаквам от човек с твоята репутация? – заяви Ан, след което излезе от трапезарията.

Докато слизаше по входните стъпала на къщата, молите на черния ѝ костюм за езда се ветрееха гневно след нея. Беше хубава лятна утрин, но тя бе твърде ядосана, за да забележи това. Додс вече беше в конюшната и преглеждаше издутия корем на кобилата. Щом влезе вътре, Ан се улиса в грижи за красивото доресто животно и така съумя да пропъди Дом от мислите си.

Половин час по-късно, след като се бе уверила, че кобилата е добре, тя напусна конюшната. Всичко навън беше окъпано в ярка слънчева светлина. Лятото бе в разгара си и денят беше прекрасен. Ан въздъхна. Започваше да се успокоява. Сега щеше да пояди сама и да се успокои напълно – стига само да успееше да не мисли за Дом и за неговото предложение.

За нещастие на излизане от конюшната погледът ѝ неволно попадна на градините, по-точно на частта от тях, която се виждаше иззад къщата. Ан забави крачка. Беше си спомнила за изгорената роза. Стомахът ѝ се сви. Не искаше да мисли за това. И нямаше представа какво може

да означава.

Всичко бе толкова странно. Самата мисъл, че някой си е направил труда да се промъкне в стаята ѝ и да остави подобен необичаен знак, беше доста шокираща. Но вероятно това бе просто някаква шега, над която нямаше смисъл да се разсъждава.

Тя пропъди и тази мисъл. Беше наредила на Уили, главния коняр, да оседлае коня ѝ и да го приготви за езда. Изведнъж обаче се закова на място. Нейният скоклив млад жребец наистина я очакваше, както бе помолила, но до него имаше още един оседлан кон. А до тях, уловил юздите и на двете животни, стоеше Дом.

Това я сбеси. Тя пристъпи напред, дръпна юздите на своя кон от ръцете му и каза троснато:

– Не желая компания.

– Но само преди час желаше компанията на Патрик – заяви Дом със спокоен глас. В святкащите му очи обаче нямаше и следа от спокойствие.

– Няма да яздя с теб – решително каза Ан.

Той я изгледа втренчено, сетне изруга.

– Ан, не искам да се караме. Напротив, искам да се помирим. Погледни каква великолепна утрин. При това, ако съм запомнил правилно, ти си отлична ездачка. Нека поюздим заедно и да се насладим на този чудесен ден. Може дори да се позабавляваш, стига, да успееш да се отърсиш от враждебното си отношение към мен.

Ан стисна устни. Да се позабавлява. Що за оправдание бе измислил, за да я придружи?! Да се позабавлява. Кога за последен път се бе забавлявала? Дори не помнеше.

– Забавленията не ме интересуват – отсеке тя.

Дом я погледна.

– Значи изпускаш страшно много от живота.

Необходимостта да отговаря ѝ бе спестена от появата на Патрик, който точно в този момент се показва на входа на къщата. Нямаше представа кога е дошъл. Ан се усмихна, но само след миг усмивката ѝ угасна. Защото зад Патрик, облечена в яркозелен костюм за езда, се появи Фелисити и махна на Дом.

– Ти ли ще му кажеш или аз? – попита Дом.

Ан се направи, че не го е чула и тръгна към къщата, водейки коня след себе си.

– Добро утро – извика тя.

Патрик ѝ се усмихна, но когато видя изражението ѝ, веднага стана

сериозен и побърза да слезе по стълбите.

– Здравей, Ан.

Тя кимна хладно на Фелисити, която дори не си даде вид, че я е забелязала.

– Патрик, боя се, че не мога да яздя с теб тази сутрин.

– Защо? – попита Патрик, но очевидно бе разбрал, защото погледът му се насочи към Дом, който вече бе застанал до Ан със собствения си кон.

Дом не й даде възможност да отговори.

– Защото съпругата ми ще язди с мен.

Патрик го изгледа втрещено. Дом издържа на погледа му.

– О, Дом! – извика Фелисити, нарушавайки тягостното мълчание. – А аз толкова се надявах да разгледам конюшните ти! Ти ми обеща – добави тя умолително.

Едва сега Дом я удостои с поглед.

– Съжалявам, че си дошла чак дотук, но сама виждаш, че отивам на езда с Ан.

– Да те изчакам ли? – попита Фелисити.

Ан рязко им обърна гръб и без да я с грижа, че от нея се очаква да се държи като дама, стисна здраво юздите на коня и се качи на седлото сама, без ничия помощ – сякаш беше момче. Сетне се намести странично на седлото, въпреки че й се искаше да възседне жребеца по мъжки, както правеше винаги, когато яздеше сама.

– Почакай, Ан – каза Дом, като се метна на собствения си кон.

Ан не отговори. Жребецът и проявяваше странно безпокойство. Тя усети, че нещо не е наред, но в стремежа си да избяга от Дом пренебрегна интуицията си и шибна съвсем леко животното по хълбока. Сякаш само това чакал, Блейз се стрелна напред.

Но след няколко стъпки той подскочи рязко нагоре с извит гръбнак. Ан бе смаяна – това беше собственият ѝ жребец, когото яздеше от години и който бе е много кротък нрав. Блейз подскочи отново и Ан се задържа на седлото единствено благодарение на превъзходните си ездачи умения. Но Блейз се освободи от контрола ѝ и препусна в галоп.

Смайването ѝ вече бе пълно. Напълно неуправляем, Блейз я отнасяше стремглаво напред.

Зад нея се чува виковете на Дом.

– Блейз, успокой се, момчето ми, – измърмори тя, когато конят се понесе по алеята. Но в отговор той само затича по-бързо.

Обзе я внезапна уплаха. Блейз препускаше в бесен галоп и

отказваше да ѝ се подчинява. А възможностите ѝ да запази равновесие бяха доста ограничени, защото яздеше странично. В противен случай всичко щеше да бъде съвсем лесно – просто щеше да го остави да препуска, докато силите му се изтощят.

– Блейз, кротко, момчето ми, кротко – извика Ан, опитвайки се да го успокои с гласа си. Но собствената ѝ уплаха растеше все повече. Пулсът ѝ бучеше в ушите.

Дом отново изкрещя името ѝ.

Уплахата ѝ се замени с истинска паника. Блейз вече се бе отклонил от алеята и препускаше без посока. Ан се отказа от опитите си да го усмири и се вкопчи в лъка на седлото, решена на всяка цена да се задържи върху него. Не можеше да не си спомни за злочестата участ на лейди Хорнби, която бе останала парализирана от кръста надолу тъкмо след падане от пощръклял кон.

И тогава пред нея изникна каменната ограда – четири фута висока и два фута широка. Въпреки че бе отлична ездачка и че я бе прескачала неведнъж, при тази скорост можеше да си строши врата, ако не успееше в опита си да я преодолее. А и Блейз можеше да си счупи крака.

В този момент Ан чу, че Дом пак я вика по име, но не се осмеляваше да погледне през рамо дори за част от секундата. Чу и тропота на жребца му зад себе си и започна да се моли той да я настигне и да улови юздите на Блейз. Но едва ли щеше да успее – разполагаше само с няколко секунди.

– Ан! – изкрещя Дом.

Огромното, мощно тяло на Блейз се изопна и излетя във въздуха. При приземяването обаче той се препъна. Ан, която вече бе загубила равновесие, се преметна през главата му и тупна на земята току пред него.

А конят не бе спрял. Тя вдигна очи и видя грамадните му копита да се спускат към нея, готови да я стъпчат.

Щеше да умре.

Времето сякаш бе спряло.

Всяко от копитата на Блейз бе голямо колкото половината ѝ лице. Ан видя, че едното от тях се насочва право към нея, разбра, че ще я премаже до смърт и отвори уста, за да изкрещи.

В този момент усети срязваща болка под гърдите. И после жребецът вече го нямаше.

Ан лежеше неподвижно, вцепенено. Но беше жива.

Дом я пренесе на ръце по целия път през пасищата и ливадите чак

до къщата. Черният му жребец вървеше след тях. Блейз, който бе продължил напред и след падането на Ан, беше изчезнал.

Патрик се завтече към тях.

– Какво й е? – извика той. – Боже мой, добре ли е?

– Удари си главата, а може би има и счупено ребро – мрачно каза Дом.

– Добре съм – прошепна Ан, отваряйки очи. Лицето й бе притиснато до гърдите на Дом. Беше вкопчила ръце във вълнения му жакет. Опитана се да се усмихне на Патрик, но не успя. – Не мисля, че имам счупвания.

– Ан... – промълви Патрик и протегна ръка към нея.

Дом ускори крачка и го остави зад гърба си. Пред конюшната вече се бяха скупчили почти всички слуги и коняри. Някой бе видял злополуката от къщата и новината се беше разпространила светкавично.

– Милорд! – извика Уили и се втурна към тях, преbledнял като платно. – Как е лейди Ан?

– Изпрати да доведат лекар – нареди Дом.

– Сам отивам да го доведе – каза старият коняр.

Дом се отправи към входните стъпала на къщата. В този момент отвътре изхвърча Ръдърфорд, следван от Блейк.

– Какво стана? – попита тревожно той. – Ранена ли е?

– Падна много лошо. Уили отиде за лекар – мрачно обясни Дом.

– Не съм ранена – увери Ан херцога. Но сама не бе напълно убедена в думите си. Реброто наистина я болеше ужасно, главата й щеше да се пръсне, освен това бе изпаднала в шок. Как бе възможно да се случи всичко това? – Нещо не е наред с Блейз – каза тя. – Тревожа се за него.

Дом я прониза с поглед.

– Ще се погрижа да открия коня ти и да го застрелят, не се безпокой.

– Дом! – извика Ан. – Той е добър кон. Никога досега не съм имала проблеми с него!

Той се намръщи.

– По дяволите, Ан, той можеше да те убие!

– Блейз просто има някакво неразположение – каза задъхано Ан. – Да не си посмял да го застреляш.

Изражението му се смекчи.

– Няма. Не бих могъл. Но ти трябва да стоиш по-далеч от този кон. Ясно ли е, Ан?

Ан знаеше, че не е сега моментът да спори с него. Погледна към

херцога, който ѝ кимна със сериозно, дори мрачно изражение.

– Да – каза отпаднало тя и се отпусна в ръцете на Дом. Беше напълно изтощена.

– Ти не си добре – извика той и ускори още повече крачка, изкачвайки почти на бегом стъпалата.

Пред входната врата стоеше Кларис с разширени от тревога очи. Изведнъж Ан трепна. Зад Кларис бе застанала Фелисити. Лицето ѝ беше почервеняло, а очите ѝ блестяха.

– Ан! – възкликна тя с необичайно писклив глас.

Блейк пристъпи до нея и я загледа някак особено.

Ан отмести очи от тях. Сърцето ѝ отново бе започнало да бие бясно. Не, сигурно се бе заблудила. Фелисити не можеше да е доволна от това, че братовчедка ѝ за малко не бе умряла. Не можеше да се радва на зловещия инцидент!

– Сър, ще наредя да занесат вода, сапун и спирт за разтривки в стаята на нейно благородие – обади се Бенет, който също бе излязъл. Лицето му имаше пепеляв цвят.

От другата страна на Дом се появиха икономката и Бел.

– Милорд – каза госпожа Райли, – да донеса ли студени компреси и малко чай?

– Да. А също и бренди – нареди Дом и двете жени се спуснаха към кухнята. – Блейк, моля те погрижи се Колинсови да бъдат изпратени.

– Веднага – кимна Блейк и хвана Фелисити за лакътя. – Патрик?

Ан не видя нищо повече, защото Дом вече я качваше по вътрешно-то стълбище. Каза си, че възбудата и странното поведение на братовчедка ѝ са били само плод на въображението.

– Дом, пусни ме. Мога да вървя.

– Дума да не става.

Тя отново се отказа да спори, усетила, че е безполезно.

Щом влязоха в нейната стая, Дом я положи внимателно на леглото. Сетне съвсем предпазливо започна да сваля жакета ѝ. Докато измъкваше дясната ѝ ръка от ръкава, Ан с мъка се съдържа да не изкрещи от болка. След малко той стори същото и с блузата ѝ. Едва сега Ан си даде сметка, че Дом я съблича.

– Дом, къде е Бел? – е усилие попита тя.

– Предполагам, че ще дойде всеки момент – отвърна той, без да прекъсва заниманието си.

Ан се изчерви, но не каза нищо. Скоро блузата ѝ беше захвърлена настрана. Същата участ сполетя и корсета. Накрая Дом дръпна долната

й риза нагоре.

Ан вдигна очи към лицето му, но той явно не обръщаше никакво внимание на голотата ѝ. Дланта му опипваше нежно ребрата ѝ под натъртеното място. Ан трепна.

Погледите им се срещнаха.

– Тук ли боли?

– Да – прошепна тя е пресъхнало гърло.

– Имаш само една тъмна синина. Можеше да бъде по-лошо, много по-лошо.

Изведнъж Дом застина. Погледът му отново срещна нейния. В очите му се отразяваха обзелите го силни, противоположни чувства. Внезапното желание и отчаяният опит да го потисне. Изненадваща нежност и черна ярост. Той се изправи рязко и се отдалечи от леглото. Ан придържа ризата си надолу. Движението ѝ причини болка, която я накара да изстене тихичко.

Но причината за сълзите в очите ѝ не беше болката. А откровената загриженост на Дом. И неговата неочаквана нежност.

Той се обърна и впери поглед в нея. Тя не отмести очи. В продължение на няколко безкрайни, напрегнати мига никой от двамата им не поговори.

– Можеше да умреш – каза накрая Дом. Гласът му трепереше.

– Да.

– Искам обяснение.

Ан го погледна объркано, но той вече излизаше от стаята.

Дом отиде право в конюшната. Конярите бяха открили Блейз и сега жребецът стоеше здраво завързан с двойно усукано въже в коридора на конюшната, където бе хладно и тъмно. Виждаше се обаче, че тези предпазни мерки вече са излишни. Животното бе напълно изтощено. Главата му беше клюмнала почти до земята, а хълбоците му, прашни и опръскани с кал, трепереха от умора.

Дом се приближи до него.

– Е, момчето ми, какво стана с теб? – нежно попита той, като прокара ръка по мускулестата му шия и го погали между уши те. Блейз отвори за миг едното си око, сетне отново задряма.

Дом се взря замислено в него, без да спира да го гали. Кога то се появи Уили, понесъл две кофи с вода, сапун и гъби, той се обърна към него.

– Какво се е случило с този кон? – Но се досещаше и сам.

– Милорд, това е превъзходен кон. Никога досега не се е държал

така – каза Уили.

Дом усети как в гърдите му се надига раздражение.

– И Ан ми каза същото.

– Контузил се е, милорд. Разтегнал е сухожилие.

Дом приклепна и внимателно огледа десния крак на Блейк. Наистина имаше разтегнато сухожилие – кракът бе силно подут.

Той се изправи. Сетне съвсем бавно прокара ръка по шията на коня. Погледът му срещна погледа на Уили, който внезапно трепна, разбрал подозренията на господаря си. Лицето му пребледня.

Но Дом не откри нищо. Премести се от другата страна на жребца и отново заопипва внимателно цялата му шия. Изведнъж ръката му застина.

– Какво открихте? – напрегнато попита Уили.

– Това, което търсех – и което се надявах да не откроя – рязко отговори Дом, като потупа животното. Погледът му обаче бе вперен в коняря. – Кой е имал достъп до този кон днес?

– Всеки, който иска, може да влезе в конюшната – каза Уили.

Дом стисна челюст.

– Но не всеки може да инжектира на един кон отрова.

На прага на стаята на Ан Дом бе посрещнат от лекаря.

– Тя е добре. Бих казал, че е голяма късметлийка. Няма дори комочио – само едно натъртено ребро. Днес и утре трябва да си почива. Но няма никакви основания за безпокойство.

Дом погледна над рамото му към Ан, която седеше в леглото, облепната на няколко възглавници. Беше облечена в проста розова нощница, която много подходеше на поруменелите й бузи и на нежния цвят на устните й, и подчертаваше мастилено-черната й коса и бялата й като сняг кожа.

– Благодаря ви – каза Дом с нескрито облекчение, без да откъсва очи от нея.

Когато лекарят си тръгна, той отиде до нея и се усмихна.

– Слава Богу, Ан.

Тя го погледна изпитателно.

– Уили намери ли Блейз?

– Да – отговори Дом. Лицето му бе напрегнато.

– Всичко наред ли е с коня ми?

Той не отговори.

– Дом, плашиш ме! Какво е станало?

Дом приседна до нея.

– Конят е добре. Разтегнал е сухожилие, но ще оздравее.

Ан въздъхна облекчено.

– Не мога да си обясня това, което се случи днес – каза тя. – Блейз никога не се е държал така.

Дом мълчеше. Накрая вдигна рамене.

– Кой знае, може под седлото да се е забил някой бодил. Няма значение. – Той се усмихна, но усмивката му бе някак принудена. – Конят е добре. Ти си добре.

Тя го погледна объркано, безпомощно. Възможно ли бе наистина да проявява такава загриженост за нея? Най-после, след всичките тези години?

Дом навярно бе прочел мислите ѝ, защото изведнъж се наведе към нея, подпрял ръце на леглото от двете страни на хълбоците ѝ. Ан помисли, че ще я целуне и сърцето ѝ затуптя като обезумяло, но вместо това той каза:

– Тръгни с мен, Ан. Утре. Ще отидем в Шотландия. За една седмица.

Ан го гледаше като омагьосана. Сърцето ѝ биеше силно и бързо. Това негово предложение кой знае защо изобщо не ѝ звучеше като предишното.

– Добре – каза тя след дълго мълчание.

14

Бяха заминали.

Ан и Дом бяха отпътували рано сутринта за неговата ловна хижа в Шотландия.

От ярост Фелисити не знаеше къде да се дене. Облегна се на вратата на стаята си. Сърцето ѝ туптеше толкова ожесточено, че заплашваше да се пръсне. От коридора пред стаята долетя гласът на Патрик, който я викаше, но тя не желаше да го слуша. Тъкмо той и бе съобщил новината.

Огледа се като обезумяла наоколо из своята обзаведена в синьо и бяло стая. Но единственото, което виждаше, бяха Дом и Ан – в едно легло, голи, обзети от страст.

Тя нададе отчаян вик и се спусна към собственото си легло дръпна яростно светлосинята завивка и също толкова яростно помете дюзината синьо-бели възглавници на пода. Но и това явно ѝ беше достатъчно. Задъхана. Фелисити сграбчи тъмносиния балдахин над леглото и го задърпа с все сила, докато плътният брукат не се раздра с грозен звук. Тя захвърли парчетата на земята.

Сетне ги стъпка ожесточено.

Как ѝ се искаше на тяхно място да бе Ан!

Хванаха влак от Дълтън.

Приживе Филип предпочиташе да пътува с карета, също като баща си, затова семейство Уейвърли нямаше запазен вагон. Но Дом бе наел цял първокласен вагон само за двамата. С качването си Ан бързо прекося покрития с дебел килим под и седна на една от кадифените седалки, без нито за миг да поглед не към Дом.

Не го поглеждаше, но усещаше присъствието му. Беше се качил след нея и сега тихичко разговаряше с камериера си до един от прозорците, покрити със завеси от червена дамска. Вериг кимна и излезе от купето. Дом затвори вратата след него и погледна към отсрещната страна на вагона, където седеше Ли.

Ан се смути. Откакто сутринта бяха напуснали Уейвърли Хол, почти не бе проговорила. Снощи беше приела предложението на Дом да замине с него, но бе сторила това в състояние на шок – а може би дори на чиста лудост. Нищо не се бе променило. Един-едничък жест на загриженост и нежност от страна на Дом не можеше да заличи недоверието й към него, породено от четиригодишното му безразличие. Ако повярваше, че вчерашната му тревога е доказателство за някакви по-дълбоки чувства към нея, със сигурност щеше да се изложи на опасност сърцето й отново да бъде разбито. Нещо, което тя нямаше да може да понесе.

– Вериг и Бел ще пътуват във вагона зад нас – тихо каза Дом, като се приближи и сведе поглед към нея. – Ако се нуждаем от нещо, трябва просто да ги повикаме.

Ан най-после се престаши да вдигне очи към него. Можеше поне да не изглежда толкова възхитително, отчаяно си помисли тя, кимайки безмълвно.

Той скръсти ръце. В златистите му очи светеше раздражение.

– Добре, Ан. Повече от очевидно е, че си дяволски нещастна и недоволна. Искаш ли да ми кажеш причината?

Ан вирна глава.

– Не ми е приятно, че съм принудена да търпя това положение.

– Какво положение? – възкликна той. – Снощи ли се съгласи да дойдеш е мен. Стори ми се, че моето предложение ти допада. Стори ми се, че най-после започваме всичко отначало.

Тя се пое дълбоко дъх. Изпитвайте детинско желание да си запуши

ушите, да не слуша повече тези слова, които я ужасяваха.

– Снощи бях шокирана, а може би дори с помрачен разсъдък.

– Разбирам. Но днес отново си станала нормална? – подигравателно каза Дом.

– Да, така е.

Той се засмя горчиво.

– Значи подновяваме враждата, нищо че потегляме на път?

– Нямам намерение да бъда враждебна към теб.

– О, стига. Ти направо изгаряш от желание да се скараш с мен.

– Напротив. – Ан се изправи и застана лице в лице с него. Беше толкова по-едър от нея. – През следващата седмица ще правя всичко, което поискаш от мен. – Лицето ѝ поруменя. – Абсолютно всичко. – Неясни картини изпълниха съзнанието ѝ: тя и Дом, слети в любовна прегръдка; устните му, които я покриват с целувки; ръцете му, които я обвиват с ласки.

Той се намръщи.

– Разбирам.

– Споразумяхме се за една седмица. Само за една седмица. – Усещаше, че лицето ѝ вече е яркочервено. – Една седмица, в която аз ще... ще доволно... всяко твое желание. – Не можеше да откъсне поглед от очите му, в които гореше ярост. – Но след това ти ще напуснеш Уейвърли Хол, както ми обеща.

Дом се взря в нея със святкащи очи.

– По дяволите! Снощи няхах предвид това проклето предложение и ти го знаеш!

Ан отстъпи крачка назад.

– Не. Приемам първото ти предложение, нищо повече.

– Защо се държиш така? – извика той.

Тя трепна.

– Защото не ти вярвам, не мога да ти вярвам. Не искам да ти вярвам.

Сега погледът му потъмня.

– Е, поне си искрена. Донякъде.

– Нещо, което не може да се каже за теб – каза Ан и тутакси ѝ се прииска да си върне думите назад.

Лицето му придоби страховито изражение.

– О, така ли? Значи аз съм един лъжец, който мисли единствено за собственото си удоволствие и не желае от теб нищо повече, освен да те превърне в робиня на плътските си страсти?

Тя неуверено отстъпи още крачка назад.

– Ти... ти измисли това абсурдно предложение!

– Точно така – тросна се Дом. Погледът му бе пронизващ, мрачен. Заплашителен.

Ан вече съжаляваше за решението си да отиде с него в Шотландия.

– Дом... плашиш ме.

– Тогава навярно за в бъдеще – сряза я той – би трябвало да се държиш малко по-тактично. Защо не отделиш мъничко от добротата и сърдечността, с която се славиш, и за мен?

Тя трепна.

– О, предполагам, че не ги заслужавам. Предполагам, че ще бъда навеки наказан заради една своя злощастна грешка – горчиво каза Дом, обърна й гръб и се отправи към вратата.

Ан го проследи с поглед. Внезапна болка прониза сърцето ѝ. Изведнъж ѝ се прииска всичко между тях да бе различно. Но не се осмеляваше да промени решението си.

– Дом!

Той се спря.

– Споразумяхме се, нали?

Устните му трепнаха, но не в усмивка.

– Искаш да кажеш – че ще напусна Уейвърли Хол... и теб, когато се върнем?

Тя кимна.

– Само ако ти го поискаш – каза Дом, вперил пронизващия си поглед право в очите ѝ.

Ан въздъхна облекчено.

– Благодаря ти.

Той се изсмя грубо.

– Не бързай да ми благодариш, Ан. Защото когато приключи с теб, вече няма да искаш да си отида.

Тя потрепера.

Дом излезе, затръшвайки вратата зад гърба си. И се върна чак малко преди да пристигнат в Шотландия.

Ан прекара нощта в неспокоен сън, съвсем сама в първокласния вагон. Беше изпълнена със съжаления за начина, по който бе протекъл единственият ѝ разговор с Дом, и с ужас пред онова, което я очакваше в Шотландия. Нямаше представа къде е спал той. Храната ѝ носеше Бел.

В късния следобед на следващия ден влакът спря в поредното селце, оградено от няколко малки ниви. На един каменист хълм Ан зърна млад овчар със стадото си. Разнебитената, запустяла дървена постройка на гарата гледаше към редица от каменни къщици със сламени покриви. От всеки комин се извиваше дим. Някакъв мъж с дрехи от туид и е изнесе на сламена шапка буташе пред себе си двуколка, натоварена с наръчи дърва. На една от къщичките имаше избеляла, закачена накриво табела. С едва четливи букви на нея бе написано: Странноприемница „Червения елен“.

Вратата на вагона се отвори и Ан тутакси трепна нервно. Беше Дом.

Погледът му бе непроницаем.

– Тук слизаме.

Тя се изправи припряно.

– Къде сме?

– В едно селце на име Фолкърк. Ловното ми имение е на двадесет и пет километра оттук, но ще успеем да стигнем преди залез слънце.

Сърцето ѝ се сви. Беше се надявала да е много по-наблизо; бе изморена и копнееше за един здрав сън. Но навярно Дом и без това нямаше да я остави сама, за да може да се наспи. Пулсът ѝ се ускори още повече. Тя с мъка прокуди мислите си. Трепереше.

Нямаше избор – налагаше се да се доближи до него, ако искаше да слезе. Дом ѝ направи път ѝ я остави да върви напред. Вериг и Бел вече бяха долу и надзираваха носачите, които товареха багажа в една наемна карета.

Ан вдигна очи към небето. То бе тъмно, облачно и страховито. Силен порив на вятъра изду полите ѝ и за малко не отнесе шапката от главата ѝ. Тя ги задържа с ръце и погледна към Дом Той я наблюдаваше втрещено.

– Мислиш ли, че иде буря?

– Вероятно – отвърна Дом. – Но на брега времето поначало е непредсказуемо, а моето ловно имение се намира на брега.

Отнякъде се бе появил малък двуместен файтон. Беше ужасно старомоден – истинска реликва от отдавна отминали времена. Изглеждаше доста запуснат с ръждясалите си колелета и напуканите си кожени седалки. Дом помогна на Ан да се качи, след което се намести до нея и подвикна на кочияша да потегля. За щастие над главите им имаше покрив, но Ан забеляза няколко пролуки в него и се помоли мислено да не ги завали по пътя.

Излязоха от селцето и поеха по някакъв път, който много скоро се стесни и етана неравен и почти непроходим. Постепенно се заизкачваха по скалисти хълмове, обрасли с пирен. Никъде не се виждаха нито къщи, нито обработваеми земи. Ан мълчеше, вкопча пръсти в седалката. Напразно – файтонът не спираше да подскача по тревясия камънак и постоянно я тласкаше към Дом. Той изглежда не забелязваше това, но за нея всеки допир до силното му, мускулесто тяло бе като опарване от пламък.

Но нямаше, не искаше да мисли за предстоящата нощ.

Вече се чуваше шума на морето. Здравчаваше се. Високо в небето се рееше самотна чайка. Ан погледна към Дом. Той отново я съзерцаваше съсредоточено.

– След малко пристигаме – бяха единствените му думи.

Тя кимна и обърна взор към прозореца. Гледката я поразя. Току-що бяха изкачили последния хълмист рид и след него пейзажът изведнъж се спускаше рязко надолу към потъмнелия хоризонт. Беше очаквала да съзре някоя малка селска хижа. Вместо това пред смаяния ѝ поглед изникна като часовой висока червена каменна кула.

– Добре дошла в замъка Тавалон – каза Дом. – Първоначално замъкът бе принадлежал на фамилията Кембъл. Възрастта му бе пет или шестстотин години – Дом не бе съвсем сигурен колко точно. Той дръпна звънеца на мостовата кула и зачака да се появи някой, който да вдигне старинната, ръждясала решетка. Ан впери поглед през железните прътове. Имаше чувството, че се е върнала назад във времето. Замъкът бе построен от кървавочервен камък. Високата, квадратна централна кула беше оградена от здрави стени, над които се издигаха четири по-малки, тантурести кулички. Сега ревят на морските вълни се чуваше съвсем ясно, току иззад замъка. Въздухът имаше солен мирис.

На рамото ѝ падна дъждовна капка.

– Милорд, сър! – Слаб, прегърбен мъж в мушама се появи откъм тежката, осеяна с резки врата на централната кула и се спусна през обраслия с високи, гъсти треви двор. – Не ви очаквахме. – Тонът му бе почти обвинителен.

– Знаем, Томас. Бъди така добър и отвори вратата – каза Дом. Старият шотландец внезапно се изгуби от погледа на Ан.

Дом я хвана за ръка и я поведе покрай яката, макар и полуразрушена на места стена на мостовата кула. Стигнаха до една здрава дървена врата и в същия миг тя рязко се отвори.

– Малка модернизация в името на удобството – обясни Дом с

развеселен глас. – Пък и Томас бездруго не може да вдигне решетката сам.

Ан пристъпи през прага и се озова в двора. Тя присви очи и се огледа. В това време Дом отиде да помогне на Томас да вдигнат решетката, за да може каретата с багажа да влезе в замъка.

Вътрешните постройките, забеляза Ан, макар също направени от камък, бяха доста по-нови от самия замък. С известно облекчение тя видя, че един от прозорците на приземния етаж на кулата е осветен и че от един от комините излиза дим. До слуха ѝ достигна приглушено мучене на крава, придружено от звън на хлопатар. Над главата ѝ прелетя врана. Някъде под нея се чуваше грохотът на морето.

Нечия ръка я докосна по рамото и я стресна.

– Ще завали – каза Дом. Гледаше я изпитателно. – Ела.

Ан се остави да я хване под ръка и да я поведе към замъка. Каретата с багажа трополеше след тях. Внезапно обаче Дом се отклони от пътеката и свърна към южната стена. От гърдите на Ан се отрони удивено възклициание.

Точно под краката им реवेशе тъмното, черно море. Вълните му яростно се разбиваха в основата на скалата и застилаха камъните с пелени от бяла пяна.

Тя си пое дълбоко дъх, вкопчила несъзнателно пръсти в ръката на Дом. Дивото великолепие на пейзажа бе омагьосало сетивата ѝ. Замъкът Тавалон беше кацнал на самия ръб на стръмната скала. Истинско чудо е, помисли си Ан, че се крепи, без да падне в бурното море. Острите, зъбчати червени скали под степените му се сурваха право надолу, в тъмната паст на побеснялото, разлепено море.

Нова капка дъжд падна върху ръката ѝ.

Ан обаче не можеше да помръдне от мястото си, пленена от гледката. От червения замък зад себе си, от черното море под краката си, от потъмнялото небе над главата си. И от красивия, златист мъж, който стоеше до нея.

Изведнъж тя усети погледа му върху лицето си и вдигна очи. В зениците му имаше ням въпрос.

Напрежение скова тялото ѝ. Знаеше, че въпросът не е свързан с идващата нощ, но самата тя мислеше тъкмо за нея. Въпреки че бе решила да не го прави.

Внезапно осъзнала, че той държи ръката ѝ, Ан облиза смутено устни и си пое дълбоко дъх.

– Какво диво и величествено място.

– Да – съгласи се Дом.

– Често ли идваш тук? – попита тя. Сега си даваше сметка, че в характера му има доста черти, които той очевидно предпочиташе да не разкрива. Това бе самотно място – величествено, но самотно. Също като своя господар.

– Не бих казал – отвърна Дом. – Тавалон е много неудобно разположен, а и както сама виждаш, доста порутен. Освен това не съм чак такъв почитател на лова. Въпреки всичко, аз изпитвам необяснима привързаност към това място. – Погледът му срещна нейния. – Тук няма начин да избягаш от мислите си. Просто няма.

– Да. – Ан вдигна очи към небето, което съвсем скоро щеше да стане черно и непроницаемо като морето. Никой, бил той мъж или жена, не можеше да избяга от себе си на място като това. Пулсът ѝ се ускори. – Иде дъжд.

– Ако не и буря – каза Дом и в потвърждение на думите му точно над главите им тресна оглушителен гръм. Ан подскочи.

Дом обгърна раменете ѝ с ръка. В същия миг небето сякаш се разтвори и заваля проливен дъжд. Ярка светкавица прорязва мрака, последвана от нов силен гръм.

– Бързо – извика Дом и хукна заедно с Ан обратно покрай стената на замъка към входната врата на кулата. Тя ги очакваше широко разтворена. Дватама се втурнаха вътре. Дом затръшна вратата след себе си и спусна резето.

Задъхана и замаяна, Ан се огледа наоколо. Бяха се озовали в просторен старинен салон с висок, сводест каменен таван, от който висяха избелели вимпели. Подът бе покрит с персийски килим, който обаче беше окъсан и с почти неразличими цветове. Две старинни рицарски брони стояха като стражи до входната врата, а високо по стените бяха окачени множество средновековни оръжия – мечове, боздугани и арбалети. В огромната тухлена камина, в която можеше да се побере цял кон, гореше силен огън. Ан, която бе вир вода, бързо отиде до него, за да се постопли.

– Нашата стая е на горния етаж – каза Дом зад гърба ѝ.

Не знаеше дали е ужасена или просто ядосана. Дори да се налагаше да дели едно легло с Дом, бе очаквала поне да разполага е отделна спалня.

– Добре ли сте, мадам? – попита Бел. В гласа ѝ имаше тревога.

Ан се опита да се усмихне, но не можа. Беше застанала неподвижно в средата на господарската спалня – просторна квадратна стая с оскъдно

обзавеждане и осветление, и е каменни стени и под. Мебелировката включваше една квадратна дървена маса, два разнебитени стола, гардероб от светло чамово дърво и кръгъл диван, тапициран в избеляло червено кадифе. На пода имаше няколко рогозки, изтъкани от груба, ръчно боядисана в тъмнозелено вълна. Най-внушителната мебел в стаята бе огромната спалня, покрита с тъмносини завивки и възглавници, в чийто долен край бе сгънато плътно вълнено одеяло в червено шотландско каре. В камината гореше огън.

Навън валеше като из ведро. Отнякъде се чуваше хлопането на дървен капак на прозорец, тласкан от вятъра.

– Почти свърших с разопаковането на багажа – каза Бел, след като не получи отговор от господарката си.

Ан погледна към отворения в средата на стаята сандък.

– Благодаря ти – кимна тя и се отпусна уморено на един от столовете. Краката му бяха неравни и той се заклати под тежестта ѝ. Сърцето ѝ туптеше силно, бързо.

Знаеше, че няма избор и че трябва да спи в едно легло с Дом, но въпреки това щеше да настоява да получи отделна стая. Обратният вариант ѝ се струваше твърде интимен. Тя усети, че тялото ѝ е натежало от напрежение. Трябваше да се опита да се отпусне – деляха я цели часове от мига, в който той щеше да поиска от нея да изпълни своята част от безумната им сделка.

– Милейди, вие сте вир вода – сгълча я Бел.

Ан напълно бе забравила, че е мокра. Но сега изведнъж усети колко ѝ е студено и се изправи, треперейки.

– Права си. По-добре да се преоблека, преди да съм настинала.

Внезапно навън отекна оглушителен гръм. Миг след това стаята се озари от ослепително бяла светлина. Мълнията се бе стоварила досами стените на замъка.

Ан и Бел изтръпнаха. Сетне в стаята отново се възцари сумрак, осеян с танцуващи сенки.

– Това е просто една буря, нищо повече – каза Ан, за да прогони обзелото я напрежение.

Бел притисна ръка към сърцето си.

– Винаги ли вали така в тази затънтена земя?

Ан веднага почувства, че момичето е уплашено, въпреки опита му да прозвучи шеговито.

– Не знам. Честно казано, за пръв път идвам толкова на север.

– Това място не ми харесва – мрачно каза Бел. – Ами ако има

призраци?

Този път Ан се усмихна.

– О, Бел, няма нищо такова.

– Толкова стар замък не може да не е обитаван от духове – настоя

Бел.

Ан продължаваше да се усмихва.

– Сигурна съм, че не е.

Камериерката не изглеждаше убедена. Небето отново се освети от светкавица. Проехтя гръм, който накара и двете жени да потръпнат.

– Дайте да ви извадя чифт сухи дрехи – каза Бел, като коленичи до сандъка, порови из него и измъкна една тъмносиня рокля. Очите и заблестяха. – Какво ще кажете за тази рокля, милейди?

Ан веднага се намръщи. Цветът бе подходящ за траура, който тя продължаваше да съблюдава, но роклята беше твърде официална – ушитата от фин сатен и с дълбоко изрязано деколте. Изглеждаше превъзходно въпреки тъмния си цвят. Но Ан никога не я бе обличала, никога не бе имала повод да я облече.

– Защо си я взела? – попита тя. Нямахше никакво намерение да се облича толкова елегантно за вечерята си с Дом.

Бел я изгледа лукаво.

– Негово благородие със сигурност би искал да ви види в не чак толкова строго облекло, милейди... ако не възразявате, че го казвам.

– Възразявам – остро каза Ан. Беше поруменяла. – Няма ли нещо по-удобно в този сандък? – Тя отиде до него и надзърна вътре. – Нещо с ръкави. Нещо, което не разголва половината бюст. – Но в същото време си представяше как би реагират Дом, ако я видеше в тази рокля. Лицето ѝ се изчерви още по-силно.

Бел въздъхна дълбоко и отново се зае да рови из сандъка, мърморейки под носа си колко е хубава нейната господарка и колко упорито се мъчи да скрие хубостта си. Ан понечи да я сгълчи, но в този миг Бел, която все още бе наведена над сандъка, изведнъж се вцепени. Ан смръщи вежди.

– Какво има, Бел?

Камериерката измъкна от сандъка някакъв кожен ремък.

– Милейди, какво е това?

Ан втренчи очи в ремъка. Беше скъсан по средата.

– Не съм го слагала аз – извика Бел. – Как е попаднал във вашия сандък?

Дъждът навън внезапно се усили и зашиба яростно каменните

стени на замъка. Ан не можеше да отговори на въпроса на своята камериерка. Просто стоеше и се вираше в разкъсания ремък, а сърцето ѝ препускаше като обезумяло.

Към единия край на ремъка бе прикрепено желязно стреме.

Дом кръстосваше нашир и надлъж големия салон. Кръстосваше го вече от много време, водейки яростен спор със самия себе си. Беше дяволски ядосан. И дяволски разочарован. Защото Ан очевидно все още не се бе отказала да воюва с него.

След злополуката му се бе сторило, че между тях се случва нещо ново, нещо различно. Сякаш връзката, която ги свързваше от години, най-после започваше да става истинска, реална. Предложението му да дойдат в Шотландия нямаше нищо общо с първоначалното, продиктувано предимно от животинския му нагон. Когато го прие, Ан също нямаше предвид онова предложение – или поне така си беше помислил. Но явно бе сгрешил.

Погледът му се спря на тясната, стръмна стълба, водеща към втория етаж на кулата. Ан все още я нямаше, въпреки че се бе качила горе преди повече от час. Дом знаеше, че по този безмълвен начин тя иска за пореден път да му демонстрира нежеланието си да бъде с него.

Той прокара пръсти през гъстата си, изсветляла от слънцето коса. Миналата нощ не бе успял да мигне. Не бе успял да пропъди мислите за Ан от съзнанието си. Не бе успял да съдържи болезнената реакция на тялото си в отговор на тези мисли.

Сега я желаше не по-малко. Не можеше да се разбере. Имал бе много жени, но нито една от тях не го бе завладявала така. Естествено, нито една от тях не беше дръзка, крехка американка със синкаво-черни коси и огромни сини очи, които толкова често потъмняваха от болка и обида. А Дом прекрасно си спомняше времето, когато същите тези очи бяха пълни със светлина, смях и любов.

Той отново хвърли поглед към стълбата.

И все пак, колкото и силно да желаше Ан, не това бе основната причина да я помоли да заминат за Шотландия. Дори да бе отказала, пак щеше да я доведе тук, макар и насила.

Защото инцидентът с коня ѝ съвсем не беше случаен. Някой – и то някой, който разбираше от коне и който таеше в сърцето си омраза към Ан, – бе инжектирал на Блейз опасно вещество. Вещество, което превъзбужда конете и често ги прави неконтролируеми. Дом познаваше добре

тази практика, въпреки че самият той никога не бе прибягвал до нея. Мнозина безскрупулни собственици и треньори на коне я използваха, за да увеличат скоростта на бягане на животните по време на състезание.

Някой искаше да нарани или да сплаши Ан – някой, който разбираше от коне. Най-вероятният виновник бе Фелисити. Тя беше отраснала сред коне и ги познаваше много добре, нищо че не изпитваше кой знае каква любов към ездата. Кой друг би могъл да бъде? Дом беше обсъдил въпроса с Блейк, който бе останал шокиран от новината, че инцидентът е бил предизвикан целенасочено. После бе изпаднал в ярост. Да, Фелисити трябвало да бъде държана под око и той лично се бил заел с това. Но все пак не смятал, че виновницата е тя.

Ами пожарът в спалнята на Ан? И той ли беше случаен? Или някой бе предизвикал и него?

Каквато и да бе истината, Дом искаше, докато не се намери някакво обяснение, Ан да бъде далеч от Уейвърли Хол, където бяха станали и двата инцидента. Пък и довеждането ѝ в Шотландия съвсем не беше бремене за него. Напротив, можеше да се превърне в истинско удоволствие.

Стига Ан да реши да забрави миналото и да се остави на чувствената си природа.

Дом се намръщи и отново вдигна очи към стълбата, обхванат от растящо раздражение. Къде, по дяволите, се бавеше тя? Време беше да сложат край на тази безумна война помежду си.

Той тръгна решително към стълбата и изкачи бързо протритите, излъскани от годините стъпала, прескачайки по две наведнъж. Сетне почука рязко на вратата на спалнята и без да дочака отговор я разтвори широко.

Ан се обърна към него, пребледняла. Беше само по бельо. Корсетът, долните ѝ дрехи и грозната ѝ черна вълнена рокля лежах на леглото зад нея. Иззад рамото ѝ стреснато надничаше Бел.

– Какво правиш? – възкликна Ан. По бузите ѝ плъзна гъста руменина.

Дом я гледаше като омагьосан. Дантелената ѝ долна риза беше съвсем прозрачна.

– А ти как мислиш? – тихо отвърна той след дълга пауза, като вдигна пронизващия си поглед към лицето ѝ. – Идвам да си получа своето.

Ан отново пребледня и задиша учестено. Зърната на гърдите ѝ бяха станали тъмни и твърди.

Дом се усмихна хладно, без да отмества очи от нея.

– Бел, можеш да си вървиш. Тази нощ мадам няма да се нуждае повече от теб.

16

Бел вече отваряше вратата, за да излезе, когато Ан най-после се опомни.

– Бел трябва да ми помогне да се дооблека!

Дом се усмихна.

– Защо, след като аз ще те съблека отново?

Тя се втренчи в него като онемяла.

– Лека нощ, Бел – каза Дом. Беше заповед.

Изчервена, Бел скри лукавата си усмивка и бързешком излезе от стаята. Дом небрежно отиде до вратата и спусна резето. В ключалката имаше ключ. Той го завъртя и го извади. През цялото това време Ан го наблюдаваше без да помръдне, без даже да диша.

Дом се обърна усмихнат към нея. Ключът беше в ръката му.

– К-какво правиш? – заекна тя.

Усмивката му стана още по-широка. Трапчинката на бузата му се откри още по-ясно. Той отиде до прозореца. Дъждът навън бе престанал, но нощта беше студена и облачна, а вятърът виеше като глутница изгладнели вълци. Дом дръпна завесите и отвори прозореца. В стаята нахлу студ. Ан потръпна.

– Дом?

Той я погледна дяволито, сетне метна ключа през прозореца.

– Дом! – възкликна тя.

Дом рязко затръшна прозореца и затвори завесите. Сърцето ѝ биеше силно като барабан в гърдите ѝ.

– Ти хвърли ключа навън!

Изражението му бе весело и в същото време някак заплашително.

– Точно така.

– Сега сме заключени тук... заедно!

Той кимна и подпря рамо на каменната стена.

– Как ще излезем?

– Няма да излизаме. – Погледът му я пронизваше като кинжал.

– Да не би да си забравила, че ми обеща една цяла седмица, Ан?

– Цяла... седмица – повтори Ан. Беше започнала да трепери.

– Очакваш... очакваш, че ще стоим в тази стая цяла седмица?!

Дом не отговори. Погледът му се плъзна по тялото ѝ. Ан затрепери още по-силно, но не от страх. А от гняв и... от желание. Господи, този

негов горещ взор просто я разсъбличаше – а това не бе никак трудно, след като тя бездруго вече беше полугола. Всеки път, щом поемеше дъх, копринената риза дращеше стегнатите зърна на гърдите ѝ и ги караше да се втвърдяват още повече. Ан стисна здраво бедра. Мускулите ѝ също се бяха стегнали и пулсираха от напрежение.

– Престани – пресипнало каза тя.

Дом се усмихна разбиращо и се отдели от стената. След миг свали износения си ловджийски жакет и го метна на единия стол. Сетне се зае да разкопчава копчетата на лепената си риза.

Ан се опомни.

– Какво правиш?

Той се усмихна.

– Събличам се.

– Престани! – В гласа ѝ имаше писклива, истерична нотка. Дом измъкна едната си ръка от ризата, разкривайки мускулестото си рамо и част от здравата си, силна гърд.

– Успокой се.

Това бе невъзможно и той със сигурност го знаеше. Под ококорения ѝ поглед Дом свали ризата и остана гол до кръста. Досега не бе забелязвала, че тъмните косъмчета на гърдите му с стесняват в тънка ивица, чийто край се губеше под пояса на кожените му панталони. Ан я проследи с поглед и се вцепени. Нямахше начин да не разбере какво се крие под тези панталони.

– Не мога да се успокоя – яростно извика тя, като му обърна гръб. Напрежението ѝ се смеси със страх. Не от него, а от нея самата, от собственото ѝ тяло. Останала без дъх, Ан обгърна раменете си с ръце и навлажни изсъхналите си устни, мислейки с ужас, че в този момент Дом навярно вече сваля и панталоните си.

– Вече си ме виждала без дрехи – каза той развеселено.

Когато ръката му я докосна по рамото, Ан подскочи като ужилена. Не беше чула кога се е приближил до нея.

– Отпусни се – промълви Дом е гальовния тон, с който успокояваше конете си. – Спокойно, Ан, аз не хапя.

Тялото ѝ се бе вдървило. Дом обхвана е длани раменете ѝ и внезапно зъбите му се впиха нежно в меката част на ухото ѝ.

– Освен ако ти сама не пожелаеш – промърмори той е нисък, прелъстителен глас, като я засмука лекичко.

Обзе я огнено желание. Слабините ѝ пламнаха.

Тя се отскубна от прегръдката му и се обърна с лице към него.

Огромна грешка! Въпреки че Дом все още беше по панталони, предницата им бе издута до пръсване. Ан се изчерви и бързо отклони поглед встрани, но само след миг очите ѝ отново се приковаха в него, неспособни да се отместят.

– Ти си играеш с мен! – обвинително извика тя.

– Вярно. – Погледът му се спусна към тръпнешката ѝ гърд. – Нима играчките не са неотменима част от всяка една игра?

Ан го зяпна объркано.

– Не... не разбирам. – Думите му имаха скрит, интимен смисъл, който тя се боеше да разгадае.

– Ще разбереш. – Усмивката му бе изкусителна, мамеща. – Ела.

Ан изтръпна.

– Ела – повтори той със заповедническа нотка в гласа.

Тя се поколеба, разкъсвана между мисълта, че бе приела абсурдното му предложение и нежеланието си да играе подобна игра с него. Между дивото желание и дивия страх.

– Ела тук, Ан.

Скръстила ръце като щит пред гърдите си, Ан най-после се реши и се приближи до него. Дом прокара палец по бузата ѝ.

– Недей – промълви едва чуто тя – молба, която всъщност не желаше да изрича.

– Ш-ш-ш. – Пръстът му се плъзна по шията ѝ. Ан трепереше цяла и дишаше тежко, стиснала здраво бедра. Беше ужасена.

Как бе възможно да я кара да го желае толкова лесно, толкова бързо, с толкова малко?

Дом, изглежда, бе разбрал това.

– Отпусни се, Ан – промълви той.

– Н-не. – Езикът ѝ отново облиза пресъхналите ѝ устни.

Дом я гледаше усмихнат. Пръстът му погали изпъкналата ѝ ключица. Без да съзнава, Ан бе вперила очи в устата му с мисъл за неговите огнени целувки. Сетне Дом плъзна палеца си още по-надолу. Тя настръхна. Знаеше докъде ще стигне и отчаяно копнееше по-скоро да докосне гърдите ѝ. И едновременно с това също толкова отчаяно копнееше да не го прави.

Пръстът му се спусна по голата кожа над ризата ѝ, обходи дантелен риб и слезе още по-ниско, под заоблената извивка на гърдата ѝ. Ан прехапа устни, за да не извика, обзета от неистово желание да притисне гърди към ръката му. Внезапно палецът му погали настръхналото връхче на зърното ѝ. От гърлото ѝ се изтръгна сподавен стон. Погледите им

се преплетоха.

Беше рай. Беше ад.

– Ан... – Челюстта му бе стисната здраво. Златистите му очи горяха. – Отпусни се. И двамата знаем, че го искаш. – Той отново погали зърното ѝ.

Ан поклати глава, неспособна да произнесе и дума. Пръстът му продължаваше да я изтезава.

– Лъжкиня – прошепна Дом.

Тя облиза устни.

– Стига.

– Защо? – Дланта му покри нежно гърдата ѝ. – Сключихме сделка, не помниш ли? – Той наведе глава и докосна зърното ѝ с върха на езика си през тънката риза. Ан изстена.

Дом продължи да я гали е език. Тя затвори очи и сплете отчаяно пръсти. Обливаха я вълни на все по-голяма и по-голяма наслада. Наслада, срещу която не бе способна да се съпротивлява. Изведнъж Дом рязко дръпна ризата ѝ надолу до кръста и жадно засмука зърното ѝ.

– Дом! – извика Ан. Ръцете и се вдигнаха сами и притиснаха главата му към гърдата ѝ.

Той се засмя дрезгаво.

А когато най-после вдигна глава, Ан вече не можеше да се държи на краката си. Ако Дом не я бе прихванал, щеше да се строполи отмяляла на земята.

Тя отвори очи и срещна погледа му. Дишаше тежко, той също. Възбуденият му, твърд член се притискаше към корема ѝ и я изгаряше през фината коприна на кюлотите ѝ. Ан не можеше да помръдне, не можеше да проговори.

– Да – каза с подрезгавял глас Дом. – И аз се чувствам така.

Наклони глава и впи устни в нейните в продължителна, страстна целувка. Сетне я вдигна на ръце и я отнесе до леглото. Преди още гърбът ѝ да докосне матрака, устните му отново на мериха зърното ѝ – влажни, горещи, смучещи, хапещи. Ан заскимтя, застена, закрещя.

Дом се засмя победоносно.

– Докосни ме, Ан – заповяда той, като се наведе над нея.

Онемяла, Ан се взря в премрежените му очи. В главата ѝ имаше една единствена ясна мисъл: беше се съгласила да прави всичко, което той пожелае, и сега разполагаше с прекрасно извинение да го докосва, както толкова отдавна копнееше. Тя плъзна длан по гърдите му и притисна лекичко изпъкналите му мускули.

Дом изпъшка.

Ръката ѝ се спусна по-надолу – първо по ребрата, а после и по стегнатия му, плосък корем. Очите му рязко се отвориха.

– Да – промълви той. Погледът му потъмня. – По-надолу – Ан разбра. Очите ѝ се разшириха. Ръката ѝ застина. – Докосвай ме, сладка моя – нареди Дом. Сетне тонът му се промени. – Моля те, Ан.

Ан престана да разсъждава. Водена сякаш от самия сатана, тя плъзна ръка надолу и още по-надолу – по коравата като камък издутината под меките панталони.

Дом отметна глава назад. Ръката му се стрелна надолу и притисна здраво дланта ѝ към пениса си.

– Господи! – изпъшка той. По слепоочията му беше избила пот. Ан бе омагьосана от вълшебния допир до възбудения му член, от тялото му, извито като дъга над нея. Замайна от мисълта, че е способна да му причини всичко това.

Останала без дъх, тя протегна другата си ръка и го погали по гърдите. Дом отвори очи и за миг двамата се взряха един в друг.

В следващия миг той вече разкопчаваше припряно панталоните си. Ан не можеше да отмести поглед. Пенисът му бе като масивна скала от изопнатата плът с грамадна, налята до пръсване глава. Дом изрита панталоните на пода и разтвори бедрата ѝ с колене.

Ан го желаше. Неистово.

– Виж какво правиш с мен – каза той, коленичил между краката ѝ. После сграбчи кюлотите ѝ и ги разкъса.

Обзета от някакъв примитивен, първичен порив, Ан протегна ръце към него. Дом разтвори бедрата ѝ още по-широко. И вместо да проникне в нея, наведе глава и пое клитора ѝ между устните си.

Тя изстена.

Дом погали с език натежалите ѝ, набъбнали срамни устни, сетне го плъзна между тях и започна нежно да я смуче. Ан се замая, стенойки от удоволствие. Той се спря за миг и като че ли се усмихна, опрял устни до нея. После я лизна лекичко с върха на езика си. Тялото ѝ се изопна назад. От гърдите ѝ се изтръгна силен, дълбок вик. Но преди да е полетяла надолу от висините на неземната наслада, устните му отново се впиха в нея.

– Дом! – възкликна тя. Искаше да го отблъсне и в същото време да го притисне още по-плътнo към себе си.

– Не сме свършили, Ан.

Пръстите му се плъзнаха дълбоко в нея, изкусният му език

продължаваше да я гали жадно. Ан впи пръсти в тила му. Тялото ѝ се тресеше. Имаше чувството, че се издига високо нагоре, понесена от пламъците на огромен, вилнеещ огън.

– Не още – каза Дом, като се намести отгоре ѝ.

Ан изхлипа. Ноктите ѝ се забиха в раменете му, задраскаха по гърба му.

– Моля те – простена тя.

За част от секундата на лицето му трепна усмивка – напрегната, триумфална. Устните му се впиха в нейните и ги принудиха да се разворят. Ан отвърна на целувката му със същата жар.

Дом се откъсна от нея.

– Ан! – Беше нещо средно между стон и смях. Надигна се на лакти над нея. Мускулите на ръцете му се издуха. Усмихнат, той внезапно се раздвижи. Набъбналата глава на пениса му потърка овлажнелия ѝ клитор.

Ан извика.

– Да, сладка моя, знам – измърмори Дом и бавно се отпусна върху нея.

Съзнанието ѝ бе започнало да потъва в черен мрак, сред който проблясваха ярки звезди. Тялото ѝ се мяташе неудържимо по леглото.

– Д-дом!

– Знам, знам – нежно промълви той. – Хайде, Ан. Хайде.

Пенисът му се бе превърнал в инструмент за жестоки, сладостни мъчения. От гърлото ѝ отново се изтръгна дълбок стон. Тогава Дом се наведе и нежно засмука гърдата ѝ.

Ан изкрещя. Тялото ѝ се разтърси в оргазъм.

В същия миг членът му я прониза като нож. Бързо, яростно. Ан заплака, понесена от нова, още по-мощна вълна на удоволствие. Ритъмът на тласъците му се ускори:

– По дяволите! – изпъшка измъчено Дом до ухото ѝ. – Не мога повече. – Устните му отново намериха нейните.

Ан отвърна на целувката му и когато пенисът му отново потъна дълбоко в нея, тя бе тази, която разтвори устните му, която сплете език с неговия, копнеейки да поеме в себе си колкото може повече от негова го приеме целия. Тялото му се разтърси. Ан го засмука още по жадно. От устните му се изтръгна подобен на ридание звук. Беше нейното име.

Ан усети, че се унася в сън. Но точно тогава Дом отмести ръката си от кръста ѝ и се надигна. Това тутакси я разбуди.

Започваше постепенно да идва на себе си... и да осъзнава какво се

бе случило току-що и каква бе собствената ѝ роля в него. Очите ѝ се отвориха широко.

Дом седеше до нея и се взираше мрачно в тъмната стая.

Ан също се надигна предпазливо, пресегна се към одеялото и се зави плътно с него чак до брадичката. Лицето ѝ започна да се изчервява. Беше малко късничко да проявява свенливост и тя дяволски добре го знаеше.

Дом се извърна и я погледна.

Тя почувства как бузите ѝ пламват. Не каза нищо.

Погледът му беше напрегнат и сериозен. И напълно непроницаем. Ан нямаше представа за какво мисли. Сърцето ѝ запърха като подпласена птица. Тя погледна крадешком към заключената врата. Дали Дом наистина възнамеряваше да остане в тази стая с нея цяла седмица? Знаеше, че това би я унищожило окончателно, но въпреки това самата мисъл я изпълваше със сладостен трепет.

Внезапно Дом се наведе и я целуна – продължително и ненаситно. Когато вдигна глава, в зениците му светеше ярост.

– Не знам какво, по дяволите, става тук, но нещо става, Ан.

Ан не смееше да отрече. Не смееше и да се съгласи.

– Но в момента не ме и интересува – каза той и взе лицето ѝ в шепи. – Искам да те любя цяла нощ.

Докато я целуваше отново, през съзнанието ѝ мина мисълта, че би трябвало да се съпротивлява или поне да се престори, че се съпротивлява. Но какъв смисъл имаше, след като така или иначе му дължеше цяла седмица на пълно подчинение? И след като Дом вече бе успял отново да разпали у нея огъня на страстта, който бързо поглъщаше цялото ѝ същество?

Той я притисна обратно към леглото. Устните и ръцете му отново затърсиха тялото ѝ.

Ан се разхождаше навън. Сама.

Слънцето светеше ярко и разпръскваше с лъчите си пухкавите облачета по небето. По нищо не личеше, че през нощта е вилняла страховита буря. Ан беше без шапка и лекият бриз рошеше косата ѝ и измъкваше от кока ѝ малки кичури, които я галеха по лицето. Носеше лека връхна дреха и бе пъхнала ръце в джобовете ѝ. Беше почти обяд. Ан се бе успала – имаше защо.

При самата мисъл за това бузите ѝ се изчервиха.

При самата мисъл за това сърцето ѝ запърха. И дори се опита да запее.

Тя се помъчи да потисне въодушевлението си. Беше прекарала нощта с Дом, за да изпълни своята част от странната им сделка. За да може той да си отиде от Уейвърли Хол и от нея. Единствено по тази причина. Но колкото и упорито да се опитваше да се убеди в това, Ан усещаше необичайна възбуда. Къде ли беше Дом? От Томас бе узнала, че сутринта е отишъл да язди. Изобщо не беше разбрала кога е станат от леглото.

Припомни си как я беше изиграл. Оказа се, че вратата на спалнята въобще не е била заключена. На сутринта Ан научи, че ключалката е повредена и че не е използвана от години.

Трескаво напрежение скова тялото ѝ. Щеше да помни изминалата нощ до края на дните си. Противно на очакванията ѝ, Дом не бе поискал от нея кой знае какво. Всъщност през по-голямата част от нощта той я бе целувал, докосвал, галил, изобщо – беше доставял удоволствие на нея, сякаш не можеше да ѝ се насити.

Сякаш беше влюбен в нея.

Ан побърза да пропъди тази мисъл от главата си. Не биваше да забравя последните четири години. Не биваше да забравя, че Дом беше изпечен женкар. И преди всичко не биваше да забравя, че тя притежаваше нещо, което той също искаше да притежава. Уейвърли Хол вероятно бе много по-силен афродизиак от тялото ѝ.

Но някъде дълбоко в съзнанието ѝ един тъпичък глас не преставаше да я обърква е хиляди „ами ако...“. Ами ако Дом наистина я желае толкова силно? Ами ако наистина я обича?

Ан се спря до една ниска ограда, зад която кротко пасяха два коня. Не трябваше да си позволява подобни опасни мисли. Трябваше да остане здраво стъпила на земята и никога повече да не повтаря грешките си. Трябваше да помни какво иска, защо всъщност се намира в Шотландия, в замъка Тавалон. А това, което искаше, бе Дом да остави Уейвърли Хол – и нея самата – на мира.

Един от конете вдигна глава и изпръхтя.

– Здравей, момчето ми – тихо каза тя.

Конят стоеше неподвижно и се взираше в нея с огромните си, блестящи очи. Ан се приближи до него. Жалко, че нямам под ръка ябълка или някое друго лакомство, помисли си тя, като се облегна на оградата. И внезапно си спомни за скъсания ремък, който двете е Бел бяха открили в сандъка ѝ.

Кожата ѝ настръхна. Не можеше да си представи защо някой би искал да ѝ напомни по такъв начин за инцидента с Блейз. В тази идея имаше нещо зловещо. Колкото и да бе сигурна, че всичко е само шега, Ан усещаше смътна тревога.

Защо някой би искал да я разстрои, като ѝ припомни злополуката, която за малко не се бе оказала фатална за нея? Нима някой се опитваше да я сплаши? Не, това бе пълен абсурд. Явно ставаше въпрос просто за някаква нелепа, глупава шега. При все това тя потръпна.

Решена да насочи мислите си в по-приятна посока, Ан се огледа наоколо. Замъкът Тавалон беше обграден от пусти хълмове, по които на много места се виждаше оголен камък. Все още мокри от нощната буря, някои от тях бяха забулени в сянка, а други блестяха, окъпани в слънчева светлина. На изток от замъка се простираше безбрежното индигово-синьо Северно море. От Дом нямаше и следа. Тя изпита завист към него. Денят бе прекрасен за езда.

Обзе я трепетна възбуда. Защо да не го последва? След миналата нощ той едва ли щеше да има нещо против нейната компания. Бездруго му бе обещала да прекара цялата седмица с него, нали? Освен това наоколо бе пълна пустош – значи можеше да язди по мъжки.

Ан забърза към замъка, за да смени дрехите си. Няколко минути по-късно, облечена в тъмносив костюм за езда и възседнала един едър сив жребец, тя вече се отдалечаваше от самотния червен замък и от бруленото от вятъра море.

Не е възможно да съм се загубила, каза си Ан. На тръгване беше решила нито за миг да не изпуска замъка от очи. Но някак си се бе случило така, че първата камениста пътека, която хвана, я бе отвела до втора, сетне до трета и така идеята ѝ да язди право към върха на най-близкия хълм се бе оказала неосъществима. Хълмовете бяха осянати с твърде много скали и нямаше начин човек, яхнал хубав кон, да се изкачи по който и да е от тях направо. Затова се бе наложило Ан да следва многобройните пътеки, които ги пресичаха нашир и надлъж.

Тя спря коня и се огледа на всички страни. Отвсякъде я обграждаха вълнисти хълмове и остри зъбери. Право пред нея бе синьото море, в което се отразяваше блясъкът на слънчевите лъчи. Но червената кула на замъка Тавалон не се виждаше никъде. По гръбнака ѝ пробягнаха тръпки.

Дом също не се виждаше никъде. Как изобщо бе могла да си

помисли, че ще успее да го открие сред тази необятна пустош?

Всъщност, като изключим няколко овце и една врана, Ан не бе съзряла жива душа.

Тя се поколеба. Налагаше се да се върне обратно по пътя, по който бе дошла. На идване се бе старала да върви все вдясно. Навярно нямаше да е много трудно да се добере до замъка, въпреки ужасното си чувство за ориентация.

Въпреки това Ан продължаваше да стои на едно място. Размърда се неспокойно на седлото. Не можеше да определи със сигурност дали безпокойството ѝ идва от това, че се бе загубила, или от нещо друго. Кожата на тила ѝ беше настръхнала. Имаше чувството, че вече не е сама. Сивият ѝ жребец изпръхтя.

Внезапно я обзе натрапчивото усещане, че някой я наблюдава. Сега вече беше убедена, че не е сама.

Но това бе нелепо. Защото ако наистина наблизко имаше някой, то този някой не можеше да е друг, освен Дом, а Дом веднага би ѝ извикал. Ан направи малко кръгче наоколо с коня си. Но не видя никого – само слънцето, небето, морето и безкрайната верига от каменисти хълмове и голи, зъбести ридове.

Дом навярно вече се бе прибрал у дома. Разочарована, тя обърна коня в посоката, от която бе дошла, и го пришпори в лек тръс. И отново изпита влудяващото усещане, че е наблюдавана.

Нечий поглед просто прогаряше гърба ѝ.

Конят изпръхтя още веднъж, наострил уши.

Сърцето ѝ се сви от уплаха. Стори ѝ се, че на един от хълмовете недалеч съзира някакъв ездач. Но се оказа, че се е заблудила – беше просто игра на слънцето и сянката. Не беше ездач; беше съвсем сама. Обзе я облекчение. Беше се уплашила като истинска глупачка.

– Хайде да се прибираме, приятел – каза тя на своя кон. – Стига с тези глупости.

И вече се канеше да продължи напред, когато иззад един от заоблените каменни блокове на хълма се появи тъмна фигура. Ан замръзна на мястото си.

Този път нямаше никакво съмнение, че това е ездач. Ездач, който се намираще на около половин миля зад нея.

– Дом – неуверено измърмори тя и след известно колебание махна с ръка. Но ездачът внезапно изчезна зад каменната ограда, която разсича ше хълма – толкова внезапно, колкото се бе появил.

Но... но Дом трябваше да я е видял. Сигурно я бе последвал с

надеждата да я настигне. Защото този ездач беше Дом, нали? Ан изчака, но той не се показа отново. Тревогата ѝ растеше с всеки изминал миг. Сърцето ѝ се блъскаше уплашено в гърдите. Ако ездачът беше Дом, досега трябваше вече да е при нея. А ако не беше Дом, тогава кой беше? И защо я следеше? Защо я наблюдаваше?

Ан рязко смушка коня си е пети и той се понесе напред в лек тръс, после в по-бърз. Може би се държеше като страхлива глупачка, но ако някой я нападнеше, нямаше кой да ѝ се притече на помощ. Тя погледна назад и отново видя ездача и кестенявия му кон. Вече препускаше по нейната пътека... и като че ли се стараше да не увеличава, но и да не скъсява разстоянието помежду им.

Уплашена, Ан пришпори жребца си още по-силно. Другият ездач също увеличи скоростта, запазвайки дистанцията.

Тя шибна коня с камшика си. Животното препусна в галоп по стръмната, тясна и лъкатушеща пътека. Ан хвърли бърз поглед през рамо. Но ездачът за пореден път беше изчезнал.

Тя забави ход, обляна в пот. Осъзна, че стиска юздите като обезумяла, но пръстите ѝ просто отказваха да се отпуснат. Като светкавица през ума ѝ отново мина спомена за скъсания ремък. Някой го бе сложил нарочно в сандъка с дрехите ѝ, но защо? Такова зловещо напомняне за инцидента с Блейз и за срещата ѝ очи в очи със смъртта – при това поставено така, че да няма начин да не го открие.

Точно като обгорялата роза на възглавницата ѝ, която бе зловещо напомняне за внезапния пожар в спалнята ѝ.

Жребецът ненадейно се препъна и Ан едва не отхвъркна от седлото. Осъзна, че ако не успокои крачка, може да претърпи нова злополука, не по-малко опасна от предишната.

Беше започнала да диша бързо, на пресекулки. Всичко това са само развихрени фантазии, каза си тя и се огледа. Ездачът беше изчезнал. Наоколо нямаше никого.

Ан се укори за собствената си глупост. Смешно бе да си миели, че някой иска да я уплаши или да ѝ стори зло. Абсурдно бе дори за миг да ѝ хрумне, че пожарът в спалнята и пощръклелият кон са били нещо друго, освен случайни злополуки. И че човекът, скроил глупавите номера с розата и ремъка, който и да бе той, храни някаква омраза към нея.

Злополуките бяха чиста случайност.

Никой не искаше да я плаши. Или пък да ѝ причини зло.

Тя нямаше врагове.

Освен това никой не я преследваше... вече.

Случката преди малко също бе чиста случайност, която глупавото ѝ въображение бе раздуло прекалено много.

В този миг за нейно огромно облекчение пред нея изникна червената каменна кула на замъка Тавалон, която се открояваше ярко на фона на ясното небе и на блестящото индигово море.

Ан пришпори коня си напред и облиза напуканите си устни. Дишането ѝ започна да се успокоява. Все пак тя хвърли един последен поглед през рамо... и изтръпна. На самия ръб на един от високите скалисти зъбери зад нея се очертаваше тъмния силует на самотен ездач.

Той връхлетя в странноприемница „Червения елен“ е гневни, отсечени стъпки. Съсухреният съдържател понечи да се усмихне, но щом видя изражението му, бързо се отказа и предпазливо му подаде ключа от стаята. Без дори да забави крачка, Патрик го грабна от протегнатата му ръка, изкачи тесните стълби и влезе в малката си стая.

И затръшна с все сила вратата зад гърба си.

„Четири години!“, яростно изръмжа на себе си той, като закричи нервно из стаичката. Четири години не се бе отделил от нея – изпълняваше всяко нейно желание, утешаваше я, грижеше се за нея, обичаше я. А сега се оказваше, че всичко е било напрасно.

Проклетият Доминик отново бе нахлул в живота ѝ и за нея миналото сякаш бе престанало да съществува.

Патрик се обърна и ядно захвърли ключа към стената. Нямахте ли Ан най-сетне да проумее, че Дом не струва и пукната пара като мъж, поне що се касае до отношението му към жените? Че на него не може да се разчита? Че е един самовлюбен егоист? Че е арогантен и суетен? Господи! Изпаднал бе в толкова безсилна ярост, че му се искаше да си изскубе косите, да вие като бясно куче. Беше влюбен в Ан от години. Но тя обичаше Дом още от мига, в който се бе появила в Хънтинг Уей преди десет години. Дом, естествено, дори не бе забелязал бедното, тъжно сираче. По онова време той, както и Патрик, беше в колежа, а сетне бе предпочел да живее в екстравагантната си градска къща в Лондон. Тогава Патрик също живееше в Лондон. Само че в един мрачен ергенски апартамент, далеч от скъпия блясък на Мейфеър.

Сетне херцогът бе повикал Дом и най-безцеремонно му бе наредил да се задоми. На бутилка бренди Дом беше споделил с Патрик всички подробности. Бил се примирил и щял да се подчини на волята на дядо си, понеже бездруго рано или късно трябвало да се ожени. Патрик бе изтъкнал, че сестра му все още е неомъжена и че е една от най-големите красавици на висшето общество. Беше го сторил с най-добри намерения. Всички в семейството му щяха само да спечелят от един такъв брак.

И Дом, без много да му мисли, бе избрал Фелисити. Това не беше кой знае колко изненадващо – Дом бе израснал заедно с Патрик и познаваше Фелисити още от дете. Освен това не се нуждаеше от пари, така че

можеше да се ожени за която поиска.

Още същата нощ цялото семейство Колинс тайно бе отпразнувало щастливото събитие.

Но вместо да се ожени за Фелисити. Дом беше прелъстил Ан. Сетне бе развалил годежа с Фелисити, беше се оженил за Ан... и я бе зарязал веднага.

Патрик не можеше да каже със сигурност кога се бе влюбил в Ан. Навярно през онази първа година след сватбата ѝ, когато Ан бе просто смазана от постъпката на Дом. Все едно, Патрик чакаше Ан да предпочете него пред Доминик Сейнт Джордж вече от доста дълго време.

От цели четири години.

И тя трябваше да предпочете него. Трябваше Патрик най-после да надделее над Дом поне веднъж, поне в едно. В любовта.

Защото това не се бе случвало никога. Винаги бе живял в сянката на Дом. Беше по-малко знатният, по-малко богатият, по-малко красивият. Двата бяха връстници, бяха израснали заедно. Но Дом имайте всичко. Той, в крайна сметка, бе наследникът на херцог Ръдърфорд. Колинсови също имаха титла – Джонатан беше барон Хънтинг – но тя бе незначителна и семейството с мъка успяваше да се задържа на нивото на останалите от висшата класа. Патрик имаше трима по-възрастни братя. Нямаше да наследи нито титла, нито земя. На практика той бе най-малкият син на един дребен, обеднял благородник. Беше господин Никой.

В Итън различията между него и Дом се бяха открили с болезнена яснота. Преди Итън нещата опираха само до дрехите и играчките, а по-късно – и до конете и селските момичета. Но в скъпото частно училище Дом веднага беше провъзгласен за лидер на класа, докато Патрик бе приет от останалите единствено заради приятелството си с Дом. После се записаха в различни университети, но Патрик се чувстваше нещастен в своя и още на втората година се бе прехвърлил в Кеймбридж, където учеше Дом. Там за пореден път беше станал свидетел на това как Дом – златният, красив наследник на херцогска титла – се справя с учението без всякакво усилие, как професорите не престават да го хвалят и да му се възхищават, как цялото висше общество го приема без колебание, как всички врати се разтварят пред него, как пощенската му кутия винаги е пълна с безброй покани за приеми, за които мнозина можеха само да мечтаят. И как непрестанно го преследват жени, толкова жени – и невинни, и с опит; и аристократки, и от простолюдието, всякакви. През цялото това време Дом винаги бе правил каквото си поиска. А за Патрик

имаше съвсем малко покани, нищо че Дом го водеше със себе си по всички събирания. Около Патрик имаше съвсем малко жени, нищо, че Дом го представяше на всички свои познати дами, към които самият той, изглежда, не проявяваше особено силен интерес. Патрик винаги бе влагат огромни усилия във всичко, което вършеше, но въпреки това в нищо не бе успял да стане пръв.

Само че този път нещата бяха различни.

Този път Ан щеше да бъде негова, сигурен бе в това.

Щеше да предпочете него вместо Дом Сейнт Джордж.

Патрик щеше да се погрижи да стане така.

Той удари гневно една кана с вода и тя падна на пода и се разля. Ан все още бе влюбена в Дом. Защо иначе ще тръгва на пътешествие сама с него? А най-лошото бе, че Дом вече със сигурност бе успял да я прелъсти и да я подмами в леглото си. Мисълта за това изпълваше Патрик е болка и ярост.

Но той не смяташе да се предава. Щеше да откъсне Ан от Дом. Опитал бе да я вразуми с думи, но без успех. Значи трябваше да прибегне до други средства, за да ѝ покаже какъв подъл, ужасен негодник е Дом.

Патрик стисна юмруци. Искеше да убие Дом Сейнт Джордж! Но нямаше да го убие, естествено. Защото колкото и да го мразеше, в същото време го обичаше като роден брат.

Само че днес бе толкова побеснял, че му се искаше да убие дори Ан!

Ан шибна жребеца с камшика и се приведе ниско над шията му. Животното се втурна в галоп надолу по каменистата пътека. По-дребните камъни се разхвърчаваха под копитата му и се търкулваха в тясната клисура встрани от пътеката. Внезапно конят се препъна. Ан стисна здраво гривата му, за да се задържи на седлото и с крайчеца на окото си зърна осеяното със скали дъно на клисурата на много метри по себе си. Стресната, тя заби рязко пети в хълбоците на жребеца и той мигновено забави ход.

Ан не смееше да се обърне, за да види дали ездачът отново я следва.

Не се и налагаше. Звукът на галопиращите конски копита се чуваше съвсем ясно зад гърба ѝ. И се приближаваше все повече и повече.

Сърцето ѝ се бе качило в гърлото. Тя погледна за миг през рамо, но зърна само лъскавата червеникавокафява козина на коня, който се носеше като стрела към нея. Беше само на няколко дължини зад нея! Ужасена, Ан се обърна и пришпори с все сила жребеца си.

– Ан! – извика Дом.

Тя реши, че не е чула добре. Но Дом, който вече я бе настигнал, отново я извика по име, протегна ръка и сграбчи поводите на коня ѝ. Два-та жребеца – неговият и нейният – подскочиха рязко, сетне се укротиха и застанаха един до друг на тясната пътека.

Дом пусна коня ѝ и приближи своя плътно до него. Коляното му докосна бедрото ѝ.

– Какво правиш, по дяволите? – изкрещя той.

Ан го изгледа е ококорени от изумление очи, после се отпусна премаляла от облекчение върху шията на своя жребец и зарови лице в сивата му грива. Сърцето ѝ туптеше в бесен ритъм.

– Какво ти става? – Дом все още викаше. – Как ти хрумна да препускаш така безразсъдно?! Ще убиеш и себе си, и коня!

Ан си пое голяма глътка въздух. Пулсът ѝ най-после започваше да се успокоява. Едва сега усещаше, че цялото ѝ тяло трепери.

Божичко, значи все пак е бил Дом, а не някой тайнствен непознат със зли намерения! Тя се изправи и се усмихна отпаднало.

– Не разбрах, че си ти.

Той се втренич в нея. Лицето му бе потъмняло от ярост. Очите му

бяха станали почти черни.

– Какво?

– Уплаших се – обясни Ан и отмахна кичур коса, прилепнал към лицето ѝ. – Помислих, че някой ме преследва.

Тя се засмя нервно, осъзнала колко нелепо звучи и че изглежда като умопобъркана. Сетне отмахна още няколко кичура от лицето си. От лудешкото препускане кокът ѝ се бе разпаднат и гъстите ѝ, дълги до кръста коси се спускаха по раменете и гърба ѝ в пълен безпорядък.

Изражението на Дом рязко се промени.

– А това си бил ти. – Тя се усмихна още веднъж, този път по-уверено, и притисна длан към разгуптяното си сърце. – Нямахте да препускам така, ако знаех, че си ти. Колко съм глупава.

Дом вдигна глава и обходи с поглед хълмовете зад гърба ѝ. Ан трепна, защото ѝ се стори, че той наистина търси нещо... или някого. Но тогава Дом отново впери поглед в нея и тя тутакси забрави страховете си. Знаеше, че изглежда ужасно. Не само защото косата ѝ се бе разпуснала, а и заради раздърпаните си дрехи. Част от копчетата на жакета ѝ бяха изхвъркнали.

Но погледът му се плъзна бавно по зачервеното ѝ от вятъра лице, по разпиляната ѝ коса, по развълнуваната ѝ гръд, по краката ѝ, очертани под черната пола на костюма за езда. Внезапна топла вълна обля цялото ѝ тяло, сгръ всяка негова клетчица, стегна всяко негово мускулче. Господи, това бе срамно. Безсрамно!

– Добре ли си? – промълви тихо Дом. Ан кимна, неспособна да проговори.

Той премести коня си още по-близо. Бедрото му се допря до нейното. Очите му я пронизваха.

– Божичко, Ан, помислих, че ще си строшиш врата.

Нещо трепна у нея – нещо дълбоко в душата ѝ. Тя също впери поглед в него. Загрижеността му бе повече от очевидна. Звучеше в гласа му, изписана бе на лицето му. Светеше в тези негови невероятни, омагьосващи очи. В главата на Ан остана една единствена мисъл: аз не съм му безразлична.

Господи, наистина не съм му безразлична.

Погледът на Дом потъмня. Той се приведе към нея, обгърна я здраво с ръка през кръста и я притегли към себе си, за да я целуне. Тя затвори очи. Целувката му бе жадна, пламенна, властна. Езикът му разтвори устните ѝ. От гърдите ѝ се отрони тих стон. Беше притисната юмруци към меката вълна на ездаческия му жакет.

Дом откъсна устни от нея.

Ан се отпусна отново на седлото си. Замаяна.

Той стисна челюст. Погледът му се плъзна по скалистия хълм, който се издигаше зад тях, сетне към дълбоката клисура встрани от пътеката. Не ѝ бе трудно да отгатне за какво мисли. Тя мислеше за същото.

Дом се усмихна накриво.

– Да се прибираме.

Ан кимна и улови юздите на коня си, изпълнена със съжаление, че наоколо няма поне мъничко трева, която да им послужи вместо легло. Какво ставаше с нея?

Страхуваше се да дири отговора. Затова предпочете да последва Дом по тясната пътека към замъка Тавалон, вперила неотлъчно очи в широкоплещестия му гръб.

Ан разсеяно събличаше костюма си за езда с помощта на Бел. Разсеяно, защото мислеше за Дом. Дори гледката на старовремската бакрена вана, пълна с димяща, ухаеща на рози вода за къпане, не бе в състояние да я откъсне от срамните ѝ мисли.

Когато на вратата се почука, тя застина неподвижно. Знаеше кой е. Защо ли се бе забавил толкова?

Бел прикри усмивката си и подаде на своята господарка виненочервения копринен халат. Ан го надяна бавно върху голото си тяло и завърза колана. Сетне кимна на Бел да отвори вратата.

Дом веднага прикова поглед в нея, сякаш знаеше, че под халата си е чисто гола. Изглежда изобщо не забелязваше присъствието на Бел. Златистите му очи блестяха. Гласът му бе приглушен.

– Мога ли да вляза?

Тялото ѝ вече гореше трескаво, готово да го приеме. И то само заради една единствена целувка и заради загрижеността, която бе проявил към нея. И заради собствените ѝ греховни мисли. Ан кимна. Почти не забеляза как Бел се изниза от стаята, затваряйки вратата след себе си.

Дом отмести поглед към ваната.

– Не бих искал да ти преча.

– Нямам нищо против – каза Ан с неузнаваем глас.

Дом се приближи и, без да сваля очи от нея, развърза колана на халата ѝ, който веднага се разтвори, откривайки гърдите ѝ, корема ѝ и тъмния триъгълник между бедрата ѝ. Ан стоеше напълно неподвижна.

За разлика от погледа на Дом, който се спусна надолу. Лицето му

се изопна. Ръката му се вдигна, пръстите му погалиха бузата ѝ.

– Уплаши ме днес следобед.

Ан преглътна. Беше неспособна да говори.

– Толкова си красива, Ан – прошепна той дрезгаво.

Тя се усмихна и с лека въздишка притисна лице към дланта му. Знаеше, че не е красива, но от миналата нощ насам се чувстваше като най-прекрасната жена на света.

– Дом...

Дом вече не я гледаше в очите. Без да се усмихва, той плъзна ръка по шията ѝ и я пхна под копринения халат, за да обхване в шепа едната ѝ гърда. Ан с мъка потисна стона си.

Миг по-късно ръцете му се впиха здраво в хълбоците ѝ и я притиснаха към тялото му. Целуна я със същата ненаситна жажда, с която я бе целунал преди минути сред каменистата пустош навън. Ан отвърна на целувката му с не по-малка жар, засмуквайки долната му устна първо нежно, после по-силно. В отговор Дом я притисна още по-плътено към себе си, така че голите ѝ, пламнали слабини да прилепнат към възбудения му член.

След още миг Ан се озова на леглото, а Дом – върху нея. Беше чисто гола, а той – напълно облечен. Твърдата кожа на ботушите му дращеше прасците ѝ, меката кожа на панталоните му галеше бедрата ѝ, грубата вълна на жакета му претриваше ръце те и гърдите ѝ. Възбудата ѝ нарасна. Тя впи устни в него и се за мята по леглото. Драскани от вълнения плат, зърната ѝ се втвърдиха, набъбнаха.

Езиците им се преплетоха. Дом пхна крак между бедрата ѝ и тя се притисна с все сила към гладката, износена еленова кожа, която го покриваше, стенойки в екстаз.

Дом откъсна устни от нея, останал без дъх.

– Ан, ти ще ме довършиш – изпъшка той.

Ан не разбираше какво иска да ѝ каже. Не но я и интересуваеше, защото Дом вече обсипваше с порой от целувки гърдите ѝ, зърната ѝ, гладкия ѝ като коприна корем. Грапавите му дрехи дращеха кожата ѝ, гъделичкаха я. Когато устните му докоснаха клитора ѝ, тя изкрещя от удоволствие, а когато езикът му откри жадувания процеп, тялото ѝ се огъна назад като дъга.

– Прости ми, Ан – прошепна прегракнало Дом, като се на дигна рязко и разкъса с една ръка панталоните си.

– Няма за какво – промълви Ан и погали с длан фината еленова кожа, покриваща члена му. Дом изстена. След миг пенисът му вече беше

освободен от стягащите го панталони.

– Дръж се – предупреди я той.

Ан притисна хълбоци към леглото и протегна ръце назад, към таблата над главата си. В мига, в който се вкопчи в дървото, Дом проникна дълбоко в нея е един-едничък рязък, мощен тласък. Цялото ѝ тяло отскочи нагоре. От гърдите ѝ се откъсна силен вик.

Едва много, много по-късно си спомниха за ваната. Но тогава ароматната вода вече беше леденостудена, а небето навън притъмняло от спусналата се нощ.

Дом се взря в огъня, който гореше в камината.

Отвъд сиянието на пламъците големият салон бе тъмен, изпълнен с танцуващи сенки и потънал в тишина. Дом се бе опитал да заспи, но не беше успял.

При цялото му изтощение от последната нощ и от отминалия ден това бе просто изумително. Но Дом беше твърде разтревожен, за да може да заспи.

Дали някой наистина бе проследил Ан днес? Не, навярно си беше въобразила. Самият той не я бе следил, а и нямаше как да е видяла него, защото се беше появил от обратната ѝ страна, при това само минути преди да я настигне. И не беше забелязал никакъв друг ездач.

Но Ан беше уплашена, а тя бе много смела и здравомислеща жена.

Дом се намръщи, припомняйки си двата „инцидента“, които се бяха случили с Ан. Ето че сега някой може би я бе проследил, докато е яздела сама. Едно беше ясно и ставаше все по-ясно: някой искаше да я уплаши или да ѝ стори зло. Някой може би искаше да я убие!

Беше разярен. Който и да стоеше зад тези „инциденти“, щеше скъпо да си плати за онова, което се опитваше да направи. Дом лично щеше да се погрижи за това.

Утре щеше да отиде в селото сам и да разпита тук-там. В Уейвърли Хол Уили вече провеждаше тайно разследване по негово нареждане. Не искаше дядо му да узнае и да се разтревожи. Все още смяташе, че най-вероятната заподозряна е Фелисити. Ако ги бе последвала и тук, щеше лесно да я открие, защото тя бе прекалено млада и прекалено привлекателна, за да остане незабелязана в селцето. Само че ако Фелисити наистина бе тръгнала за Шотландия след тях, Блейк щеше да го уведоми за това, нали?

Имаше натрапчивото усещане, че пропуска нещо важно, някакъв

ключ към отговора на загадката, който е току пред очите му.

Във всички случаи обаче не искаше да споделя подозренията си с Ан. Не искаше да я плаши точно сега, когато тя тъкмо започваше да се отпуска и да се държи нормално с него.

Той се размърда неспокойно на твърдия стол. Уискито му стоеше недокоснато. Имаше още една причина да седи в салона сам, потънал в мрачни мисли: болезнено ясното съзнание, че след още пет дни идилията му с Ан в Шотландия ще приключи. И че ще се върнат в Уейвърли Хол.

А Дом все още не бе сигурен в нейния отговор.

Изправи се и отиде толкова близо до огъня, че пламъците заплашваха да го изгорят. Но той се вторачи право пред себе си, без да забелязва тази опасност.

Всичко бе толкова неочаквано. Съвсем неочаквано. Всички – и собствената му страст, и нейната страст.

И колкото и да бе невероятно, увлечението му по неговата съпруга се задълбочаваше с всеки миг, прекаран заедно с нея.

Какво ставаше с него?

Цял живот бе отбягвал сериозните връзки. Още в много ранна възраст беше взел решение да запази емоционалната си независимост, да не се нуждае от никого, освен от себе си. Имаше достатъчно ум в главата си, за да осъзнае, че ако не се нуждае от никого, няма да може да бъде наранен от никого. Стигаха му раните, получени в детските години.

И все пак най-лошото се бе случило.

Беше на път да се влюби в Ан.

Но Ан бе дошла с него тук, в Тавалон, по една единствена причина. За да изпълни своята част от сделката. За да е сигурна че след седмица той ще остави и нея, и Уейвърли Хол на мира.

Не, не можеше да поиска от него такова нещо, нали?

Дом се помъчи да си внуши, че това е невъзможно. В момента Ан изпитваше неутолима плътска страст към него, а тя бе много чувствена жена. Но наред с това бе още и много решителна жена, с необикновено силна воля. Преди четири години, когато бе съвсем млада и влюбена в него, той я беше изоставил. Трябваше да е истински глупак, за да вярва, че сега ще успее да я спечели отново. Напълно бе възможно Ан все пак да го отблъсне, колкото и да му се искаше това да не стане.

Ако го помолеше да си отиде, Дом нямаше да може да избегне онова, което тъй успешно бе избягвал през целия си съзнателен живот.

Сърцето му щеше да бъде жестоко разбито.

Ан се събуди под втрещения, злокобен поглед на кръглата луна.

Тя премигна изненадано. Беше сама. От огъня в камината бяха останали само няколко тлеещи въглена и стоята тънеше в почти непрогледен мрак. През разворените завеси на прозореца се виждаше синкаво-черната нощ навън, пълна с блещукаща звезди и с ярката светлина на сякаш нажежената до бяло луна. Къде беше Дом?

Ан се протегна и едва сега осъзна, че е чисто гола под тежките завивки. Усмихна се на себе си. Знаеше, че би трябвало да се срамува от блаженството, което изпитваше, от това, че се чувстваше толкова великолепно отмаяла. Но очевидно под хладната ѝ външност на благородна дама се криеше една друга сладострастна и пламенна Ан, за чието съществуване доскоро не бе и подозирала.

Завесите се разлюляха лекичко.

С крайчеца на окото си Ан забеляза това едва доловимо раздвижване и се стресна. Но преди да успее да се успокои, тя усети нечие присъствие зад себе си, в далечния ъгъл на стоята.

– Дом?

Отговор не последва.

Сега пак ѝ се стори, че там няма никого. Но Ан се надигна тревожно, притискайки завивката пред гърдите си. Може би беше сънувала. И все пак...

– Дом? – извика отново тя.

И отново никой не ѝ отговори.

Сърцето ѝ затуптя уплашено. Каза си, че е сама и че просто ѝ се иска Дом да е с нея, затова си е въобразила, че наистина е в стоята. Но си спомни страха на Бел от призраци и потръпна. И в същия миг усети, че отнякъде навлиза студен въздух.

Тя се взря в полюшващите се завеси и едва сега забеляза, че прозорецът е леко открехнат. Странно, доколкото си спомняше, преди лягане го бяха затворили. Обикновено не го оставяха отпорен, защото нощите в Шотландия бяха твърде хладни.

Ан се измъкна от леглото и внезапно се почувства неловко от голотата си. Цялото ѝ тяло беше настръхнало. Тя намери тънкия халат и го облече, но не се стопли. Изтича бързо по каменния под и затвори прозореца. После пипнешком откри една свещ на масата, запали я и без да поглежда към тъмните ъгли на стоята, припряно излезе в коридора.

Колко тих бе замъкът през нощта.

Дали Бел не беше права? Дали Тавалон наистина не бе обитаван от духове?

Ан не вярваше в призраци, но въпреки това изпитваше безпокойство. Забърза към стъпалата. Колко глупаво се държеше! Какви призраци – беше съвсем сама на втория етаж на кулата; на горния спяха слугите.

На върха на стълбата Ан все пак се спря и хвърли бърз поглед през рамо. Коридорът зад гърба ѝ беше тих, тъмен, празен.

Босите ѝ крака се спуснаха безшумно по излъсканите стъпала. Когато стигна долу, тя отново се спря.

Дом стоеше, загледан в отъня, обърнат е профил към нея. Беше по панталони, халат и домашни пантофи. Изумителната му мъжка красота накара сърцето и да трепне, остави я без дъх.

Но нещо не беше наред. Ан се взря в него, без да смее да се приближи, защото бе повече от очевидно, че е в мрачно настроение. Изглеждаше нещастен. Но как бе възможно? Бяха прекарали един чудесен следобед. Той се бе държал като влюбен мъж. Нима не му беше доставила удоволствие? Или вече му е омръзнала? Сърцето ѝ се сви.

Дом внезапно се раздвижи. Обърна се към нея.

– Ан?

Ан нямаше представа, че е усетил присъствието ѝ. Тя пристъпи напред с неохота, почти с уплаха. Но се постара да предаде на тона си спокойствие, каквото в действителност не изпитваше.

– Не можеш ли да заспиш?

Сериозният му поглед срещна нейния.

– Не, не мога.

Бледата усмивка на Ан угасна. Нещо го тревожеше, но тя се боеше да разбере какво.

– Мога ли да ти помогна по някакъв начин?

Той продължаваше да не сваля очи от нея.

– Не.

Ан преглътна.

– Сам ли предпочиташ да бъдеш, Дом?

Погледът му се смекчи. На устните му трепна съвсем лека усмивка.

– След няколко минути ще бъда горе.

Тя кимна. Беше разтревожена и объркана. Но изведнъж Дом се наведе и я целуна лекичко. Изпълнена с облекчение от този малък жест на нежност, Ан се усмихна и се прибра обратно в спалнята.

Легна си отново в леглото и духна свещта. Но сега тя бе тази, която не можеше да заспи. Завъртя се на една страна, прегърна възглавницата

и се заслуша да чуе стъпките на Дом.

Чакаше го. Копнееше за него.

Чак сега осъзнаваше силата на страстта, която изпитвайате към него. Тялото ѝ потръпна; ръцете ѝ притиснаха възглавница та към гърдите ѝ. Беше прекарала само два дни с Дом, а вече се държеше – и се чувстваше – като влюбена ученичка.

Вече бе много близко до това да се влюби до полуда в него, да се влюби много по-силно, отколкото някога, когато беше момиче.

Щастието, което изпитваше до преди малко, се стопи. Как да не се влюби в Дом? Той беше всичко, за което една жена може да мечтае: красив, очарователен и обаятелен; невероятно мъжествен властен и в същото време нежен; при това богат и знатен.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Напомни си, че Дом не се бе държал нежно и любящо преди четири години, когато се ожени за нея и веднага след това я изостави.

Бяха прекарвали само два дни заедно и ето че тя вече го желаше отчаяно – поне физически. А какво ли щеше да е след още пет дни, когато им предстоеше да се върнат в Уейвърли Хол?

Ан потрепери. Дали Дом не бе прав? Може би след тази седмица вече нямаше да иска той да си отиде. Може би след тази седмица нямаше да има сили да го помоли да си тръгне. Може би вместо това щеше да го помоли да остане.

В този момент Дом влезе в стаята. Ан възкликна стреснато и се надигна, като придърпа завивките до шията си.

– Извинявай – каза той. Държеше в ръка свещ, чийто пламък трепкаше силно. – Не исках да те уплаша.

– Няма нищо. – Тя се втренчи в свещта. Тръпки на необясним ужас полазиха по тялото ѝ. Внезапно пламъкът угасна.

Искаше ѝ се Дом да дойде при нея и да я прегърне, но той не го стори. Вместо това прекоси потъналата в пълен мрак стая с бързи стъпки.

– Ан, защо си отворила прозореца? Стаята е леденостудена.

Ан се обърна слисано.

Прозорецът зееше широко отворен. Докато Дом не го затвори.

Яхнали жребците от Тавалон, двамата влязоха в малкото селце Фолкърк. Дом беше предложил на Ан да вечерят в странноприемница „Червения елен“. Ан прие с радост и на свой ред предложи да отидат до там с коне, вместо с раздрънкания файтон.

Подкараха бавно конете по късата калдъръмена главна улица на селото. Един едър хлебар е рунтава вълнена наметка излезе на прага на фурната си, за да им подвикне за поздрав. Някаква жена, която вървеше по улицата, понесла пълна с яйца престилка, също се спря, направи реверанс и им се усмихна.

– Добър ден, милорд, милейди.

– Добър ден – отвърна е усмивка Дом.

Ан също се усмихна. И как не? Беше се случило. Беше лудо влюбена в своя съпруг – въпреки миналото, без да я е грижа за бъдещето. Още преди няколко дни бе взела решение да не мисли за нищо друго, освен за настоящето. Щеше да разсъждава за проблемите едва когато бъдеше принудена да го стори. В Уейвърли Хол.

В момента тя бе влюбена жена. Обичана жена.

– Яздиш много добре, Ан. Нямах представа – каза Дом.

– Обичам конете – отвърна Ан, абсурдно окрилена от този незначителен комплимент. А гласът на Дом постигна съвършено ефекта, който той несъмнено целеше: кръвта във вените ѝ пламна.

Кехлибареният му поглед не се отделяше от нея.

– Може би между нас има много повече общи неща, отколкото сме предполагали.

Ан усети, че се изчервява. Да, двамата с него определено имаха много общи неща помежду си. Любовта към конете бе едно от тях, но по-важни бяха тяхната привързаност към Уейвърли Хол... и разтърсващата страст, която бяха открили, че изпитват един към друг.

Дом скочи от коня си, завърза поводите за един стълб и отиде до Ан. Ръцете му обгърнаха талията ѝ.

– Питам се за какво си мислиш в момента – промърмори той.

Тя се изчерви още по-силно, но не отклони поглед. През последните няколко дни бе станала необичайно дръзка.

– Мисля си за всички общи неща помежду ни.

Дом се ухили и трапчинката засия на бузата му.

– Ти си точно жена за мен, Ан – каза той, като я свали от коня. – Защото и аз си мисля за същото.

В същия миг Ан се озова в обятията му. Пулсът ѝ се ускори. Беше се отказала да носи кринолин по време на престоя си в Шотландия и сега усещаше през полите на роклята си допира на дългите му, мускулести крака, притиснати до бедрата ѝ. Устните му бяха съвсем близо до лицето ѝ. Неговите красиви, опасни устни. Ан копнееше за целувка... само че се намираха на сред главната улица на селото. После обаче ѝ хрумна, че всъщност никой няма да ги види, защото бяха скрити между двата коня. Да, наистина бе станала дръзка и безсрамна.

Сякаш прочел мислите ѝ, Дом я притисна още по-силно.

– Ан... – прошепна той и наведе глава.

Ан затвори очи и го остави да я целуне, вкопчила пръсти, реверите на избелелия му туиден жакет. Беше само една кратка нежна целувка, но цялото ѝ тяло пламна от глава до пети.

Тя се усмихна на своя съпруг.

– Поведението ни е малко безсрамно.

– Не е вярно – каза Дом с пленителна усмивка. – Аз не се придържам към нормите на днешния морал, според които хората трябва да се любят напълно облечени и със затворени очи. И ако ти имаше склонност към благоприличие, щях да направя всичко възможно да те откажа от нея.

И щеше да успееш, помисли си Ан.

– Хм, все пак да признай, че поведението ни е скандално.

– Не ми пука, пък и така или иначе никой не ни гледа – усмихна се Дом.

Тя понечи да се съгласи, но внезапно собствената ѝ усмивка се стопи. Беше си спомнила за отворения прозорец преди две нощи. Или замъкът Тавалон бе обитаван от призраци, както се опасяваше Бел, или някой бе влязъл в стаята ѝ, докато е бита долу, а може би дори преди това – докато е спяла. И двете възможности бяха нелепи, абсурдни. И много плашещи.

– Ан?

– Мислех си как прозорецът в спалнята ни беше отворен – миналата нощ – призна Ан.

Дом протегна ръка и я погали нежно по косата. Днес тя беше увила плитките си във венче.

– Смятах, че вече сме приключили с този въпрос. Сънувала си, че си затворила прозореца, Ан, това е единственото обяснение. – Той ѝ се

усмихна. – Никоой не би могъл да проникне в замъка Тавалон след мръкване, освен ако не е призрак.

Ан кимна напрегнато. Може би наистина е било призрак. *Само че безпокойството не я напускаше.*

Вечеряха печено еленско месо и филе от съомга. Наред с основното ястие имаше и спаначен огретен, сладки картофи, задушени в масло и мед, както и лека салата от зеленчуци, залята с вкусен сос, чиито съставки Ан не успя да определи. Тя пи шери, а Дом – половин бутилка червено вино. И двамата не пожелаха десерт.

Дом се облегна назад на стола си. Очите му бяха топли, златисти, вперени неотлъчно в нея – както през целия ден. Ан никога не се бе чувствала толкова дълбоко и силно свързана с друго човешко същество, колкото се чувстваше в този момент. Да обичаш някого и да бъдеш обичан от него беше нещо прекрасно.

Мисълта за завръщането в Уейвърли Хол я ужасяваше.

Дом се приведе напред.

– Ан, след два дни се прибираме у дома.

Значи и той мислеше за това. Тя се размърда неспокойно.

– Да.

Усмивката му беше изчезнала. Той взе ръцете ѝ в своите.

– Беше една много хубава седмица.

Ан не искаше да продължава този разговор. Не искаше да се докосва до бъдещето. Още не. Оставаха им още два дни.

– Да, беше хубава седмица – неуверено каза тя, отбягвайки погледа му.

Дом остана безмълвен.

Ан събра смелост и вдигна очи. Той бе отдръпнал ръцете си и в момента ги изучаваше съсредоточено. Като че ли беше обиден, дори наранен от нея и от онова, което бе обещала да направи.

Внезапно Ан изпита омраза към Уейвърли Хол. И към миналото. Не искаше да си спомня за него. Искаше животът ѝ – целият ѝ живот – да е такъв, какъвто бе сега. Не искаше да се връща у дома и да се превърне в разумната, решителна и твърда Ан, в жената, способна да отблъсне Дом Сейнт Джордж. Искаше да бъде новата, непозната доскоро Ан. Огнена и страстна, женствена и обичаща.

О, Господи!

Дом вдигна поглед.

– Ан, трябва да поговорим за това.

Обзе я отчаяние.

– Добре.

Той се поколеба.

– Какво смяташ да правиш?

Златистите му очи не се отделяха от нея. Ан си припомни как я бе държал в прегръдките си тази сутрин, след като се любиха. Припомни си как я бе гледал през тези дни, топлината в очите му. Топлина, а може би и истинска нежност, може би дори любов.

Сърцето ѝ биеше лудешки. Нима може да го отблъсне? След като го обича толкова силно? След като бяха на прага на нещо тъй прекрасно и вълнуващо? След като бъдещето ги очакваше?

– Ан? – промълви Дом със сериозно до смърт изражение.

Но четири години бяха прекалено дълго време. Ан премигна, за да избистри овлажнелия си поглед.

– Ако имах поне малко разум, щях да ти кажа да си вървиш.

– Но?

Тя усети, че трепери.

– Не искам да си отиваш, Дом. Нито сега, нито когато и да било.

Очите му, цялото му лице се озариха от радост. Той се пресегна през масата и сграбчи развълнувано ръката ѝ.

– Ан!

Ан поклати глава. Зави ѝ се свят от усилието, което полагаше, за да се пребори със себе си.

– Дом, почакай. Не мога да реша сега. Просто ти казвам какво чувствам.

Дом трепна. Радостната светлина в очите му угасна.

– Разбирам.

Разочарованието му бе повече от очевидно. Сега Ан бе тази, която улови ръката му и я стисна силно. Беше готова да му признае цялата истина, да му признае колко го обича. Но предпазливостта, придобита през четирите години на безкрайно очакване, я разколеба. Разколеба я и това, че самият Дом също никога не бе говорил за любов.

Той се усмихна и сви рамене.

– Предполагам, че просто ще трябва да положи още мъничко усилия, за да те убедя да забравиш миналото.

Ан въздъхнах облекчение.

– Никъде в правилата на играта не е казано, че не можеш – усмихна се тя и погали лекичко ръката му с върха на пръстите си. За да му

покаже какво чувства всъщност, нищо че не можеше да му го каже с думи.

– Тогава да се прибираме у дома – каза Дом и повика съдържателя на странноприемницата. Но денят вече не беше същият.

Бъдецето ги постигнаше. И двамата го знаеха.

Каляската на Уейвърли ги бе взела от гарата в Дълтън преди час. Теглени от шест великолепни, еднакви черни жребци, Дом и Ан се движеха покрай старата тухлена стена, която ограждаше имението. Уейвърли Хол вече се виждаше – огромна тухлена къща от джорджианската епоха, с масивни бели колони и множество странични постройки. Доскоро тази гледка винаги бе сгръвала сърцето на Ан. Но сега бе съвсем различно.

Сега тя гледаше очертанията на своя дом с пълна апатия. Още от както се бе събудила сутринта, всичко ѝ се струваше празно и безцветно. Припомняше си, и то в най-големи подробности, утрото след сватбата си, когато бе видяла как Дом отпътува е изгрева на слънцето. Никога не се беше чувствала по-смазана. Никога не беше изпитвала по-силна болка, истинска физическа болка.

Новата Ан, жената, която бе получила толкова много любов през тази седмица, имаше пълно доверие в него. Но другата Ан се беше върнала – онази Ан, която бе изпратила четири зими без съпруг до себе си. И тази Ан беше уплашена, предпазлива, изпълнена със съмнения.

Нима можеше да го направи? След като го обичаше толкова силно?

Нима можеше да не го направи? След като част от нея упорито отказваше да му повярва?

Тя го погледна. Откакто се бяха събудили във влака тази сутрин, Дом се държеше като напълно чужд човек. Учтиво, любезно, но без капчица топлина. Ето и сега бе стиснал здраво челюст. Сутринта не се беше обръснал и лицето му бе покрито от едва набола тъмна брада. Седнал бе много предпазливо на отсрещната седалка – така, че краката му по никакъв начин да не се докосват даже до полите ѝ. Всъщност, изобщо не я бе докосвал още от нощта, когато се любиха, докато влакът се носеше през тъмните хълмове на северна Англия.

Ан имаше чувството, че се задушава. Полагаше огромни усилия да се успокои. Полагаше огромни усилия да не заплаче. И непрекъснато мислеше за седмицата, прекарана с Дом. Той трябваше да я обича –

така, както го обичаше тя.

Да можеше сега да я прегърне и да ѝ каже колко много я обича!

Но някога, преди четири години, пак беше вярвала, че Дом я обича. А той изобщо не я е обичал. Въпреки че се бяха прегръщали тъй страстно в градината в навечерието на сватбата си с Фелисити. Въпреки че две седмици по-късно се бе оженил за нея.

– Ан – прошепна Дом. Тя трепна. Погледите им се срещнаха. – Ела.

Ан не се поколеба нито за секунда. В мига, в който той протегна ръце, тя се хвърли на гърдите му.

Но това не беше желаната от него прегръдка. Не беше желаната от нея прегръдка. Ръцете му бяха чужди, вдървени и я притискаха болезнено към тялото му.

Ан впи пръсти във врата му. Устните им се сляха. Тялото му я притисна с тежестта си и я свали по гръб. Мускулестите му бедра разтвори краката ѝ.

Тя е готовност прие целувката му, устните му, езика му – всичко, което той искаше да ѝ даде. Тялото ѝ се изопна назад, от гърдите ѝ се изтръгна стон. Дом разтвори яката ѝ и обсипа шията ѝ с целувки. Ръцете му замачкаха гърдите ѝ през жакета и роклята. Устните му ги последваха.

Докато я целуваше направо през дрехите, той пхна ръце под полиите ѝ. Дланта му се шумгна през прореза на кюлотите ѝ и след миг пръстите му се плъзна дълбоко в нея. Ан изкрещя.

Задъхан, Дом вдигна дрехите ѝ нагоре и ѝ помогна да развърже кринолина си. Сетне яростно го захвърли настрана.

Ан се вкопчи в раменете му, без да съзнава, че е заплакала. Полите ѝ се бяха омотали около кръста. Дом разкъса предницата на панталоните си и проникна дълбоко в нея. Сълзите ѝ опариха лицето му.

Сплели тела, те се замяха като обезумели върху кадифената седалка на каляската. Ан стенеше отчаяно, осъзнала, че чувствата ѝ са прекалено объркани, прекалено противоречиви; че няма да получи екстаза, в който копнееше да избяга. Изведнъж Дом се вцепени. Ръцете му я обгръщаха, притискаха я здраво. Тежестта на тялото му я приковаваше към седалката.

– Ан?

Ан знаеше, че ако каже и една дума, той ще разбере, че е заплакала, затова просто зарови лице на гърдите му.

– Не плачи – пресипнало каза Дом. – Моля те, не плачи.

Тя се разрида.

В този момент колелетата попаднаха на дълбока rovina на пътя и каляската подскочи, разделяйки телата им. Но това нямаше, значение. Дом вече не беше възбуден. Ала Ан отказваше да помръдне. Стиснала здраво очи, тя се вкопчи още по-отчаяно в него. Той също я прегърна още по-силно. Ан усети устните му върху бузата си и вкуса на собствените си сълзи в крайчеца на устата си.

– Не плачи – прошепна отново Дом с болка в гласа, вдигна главата ѝ се взря право в очите ѝ. Сетне се наведе и целуна сълзите на бузата ѝ.

О, Господи! Ан никога не го бе обичала толкова силно, както го обичаше в момента. Тя го притисна към себе си страстно, отчаяно. Обичаше го с цялото си същество. Обичаше го толкова много, че я болеше. Нищо, че той навярно не я обичаше по същия начин.

Ще рискува.

Ще му повярва.

Ще го помоли да остане.

Не пристигнаха в Уейвърли Хол веднага. Малко преди да стигнат до къщата, Дом благоразумно нареди на кочияша да спре и помогна на Ан да си сложи отново кринолина и да оправи дрехите и косата си. Беше мрачен. Ан понечи да му каже какво е решила, но той я спря.

– Ще говорим в къщата. – Погледът му я избягваше упорито.

– Дом... – поде отново тя.

Но Дом дори не я погледна. Вместо това подвикна на кочияша да продължи напред.

Ан се облегна назад. Той беше прав. Този разговор трябваше да почака. С въпроси от такава важност не биваше да се избързва.

Каляката спря на овалната алея пред къщата. Двама лакеи помогнаха на Ан да слезе от нея. Дом я последва. Бенет стоеше на верандата е обичайния си официален вид, но Ан го познаваше добре и виждаше, че е доволен от завръщането им у дома. Преди обаче да успее дори да се усмихне на възрастния иконом, Дом я прегърна през кръста и я поведе напред. Тази изненадваща публична демонстрация на нежност я слиса дотолкова, че Ан загуби ума и дума. Но Дом продължаваше да не я поглежда.

Бенет се поклони.

– Милорд, милейди.

– Добър ден, Бенет – каза Дом. – Тук ли е все още дядо ми?

– Не, милорд, замина си малко след като вие с маркизата

отпътувахте за Шотландия.

– А Бел и Вериг пристигнаха ли? – попита Дом. Дватама слуги си бяха тръгнали от Тавалон един ден по-рано.

– Да, сър. Апартаментът ви е готов. Очаква ви гореща вана.

– Много добре. – Дом погледна към Ан, после отново се обърна към иконома. – Преместихте ли вещите на съпругата ми в моя апартамент, както наредих?

– Да, милорд.

Ан с мъка съдържа удивеното си възклицание. Бенет отстъпи крачка встрани, за да им позволи да минат. Този път обаче опитът му да скрие довольната си усмивка беше неуспешен.

Ан впери поглед в Дом, но той се престори, че не забелязва. Очевидно не бе чакал да узнае нейното решение. Очевидно беше поел нещата в свои ръце още в замъка Тавалон. Ан знаеше, че би трябвало да бъде ядосана; вместо това изпитваше безумно вълнение. Хрумна ѝ, че дори ако го бе помолила да си отиде, Дом навярно просто би пренебрегнал молбата ѝ, би се отметнал от сделката.

– Дом... – започна тя.

Погледът му беше сияен и твърд като елмаз.

– Имаме да говорим за много неща. Защо не го направим на чаша чай в библиотеката, след като се изкъпеш и отпочинеш?

Ан кимна. Официалният му тон не я смути. Дом все още не знаеше, че е спечелил. И че неговата победа е всъщност нейна.

– В четири?

– Чудесно – каза той с внезапно премрежен поглед, сетне се наведе и я целуна по устата. Пред кочияша, двамата лакеи, Бенет и всички останали.

Ан отиде направо в господарския апартамент. В просторната облицована с мрамор баня я очакваше порцеланова вана, пълна с гореща вода. В гостната пък имаше малка маса, сервирана за двама. Бел разопаковаше багажа на господарката си в една от стаите, която по традиция се използваше само от маркизата. Ан се радваше като дете на всичко в луксозния, богато обзаведен апартамент. Сега, когато вече бе взела решение, тя се чувстваше невероятно свободна, лека и безгрижна. Сякаш огромен товар се бе смъкнал от плещите ѝ като с магическа пръчка. Погледна през огромните трикрили прозорци към хълмистите ливади и потъналия в зелени на парк. Колко хубаво бе да си е отново у дома!

Някой почука на тежката махагонова врата. Ан прекоси стаята и отвори. За нейна изненада на прага стоеше главният коняр.

– Влез, Уили. Маркиза ли търсиш?

Уили влезе някак неохотно, свали шапка и нервно я замачка в ръце.

– Не, милейди. Бих искал да поговоря с вас, ако позволите. Само за момент.

Ан беше объркана.

– Разбира се – усмихна се окуражително тя.

Уили се озърна наоколо, но вниманието му бе привлечено не от богатата наредба, а от Бел, която шеташе в съседната стая.

– Може ли да говорим насаме? – попита плахо той. Силно заинтригувана, Ан кимна и затвори вратата към другата стая.

– Някакъв проблем ли има, Уили? С какво мога да помогна?

Конярят облиза устни.

– Да, мадам. Има проблем... голям проблем.

Тя го почака да продължи, но когато той не го стори, му се усмихна топло, несмутена от мрачния му тон.

– Няма защо да се боиш да говориш открито с мен.

– Да, но се боя – извика Уили. – Лейди Ан, откакто заминах те се тревожа толкова много, че по цяла нощ не мога да мигна, кълна се! Само че обещах на маркиза да не споменавам нито дума пред вас. Но не мисля, че е редно да си мълча. Мисля, че трябва да ви кажа истината.

Ан го гледаше неразбиращо. Какво можеше да има предвид Уили? Интуицията ѝ подсказваше, че е нещо неприятно. Чувстваше, че трябва да остане лоялна към Дом, но в същото време искаше да узнае какво има да ѝ каже Уили.

– Уили, не бива да пренебрегваш волята на маркиза. Сигурна съм, че щом те е помолил да запазиш нещо в тайна, е имал основателна причина да го стори – каза тя. Но безпокойството ѝ се засили.

Той я погледна умолително.

– Но вие сте моята господарка и аз... аз се боя за вас.

– Не разбирам – бавно произнесе Ан.

Възрастният коняр изглеждаше така, сякаш всеки миг ще се разплаче.

– Не е било злополука, лейди Ан – припряно каза той. – Онова, дете Блейз ви нарани, не е било никаква злополука!

Ан премигна объркано.

– Какво говориш?! – Колко нервна бе станала изведнъж. Съзнанието ѝ се изпълни с разпокъсани образи – две преобърнати свещи, една овъглена роза, копитото на Блейз, спускащо се над нея миг преди да се стовари върху ребрата ѝ, скъсаният кожен ремък, отвореният прозорец.

– Уили?!

– Някой е отровил Блейз с бучиниш, милейди. Тая трева кара конете да пощръкляват. Накарал е и Блейз да пощръкле.

Беше й необяснимо трудно да проумее думите на Уили. Разумът й сякаш се бе вцепенил. Но Ан беше чувала за бучиниша – не много, но достатъчно, за да знае, че той наистина би могъл да направи Блейз неуправляем.

– Това е невъзможно – каза тя прегракнало.

– Възможно е! Маркизът знае. Но вие не бива да му казвате, че съм ви казал!

Ан се стовари като подкосена върху един стол.

– Дом знае?

– Той откри мястото на врата на Блейз, където е била сложена инжекцията. И аз го видях. А после, след като вие отпътувахте, намерих и спринцовката в една купчина боклук зад кухнята, където се хранят слугите.

Едва сега започваше да го проумява. Някой бе инжектирал отрова на Блейз.

– Но защо? – прошепна тя. – Защо? Но още докато питаше, вече знаеше отговора.

– Някой е искал да ви нарани, милейди – извика Уили. – Може би даже да ви убие!

Ан, която бе стигнала до този извод и сама, се взря в него ужасена.

Тя крачеше напред-назад из стаята. Някой искаше да я уплаши. Или да стори нещо много, много по-сериозно. Нима наистина някой искаше да я нарани? Случаен инцидент ли беше пожарът в спалнята и или умислен палеж?

Бяха инжектирали на Блейз отровно вещество. Това едва ли бе шега. Можеше да бъде убита. Припомни си отново за скъсания ремък, който някой бе сложил в сандъка й. Господи!

Някой имаше достъп до коня й. И до личните й вещи.

Дали същият този някой бе влязъл в стаята й, докато тя е спяла, и бе предизвикал пожара? Защото очевидно беше влязъл след това, за да остави овъглената роза.

Ан се отпусна на един стол – объркана и уплашена, същинско кълбо от нерви. Спомни си как в онази нощ в замъка бе изпитала усещането, че я наблюдават. *Нима наистина в спалнята ти е имало друг човек?* При положение, че някой се бе промъкнал в стаята й в Уейвърли Хол, за да остави розата – а може би и за да запали пожара – това бе напълно

ВЪЗМОЖНО.

Тя усети, че не ѝ достига въздух.

Какво ставаше?

И защо ставаше?

Освен това някой я следеше в онзи ден, когато бе излязла да язди сама из пустошта край Тавалон. Сигурна бе в това.

Може би всичко беше просто низ от съвпадения.

Но Ан не вярваше, че е така. Нещо наистина ставаше. Имаше някой, който се опитваше да я уплаши, навярно дори да я нарани. Но никой не можеше да иска да я убие, както бе предположил Уили. Това бе абсурдно!

Тя нямаше врагове. А може би имаше?

Фелисити я мразеше, защото ѝ бе откраднала Дом преди четири години, и дори не се стараеше да скрие своята враждебност. При това разбираше от коне. И я бе заплашила с отмъщение.

Божичко! Нима Фелисити се бе опитала да я нарани? Възможно ли беше Фелисити да ги е проследила в Шотландия?

Това бе нелепо.

Дали?

Ан дишаше тежко, на пресекулки. Беше съвсем сама в апартамента. Уили си бе тръгнал, след като му обеща да не казва на Дом че той е разкрил пред нея истината за злополуката с Блейз. Беше отпратила и Бел. Но внезапно я обзе нежелание да бъде сама. Внезапно ѝ се прииска Дом да е при нея. Щеше да му се довери. Той щеше да я защити и да разгадае цялата тази мистерия.

На вратата се почука. Сърцето на Ан трепна облекчено. Убедена, че е Дом, тя се втурна да отвори тежката махагонова врата. Но когато го стори, радостта ѝ угасна.

На прага стоеше Кларис в черната си вълнена рокля и с неизменните две персийски котки до полите си. Щом съзря Ан, тя оокори слисано очи.

– Добре ли си, Ан? Божичко, та ти си пребледняла като платно.

Ан отстъпи крачка назад. Изведнъж ѝ хрумна, че и Кларис не я обича кой знае колко и че е превъзходна ездачка... Но в същия миг си даде сметка, че навярно е започнала да обезумява от паника. Кларис в никакъв случай не беше зла, отмъстителна жена, а и не можеше да е последвала нея и Дом в Шотландия, това бе абсурдно. Толкова абсурдно, колкото и мисълта, че Фелисити ги с последвала в Шотландия.

Колко мило от твоя страна, Ан... Истината е, че ти си една

безскрупулна американка, ламтяща за титли и богатство.

Ан навлажни устни. Непременно щеше да попита Бенет дали Кларис е била в Уейвърли през изминатите десет дни.

– С мен ли искаш да говориш?

– Да. – Кларис пристъпи в стаята. – Много съм разтревожена, Ан.

Ан трудно успяваше да се съсредоточи върху онова, което казваше свекърва ѝ. Полагаше неимоверни усилия да дойде на себе си. Имаше нужда от Дом.

– Докато вас с Дом ви нямаше, научих нещо ужасно – каза Кларис, вперила поглед в нея. – Това е пълно безумие и колкото и да обичам своя син, се чувствам морално задължена да ти кажа истината.

Ан усети още по-силно безпокойство. В момента не искаше да чува нищо тягостно, свързано с Дом.

– Кларис, наистина съм много уморена от пътуването. Не бихме ли могли да поговорим по-късно? След вечеря, да речем?

– Не, Ан трябва да говорим сега. Ти трябва да знаеш, тъй като си най-пряко засегната.

Ан трепна.

– Не разбирам.

– Много е просто. Ръдърфорд е включил абсурдни условия в завещанието, с което ти се предоставя властта над Уейвърли Хол. Сред тях има и възможност заветът в твоя полза да се обезсили и правата върху Уейвърли Хол да бъдат придобити обратно от Дом.

Думите ѝ никак не се харесаха на Ан.

– Не ти е казал, нали? За условията на завещанието? За това какво трябва да направи, за да си възвърне къщата?

Ан усети, че ѝ прилошава. Опита да се убеди, че каквото и да ѝ каже Кларис, няма да я заболи прекалено много. Но не успя.

– Какво трябва да направи, за да си възвърне къщата?

Кларис се усмихна.

– Единственото, което трябва да направи, е да те накара да забременееш, Ан. – Тя вдигна вежди. – И той най-вероятно вече го е направил.

Ръдърфорд Хаус

Ан пристигна в лондонската къща на херцога няколко дена по-късно.

Беше побягнала от Уейвърли Хол начаса, без никакъв багаж натоварвайки Бел със себе си в каретата, която накара да ѝ при готвят спешно. Все още не бе успяла да подреди обърканите си мисли, но две неща бяха напълно ясни: тя беше една прелъстена и жестоко предадена жена и се намираще в опасност. Трябваше инстинктивно, че трябва да избяга и бе последвала инстинкта си без миг колебание.

Истинско чудо беше, че Дом я видя едва когато тя бе вече зад здраво заключените врати на каретата, която я отнасяше с пълна скорост далеч от Уейвърли Хол.

Беше го чула да вика след нея.

Беше се обърнала и бе погледнала през прозорчето. Погледите им се бяха срещнали. Дом тичаше след нея, но изведнъж се бе заковал на място.

– Ан!

Сърцето ѝ се обливаше в кръв, но тялото – а и мозъкът ѝ бяха натежали като олово. Безжизнени. Тя бе продължила да го гледа, без да каже и дума. В момента не можеше да каже каквото и да било.

Той бе разбил сърцето ѝ два пъти. След първия път и през ум не ѝ бе минавало, че би могъл и повторно да я нарани толкова жестоко. Но беше сгрещила.

– Ан! – беше извикал Дом с разширени, шокирани очи.

Но каретата не бе спряла и той бе останал сам сред прахоляка.

По време на пътуването до Лондон Ан разполагаше с цели шест часа, за да възвърне самообладанието си, но въпреки това не успя. Вече не я интересуваеше, че някой иска да я нарани, и може би дори да я убие. Пък и в момента бе в безопасност; предполагаемият ѝ враг бе останал надалеч зад гърба ѝ. Единственото, което имаше значение, бе че Дом отново я беше измамил.

Мъжът, когото обичаше още от момиче, мъжът, когото – ако трябваше да бъде честна пред себе си – никога не бе преставала да обича, я беше накарал да повярва, че изпитва нежност и страст каквито в действителност съвсем не изпитваше, и то единствено с цел да си възвърне

онова, което му принадлежеше по рождение.

Ами херцогът? Беше го смятала за свой приятел. А в целия този фарс тъкмо той бе изиграл най-отвратителната роля.

Ан изчака лакеите да отворят вратите и да помогнат на нея и Бел да слязат на паважа. Трепереше. Възнамеряваше да отседне в хотел – нима имаше друг избор – но първо трябваше да каже няколко думи на херцога.

Ръдърфорд Хаус бе истински палат, фамилната къща на рода Сейнт Джордж се намираще на Белгрейв Скуеър и беше дълга десетки метри и висока четири етажа, ако се брои и тавана. Построена от светлобежов камък от Робърт Смитсън през елизабетинската епоха, тя представляваше същинска архитектурна рядкост, защото оттогава насетне не бе претърпяла никакви промени. Внушителното здание беше увенчано с огромен, висок над петнадесет метра купол, от двете страни на който се издигаха два други, по-малки купола.

– Милейди, моля ви, няма ли да ми кажете какво е станало? – попита Бел. Бузите ѝ бяха набраздени от сълзи.

Ан се обърна. Болката заплашваше да разкъса сърцето ѝ. Беше ѝ изключително трудно да говори.

– Не мога – задавено промълви тя.

Бел скри лицето си в шепи и се разрида.

– Мадам маркизо.

Ан не успя да се усмихне – съмняваше се дали някога въобще ще може да се усмихва отново – но кимна на лакея да отвори вратата. Двамата лакеи съпроводиха господарката си и нейната камериерка по внушителните каменни стъпала – общо седемдесет и три на брой, – водещи към грамадния черен портал на къщата. На всяко от двете му крила сияеше златният кръст на Ръдърфорд с размерите на самата Ан. Двама облечени в ливреи лакеи стояха като вкаменени от двете страни на портала и се взираха право пред себе си с безизразни погледи.

Икономът на Ръдърфорд се появи незабавно.

– Милейди – поклони се той и пропусна Ан да пристъпи вътре. Фойето имаше под от бял мрамор, прорязан от жилки истинско злато, стени, облицовани в бяло и златисто и позлатен сводест таван, който се извисяваше високо над главата ѝ. – Негова светлост в момента отсъства. Да ви предложи нещо за хапване в салона?

Ан едва успя да отговори, без да избухне в плач.

– Що го почакам, Колдуел.

Икономът не трепна.

– Разбира се, милейди.

– Пригответе стая за нейно благородие – нареди Бел. – Мадам не се чувства добре. Мисля, че трябва да си легне.

На лицето на Колдуел се изписа загриженост.

– Да изпратя ли да повикат лекар?

– Да – извика Бел, сплела отчаяно ръце.

– Не – остро се намеси Ан. Гласът ѝ беше подрезгавял. – Не. Не мога... няма да отседна тук.

– Но, милейди – запротестира Бел, – къде ще отидем?

Ан не можеше да отговори на този въпрос. Беше побягнала от Уейвърли толкова бързо, че не бе взела никакви пари, но вероятно срещу разписка лесно щеше да наеме апартамент. Проблемът бе, че изобщо не познаваше Лондон и дори не знаеше къде може да намери хотел. Тя си пое дъх.

– К-колдуел, можете ли да ми посочите някой хотел, подходящ за мен и Бел?

Икономът тутакси изгуби обичайната си невъзмутимост.

– Моля?

– Хотел – с мъка повтори тя.

Той се отърси от шока.

– Хотел „Кавендиш“ е доста стилин, или поне така казват.

Ан кимна и се извърна, преглъщайки сълзите си. Те нямаше да ѝ помогнат. Колдуел я отведе в един салон. Без да забелязва разкошните позлатени мебели в него, тя отиде право до прозореца и се загледа навън. Но не виждаше нищо.

След малко икономът донесе поднос с чай и кейк. Ан не помръдна. Нито пък обърна внимание на опитите на Бел да я накара да седне или да се качи горе, за да си почине. Накрая търпението ѝ бе възнаградено от появата на каляската на Ръдърфорд. Теглена, от шест бели коня, бялата лакирана каляска с красива позлата спря пред входа на къщата и от нея слезе старият херцог.

Ан се обърна към вратата на салона и зачака. Ръдърфорд влезе само след няколко мига. На лицето му беше изписано загрижено изражение. Погледът му се закова в нея.

– Ан! Какво има? Колдуел ми каза, че си болна.

Тя остана безмълвна. Нов яростен пристъп на болка ѝ пречеше да проговори.

– Ан?

– Мислех, че сте ми приятел – каза най-накрая Ан с пресипнал глас.

– Аз наистина съм твой приятел. Обичам те като своя собствена дъщеря.

– Стига!

Ръдърфорд я изгледа изненадано.

– Мили Боже, Ан, какво има? Какво се е случило? – Но не се приближи до нея.

Ан също не помръдна. Но лицето ѝ се обля в сълзи.

– Каж ми, Ан! Къде е Дом?

От устните ѝ се изтръгна вик. Тялото ѝ се разгърси от неударими ридания. Ръцете ѝ бяха стиснати в юмруци. Този път Ръдърфорд не остана на мястото си. Вместо това отиде бързо при нея и я прегърна нежно. Ан продължаваше да ридае... докато болката в гърдите ѝ не започна да отстъпва място на гнева.

– По дяволите Дом! – възкликна тя, като заби юмруци в гърдите на херцога.

Очите му се разшириха.

– Проклет да е! – извика отново Ан и го удари още веднъж, после още веднъж.

Ръдърфорд я улови за китките.

– Какво е станало? – попита той.

Но Ан беше разярена. Гледаше него, но виждаше Дом, който я бе любил, омагьосал, пленил – и всичко това само за да си възвърне Уейвърли Хол. Сетне се опомни и видя самия херцог – човекът, измислил онова абсурдно завещание, което стоеше в основата на всичко.

– Вие! – изкрещя тя. – Вие сте не по-малко виновен от него!

Ръдърфорд я пусна предпазливо от прегръдките си.

– Какво искаш да кажеш?

Ан изтри с длан очите си. Дишаше тежко. Ръцете ѝ все още бяха стиснати в юмруци.

– Узнах всичко за завещанието.

– Разбирам.

– Никога няма да ви простя – нито на вас, нито на него!

Той я погледна право в очите.

– Направих го заради теб, Ан. Колкото заради него, толкова и заради теб.

– Не. – Тя се засмя горчиво. – Направил сте го заради херцогството. Направил сте го заради себе си. Направил сте го, защото искате да умрете спокоен, че Дом има наследник. Проклинам ви!

Херцогът трепна.

– Аз наистина те обичам, Ан. Толкова, колкото обичам и Дом. Искам вие двамата да бъдете щастливи заедно.

– Щастливи? Дом и аз? – Този път смехът ѝ бе истеричен. – Това е невъзможно, особено сега! Вие дори не знаете значението на думата любов.

В зениците на херцога се появи болка.

– Колко дълбоко грешиш.

Ан се поколеба.

– Ако ме обичахте, нямаше да ме използвате, а ако обичахте Дом... – тя млъкна.

– Наистина обичам Дом и искам да го видя щастливо задомен, със съпруга и деца. Законни деца. Твои деца. Обичам и теб, Ан. Ти си... племенница на Сара. Винаги съм те обичал.

През ума ѝ като светкавица премина спомен – споменът за един далечен, студен есенен ден няколко месеца след пристигането ѝ в Хънтинг Уей, когато бе само на дванадесет години и се чувстваше ужасно самотна и смазана от всичко, което я бе сполетяло. Спомни си високия аристократичен мъж, който я бе посетил в този ден, за да я попита дали би могъл да ѝ помогне по някакъв начин. Спомни си очите му – топли и загрижени. Ръдърфорд продължаваше да говори.

– Освен това вярвам, че Дом също те обича.

Ан се отърси от моментното си объркване.

– Той наистина обича нещо, и това нещо е Уейвърли Хол.

– Не си справедлива, Ан.

– Стига! – вдигна ръце Ан. – Престанете! Вие сте този, който е несправедлив!

– Не съм съгласен – твърдо каза той. – Ан, ти си много разстроена и това е напълно разбираемо. Но след време ще се успокоиш. Тогава ще проумееш, че стореното от мен не е толкова ужасно. Аз съм в правото си да искам внук. И което е по-важно, не смятам, че интересът на Дом към теб има нещо общо с Уейвърли Хол. Не бяхте ли щастливи в Шотландия? Не се ли помирихте, докато бяхте там? Сигурен съм, че и двамата сте си дали сметка колко много си подходите.

От очите ѝ отново рукнаха сълзи. Но тялото ѝ трепереше от ярост.

– Да, така беше. Може вече дори да съм бременна. Е, доволен ли сте? Сега Дом ще има наследник, бъдещето на херцогската титла е осигурено, а той може да си вземе Уейвърли Хол. Защото аз вече не я искам! – Тя му обърна гръб.

– Ан, ти си разумна жена, освен това обичаш Дом. Мисля, че след

време сама ще стигнеш до правилния извод. Междувременно можеш да използваш тази къща като своя.

– Няма да остана тук.

Херцогът се сепна.

– Какво си намислила, Ан?

Ан изправи решително рамене.

– Отивам в хотел „Кавендиш“.

Очите му се разшириха.

– Никога няма да го позволя.

В отговор тя само вирна глава.

– Ан... знам, че ти си великодушен човек. Знам, че не търсиш отмъщение. Но ако отседнеш в хотел, ще извадиш на показ всичките ни проблеми. Ще стане доста сериозен скандал.

Ан пое дълбоко дъх. Той беше прав. Изобщо не бе помислила за това. Какви други възможности имаше? Не можеше да се върне в Уейвърли Хол – това бе повече от ясно. Не можеше да отиде и в някое от останалите имения на Дом. Знаеше, че Една за нищо на света не би й позволила да се върне в Хънтинг Уей, а лондонската Уейвърли Хаус бе на Матю Феърхейвън. Нямахме избор.

– Много добре.

Ръдърфорд въздъхна облекчено.

– Бих искал да поговорим отново малко по-късно днес. Надявам се, че като мине известно време, ще си успяла да осмислиш по-трезво онава, което си узнала.

– Няма за какво да говорим.

На лицето му се изписа натъжено, огорчено изражение.

– Ан... аз наистина те обичам... Много.

Ан не отговори нищо. Само обгърна раменете си с ръце, пронизана от нов пристъп на мъчителна болка. Когато старецът излезе от салона, тя седна в едно кресло. Коленете й трепереха.

Едва когато се извърна, убедена, че е съвсем сама, Ан видя, че в далечния ъгъл на салона стои Бел.

– О, милейди! – прошепна момичето.

– Ще се оправя – излъга Ан.

Бел се спусна към нея и стори немислимото – прегърна своята господарка. В отговор Ан също я прегърна.

– Благодаря ти, Бел – прошепна разтреперано тя.

– С какво мога да ви помогна, милейди?

– Не знам. Трябва да помисля – отвърна Ан, после продължи сякаш

на себе си: – Имам нужда от собствен адвокат. Отказвам се от правата си по завета. Не искам Уейвърли Хол. – Тя се намръщи. – Не мога да се върна повече там.

– О, лейди Ан – извика Бел, – простете ми за дързостта, но всички там толкова ви обичат, а и вие обичате къщата и целия персонал!

Сърцето на Ан се сви.

– Няма значение. Уейвърли Хол принадлежи на Дом и дори да няма никаква правна възможност да му го върна, ще го управлява той, тъй като мен няма да ме има.

– Къде ще отидете? – плахо попита Бел.

– Ще си намеря апартамент тук, в Лондон. С брака ми, естествено, е свършено.

Камериерката ококори очи.

– Нали не мислите за... за развод?

– Никога няма да разбия репутацията на рода с един развод. Освен това – погледът ѝ се замъгли от сълзи, – нали може да съм бременна? Да, много е възможно.

Тя докосна твърдия си, плосък корем. Ако беше бременна, щеше да бъде много щастлива, защото винаги бе искала да има деца. А ако не беше, щеше някак си да понесе съдбата си – да остане завинаги сама и без деца. Защото отсега нататък двамата с Дом щяха да живеят разделени и всеки щеше да води напълно самостоятелен живот. По този въпрос Ан бе взела категорично решение. Дом никога повече нямаше да я докосне.

Тя изтри очите си с ръка. Колкото и да бе невероятно, все още обичаше Дом – този жесток, безсърдечен, безскрупулен мъж.

– Милейди, какво мога да направя за вас? – съкрушено прошепна Бел.

Ан въздъхна. Трябваше да помисли и за вероятността някой да се опитва да ѝ причини зло.

– Бел, помниш ли злополуката, която претърпах с Блейз... скъсания ремък, който намерихме след това в сандъка ми?

Камериерката кимна.

– Не е било случайна злополука, Бел. Някой се е опитал да ме уплаши или да ме нарани – каза Ан, след което разказа на Бел всичко.

Долната устна на Бел затрепери.

– Какво ще правите? Трябва да отидете при съпруга си, ми лейди, трябва! Въпреки онова, което ви е сторил!

– Не. Никога. – Ан се изправи, вкопча пръсти в облегалка та на креслото. – Ти ще се върнеш в Уейвърли. Ще занесеш там две

съобщения от мен. Първото е за Уили. Трябва да разбере кой е бил в конюшната в онази сутрин.

Бел кимна.

– А другото съобщение?

– Другото е за Патрик – отговори Ан и, доловила неодобрението на камериерката си, додаде простилично: – Той ми е приятел. В момента имам нужда от него.

– Не е редно – измърмори Бел. – Би трябвало да отидете при негово благородие.

– Бел! – извика яростно Ан. – Да не си посмяла да кажеш и дума за това на Дом! Чуваш ли?

Бел я гледаше пребледняла и безмълвна, но не изглеждайки готова да се подчини.

– Иначе ще те уволня – изкрещя Ан и в този момент бе почти искрена. – Не разбираш ли? Той ме предаде!

– Къде отиде тя?

– Не знам, милорд. Нейно благородие не ми каза нищо – от върна Бенет.

Дом обикаляше из библиотеката с мрачно изражение. Не можеше да избие от главата си вкамененото, пребледняло лице на Ан, което бе видял през прозореца на каретата. Нима не беше чула виковете му? Защо не бе спряла? И къде, по дяволите, беше отишла?

– Нищо не разбирам – каза той накрая, като прокара пръсти през косата си. – Тръгна по обяд, а сега е почти полунощ, дявол да го вземе! – Имаше усещането, че Ан няма да се върне.

Зави му се свят. Не, не можеше да го е напуснала. Ако е искала да сложи край на примирието помежду им, можеше да се позове на онова безумно споразумение. И да го помоли да си отиде.

– Милорд, сигурен съм, че нейно благородие е имала предварителна уговорка да гостува някъде с преспиване, но е забравила да спомене пред вас – обади се Бенет, но и неговото лице бе набраздено от тревожни бръчки. Очевидно сам не вярваше на думите си.

– Ан е твърде сериозна. Никога не би забравила да спомене, че отива някъде – ако не пред мен, то пред теб или пред някого друг – рязко каза Дом. – Това не ми харесва, никак не ми харесва.

Продължаваше да крачи напред-назад. Ръцете му бяха свити в юмруци.

– По дяволите, Бенет, тя няма да се върне.

Икономът го погледна. Но Дом бе толкова смазан от мисълта, че Ан може да го е напуснала, че извърна очи. Имаше чувството, че ще се задуши.

– Милорд, сър... – поде неуверено Бенет.

Дом вдигна, глава. Беше успял някак си да си придаде по-спокоен вид.

– Да? Какво искаше да ми кажеш?

– Лейди Ан ви обича. Обича ви още откакто дойде в Хънтинг Уей, още откакто беше малко момиченце. Тя ще се върне. Трябва да е имала ангажимент, за който е забравила да ви съобщи. Сигурен съм в това.

Дом се насили да се усмихне.

– Благодаря ти, Бенет.

– По-спокоен ли се чувствате?

– Да – излъга Дом.

– Желаете ли да ви сервирам нещо за ядене?

– Не. Свободен си, Бенет. Кажете на Вериг също да си ляга.

– Лека нощ, сър – каза Бенет и напусна библиотеката.

Дом се стовари в едно кресло. Нещо не беше наред. Нещо съвсем не беше наред.

След няколко минути икономът влезе отново. Появата му стресна Дом. Погледът му веднага попадна на плика, запечатан с восьмичния печат на херцога, който Бенет държеше в ръка. Той скочи на крака.

– Негова светлост е изпратил човек да го донесе... – започна Бенет.

Без да го изчака да довърши, Дом сграбчи плика от ръката му и го разкъса.

Дом,

Съпругата ти отседна в Ръдърфорд Хаус. Подготви се. Научила е всичко за завещанието. Предлагам ти да изчакаш ден-два, преди да дойдеш тук, за да я отведеш у дома.

Дядо ти.

Дом се вира дълго в листа, който държеше в ръката си толкова дълго, че буквите се размазаха пред погледа му. Накрая той смачка бележката, обърна се и яростно я запрати в горящата камина.

Трябваше да се досети, че ще стане така. Трябваше да й признае всичко, докато все още имаше възможност да го стори.

– Милорд – тревожно попита Бенет, – случило ли се е нещо с нейно

благородие?

– Не. Ан просто е разбрала погрешно едно обстоятелство и е избягала в града да се цупи – изръмжа Дом. – Лека нощ, Бенет.

Той застана с лице към огъня и впери поглед в пламъците, стиснал юмруци. Когато икономът излезе, затваряйки тихичко вратата след себе си, от гърдите на Дом се изтръгна задавен, яростен звук. Той се обърна гневно, но нямаше върху какво друго да излее яростта си, освен върху стената, а не му се щеше да си строши ръката.

Въпреки че това бе най-малкото, което заслужаваше.

Ан не беше разбрала нищо погрешно. Просто бе научила цялата грозна, отблъскваща истина.

Беше узнала – незнайно как – за завещанието и сега смяташе, че я е прелъстил само за да си възвърне Уейвърли Хол. Дори ако ѝ се закълнеше, че не е така, тя никога нямаше да му повярва.

И не можеше да я обвинява. Как да му има доверие след тези четири години?

Дом изруга. И все пак удари с юмрук стената.

Дом препускаше в лек галоп през мочурливата ливада, обвита в рядка утринна мъгла. Превъзходен ездач, той прескачаше черния си жребец каменните огради без никакво усилие, с изяществото и лекотата на балетист. Опитваше се да не мисли за Ан и за онова, което им готвеше бъдещето.

Приведе се напред, пришпори коня в по-бърз галоп и скоро вече летеше през ливадата, покрай криволичещия път. Винаги беше обичал скоростта, затова остави животното се носи на воля. Може би така идеите да избяга от мисълта за Ан.

Беше напълно сигурен, че не ще бъде в състояние да я пусне да си отиде, и също толкова сигурен, че сега тя го мрази и иска да я остави на мира. Освен това се разкъсваше от болка при мисълта колко я е накарал да страда.

– Дом! Почакай!

Дом изруга наум и забави ход, опитвайки се да скрие надига щото се в гърдите му раздражение, Фелисити го повика отново.

Той неохотно обърна жребца си и присви очи. По пътя, който се извиваше покрай пасищата, приближаваше малка двуколка. Фелисити пришпорваше коня с все сила, но щом стигна до Дом рязко дръпна поводите и спря.

– Дом! – извика тя и му махна с ръка да се приближи.

Дом подкара бавно коня си към нея, но не слезе от него, тъкмо обратно – намести се на седлото и стисна още по-здраво юздите.

– Добро утро, Фелисити – каза той, вперил изпитателно поглед в нея.

Фелисити не приличаше на жена, способна да извърши палеж, да се занимава с отрови, да мрази Ан толкова силно, че да иска да я нарани тежко или да я убие.

Но никой друг нямаше толкова сериозен мотив да стори всичко това.

– Добро утро – изчурулика тя с блеснали, топли очи. – Точно теб търсех.

– Нима? – възкликна Дом, без да успее да скрие насмешливата нотка в гласа си.

Фелисити се престори, че не я е доловила.

– Да. Чух, че Ан е напуснала Уейвърли Хол.

Той стисна челюст.

– Вярно е.

Тя се усмихна.

– Дом, би трябвало да си доволен. Ти така или иначе никога не си я искал. Сега си свободен да правиш каквото пожелаеш.

Дом я изгледа втренчено.

– Фелисити, мислех, че съм бил достатъчно ясен при последния ни разговор.

Очите ѝ се ококориха невинно.

– Не си спомням за какво сме разговаряли, Дом. Помня само, че ти ми обеща да ми покажеш конете си. – Тя съблазнително облиза устни с връхчето на езика си.

Жестът накара Дом да си спомни за всички жени, които бе притежавал през последните десет години и за това как с всяка от тях в един момент неизменно бе изпитвал внезапно, остро отвращение. Фелисити също го отблъскваше.

Тя се усмихна лукаво.

– Имаш ли време в момента?

– Не, нямам – отговори той с тон, който бе по-скоро рязък, отколкото учтив.

Фелисити се нацупи.

– Но ти ми обеща.

– Блейк няма ли го? Струва ми се, че той с радост би ти показал

всичко, което искаш да видиш.

Тя замълча за миг, сетне каза с променен тон:

– Блейк е грубиян.

Дом се усмихна.

– Чух да се говори, че през седмицата, в която ние с Ан бяхме в Шотландия, той те е придружавал навсякъде.

Фелисити се изчерви.

– Не ме е придружавал. Преследваше ме навсякъде!

Този път той не се сдържа и се разсмя.

– Не бих казала, че е смешно – намръщи се тя – да бъдеш преследван от някой, който изобщо не те интересува.

– Напълно съм съгласен – натъртено отвърна Дом.

– Дом... – поде умолително Фелисити.

– Не. Не казвай нищо, което би поставило теб... или мен в неловко положение.

Очите ѝ се наляха със сълзи.

– Ан е моя съпруга и аз възнамерявам да се отнасям към нея с цялото уважение, което ѝ се полага.

Тя се изчерви.

– Сега, след като се разбрахме по този въпрос, нека минем на друг. – Той се наведе небрежно към нея, отпуснал юздите на коня си. Но погледът му беше остър и пронизващ. – Някой се опитва да стори зло на съпругата ми. И аз мисля, че този някой си ти, Фелисити.

Дом стоеше до прозореца на спалнята си и навъсено гледаше обвитите в мъгла хълмове. Никога през живота си не бе преследвал жена. Но се чувстваше нещастен. Копнееше за Ан. И то не само за тялото ѝ. Сега не беше време за гордост, а и той определено ѝ дължеше обяснение. Но дали това щеше да му помогне? Много се съмняваше.

И все пак трябваше да опита.

Тихо почукване на вратата го накара да се обърне. Отвори сам, защото Вериг беше заел да подрежда дрехите му в един сандък.

– Влез, майко – каза той с вяла усмивка.

Вериг побърза да излезе от стаята. Кларис пристъпи вътре и погледат ѝ веднага попадна на сандъка, наполовина пълен с дрехи.

– Заминаваш ли?

– Да.

Погледите им се срещнаха.

– Къде отиваш, Дом? В Лондон?

Дом кимна.

– При Ан?

В очите му проблесна решително пламъче.

– Точно така.

– Но тя не те иска.

Той трепна.

– Вярно е. Но нейните желания нямат значение, нали? Тя е моя съпруга. От значение е какво искам аз.

Устните на Кларис затрепериха. Беше пребледняла.

– А ти искаш нея? – В гласа ѝ имаше съвсем лека нотка на недоверие.

– Да – каза Дом. – Искам я.

– Тя не е достатъчно добра за теб – извика тя.

– Мисля, че това го решавам аз – рязко каза той. – И мисля, че е тъкмо обратното – че аз не съм достатъчно добър за нея.

– Тя те е омагьосала! Отново!

– Достатъчно, майко.

Кларис се обърна рязко, седна на един тапициран с червено кадифе стол и взе в скута си котката, която бе влязла заедно с нея.

Дом впери поглед в майка си. Не можеше да не се сети за дневника на Филип, нищо че бе сторил всичко възможно да забрави за него. Имаше си достатъчно проблеми и не се нуждаеше от още един. Ала сега, когато се бе върнал в Уейвърли Хол, не можеше повече да бяга от действителността. Вените на слепоочията му пулсираха напрегнато.

– Майко, има нещо, за което бих искал да поговорим.

Кларис срещна погледа му, но веднага извърна глава.

– Въпросът е много деликатен, бих казал дори неудобен – започна Дом. – Баща ми...

Кларис мълчеше.

Той също замълча за момент, сетне продължи:

– Той ме мразеше. Мразел е и теб. Всъщност, мразел е цялото семейство.

– Да.

– Защо?

Кларис се опита да се усмихне, но не успя.

– Не си ли се досетил?

– Досетих се.

Тя притисна котката към гърдите си толкова силно, че животното

измяука възмутено.

– Изгори го, Доминик. Това са само драсканици на един слаб, огорчен човек.

– Майко... – поде Дом, готов да попита: „*Аз негов син ли съм наистина?*“

Но Кларис се беше изправила. Устните ѝ трепереха, сякаш всеки миг щеше да избухне в сълзи. Дом остави въпроса неизречен. Нямаше значение. Никога нямаше да има значение. Щеше да изгори дневника, и то незабавно. Така никой нямаше дори да заподозре, че този въпрос изобщо е съществувал.

Кларис продължаваше да го гледа с разширени от уплаха очи.

Дом знаеше, че трябва да го направи. Заради нея. С решителни стъпки той отиде при масата до леглото си, отвори едно от чекмеджетата и извади дневника. Миг по-късно томчето вече беше в огъня. Пламъците мигновено обхванаха червената кожена подвързия.

Кларис впери поглед в пламтящите страници. Дневник и единственото наследство на Дом – бързо почерняваше, стърчваше се, изчезваше.

Когато огънят го погълна напълно, Дом се извърна с облекчение и... с тъга. Никога нямаше да узнае истината, но така е най-добре.

– Благодаря ти, Доминик – прошепна Кларис.

Той се усмихна безрадостно.

Беше почти готов да потегли за Лондон. Скоро щеше да се здрачи, но Дом щеше да пътува през нощта. Вече изгаряше от нетърпение да обясни всичко на Ан. Ако разговорът им протечеше добре, ако успееше да потисне гордостта и болката си след няколко часа можеше дори да се е сдобрил с Ан.

Той прекоси чакълената алея пред къщата, но подмина очакващата го карета и се отправи към полутъмната конюшня. Мина по коридора между оборите, в които дремеха конете. В дъното имаше стъпала, водещи към малка врата. Дом ги изкачи и почука.

Уили отвори веднага.

– Милорд! – възкликна леко изненадано той.

– Може ли да вляза? Само за момент.

Обхванат от внезапна нервност, конярят отстъпи встрани и го пушна да влезе.

– К-какво има, милорд?

– Какво откри?

На лицето на Уили се изписа видимо облекчение – сякаш беше очаквал от господаря си нещо друго, някакъв упрек. Какво ли крие,

запита се Дом.

– Милорд, вдовицата Рийд не е идвала в конюшната в онази сутрин.

– Сигурен ли си? – мрачно попита Дом.

– Ако беше идвала, все някой щеше да я види. Жена като нея не може да остане незабелязана.

Уили беше прав. Освен ако Фелисити не се бе промъкнала в конюшната предрешена. Но това означаваше да се е преоблякла два пъти за един твърде кратък отрязък от време – нещо, което бе невъзможно, особено без чужда помощ.

Кой друг е бил в конюшната в онази сутрин?

– Херцогът е ходил да язди.

Дом махна е ръка. Дядо му беше извън подозрение. Той обичаше Ан.

– Продължавай.

– Майка ви също е излизала на езда рано сутринта.

Дом се сепна и мигновено си припомни каква дълбока неприязън изпитваше майка му към Ан.

– Вдовстващата маркиза излиза на езда три пъти в седмицата точно в осем сутринта – обясни Уили. – Казва, че това било полезно за организма ѝ. Откакто я помня, нито веднъж не е нарушила този си навик.

Дом си отдъхна. И без това майка му бе неспособна да изпитва такава омраза към когото и да било, камо ли към Ан.

– Трябва да е имало и някой друг – рязко каза той. Уили го погледна право в очите.

– Да, сър. Имало е. Трима от ратаите са го видели.

Дом настръхна.

– Говори, човече.

– Милорд, Патрик също е идвал в конюшната онази сутрин.

21

Ан беше изтощена до смърт. Изтормозена от мисълта, че някой ѝ желае злото, и от вероломството на Дом, през първата си нощ в Ръдърфорд Хаус тя почти не бе успяла да заспи. Всяко изскърцване на притихналата къща, всеки стон на вятъра, всяко прошумоляване на дърветата навън я стряскаха и я изпълваха с усещането, че някой я дебне, бил той призрак или човек. Сънищата ѝ бяха не по-малко тревожни – пълни е хора, които не познаваше, хора с груби, зли лица, изкривени от мания-кална злоба. Един от тези хора, които ѝ се надсмиваха и я преследваха, беше Дом.

Бел, естествено, още не се бе върнала, защото беше заминала за Уейвърли Хол едва снощи. Лично икономът Колдуел бе донесъл на Ан обичайната сутрешна чаша горещ шоколад и новия вестник. Временно за нея се грижеше една от камериерките на Ръдърфорд Хаус, която в този момент приготвяше роклята ѝ. Ан все още лежеше в леглото и бавно пиеше шоколада си, потънала в мрачно униние. Въпреки че бе решила още тази сутрин да потърси адвокат, който да представлява интересите ѝ, нямаше никакъв ентузиазъм – нито за това, нито за каквото и да било друго.

Тя чу, че вратата на стаята ѝ се отваря.

– Здравей, Ан – стресна я гласът на Дом.

Чашата се изплъзна от ръцете ѝ и се разля върху белия лепен чаршаф.

– Дом!

Той не се усмихваше. Гледаше я. Гледаше я така, сякаш искаше да прочете – и да разбере – всичко, което ставаше в душата ѝ.

Сърцето заблъска в гърдите ѝ като в стена. Стена от болка, гняв и отчаяние.

– Какво правиш тук?

– Очевидно съм прекошил половин Англия, за да те намеря – Тонът му не беше подигравателен. А дяволски сериозен. – Искам да говоря с теб.

В този момент Ан осъзна, че се намира в много неизгодно положение. Все още беше в леглото, при това почти гола. Поруменяла, тя се измъкна изпод завивката и, без да обръща внимание на втрещения поглед на Дом, надяна раздърпаниа халат, който ѝ бе приготвила Бел, преди да

отпътува за Уейвърли. Завърза здраво колана му и едва тогава се обърна с лице към Дом.

– Махай се.

Той не ѝ обърна никакво внимание. Вместо това се обърна към камериерката, което стоеше със зяпнала уста.

– Свободна си.

Момичето тутакси тръгна към вратата.

– Спри! – заповяда ѝ Ан. Пълничката камериерка се закове на мястото. Лицето ѝ бе пребледняло. – Не съм те освободила Лизи. – Тонът ѝ се смекчи. – Имам нужда от помощта ти, за да се облека. – Тя хвърли убийствен поглед към Дом. – Махай се!

На красивото му лице трепна сурова усмивка.

– Не и преди да поговорим... и да изясним нещата помежду си. – Той погледна към Лизи. – Излез. Веднага! Ако искаш да за пазиш работата си в Ръдърфорд Хаус.

Камериерката изхвърча от стаята.

– Това беше напълно излишно – извика Ан.

– Каквото и да съм направил в миналото, каквото и да правя в настоящето, никога не отменяй моите нареждания, Ан.

Тя знаеше, че е най-добре да не спори, въпреки че кръвта във вените ѝ кипеше от гняв.

– Нямам желание да разговарям с теб, Дом. Нито сега, нито когато и да било. Така че още веднъж те моля: върви си.

В отговор Дом скръсти ръце и крака и се облегна удобно на рамката на вратата.

– Нещо се случи между нас в Шотландия, Ан. Не можеш се отървеш от него – и от мен – толкова лесно, колкото аз се отървах от Лизи.

Ан загуби контрол.

– Бъди проклет! – изкрещя тя, размахвайки юмрук. – Шотландия беше една лъжа! Една огромна, ужасна лъжа! Ти ме използва, негоднико. Използва ме... жестоко, безскрупулно... Душата ти е точно толкова черна, колкото се говори. Да ме накараш да те обикна отново... – Не можеше да продължи. Думите заседнаха в гърлото ѝ, задавиха я.

Дом се спусна към нея с угрижено изражение. Ан осъзна, че се е разплакала... и че той възнамерява да я прегърне, да я утеши. Ужасена, тя избяга в далечния ъгъл на стаята.

– Не ме докосвай! Жалко, безсърдечно копеле! – Това бе най-тежката обида, която можеше да измисли.

Той трепна. Лицето му пребледня.

– Не заслужавам да ме ругаеш, Ан. Дойдох тук, за да ти обясня всичко.

– Не – поклати глава Ан. – Не желая твоите обяснения. Нищо от това, което искаш да ми кажеш, не ме интересува. Наслушала съм се на лъжите ти. – Тя изтри очите си с юмрук, но сълзите ѝ не спираха да извират. – Мразя те. – Лъжеше и го знаеше. – Господи, мразя те!

Дом стоеше вкаменен, с восъчно лице и неразгадаем поглед.

– Смятам да ти обясня, Ан, независимо дали искаш или не.

– Ще отречеш ли, че ме прелъсти само за да зачена от теб? Защото така ще си върнеш Уейвърли Хол? – извика Ан.

Тонът му беше сериозен, мрачен.

– Да. Отричам.

Тя му обърна гръб, задъхана от ярост и болка.

След миг Дом постави ръце на раменете ѝ – нежно, но твърдо.

– Моля те, не плачи. Знам, че едва ли съм ти дал основание да ми вярваш, но сега те моля да ми повярваш.

Ан се завъртя и го зашлеви с все сила през лицето. Ударът беше толкова силен, че Дом политна назад. Звукът от плесницата отекна в стаята като в пещера.

Ан се вцепени, шокирана от собствената си жестокост.

Дом навлажни устни, сетне опипа челостта си. Внезапно Ан забележа, че дясната му ръка е превързана. Очите му бяха потъмнели от гняв.

– По дяволите, Ан! Не си чула и дума от това, което казах.

– Точно така – процеди през зъби тя. – Стига толкова. Върви си, преди да загубя самообладание и да се опозоря още повече.

Той се взря в зениците ѝ.

– Когато Ръдърфорд ми каза за условията на завещанието, изпаднах в истинска ярост. И реших незабавно да напусна Уейвърли Хол... и теб.

Ан трепна.

– Но не го направи.

Дом продължаваше да я гледа право в очите.

– Не можах – простичко каза той. – Не можах да замина заради теб, Ан.

– Не е вярно. Не замина, защото си знаел колко лесно можеш да ме прелъстиш и да осигуриш наследник – на себе си и на Ръдърфорд.

– Не! – извика Дом. – Не заминах, защото бях дяволски заинтригуван от теб... защото те желях дяволски силно... защото вече бях започнал да се влюбвам в теб и да се разкайвам за миналото.

За миг Ан загуби ума и дума. Но бързо се съвзе.

– Не желая да слушам повече лъжи.

– Отказваш да ми повярваш? Въпреки страстта и щастието които преживяхме в Тавалон?

– Да.

Дом замълча.

– Смяташ ли да се разведеш с мен? – попита накрая той си странно подрезгавял глас.

Тя с мъка събра сили да отговори.

– Не. Никога не бих направила подобно нещо.

На лицето му се изписа огромно облекчение.

– Чудесно. Защото аз никога не бих ти позволил.

Ан си пое дълбоко дъх.

– Няма да го направя заради репутацията на семейството, а не защото за една жена е почти невъзможно да се разведе със съпруга си.

Дом не отвърна нищо. В стаята се възцари тягостно мълчание.

– Не, Ан – каза накрая той. – Мисля, че дълбоко в себе си ти все още изпитваш някакви чувства към мен.

Тя ядно избърса сълзите си.

– Прав си, дявол да те вземе. Прав си. Но това няма да промени нищо.

Дом се обърна и се отправи към вратата. Широките му рамене изглеждаха някак превити, сякаш им тежеше огромен тежък товар.

Ан притисна с ръка устните си, за да не му извика да се върне. На прага той спря. В очите му блестеше подозрителна влага.

– Знам, че няма да ми повярваш, но аз те обичам, Ан.

От гърдите ѝ се изтръгна сподавено възклицание.

Дом остана взрян в нея още миг – миг, който сякаш продължи цяла вечност. Ан знаеше, че в този миг той я чака да промени своето решение.

Но тя не можеше да му се довери още веднъж.

Дом се обърна и излезе.

– Спри, Сейнт Джордж!

Дом галопираше с един от най-добрите жребци на Ръдърфорд по една от многобройните алеи за езда в Хайд Парк. Непрекъснато се разминаваше със свои познати от висшето общество – дами в кабриолети и двуколки, и господа, яхнали първокласни коне. Всички те изгаряха от желание да спрат и да го заговорят, но той бързо ги отминаваше. Внезапното му завръщане в Лондон, както и първата поява на съпругата му в града бяха предизвикали вълнение и любопитство. Но в момента Дом не бе в състояние да води светски разговори. Нямаше смисъл да се пита какви са слуховете за последните събития. Рано или късно всички щяха да узнаят, че двамата с Ан продължават да бъдат разделени.

Но мъжът отново го повика по име. Дом дръпна юздите на дорестия си жребец, осъзнал, че гласът принадлежи не на друг, а на най-добрия му приятел Блейк.

Блейк го настигна, яхнал един игрив, черен като смола жребец. Изглеждаше ослепително в безупречния си костюм за езда с черен жакет и светлокафяви бричове.

– Преследвам те от цели десет минути, старче. – Едва сега той забеляза изражението на Дом. – Какво има?

– Нуждая се от нещо за пиене – мрачно каза Дом.

– Още няма обяд.

– Изобщо не ми пука.

Блейк кимна. Двамата обърнаха конете си и поеха в лек тръс по една алея, която щеше да ги изведе от парка, без да обърчат внимание на облечените по последна мода дами, които ги зяпаха с нескрит интерес. От време на време Блейк хвърляше любопитни погледи към приятеля си, но не задаваше въпроси. Не след дълго излязоха на Оксфорд Стрийт и се отправиха към Пал Мал¹.

Дом наруши мълчанието пръв.

– Мислех, че си в провинцията – каза той, когато слязоха от конете пред своя клуб – достолепна тухлена сграда на четири етажа.

Блейк се намръщи.

– Прекарах цяла седмица в преследване на вдовицата Рийд и вече

1. Пал Мал – улица в лондонския Усет Енд, известна с множеството си клубове и увеселителни заведения. – Б.пр.

съм отчаян... и по-разгонен от всякога.

Дом го изгледа любопитно, но не успя да се усмихне.

– Претърпял си неуспех? Ти?!

– Тя е лапнала по теб, старче. И ти го знаеш.

– Но моят интерес е насочен другаде – тихо каза Дом, докато се изкачваха по късото каменно стълбище на входа. Облечен в ливрея портиер ги въведе вътре, В облицованото с дървена ламперия фоайе те се спряха.

– Да, това е очевидно – отвърна Блейк.

Дом отбягна съчувствения му поглед. Боеше се, че мъката му също е твърде очевидна.

Блейк постави ръка на рамото му.

– Тя също те обича, Дом.

– Не. Вече не. – Той направи неуспешен опит да се усмихне. – Никога не съм се чувствал така. Ако това е любовта, то тя е направо ужасна.

Блейк не можа да сдържи усмивката си.

– Сигурен съм, че със своя чар ще успееш да я накараш да ти прости, каквото и да си сторил.

– Не и този път.

– Значи ще се предадеш? И ще я оставиш да попадне в клопката на някоя лисица като Пат Колинс?

Дом трепна.

– Той също е влюбен в нея. Не, извинявай. Той я желае. Но не съм сигурен, че я обича.

– Знам. През последните четири години не се е отделял от нея.

– И аз така разбрах. Знаеш ли, че и той е тук? Видях го да язди в парка тази сутрин, преди да срещна теб.

Лицето на Дом потъмня. Не беше трудно да се досети какво по-точно кой е довел Патрик в града.

– По дяволите! – ядосано възкликна той. Може и да бе загубил Ан, но никога нямаше да й позволи да попадне в ръцете на друг. Никога.

– Така вече е по-добре – усмихна се Блейк. – Предлагам ти да направиш нещо, с което да привлечеш отново вниманието и интереса на съпругата си. Би могъл да я накараш да те ревнува, например. По време на онази вечеря в Уейвърли Хол тя направо изгаряше от ревност заради Фелисити.

Дом мълчеше.

– Дом – продължи Блейк с известна тревога в гласа. – На Колинс не

може да се вярва. Трябва да направиш нещо. И то бързо.

Първоначално Дом не каза нищо. Сетне, припомняйки си онова, което бе научил от Уили, той кимна.

– Напълно съм съгласен с теб.

Ан видя, че на улицата пред Ръдърфорд Хаус спира наемен файтон и побърза да се отдръпне от прозореца на стаята си. Беше ядосана на себе си заради нетърпението, с което чакаше Дом да се върне. Излязъл бе още преди обяд, а сега вече беше време за следобедния чай и него все още го нямаше. С мъка се бе заставила да се срещне с един адвокат, който категорично отказа да работи за нея, когато разбира какви са намеренията ѝ.

Властта на Ръдърфорд беше огромна. Властта на Дом също. От тази единствена среща Ан бе проумяла едно: че много трудно ще намери адвокат, който да я защитава в конфликта ѝ е фамилията Сейнт Джордж.

Вече почти се бе извърнала с гръб към прозореца, когато е крайчеца на окоото видя, че от файтона слиза Патрик. Обзета от облекчение, тя отвори прозореца, повика го и му махна е ръка.

Той вдигна глава и се усмихна.

Ан се обърна и се втурна към стълбите.

– Толкова се радвам, че си тук! – извика тя още от дъното на файтеца. Колдуел тъкмо поемаше ръкавиците, бастуната и шапката на госта.

Патрик се спусна към нея и след миг Ан беше в обятията му. Съзнаваше колко непристойна изглежда прегръдката им отстрани, но това бе най-добрият ѝ приятел. А и в душата ѝ отново започваща да се надигат бурните, разкъсващи чувства, които я измъчваха вече цяло денонощие.

– Какво се е случило? Защо си толкова разстроена? – попита Патрик, като я пусна, за да разгледа отблизо лицето ѝ. – Защо си тръгнала от Уейвърли Хол толкова внезапно? Без дори да ми се обадиш?

Ан видя, че Колдуел е застанал до една мраморна маса с каменно изражение на лицето. И почувства, че макар да си дава вид, че не е забелязал прегръдката им, икономът е изпълнен с неодобрение.

– Колдуел, моля донесете ни чай в салона – каза тя, като потисна желанието си да хване Патрик под ръка, и забърза по коридора. Патрик я последва.

Щом се озоваха в огромния червено-златист салон с релефни стени и покрит с фрески таван, той улови ръцете ѝ в своите и извика:

– Ан, скъпа, какво има?! Съобщението ти ме изплаши!

– Ужасно съм разстроена – промълви Ан. – О, Патрик, аз съм такава глупачка!

Патрик я изгледа изпитателно, сетне я отведе до канапето. Двата седнаха едновременно, без да пускат ръцете си.

Това копеле пак те е измамил, нали? – горчиво каза той.

Тя сведе поглед.

– Да. Но вината е колкото негова, толкова и моя.

Патрик изруга и това я стресна, защото никога досега не го бе чувала да ругае. Той скочи от канапето и закричи напред-назад с почервеняло от гняв лице.

– И ти отново си се хванала на въдицата, нали, Ан? Оставила си го да те омае със своята очарователна усмивка, с прелъстителните си слова, с безупречните си маниери и с обаянието си.

Ан вдигна очи.

– Да – прошепна тя.

– Той пак се е възползвал от теб.

– Да.

Лицето му се сгърчи.

– По дяволите, Ан!

– Моля те, недей – извика Ан. – И без това се чувствам ужасно.

Патрик веднага седна до нея и я взе в прегръдките си.

– Кога най-после ще проумееш, че те обичам, че никога не бих те наранил, че винаги ще бъда до теб? – Гласът му бе дрезгав.

Тя се сепна и се опита да го отблъсне, но той не помръдна. В гърдите ѝ се надигна смут.

– Патрик, ти си най-добрият ми приятел, но независимо от случилото се, аз съм омъжена за Дом.

Патрик стисна челюст.

– Не ми пука за Дом, а ако на теб все още ти пука за него, то твоят случай е безнадежден, Ан.

Ан извърна поглед.

– Не. С мен е свършено – каза тя. – Но аз съм му съпруга.

– Разведи се с него.

Думите му я накараха да подскочи. Не можеше да повярва на ушите си. Нещо повече – уплаши се, че в следващия миг той ще я помоли да се омъжи за него.

– Никога няма да направя това – задавено прошепна тя.

Патрик се изправи.

– Защото продължаваш да го обичаш?

– Не. – Ан също се изправи. – Защото съм дама. И защото... – Тя се изчерви. – Защото е напълно възможно да съм бременна.

Той я изгледа втренчено, после попита:

– Кога ще разбереш със сигурност?

– След седмица – отвърна Ан. Въпросът му я бе накарал да се изчерви още по-силно.

Патрик остана безмълвен и видимо наранен.

– Патрик – меко каза тя, – знам, че ме обичаш, но за доброто на всички ни те умолявам да ме обичаш като брат.

Погледът му я прониза като кама, но той отново не каза нищо.

Ан изпадна в още по-дълбоко отчаяние. Не издържаше повече. От една страна се чувстваше виновна спрямо Дом, сякаш му изневеряваше, макар това съвсем да не бе така. От друга страна ѝ беше ужасно мъчно за Патрик.

– И това не е всичко – каза тя, прекъсвайки дългото мълчание.

Той я погледна въпросително.

– Някой се опитва да ми стори зло. Може би целта му е само да ме уплаши, но аз не съм убедена в това.

Патрик мигновено излезе от вцепенението си.

– Какво говориш?!

Ан му разказа всичко. Разказа за пожара в спалнята си, за овъглената роза, за отровата, инжектирана на Блейз, и за скъсания ремък, който беше открила в сандъка си. Патрик я отведе обратно до канапето и я накара да седне. Тя се подчини, сплете нервно ръце и каза тихо:

– Освен това мисля, че някой ме е проследил в Шотландия.

– Какво?

Ан му обясни за тайнствения ездач и за това как на няколко пъти ѝ се бе случило да усеща, че някой я наблюдава, както и за отворения прозорец на спалнята в замъка Тавалон.

– Дом знае ли? – попита Патрик.

– Знае за прозореца... и за инцидента с Блейз. Но нямам представа какво мисли по въпроса.

– А какво мислиш ти?

Ан сведе очи и зарови пръсти в гънките на полата си.

– Мисля, че има няколко души, които не ме обичат – предпазливо каза тя. – Но дори мисълта, че някой от тях може да иска да ме уплаши или още по-лошо – да ме нарани, е направо абсурдна. – Погледът ѝ срещна нетрепващия син поглед на Патрик.

– Кои са те? – попита той.

Ан обаче не отговори, защото в този момент в салона влезе Колдуел, тикайки пред себе си количка със сребърни прибори, чаши и чинийки за чая и дребни хапки. Ан и Патрик мълчаливо го изчакаха да им сервира и да излезе.

– Кого подозираш? – прошепна Патрик.

– Първоначално – започна Ан, като подбираше много внимателно думите си – помислих, че зад всичко това може да стои Кларис. – Очакваше Патрик да се измее на предположението ѝ, но той не го стори. – Но в последно време тя изобщо не е напускала Уейвърли Хол, така че не е възможно да е последвала Дом и мен в Шотландия.

– Може би просто си си въобразила, че някой те е наблюдавал и следил в Шотландия. И да си сънувала, че си затворила прозореца – точно както е казал Дом.

– Възможно е – каза Ан. Но не го вярваше.

– Подозираш ли някого друг?

– Да – прошепна смутено тя, отбягвайки погледа му. Сетне облиза устни и вдигна очи. – Патрик, Фелисити не може да ме мрази толкова силно, че да иска... да ми навреди, нали?

Патрик подскочи.

– Мили Боже, не! – Очите му се бяха разширили от изумление. И от огорчение. – Нима подозираш и сестра ми?

Ан не отговори.

– Фелисити не е луда, Ан – каза той възмутено.

– Не знам – още по-смутено промълви тя. – Тя ме мрази. Преди четири години ми се закле, че ще ми отмъсти.

Тонът му стана рязък.

– Не съм убеден, че тя наистина те мрази, Ан. Вече не. Фелисити е напълно доволна от богатството, което наследи от съпруга си. Животът ѝ се подреди не по-зле, отколкото би се подредил, ако се беше омъжила за Дом. В момента тя се радва на изключително голямо внимание. Богата вдовица е и има многобройни ухажори.

Ан мълчеше.

– Сестра ми със сигурност не е ходила в Шотландия, Ан – хладно продължи Патрик. – Тя си беше в Хънтинг Уей и има десетки свидетели, които могат да го потвърдят.

Ан предпочете да не му напомня собствените му думи от преди малко: че всички онези странни дребни случки в Шотландия може да са само плод на въображението ѝ. Но останалите... Фелисити със

сигурност се намираше в Уейвърли Хол в онзи предиобед, когато бе станал инцидентът с Блейз. Но възможно ли бе две нощи преди това да се е промъкнала в стаята ѝ, за да събори свещите и да предизвика пожара? Възможно ли бе още на следващата вечер да се промъкне отново, за да остави овъглената роза? Точно тогава се бе състояла вечерята в Уейвърли Хол, на която бе присъствала и Фелисити. Но как би могла след това да постави скъсания ремък в сандъка с дрехите ѝ? Всичко изглеждаше толкова невероятно.

Патрик не откъсваше очи от нея.

– Сестра ми не е способна на толкова силна ненавист, Ан.

– Трудно ми е да си представя, че изобщо има човек, способен на толкова силна ненавист – каза намръщено Ан. – Но доказателството е налице. На коня ми е била инжектирана отрова, която често се използва за стимулиране на състезателни коне. Някой целенасочено се е опитал да ме уплаши или нарани.

Патрик я гледаше съчувствено. Тя усети смущение.

– Ти самият подозираш някого.

– Може би.

– Кого?

– Кой разбира от коне повече от всеки друг?

Първоначално Ан не разбра накъде бие. Сетне цветът се отдръпна от лицето ѝ. Усети силно, болезнено стягане в гърдите. Очите ѝ се разшириха от ужас.

– Не... не Дом!

Патрик се изправи.

– Дом знае повече от всеки друг за състезателните коне – И за конете въобще. Повече от теб, от мен, от Фелисити и дори от баща ми.

Ан също се беше изправила на крака. Ръцете ѝ бяха започна ли да се вледеняват.

– Това е... чудовишно. Дом е... всичко друго, но не и... – Тя млъкна, неспособна да продължи.

– Не и убиец? – подсказа ѝ Патрик.

– Той не е способен на такава омраза!

Патрик се усмихна мрачно.

– Нима? Мисля, че грешиш, Ан. Мисля още, че ти сама осъзнаваш това. Мисля, че никой няма да спечели повече, ако те нарани... или убие, от собствения ти съпруг.

Ан стисна здраво очи. Това, което предполагаше Патрик, бе невъзможно. *Нали?*

Дом кимна на Колдуел, който го посрещна на входа.

– Добър ден, милорд – каза икономът. – Маркизата е в салона.

Дом, който се бе отправил към извитата, покрита с червена пътека стълба, водеща към горния етаж, чу думите му, но не се отклони от пътя си.

– Господин Колинс е при нейно благородие – добави Колдуел.

Този път Дом се спря. Кокалчетата на пръстите му, които стискаха бронзовия парапет, побеляха. Той се обърна бавно.

– О, така ли? – На устните му трепна заплашителна усмивка. – Благодаря, Колдуел.

Сетне рязко свърна към салона. На прага обаче се спря. Сцената, която се разкри пред очите му, накара кръвта му да кипне.

Ан и Патрик седяха на канапето – толкова близо един до друг, че коленете им почти се докосваха. Бяха приближили глави, а Патрик държеше едната ръка на Ан в своята. Патрик говореше почти без прекъсване, а Ан бе потънала в мълчание, бледа и някак отнесена.

– Каква приятна изненада – провлечено каза Дом, като пристъпи в салона.

Двамата припряно се раздалечиха един от друг. Ан издърпа ръката си и се вторачи в него така, сякаш го виждаше за пръв път през живота си.

Странният ѝ поглед смути Дом.

– Здравей, Ан. – След като не получи отговор, той се обърна, към Патрик с леден поглед. – Надявам се, че не преча?

Патрик се изправи. Бавно.

– Здравей, Дом. Тъкмо обсъждахме предстоящия бал у Хардинг.

Дом имаше тягостното чувство, че са обсъждали него.

– Ах, да събитието на сезона. – Той се взря в Ан. – Ще ходим ли, Ан?

Тя трепна.

Дом се приближи и се надвеси над нея.

– Сигурно би желала да присъстваш на най-големия, най-пищен и най-екстравагантен бал на сезона?

– Ако... се налага.

– Но Патрик несъмнено ще присъства, нали, Колинс? Сред толкова много хора двамата с нето лесно ще можете да се измъкнете незабелязано и да се усамотите в някое тихо кътче. Не бихте могли дори да

мечтаете за по-удобна възможност.

Ан изобщо не си направи труда да му отговори. Едновременно разярен и отчаян, Дом се завъртя рязко към Патрик.

– Не си губиш времето, Колинс.

Патрик се изчерви.

– Нямам представа какво имаш предвид.

– Нима? Аз пък мисля, че имаш – усмихна се Дом.

– Сестра ми ме покани да дойда в Лондон – каза Патрик.

– О, така ли? – Той стисна юмруци. – А кой те покани тук, в моя дом?

Патрик се размърда неспокойно.

– В това, че съм наминал да видя съпругата ти, няма нищо нередно.

– Напротив, има – каза Дом.

Патрик пребледня.

– Дом, не е ли време да пораснеш? Ревността ти е детинска и напълно неуместна.

– Струва ми се, че в момента имам пълното право да изпитвам ревност, Патрик.

Патрик сви презрително устни.

Дом обърна ледения си поглед към Ан.

– Мисля, че бях пределно ясен при последния ни разговор по този въпрос, Ан.

Ан не бе сваляла очи от него.

– А аз мисля – гласът ѝ беше много тих, едва доловим, – че бях не по-малко ясна. Имам право на приятели.

– Не и на този.

За изненада на Дом тя отново не направи дори опит да се възпротиви. Вместо това е изправи на крака и се обърна към Патрик.

– Патрик, може би е по-добре да си вървиш.

Патрик я погледна разтревожено.

– Сигурна ли си, че всичко ще бъде наред?

Ан кимна, стиснала устни, без да поглежда към Дом.

Кратката размяна на реплики между двамата изобщо не му се поправи. Неспособен да съдържа повече ревността и яростта си, той сграбчи Ан за ръката.

– Достатъчно, Ан. Веднага се сбогувай с Колинс.

– Държиш се прекалено грубо с мен – възкликна тя.

– Пусни я! – извика Патрик.

Дом остави Ан и насочи гнева си срещу него.

– Вън!

Патрик стана от канапето.

– Струва ми се, че веднъж те изгоних от Уейвърли Хол. А сега те гоня и от Ръдърфорд Хаус.

– Дом... – прошепна Ан. – Недей.

Той не ѝ обърна внимание.

– Не само, че те гоня, а и ти забранявам да стъпваш повече тук.

– Не можеш да ми попречиш да се виждам с Ан!

Дом усети, че го сърбят ръцете да го стисне за гушата.

– Напротив, мога. И точно това правя. Забранявам ти. – Той извърна блесналия си от гняв поглед към Ан. – Чуваш ли Ан? Забранявам ти да се виждаш с Патрик.

Тя не отрони и дума.

– Колдуел! – изрева Дом. Икономът се появи незабавно. – Изпрати мистър Колинс.

– Да, милорд – кимна Колдуел.

Лицето на Патрик придоби болезнено изражение.

– Може би ако не се отнасяше толкова необмислено със съпругата си, Уейвърли, тя нямаше да потърси моето приятелство.

Ан остана шокирана от дързостта му. Не беше му дала никакви основания да се надява.

– Само да си докоснал съпругата ми – както и да се отнасям с нея – на следващата сутрин ще те чакам призори на Гилфърд Кросинг с оръжие по твой избор.

Патрик пребледня и побърза да излезе от салона, съпроводен от Колдуел. Ан продължаваше да стои вцепенено, сякаш беше изпаднала в транс.

Дом отиде до вратата на салона и я затръшна. Сетне се обърна към Ан.

– Колко удобно! Пристигаш в Лондон и Колинс тутакси прави същото. И колко жалко, че аз не си останах в провинцията, нали? Защото ако бях, щяхте да можете да се срещате съвсем безпрепятствено. Навярно не съм успял да те задоволя в Шотландия? – преднамерено грубо извика той. – Затова ли имаш нужда от любовник, Ан?

Тя се изчерви.

– Не съм длъжна да ти отговарям.

Дом я погледна изпитателно. Дали беше влюбена в Патрик? Може би в Шотландия я бяха ръководили само животинските страсти, докато сърцето ѝ е принадлежало на друг? Дори мисълта за това бе

непоносима. Но той, слава Богу, не мислеше, че е така. По-скоро Ан с присъщата си наивност напълно искрено предлагаше на Патрик своето приятелство, а той се възползваше от това.

Все едно, Дом не можеше вече да има доверие на Патрик. Мисълта му причиняваше болка, но той я потисна.

– Престани да се срещаш с него.

– Няма.

Дом се приближи до нея.

– Ан, може и да не искаш да спиш в едно легло с мен, но аз съм твой съпруг. По закон ти си длъжна да се подчиняваш на волята ми. Забранявам ти да продължаваш връзката си с Патрик.

За негова изненада очите ѝ се насълзиха.

– Върви по дяволите.

– Благодаря, по навярно ще горя в ада и без твоята помощ.

– Несъмнено. – Ан стана и тръгна към вратата. Очевидно възнамеряваше да излезе. Просто ей така!

Дом се спусна след нея и преди тя да успее да стигне до вратата, ръката му вече беше върху бравата.

– Трябва да поговорим, Ан.

Ан дори не го погледна.

– Вече си казахме всичко, което имахме да си казваме – каза тя, обърнала лице към вратата.

Остра болка прониза гърдите на Дом – навярно така би го заболяло, ако го улучеше куршум. Как ли щеше да реагира Ан, ако ѝ кажеше колко нещастен се чувства, как изгаря от любов и копнеж по нея?

– Ан, трябва да поговорим. Ние сме съпрузи и не можем вечно да воюваме помежду си. Не искам да се карам с теб.

– Т-това е чудесно, з-защото и аз не искам да се карам с теб – заекна тя.

– Тогава нека започнем отначало – чу се да казва той.

Ан се изсмя горчиво.

– За трети път? Не.

Дом не бе възнамерявал да я моли или да настоява – това бе под достойнството му. Но резкият ѝ отказ го нарани дълбоко.

– Прости ми за тази необмислена идея – измърмори той. – Тогава да поговорим за бъдещето, след като за настоящето очевидно няма никаква надежда.

– Ние нямаме бъдеще.

– Ан, може и да не постигнем съгласие и да се отчуждим съвсем

един от друг, но ние сме съпрузи. И определено имаме бъдеще – дори ако то е да изживеем остатъка от живота си напълно разделени, демонстрирайки близост единствено за пред хората.

Ан трепна.

И това го изпълни с горчиво задоволство. Значи все пак и той бе успял да я нарани.

– Съществуват определени правила, към които и двамата трябва да се придържаме.

Тя затвори за миг очи.

– Сигурна съм, че тези правила носят изгода единствено за теб.

– Тези правила носят изгода и за двама ни – тихо каза Дом. Едно от тях е правилото за добрите обноски. Трябва да се отнасяме учтиво един към друг, независимо от чувствата, които изпитваш към мен.

Едва сега Ан се осмели да срещне погледа му, но веднага отмести очи.

– Както ж-желаш.

– Какво ще кажеш да започнем с бала у Хардинг? – попита той.

Тя се сепна.

– Не мисля, че...

– Че какво? Че е уместно? Разбира се, че е. Всички ще очакват да присъстваме. Завръщането ми в града е новината на сезона. А и ти никога не си идвала в Лондон, Ан. Откакто сме женени, не сме се показвали никъде заедно и цялото общество с нетърпение очаква да ни види.

– Страхотно – прошепна Ан.

– Няма защо да се тревожиш. Ще се държа като предан съпруг.

Тя отново трепна.

– Ще поправа грешките си – добави той.

– Стига!

Погледите им се срещнаха. И за кой ли път Ан бързо извърна очи. Нещо не е наред, помисли си Дом. Откакто се бе появил, тя се държеше странно. Ако не я познаваше, би решил, че се бои от него.

– Какво те измъчва, Ан?

– Нищо.

Той се взря изпитателно в бледото ѝ, сякаш безжизнено лице. Трябваше да ѝ зададе и другия въпрос, който не му даваше мира.

– Има ли някаква вероятност да си бременна?

Тя го изгледа яростно. Бузите ѝ пламнаха. Самият Дом усети, че също се изчервява.

– Не искам да те разстройвам, Ан. Но трябва да знам. За мен това е

много важно.

– Естествено, че е важно. Естествено, че трябва да знаеш! – гневно извика Ан. – Нали трябва да разбереш дали ще си върнеш Уейвърли Хол или не!

Той трепна. Кръвта му закипя.

– Не това е причината да искам да знам дали носиш моето дете в утробата си.

– Не ти вярвам – каза Ан и се опита да го заобиколи, за да излезе.

Дом я сграбчи за рамото. Ан подскочи и нададе стреснато възклицание.

Той се взря в нея.

– Нещо не е наред. Какво има?

– Нищо.

– Държиш се така, сякаш се боиш от мен.

Тя го зяпна с ококорени очи, пребледняла като смъртник.

– Защо... защо мислиш така?

Дом я гледаше поразен. Възможно ли бе Ан да се страхува от него?

– Ан, колкото и да съм огорчен от това развитие на нещата, никога не бих ти сторил зло. И ти го знаеш, сигурен съм.

Тя пребледня още по-силно. Бе повече от очевидно, че не му вярва.

– К-колко време смяташ да останеш тук?

Той се поколеба.

– Още не съм решил.

– Аз... аз искам самостоятелен апартамент, Дом. Тук, в Лондон.

– Не – отсече Дом без капчица колебание. Думата отекна е салона като камбанен звън. – За нищо на света.

– Защо?

– Имам много имения. Можеш да отидеш в което пожелаеш от тях. Но няма да ти позволя да наемеш собствен апартамент.

– Разбирам. А ако отида другаде?

– Какво имаш предвид? Говори ясно, Ан – каза остро той.

– Ако отида в Хайглюу? Или в Кемптън?

Дом стисна челюст. Очите му потъмняха.

– Ще се чувстваш меко казано некомфортно. Това са стари имения, напълно лишени от съвременни удобства.

Ан облиза устни.

– И все пак какво ще стане, ако отида в някое от тях?

Той присви очи.

– Може да реша да се присъединя към теб.

– Ясно. – Тя отстъпи крачка назад. – Смяташ да живееш е мен. Независимо дали аз желая това или не.

Не беше вярно, поне до този момент. Беше дошъл с намерение да прояви приличие и да ѝ позволи да живее самостоятелно – бездруго повечето семейства живееха разделени. Но не можеше да го направи. Не можеше да я остави да си отиде. Не можеше да се откаже от нея. Навярно никога нямаше да може.

– Да.

– Въпреки че ти казах, че не те искам, че между нас всичко свърши? За... завинаги.

Той прикова поглед в нея.

– Мога да те накарам да ме искаш, Ан.

Лицето ѝ поруменя. В салона – и помежду им – легна напрегнато мълчание. Дом забеляза със задоволство неспокойното потрепване на адамовата ѝ ябълка.

– Да – пресипнало отвърна тя. – Сигурен съм, че би могъл. Но това няма да промени чувствата ми към теб.

– Туше – горчиво каза той.

Ан впери мълчаливо поглед в него. Измина много време. Когато накрая проговори, в тона ѝ се долавяше отчаяние.

– Какво трябва да направя, за да те накарам да ме оставиш на мира?

– Превърни се в друга жена – отговори Дом и протегна ръка към нея. Не можеше да устои на копнежа да я прегърне, да я погали, да я утеши.

Но Ан отскочи назад като ужилена.

Постъпката ѝ го слиса. Той отново протегна ръка и този път успя да я сграбчи за китката. Тя изпищя. Вече нямаше място за съмнения.

– Наистина се боиш от мен и това никак не ми харесва.

– Не... не е вярно!

– Започвам да си давам сметка, че се държиш така още от мига, в който влязох в този салон. – Дом я изглежда втренчено. – Какво съм сторил, Ан? Дал ли съм ти някакъв повод да се страхуваш?

– Не! – някак прекалено разпалено извика Ан. – Не! Не ме е страх от нищо... Не ме е страх от теб!

Тя отново направи опит да се отскубне от него, за да излезе, и този път Дом не я спря.

Дълго след като вече я нямаше, той продължаваше да гледа подире ѝ.

Ан дълго се колеба дали да остане в стаята си или да слезе на вечеря, но накрая избра второто. Дом беше прав. Наистина трябваше да си придава вид, че всичко между тях е наред, дори и пред слугите, които вече бяха започнали да шушукат по техни адрес.

С помощта на Бел тя се преоблече и се отправи към стълбата.

Докато слизаше, ръката ѝ стискаше здраво месинговия парапет. Сърцето ѝ пулсираше напрегнато. Не, не беше вярно.

Някой се опитваше да я нарани или да я уплаши, но този някой не можеше да е Дом.

Самата идея бе просто абсурдна.

Дом я бе любил неспирно в продължение на цяла седмица. Не беше възможно през цялото това време просто да е изчаквал най-удобния момент, за да свърши с нея – така, че смъртта ѝ да изглежда като нещастен случай.

Патрик смяташе, че Дом иска да я убие, за да се освободи от брака си с жената, която не желае. Беше изтъкнал, че Дом не би спечелил нищо, ако просто я уплаши или нарани. Затова пък една злополука с фатален за нея край би му донесла всичко – и свобода, и Уейвърли Хол.

Ан обаче не беше напълно убедена. От дванадесет години насам тя боготвореше Дом. Обичаше го до полуда – дори през последните четири години, навярно дори и сега. Мисълта, че е бил способен да я прелъсти с едничката цел да си върне Уейвърли Хол, я изпълваше с ужас и болка. Но не можеше, не искаше да повярва, че е способен на убийство. Не, Патрик грешеше.

Но нервите ѝ бяха изопнати до краен предел. Защото имаше, един факт, който не можеше да пренебрегне: никой друг не бе имал достъп до нея и до нейните вещи, освен Дом Сейнт Джордж.

Ан влезе в обзаведения в тъмнозелено и златисто салон и направи неуспешен опит да се усмихне на херцога, който я посрещна с поздрав и целувка по бузата. Но неговата собствена усмивка бързо угасна.

– Изглеждаш бледа, Ан. Болна ли си?

– Не, добре съм.

Погледът ѝ веднага се насочи към Дом. Сърцето ѝ се разтуптя още по-силно. Черното сако и бялата като сняг риза на вечерния му костюм контрастираха ярко с бронзовата му кожа и златисто-кестенявата му коса. Под самото си бе облякъл брокатена жилетка на сини и сребристи райета и вратовръзка в по-тъмно синьо. Сатенен кант се спускаше по

ръбовете на черните му вълнени панталони, а официалните му вечерни обувки бяха излъскани до блясък. Беше висок, елегантен, смущаващо красив. И също бе вперил поглед в нея – настойчив, нетрепващ... търсещ.

Ан отклони очи. Дом бе способен на предателство, но не и на убийство. Дълбоко в себе си тя беше убедена в това.

– Ан?

Той стоеше точно до нея.

– Д-дом... Стресна ме.

– Но ти ме видя да се приближавам. Гледаше ме толкова втрещено, че само да се беше усмихнала и щях да реша, че това е покапа за флирт. – Погледът му се плъзна бавно по лицето ѝ и накрая се спря на устните ѝ.

Ан осъзна, че и тя е вперила очи в неговите устни, затова бързо насочи поглед към камината от зелен мрамор, която се виждаше зад рамото му.

– Какви ли мисли те занимават, та си толкова погълната от тях? – промълви Дом.

Ан преглътна и се помъчи да се усмихне, но не успя. Гальовният му тон я смути. Не, сигурно си въобразяваше – не бе възможно Дом да се опитва да я съблазни отново след всичко, което се беше случило.

– Няма значение.

– Мисля, че има.

Тя срещна погледа му – дързък, но сериозен.

– Едва ли би искал да ги узнаеш.

– Ах, значи мислиш за мен.

– Но не мисля нищо ласкаво – каза Ан. Кръвта ѝ започваше да кипи. – Дом, престани.

– Нима не ми е позволено поне да флиртувам с теб?

Тя се изчерви.

– Не, не ти е позволено.

Очите му потъмняха.

– Но нали се споразумяхме да се държим нормално и учтиво?

– Да.

– Тогава ако ми се прииска, ще флиртувам с теб, и може би след време ти дори ще се успокоиш и ще започне да ти харесва. – Той галантно ѝ подаде ръка. – Може ли?

Ан си пое дълбоко дъх. Как щеше да издържи да спазва това споразумение за учтивост? Очевидно не умееше да се преструва. Очевидно

щеше да бъде ужасно болезнено да продължат да живеят заедно по този начин.

Погледът му бе станал замислен.

– Ан?

Тя пхна ръка под свития му лакът. Трепереше. Чудовищните обвинения на Патрик отново зазвучаха в главата ѝ.

Но Дом я притисна плътно към себе си и споменът за неотдавнашния ѝ разговор с Патрик се изпари. Докато вървяха към трапезарията, Ли усещаше всеки сантиметър от стройното му, силно тяло до своето. Усещаше как мускулите му тръпнат от напрежение – напрежение, което напълно съответстваше на нейното собствено.

Две прислужници разчистиха остатъците от вечерята от масата. Колдуел наля бренди на двамата мъже и погледна въпросително към Ан.

– Чаша шери, мадам?

– Не, благодаря – отвърна тя. Седеше на стола си като вцепенена. Вечерята бе преминала в тягостно мълчание. Херцогът се беше опитал да завърже разговор, но в момента Ан бе напълно неспособна да си бърби на безсмислени светски теми. Тogaва той ѝ зададе въпрос, свързан с управлението на Уейвърли Хол, но тя отново не реагира. Твърде мъчително бе да говори за имението, което обичаше толкова много, но в което нямаше да се върне никога повече.

Отчаян, Ръдърфорд бе насочил усилията си към Дом. Но Дом отвръщаше на въпросите и коментарите му с едносрични отговори и на третия опит той се отказа.

Ан се загледа в прислужницата, която сервираше на масата смокини с бренди и крем. След тази мъчителна, безкрайна вечеря вече беше напълно убедена, че двамата с Дом няма да могат да се държат нормално. Никога нямаше да се получи.

Сякаш усетил, че тя мисли за него, той вдигна глава и срещна погледа ѝ. Сетне каза на прислужницата:

– Не, благодаря.

Момичето предложи десерт и на херцога, но той също отказа.

Дом продължаваше да гледа Ан.

Ан също го гледаше безпомощно, неспособна да отклони очи. Погледът му я оставяше без дъх, смущаваше я. Натъжаваше я. Изведнъж Дом рязко дръпна стола си назад.

– Е, след като всички очевидно приключихме с вечерята, аз ще тръгвам.

– Излизаш ли някъде? – попита Ръдърфорд.

Дом вече се беше изправил. Но сега погледът му бе вперен и дядо му.

– Да. Отивам на увеселението у лорд Хийт.

Думите му смаяха Ан. Дом се канеше да излиза – а вече бе почти единадесет. Трябваше да се досети още щом видя официалния му вечерен костюм. Новината не само я изненада, но и – кой знае защо – я разстрои.

Херцогът кимна, без сянка от учудване или неодобрение.

– Лека нощ – каза Дом и погледна към Ан.

– Лека нощ – отвърна тя, произнасяйки думите с огромна мъка.

Той се обърна и се отправи към вратата – един непоносимо привлекателен мъж. Ан остана безмълвна.

Тя не се качи в стаята си веднага. Опитва се да почете в библиотеката, но не успя да се съсредоточи върху книгата и не след дълго се отказа. Непрекъснато си представяше как в момента Дом танцува с друга. Непрекъснато се питаше дали и Фелисити е отишла у лорд Хийт тази вечер.

Накрая стана и бавно се заизкачва по стъпалата.

За пръв път идваше в Ръдърфорд Хаус, но изобщо не забелязваше богатото обзавеждане, позлатените тавани, мраморните колони и релефните стени – все неща, достойни за крале. Не забелязваше прекрасните скулптури, покрай които минаваше, нито многобройните произведения на изкуството, някои от които бяха истински шедеври. Огромната къща беше потънала в угнетяваща тишина. Въпреки че и херцогът, и цялата прислуга, състояща се от петдесет души, си бяха у дома, къщата изглеждаше абсолютно празна и караше Ан да се чувства много самотна.

Тя влезе в апартамента си и веднага позвъни на Бел. После погледна големия старинен часовник в ъгъла на стаята. Беше малко след полунощ. Дом навярно щеше да отсъства още дълги часове. И да се забавлява.

Докато Ан беше ужасно нещастна.

Може би трябваше да отиде с него. Заради общественото мнение, естествено.

Бел се бавеше. Тя влезе в спалнята. И се вкамени.

Веднага разпозна червеното одеяло, което покриваше леглото ѝ. Беше същото одеяло, което стоеше сгънато в долния край на леглото в господарската спалня на замъка Тавалон в Шотландия. Леглото, което бе споделяла с Дом. Но тогава одеялото беше цяло. А сега бе разкъсано на

две.

Ан се вторачи в него, пребледняла като платно.

23

– Бел!

В мига, в който камериерката се появи на прага на всекидневната в апартамента ѝ, Ан я дръпна вътре, затръшна вратата и спусна резето.

– Милейди! Какво има? – извика Бел пребледняла.

Ан я сграбчи за ръката и я отведе в спалнята. Щом съзря раздраното червено одеяло върху леглото, застлано с красива кехлибарена коприна, камериерката се намръщи объркано.

– Кой е сложил това грозно нещо тук? – измърмори тя, като дръпна одеялото от леглото.

– Бел! – извика Ан. – Нима не разбираш? Нима не виждаш?

Бел я погледна е изненада.

– Не съм си въобразила! Някой наистина ме е наблюдавал в Шотландия! И който и да е бил той, иска да ми покаже, че е тук, в самата къща! Исква да ми покаже, че ме наблюдава и в момента!

Камериерката възкликна ужасено и пребледня още повече. Коленете ѝ се подкосиха. Ан я отведе до стола и я сложи да седне.

Сетне се обърна с гръб към леглото, за да не гледа разкъсаното одеяло. Беше се вцепенила от страх.

– Божичко! – прошепна Бел. – Кой би могъл да стори такова нещо? Защо ви следи? Какво иска? О, мадам! Нуждаем се от помощ! Трябва да отидем при негово благородие!

– Не! – извика Ан, като се обърна рязко към нея. После се постара да понижи тона. – Не.

Бел я зяпна ококорено.

Ан си пое дълбоко дъх. И втренчи поглед в раздраното одеяло.

Някой я наблюдаваше. Следеше я. Някой я бе наблюдавал в Шотландия, беше я проследил до там от Уейвърли Хол. Някой, който сега бе тук, в Ръдърфорд Хаус.

И който и да беше този някой, той имаше достъп до спалнята ѝ в Ръдърфорд Хаус.

Както бе имал достъп до спалните ѝ в Уейвърли Хол и в замъка Тавалон.

Изведнъж ѝ хрумна, че ездачът, който бе препускал по петите ѝ сред хълмовете край Тавалон, може да е бил Дом. Може би беше объркала цвета на коня.

Тя се олюля. Този път Бел бе тази, която я задържа на крака и я отведе до един диван. Ан извърна насълзения си поглед към младата францужойка.

– Бел, кажи ми истината. Мислиш ли, че Дом е този, който се опитва да ме уплаши? Да ме нарани?

Бел не отговори. Ан затвори очи.

– Ще го поканиш ли на танц?

Фелисити се обърна намръщено. Веднага бе познала дълбокия, пътен глас на Блейк.

– Ти! Изобщо не знаех, че си тук – излъга тя. Беше го забелязала още при влизането му в къщата на лорд Хийт, която се намиреше в луксозния Мейфеър. – И нямам представа за кого говориш.

Той се усмихна развеселено.

– Лъжкия. Видя ме още преди час – когато те видях и аз. – Погледът му се спря на плътната ѝ долна устна.

Фелисити сви пренебрежително рамене, обърна му гръб преднамерено грубо и впери поглед в Дом. Той беше обкръжен от множество двойки – жени е екстравагантни рокли и приказни накити и мъже в черни фракове. Изглеждаше отегчен, изключително сериозен и хладно учив, но мъжете явно много държаха да го въвлекат в разговорите си, докато в същото време жените му хвърляха премежени, пълни с копнеж погледи.

– Пак си се заплеснала по него, скъпа моя – промърмори Блейк. Дъхът му погъделичка шията ѝ.

Тя затвори рязко ветрилото си. Колкото и да не го харесваше, колкото и да ненавиждаше самонадеяната му арогантност, неговата близост караше лицето и тялото ѝ да пламтят.

– Ти си този, който се е заплеснал по мен.

Той се засмя и пристъпи към нея, вперил очи в разголението ѝ бюст.

– Не отричам.

Фелисити го изгледа свирепо.

– Вървете да преследвате някоя друга, лорд Блейк. Аз не са интересувам от вас!

Блейк скръсти ръце, подпря се с рамо на мраморната колона, до която бяха застанал. Сините му очи заблестяха.

– Кого се опитваш да убедиш? Мен или себе си?

Тя изпадна в ярост.

– Все ми е едно какво си мислиш или си въобразяваш. Единственото, което искам, е да престанеш да вървиш по петите ми навсякъде.

– Хайде, скъпа, това преследване ти харесва точно толкова, колкото и на мен. Смя да твърдя, че ти всъщност обичаш да бъдеш преследвана упорито и неотклонно.

– Нагло копеле!

Той се засмя.

– Обзалагам се, че можеш да ругаеш не по-зле от всеки мъж.

– Върви по дяволите! – изсъска Фелисити.

– Така е малко по-добре.

С крайчеца на окоото си Фелисити забеляза, че Дом се отделя от групичката хора, които го бяха обградили... и че се насочва към тях. Тя веднага изпъчи гърди и му се усмихна.

Блейк мигновено я сграбчи за лакътя и я дръпна толкова рязко към себе си, че тя се удари в коравия му хълбок.

– Отговори ми на един въпрос. Какво искаш всъщност? Да прелъстиш Дом или да нараниш Ан?

Фелисити замахна с намерение да го удари, напълно забравила, че се намират на публично място.

Той обаче я хвана за китката и я стисна доста силно.

– Струва ми се, че една плесница ми стига.

– Как смееш да ми говориш така! – Очите ѝ се напълниха със сълзи.

Не на болка, а на гняв.

– С това си поведение заслужаваш нещо много по-лошо – изръмжа Блейк. – Защо не го оставиш на мира? Той е влюбен в съпругата си, Фелисити.

– Влюбен в Ан? – Тя изсумтя. – Това се казва шега!

Той я хвана под ръка.

– Ела с мен. – Беше не покана, а заповед.

Фелисити обаче нямаше намерение да му се подчинява. Когато Блейк я повлече със себе си далеч от Дом, тя извика и се задърпа. Но веднага разбра, че е сгрешила, защото неколцина от присъстващите вече се бяха обърнали към тях и ги наблюдаваха с нескрит интерес, Фелисити усети, че цялото ѝ лице е пламнало и че деколтето ѝ се е смъкнало неприлично ниско. Не, най-добре беше да не прави сцени. Тя моментално престана да се съпротивлява и забърза след Блейк – нещо, което съвсем не се оказа лека задача предвид тънките, високи токчета на обувките ѝ. Сърцето ѝ бе започнало да тупти обезпокоително силно.

Той я изведе в библиотеката, където имаше няколко разговарящи

двойки, и оттам – на един малък балкон.

Фелисити се досещаше какви са намеренията му. Двамата бяха сами, а наоколо бе тъмно. Не беше забравила онази първа и единствена целувка с него пред входа на Уейвърли Хол. И сега, противно на волята си, очакваше е трепет момента, в който устните му щяха да се впият в нейните. Погледите им се срещнаха. По очите му си личеше, че е прочел мислите ѝ.

Тя се намръщи и си припомни, че Дом е в балния салон, и то без Ан.

– Пусни ме.

Блейк веднага се подчини.

– Имаш късмет, че още не съм те зашлевила отново.

Той подпря хълбок на железния парапет. Думите ѝ очевидно не го бяха трогнали ни най-малко.

– Ти имаш късмет, че още не съм те преметнал през коленете си, за да те напердаша, както заслужаваш.

Фелисити ококори очи онемяла. Блейк се усмихна.

– Всъщност, обзалагам се, че това би ти харесало, нали?

Тя усети, че се задъхва.

– Не. – Не беше сигурна дали не лъже. Никога не я бяха „пердашили“, дори като дете. По някаква незнйна причина идеята Блейк да я напердаши ѝ се струваше много вълнуваща.

Помежду им се възцари тежко, напрегнато мълчание. Блейк отново се усмихна.

– Може да се уреди. – Очите му блестяха. – Още тази нощ, ако пожелаеш.

Фелисити се опомни.

– Не. Ти си...

– Невъзможен? – подсказа ѝ той.

Тя навлажни устни. Представяше си неговата голяма, силна ръка върху своите заоблени, меки хълбоци.

– Репутацията, която имаш, без съмнение е напълно заслужена.

Блейк се усмихна. Усмивката му беше опасна. Той беше опасен.

– Да, така е.

– И ти се гордееш с това!

Той сви рамене.

– Не искаш ли да ме изпробваш? Да видиш дали наистина съм толкова мъжествен, колкото се твърди?

Фелисити не издържа и за миг сведе очи към слабините му. Не видя

нищо, разбира се, защото Блейк бе обут в черни панталони, а вече отдавна бе преваляло полунощ. Блейк обаче видя погледа ѝ и избухна в смях – плътен, възбуждащ и дяволски весел смях.

Тя се изчерви до корените на косата си и понечи да го заобиколи е намерение да избяга. Но в бързината телата им се допряха и за част от секундата ръката ѝ докосна неговия изумително огромен, силно възбуден член. Фелисити се вцепени и обърна глава назад. Погледите им се сблъскаха.

Усмехнат, Блейк подигравателно ѝ отдаде чест с пръст, опрян на слепоочието.

Тя побягна от балкона колкото можеше по-бързо.

* * *

Ан чу стъпките му в коридора.

Беше два след полунощ. Часовникът върху камината току-що бе звъннал два пъти. Тя лежеше будна, а до леглото ѝ гореше лампа. Бел спеше на канапето в съседната стая. Този път Ан бе взела всички възможни предохранителни мерки.

Изпълнена с тревожно напрежение, тя прегърна възглавницата си и се заслуша в стъпките му, приближаващи към нейната врата. Имаше чувството, че сърцето ѝ е спряло да бие. Не можеше да помръдне, да диша. Вече от часове го очакваше да се прибере.

Но стъпките не спряха дори за миг пред стаята ѝ. Е, Ан и без това не бе вярвала истински, че той ще се опита да разбие вратата ѝ. Не и за да ѝ стори зло.

Тя остана да лежи напълно неподвижно, обляна в пот, с отмаляло тяло. Знаеше, че Дом не е убиец. Също както дълбоко в себе си, в това свое глупаво, безумно сърце знаеше, че той трябва да изпитва някакви искрени чувства към нея – иначе никога не би могъл да я люби така, както я бе любил през онази седмица в Шотландия. По лицето ѝ бавно се търкулнаха две сълзи.

В стаята надникна Бел.

– Мадам, той се върна. Добре ли сте?

Ан се надигна и кимна.

– Да. – Сетне си пое въздух. – Не може да е той.

Но Бел вече беше убедена във вината му.

– Но, мадам, както самата вие ми казахте, кой друг може да е направил всичко това? Кой друг може да е бил в стаята ви? Кой друг би спечелил онова, което би спечелил той, ако вие умрете?

Хубав въпрос. Въпрос, на който Ан нямаше отговор. Тя потръпна, сграбчена отново от студените пръсти на съмнението.

На следващата сутрин Дом слезе на закуска късно и не успя да завари Ан. От Бел, която упорито отказваше да срещне погледа му, научи, че господарката ѝ е отишла да язди в парка.

Дом се загледа объркано след камериерката. Имаше леко главоболие от снощното наливане с шампанско. Беше пил твърде много с надеждата да удави мъката си, да се позабавлява. Но това се бе оказало невъзможно.

Странното поведение на Бел го озадачи и събуди подозренията му. Ами ако Ан беше отишла на езда в парка в такъв безбожно ранен час, за да се срещне тайно с Патрик?

Колдуел прекъсна закуската му, за която Дом бездруго нямаше апетит. В ръката си икономът държеше сребърен поднос, върху който лежеше гравирана визитна картичка.

– Милорд, господин Матю Феърхейвън е дошъл да се срещне с вас. Настоя да отговорите незабавно дали ще го приемете.

Дом моментално застана нащрек. Всички мисли за Ан и изминалата нощ се изпариха от главата му. Матю Феърхейвън най-добрият приятел на баща му, наследникът на цялото неголямо имуществото на Филип, беше тук. Какво можеше да иска?

И не само, че искаше нещо, но и бе нарушил едно от основните правила на етикета, като беше останал в къщата в очакване на отговора от Дом. Всеки възпитан посетител просто би оставил визитката си, разчитайки домакинът да отвърне на жеста му.

– Въведи го в утринния салон.

Колдуел кимна и излезе.

Дом веднага напусна трапезарията и се отправи с широк, решителни крачки към просторния салон, обзаведен в червено и златисто. Феърхейвън седеше на едно от тапицираните в розово-бяло райе кресла, но щом съзря Дом, мигновено скочи на крака. Двамата мъже се втречиха един в друг.

Дом беше поразен, Феърхейвън се оказа с няколко години по-млад от него самия, много красив млад мъж с тъмна коса, тъмни очи и необикновено светла кожа. Но под очите му в момента имаше огромни сенки, а на лицето му бе изписано унило, съкрушено изражение.

Дом се приближи до него, протегна ръка и кимна учтиво.

– Феърхейвън.

Матю стисна ръката му, без да откъсва ококорения си поглед от него.

– Милорд. – Цялото му тяло трепереше. – Простете, че ви се на-рапвам. Аз... исках д-да ви поднеса с-своите съболезнования. – Гласът му се прекърши, лицето му се сгърчи. Той се извърна и шумно се изсекна в носната си кърпа.

Дом се вторачи в слабия му гръб, онемял от шока. Очевидно бе, че Феърхейвън е бил нещо много повече от най-добър приятел на Филип – че е бил влюбен в него. Дали са били любовници?

Ако бе така, бяха пазили връзката си в пълна тайна. По закон хомосексуализмът беше престъпление.

Накрая Матю се обърна отново към него.

– Простете ми – каза той. Очите му бяха подпухнали и зачервени. – Боя се, че мъката ми е безнадеждно дълбока.

Дом все още не можеше да се отърси от смайването си. Очаквал бе всичко друго, но не и това.

– Вие сте обичал баща ми – предпазливо каза той.

– Да. Много. – Феърхейвън отново заплака.

Дом се отдалечи с разтуптяно сърце. Дали и Филип го бе обичал толкова силно?

Барчето с напитките беше заключено, но Дом знаеше къде е ключът. Той наля на младия мъж голяма чаша уиски и му я подаде. Матю отпи няколко глътки.

Дом му посочи да седне. Феърхейвън веднага се подчини. Дом седна на срещуположния стол.

– Какво мога да направя за вас? – попита той.

Матю поклати безмълвно глава, неспособен да произнесе и дума. Но погледът му не слизаше от лицето на Дом, изучаваше го открито, караше го да се чувства неловко. Накрая младият мъж остави чашата си.

– Исках само да споделя мъката на семейството ви заради тази ужасна загуба. Филип беше прекалено млад, за да умира...

Дом кръстоса крак върху крак и го изгледа изпитателно.

– И баща ми ли беше влюбен във вас?

Матю затвори очи.

– Мисля, че да. Той беше много дискретен човек. Нямаше склонност да разкрива чувствата и мислите си. Вероятно знаете това по-добре и от мен.

Дом кимна.

– Никога не ми е казал, че ме обича, но поведението му ме кара да вярвам, че е бил искрено привързан към мен. Той знаеше, че аз го обичам – каза Матю.

Дом го съжали.

– Е, той наистина ви остави всичко, което притежаваше. – Но дали Филип бе сторил това заради Феърхейвън, или просто за да се подиграе с него и Кларис?

Младежът се изчерви.

– Парите не ме интересуват.

Дом впери замислено поглед в него. Феърхейвън очевидно лъже, каза си той. Навярно отдавна е знаел за завещанието, навярно дори сам бе настоял да получи част от имуществото на Филип. Матю упорито отбгваше погледа му. В салона бе легнало неловко мълчание.

Какво точно знае Феърхейвън, питаше се Дом. Дали не бе дошъл в Ръдърфорд Хаус да го изнудва?

– Как е вдовстващата маркиза? – попита Матю.

– Добре, доколкото би могла да бъде след това, което се случи.

Матю преглътна.

– Съжалявам. Виждал съм майка ви. Тя е много красива и изключително елегантна, но чудесно разбирам защо Филип я презираше. Имаше пълното право да я презира.

Погледите им се срещнаха. Дом усети, че напрежението му нараства, но се насили да се усмихне.

– Значи преминаваме към същината на въпроса.

Матю се размърда неспокойно на стола.

– Прочетохте ли дневника му?

– Не – излъга Дом. – А вие?

Феърхейвън се изчерви.

– Д-да.

Дом сграбчи страничните облегалки на стола си и рязко се изправи на крака.

– Ако имате да ми казвате нещо, кажете го, Феърхейвън.

Матю също стана.

– Той ми каза, че вие не знаете, че нямате представа.

Дом се стареше да изглежда спокоен, но навярно очите му издаваха не само силния му гняв, но и това, че дълбоко в себе си всъщност се страхуваше.

– Нямам представа за какво говорите.

Матю впери поглед в него.

– Не може да не знаете, че той ви мразеше – и вас, и Кларис.

– Нима?

Младият мъж облиза устни.

– Къде е дневникът?

– Няма го.

– Как така?

– Изгорих го.

Матю ококори неразбиращо очи.

– Хайде, какво искате да ми кажете? – попита Дом с леден глас.

– Аз... не желаете ли да знаете защо Филип ви мразеше?

– Не – излъга Дом. Усети, че по лявата му буза се търкулва капчица пот.

– Тя... тя го е измамила. С друг – каза Матю. – Той никога не можа да ѝ го прости.

– Сигурен съм, че майка ми не е първата омъжена жена, която е имала любовник.

Феърхейвън го гледаше, пребледнял като платно.

– Наистина ли смятате, че ще се поддам на подобен шантаж? – презрително попита Дом. – Мислите ли че на хората им пука за едно прелюбодеяние в повече, след като обществото ни е пълно с такива?

– Да. Пука им, когато от това прелюбодеяние са настъпили сериозни последици – дрезгаво каза Матю.

Дом трепна.

Феърхейвън навлажни устни.

– Пука им, когато става въпрос за бащинство... и за наследствени права.

Дом усети, че му причернява. Но след миг дойде на себе си и видя, че все още стои изправен и че Матю Феърхейвън се е свил и трепери като лист.

– Не ме удряйте – проплака той.

Лицето на Дом се бе изкривило от ярост.

– Няма да ти платя нито пени. Ясно ли е?

Матю ококори очи.

– Да не сте полудял?

– Дори да се разбъбрите, срещу вашата дума ще бъде моята дума.

Думата на майка ми. Думата на херцога.

Феърхейвън продължаваше да трепери.

– Но аз имам доказателство.

Дом замръзна на мястото си.

– Разполагам с писмото, което Филип е написал на Кларис след като е узнал истината. Така и не ѝ го е изпратил. Но в него той разкрива всичко... освен самоличността на истинския ви баща.

Дом почувства как земята под нозете му се разпада. Почувства как всичките му мечти и надежди се сгромолясват. Почувства как миналото му изчезва, обезсмисля се. И как бъдещето му се изпразва, превръща се в нищо.

– Махайте се – каза той.

От сутринта го стягаше сърцето. Лекарите неведнъж го бяха предупреждавали да започне да води по-спокоен живот, да си почива повече, да работи по-малко, да се откаже от пурите и уискито, към които бе толкова силно пристрастен. Беше вече на седемдесет и четири години и сам знаеше, че е време да престане да живее по начина, по който бе живял досега. Време бе да прехвърли повечето от задълженията си на своя внук. Понякога дори го блазнеше мисълта да предаде дори херцогската титла на Дом още преди смъртта си. Подобни случаи бяха рядкост, но това не бе невъзможно, стига да решеше, че наистина иска да се оттегли, да даде път на младостта.

А Ръдърфорд донякъде действително го искаше. Беше уморен. Дяволски уморен. Уморяваха го ходенето, ездата, понякога дори самият живот. Бе започнал да ненавижда многобройните светски прояви, на които се налагаше да присъства и от които винаги си тръгваше колкото може по-рано.

Но той все още не беше умрял, а и умът му все още бе напълно бистър и пъргав. Управлението на неговите безбройни херцогски дела все още представляваше предизвикателство за него. Не, нямаше да предаде цялата си власт в ръцете на Дом още приживе, колкото и да се изкушаваше да го стори.

Не искаше да мисли за смъртта. Но днес се задъхваше много повече, отколкото през последните месеци. И бе толкова уморен, че не беше успял да довърши заплануваните за деня задачи и посещения. Вместо това бе изпратил един слуга да отмени направените уговорки. Още не бе станало време дори за обяд, а той вече пътуваше към Ръдърфорд Хаус, при това нямаше търпение да се прибере.

Но още щом пристъпи прага, го обзе странно усещане.

– Колдуел, нещо нередно ли има?

Колдуел работеше в Ръдърфорд Хаус от тридесет и една години –

от смъртта на предишния иконом. Лицето му бе преbledняло, а погледът му – мрачен.

– Боя се, че да, ваша светлост.

Ръдърфорд се спря, усетил леко пробождане в слепоочията. В къщата тегнеше някакво необичайно напрежение, което се предаваше и на него. Сърцето му отново затуптя неравномерно и това окончателно го накара да се чувства зле.

– Какво се е случило?

– Матю Феърхейвън беше тук, сър. След посещението му маркизът отиде в библиотеката в състояние, в каквото не съм го виждал никога. Мисля, че става въпрос за шок, Ваша светлост.

Двамата мъже се спогледаха многозначително. По времето, когато Филип се бе оженил за Кларис, Колдуел вече работеше при херцога.

Ръдърфорд притисна длан към гърдите си. Ръката му трепереше. Феърхейвън не можеше да знае.

– Къде е лейди Ан?

– Излезе още преди часове, Ваша светлост, и трябва да кажа, че изглеждаше зле. Снощи камериерката ѝ спа в нейния апартамент.

Това пък какво ли ще рече, простена наум херцогът. Неколцина негови приятели днес му бяха споменали за изненадващата поява на Дом без съпругата му на приема у Хийт.

– Най-добре е да поговоря с Дом.

– Да, Ваша светлост. Чудесна идея.

Ръдърфорд забърза по коридора, но много скоро остана без дъх. Наложил се дори да спре, за да поеме малко въздух в дробовете си – иначе изобщо нямаше да стигне до библиотеката. Чувстваше се толкова зле, че му бе трудно да разсъждава – а точно сега повече от всякога се нуждаеше от свеж и остър ум. Какво ли бе казал Феърхейвън? Какво искаше? Какво знаеше?

Някога Ръдърфорд бе сторил и невъзможното, за да погребее истината, и то завинаги. Сметнал бе, че така ще е най-добре за всички. Но сега беше вече стар, животът му си отиваше. Затова искаше Дом да узнае. Но не по такъв начин, не чрез лъжи и полуистини. Може би бе дошло време сам да му разкаже всичко.

Когато отвори вратата на библиотеката, Дом се изправи неуверено от креслото и се обърна към него. Очевидно го бе очаквал. Но не каза нито дума, дори не го поздрави. По всичко личеше, че е ядосан.

Сърцето на Ръдърфорд се сви. Точно от това се бе страхувал винаги – че Дом ще го осъди, че ще се обърне против него.

– Дом, Колдуел ми каза, че си имал посещение от страна на Фьърхейвън. Какво искаше?

Дом се усмихна едва-едва.

– Искаше пари. Аз отказах.

Ръдърфорд не трепна.

– Разбирам.

– Нима? – възкликна Дом, като впери поглед право в очите му. – Той ми каза истината.

Херцогът се сепна, сетне попита дрезгаво:

– Какво точно ти каза?

– Каза ми, че Филип не ми е баща, по дяволите! – Дом внезапно пристъпи към дядо си, заставайки толкова близо до него, че лицата им почти се докосваха. Беше разярен. – Каж ми истината! Ти! Със сигурност знаеш всичко! Ти ми кажи истината!

Погледите им се срещнаха и в този миг между тях припламна нещо дълбоко, истинско и изконно – нещо много по-силно от обич. Ръдърфорд изпита внезапно облекчение. Сега вече нямаше път назад. Нямаше начин да затвори отворената книга. Нямаше друг избор, освен да каже на Дом. Сетне двамата заедно щяха да споделят и пазят тайната, да се бранят от всички обвинения и последици, от целия скандал.

Той отвори уста, но не можа да произнесе нито звук. Тялото му се олюля. Едва успяваше да диша. Главата му заплашваше да се пръсне от огромното напрежение.

Усещаше, че едва се държи на краката си. Усещайте страх. Но и непоколебима решителност.

– Дом, аз... – задъхано промълви той.

Дом го гледаше очаквателно.

Но щом видя, че дядо му няма да каже нищо повече, той се завъртя гневно и излезе от стаята.

– Почакай – прошепна Ръдърфорд. Но Дом вече го нямаше. Остра, разкъсваща болка прониза гърдите на херцога. Той извика и политна напред с една едничка мисъл: това е краят.

В следващия миг се строполи на пода.

Всичко наоколо потъна в черен мрак. Смъртта. Беше се надвесила над него – блед, отблъскващ призрак с протегнати към него мършави ръце.

Но той не можеше да умре. Още не. Не беше казал на Дом истината. Оставаше му и още една, последна битка.

Трябваше да спаси семейството си.

24

Когато най-после се прибра в Уейвърли Хаус, Ан завари къщата странно притихнала.

Самата тя не се чувстваше добре. Бе прекарала цялата сутрин, яздейки в кръг из Хайд Парк, без изобщо да забелязва любопитните погледи на другите ездачи. Няколко дами се бяха опитали да завържат приятелски разговор с нея и Ан с мъка се бе сдържала да не ги отблъсне грубо и невъзпитано. Беше толкова разсеяна, че дори не си спомняше имената на тези жени, въпреки че бе разговаряла с тях. Помнеше само, че бяха настояли непременно да ги посети и я бяха поканили на няколко приема, чиито точни дати обаче ѝ се губеха.

В момента не бе в състояние да води никакъв светски живот.

Цяла нощ не бе мигнала. Цяла нощ беше плакала от мъка – защото някога, съвсем доскоро, бе копняла толкова отчаяно за Дом, беше го обичала тъй дълбоко. Само преди няколко дни мечтите ѝ сякаш бяха на път да се превърнат в реалност. Но всичко се бе оказало една ужасна измама. Дом не я обичаше, не беше започнал да се влюбва в нея. А ако Патрик и Бел бяха прави, той дори възнамеряваше да я убие, за да се отърве от нея веднъж завинаги.

Но те не можеха да са прави. Ан отказваше да приеме техните подозрения.

Опитваше се да заглуши болката и страховете си, за да може да разсъждава трезво. Трябваше поне да приеме факта, че някои иска да я убие или най-малкото да я нарани. Този някой най-вероятно бе Фелисити, само че Ан нямаше представа как братовчедка ѝ би могла да проникне незабелязано в стаята ѝ, и то не веднъж или дважд. Но при всяка от странните случки, сполетели Ан напоследък, Фелисити неизменно се оказваше някъде наблизо. Ето и сега, съвсем наскоро, Ан бе узнала, че братовчедка ѝ е пристигнала в Лондон веднага след нея самата.

Един глас дълбоко в нея настойчиво ѝ повтаряше да отиде при Дом и да сподели всичко с него. Да подири топлина и утеха в прегръдките му. Като истински рицар със сияйни доспехи Дом щеше да залови предполагаемия ѝ убиец, да я избави от опасността. Освен, разбира се, ако този убиец не бе самият той.

Във фойето я посрещна Колдуел. Тишината в къщата обаче продължаваше да ѝ навява тягостно усещане – усещане за някаква промяна,

за нещо нередно... за някаква опасност. Ан потръпна неспокойно.

– Колдуел, има ли някой в къщи?

– Да, милейди. Негова светлост е в библиотеката.

Как ѝ се искаше да отиде при херцога и да му разкаже всичко. Но той хранеше силна обич към своя внук и щеше да я помоли да прости на Дом. А заедно с това със сигурност щеше да започне незабавно разследване на серията странни случки, станали напоследък. И ако се окажеше, че виновникът за тях е Дом – тогава какво? Ами ако по някаква необяснима причина Дом искаше просто да я уплаши, но не и да ѝ навреди? Но нали бе правил любов с нея! Не, тези мисли бяха само плод на развихреното и въображение. Не биваше да обръща внимание на предупрежденията на Патрик и Бел.

– А... маркизът?

– Той излезе преди известно време. Не каза кога ще се върне.

Ан се поуспокои.

– Моля ви, кажете на Бел да се качи в стаята ми – каза тя, като се обърна към стълбището.

Но не тръгна да се качва нагоре. Колебаеше се. Защо да не каже на херцога само половината истина? Че някой иска да ѝ стори зло и че този някой вероятно е Фелисити? Ан знаеше, че е слаба актриса. Ръдърфорд веднага щеше да долови, че крие нещо от него. Но тя щеше да бъде твърда, да отрича докрай, да не спомене и думичка за подозренията си спрямо Дом.

Вратата на библиотеката беше затворена – херцогът явно не желаше да го безпокоят.

Ан почука лекичко, но не получи отговор и реши, че Ръдърфорд е заспал. Това я разочарова, защото вече нямаше търпение да му разкрие душата си.

В същото време обаче усещаше и странна тревога. Необяснимо защо тишината, царяща зад затворената врата на библиотеката, никак не ѝ се нравеше. Херцогът очевидно просто бе задрямал. И все пак Ан реши да се увери.

Тя отвори вратата и пред очите ѝ се разкри ужасяваща гледка. Херцог Ръдърфорд лежеше проснат по лице на пода. Лицето му имаше мървешки блед цвят. Изглеждаше напълно безжизнен.

Но Ръдърфорд беше жив. Лежеше неподвижно в леглото си, увит в одеяла, и едва дишаше. Според лекаря бе получил апоплектичен удар.

Ан съдържаше сълзите си с цената на огромни усилия. Колдуел, който бе поел лично грижите за господаря си, плачеше безмълвно – не беше преставал да плаче още от мига, в който бе дотичал в библиотеката и бе зърнал бездиханния херцог. Бел се шураше напред-назад с обляно в сълзи лице. Една от слугините кладеше огън в камината.

– Кажете ми истината, доктор Мансли – съкрушено каза Ан. – Каква е вашата прогноза? Ще оживее ли Негова светлост?

Лекарят се зае да прибира нещата си в кожената си чанта.

– Няма кой знае каква надежда, милейди. В повечето случаи последиците от апоплексията са много тежки. Понякога пациентите въобще не се съвземат от състоянието, в което се намира Негова светлост в момента – остават в безсъзнание, докато, не издъхнат. В други случаи получилият удар идва в съзнание, но не може нито да говори, нито да се движи. При тези болни възстановяването на говора и на двигателната способност е невъзможно. Те обаче са в пълно съзнание и могат да виждат и чуват, както и да мислят и чувстват.

Ан погледна тревожно към херцога.

– Какво още?

– В много редки случаи болният не само идва в съзнание, но и част от функциите на организма му се запазват. Възможно е да е в състояние да произнася някои думи или да извършва отделни движения – с цялото си тяло или само с горната му част. Най-сетне, има и изключения – но те вече са истинско чудо, при които организъмът може да се възстанови изцяло.

– Значи все пак има някаква надежда?

– Твърде слаба, особено ако херцогът не дойде в съзнание през следващите двадесет и четири часа – отвърна лекарят.

Ан отиде до леглото, приседна на ръба му и улови ръката на Ръдърфорд. Беше съвсем безжизнена.

– Благодаря ви, докторе.

– Не съм сторил нищо, за което да ми благодарите. Но хиляди пъти съм предупреждавал Негова светлост да си почива повече и да пуши и пие по-малко. – Лекарят въздъхна. – Ако дойде на себе си, незабавно претете да ме повикат. Искам да го прегледам.

Ан кимна и се взря в лицето на херцога, което в момента беше сбръчкано и изпито – лице на човек, застанал на ръба между живота и смъртта. Тя стисна ръката му.

– Ваша светлост, всички толкова се нуждаем от вас. Моля ви събудете се. Моля ви, преборете се за живота си.

Но той не помръдваше. Дори клепачите му не трепваха.

– Ваша светлост... – Ан преглътна. – Знам, че съм прекалено дръзка, така е наистина, но трябва да ви го кажа: през последните години аз ви обикнах от цялото си сърце. – По бузите ѝ се стичаха сълзи. – Винаги сте бил толкова добър с мен, Ваша светлост. Благодаря ви за всичко. – Тя се задави от плач. – Моля ви моля ви да се оправите.

Колдуел се приближи и застана до нея с подпухнали очи, зачервен нос и мокро от сълзи лице.

– Всички се молим на Бог да оздравеете, Ваша светлост пресипнало каза той. – Цялата прислуга, сър. Простете за нахалството, но всички ние толкова ви обичаме, Ваша светлост.

Но херцог Ръдърфорд продължаваше да лежи неподвижно. На практика той бе кажи-речи мъртъв.

– Какво се е случило? – извика Дом.

Ан чу гласа му и трепна. В следващия миг той се втурна в стаята и вперил поглед в дядо си. Лицето му преbledня като платно.

– Получи апоплектичен удар – дрезгаво обясни тя.

– О, Господи! – прошепна Дом. Стоеше като вкаменен.

Ан се изправи и пусна ръката на херцога. Беше му говорила повече от час с надеждата да предизвика някаква реакция от негова страна, но напразно. Имаше чувството, че от минута на минута животът му гасне.

Тя се отдръпна назад, към долния край на леглото, като внимаваше да не се докосне до Дом дори с полата си. В момента той ни най-малко не приличаше на убиец.

В момента Дом плачеше. Не издаваше нито звук, но сълзите се стичаха по лицето му като безкраен поток. Той се приближи до дядо си. Изглежда, че изобщо не забелязваше присъствието на Ан.

– Дядо, аз съм виновен за всичко! Съжалявам!

Ръдърфорд не помръдваше.

Дом приседна до него и нежно отметна един бял кичур от челото му.

– Господи, толкова съжалявам! – Ридание задави гласа му. – Как е възможно? – прошепна той. – Ти си толкова силен, толкова всемогъщ... Винаги съм те смятал едва ли не за безсмъртен.

Ан обгърна раменете си е ръце. Не искаше да гледа, но не можеше да отмести очи. Отново бе започната да плаче беззвучно.

– Нуждая се от теб – прошепна Дом. – Не можеш да ни оставиш точно сега. – Гласът му се прекърши.

Той избърса очи с ръкава си.

– Дядо, не исках да те укорявам за това, че си ме измамил. Не знам защо си направил онова, което си направил – предполагам, че е било заради липсата на друг наследник – но не беше ли за предпочитане да избереш някой далечен братовчед? Божичко... – Дом не можа да продължи, задавен от сълзи.

Ан почти забрави собствените си проблеми. Искаше ѝ се да отиде при Дом, да го прегърне, да го утеши. Но вместо това стоеше на мястото си като вкаменена, стиснала здраво ръце.

– Аз съм виновен за всичко – прошепна Дом е изкривено от болка лице. – Аз те нараних. Не исках да те наскърбявам. Проклетият Феърхейвън!

Ан нямаше никаква представа за какво говори.

– Предполагам, че ти би искал да продължа да поддържам тази измама. Добре, ще направя всичко, което е по силите ми. Въпреки че не разбирам нищо. Въпреки че според мен Феърхейвън представлява заплаха. Може би трябваше да му дам пари. Може би Кларис ще ми помогне да разбере цялата тази бъркотия. – Той се усмихна измъчено. – Вече ѝ пратих съобщение да дойде.

Ръдърфорд продължаваше да лежи неподвижен като каменна статуя.

– Може би всичко вече е без значение! – извика Дом.

– Дом... – чу Ан собствения си плах шепот.

Но Дом не я чу.

– Толкова съжалявам. Съжалявам за всичко. – Той хвана ледените ръце на дядо си в своите, наведе се и го целуна по челото. – Не умирай. Моля те, не умирай. – Лицето му отново се обля в сълзи. – Обичам те, дядо, винаги съм те обичал, винаги ще те обичам. Без теб детството ми щеше да бъде толкова пусто и самотно. За мен ти винаги си бил много по-истински баща от Филип.

Дом скри лице в шепите си. Тялото му се разтърси от ридания. Ан постави нежно ръка на рамото му. Плачеше.

– Има ли някакво подобрение? – попита Кларис от прага на стаята на херцога.

Беше вече късна вечер. Кларис бе пристигнала току-що. Гласът ѝ сепна Дом.

– Не.

Той се обърна към майка си с мрачно изражение. Вече близо

дванадесет часа не се бе отделял от леглото на дядо си. Навън се бе спуснала нощ – черна, безлунна, беззвездна и студена.

Кларис погледна към херцога.

– Това е ужасно – бавно каза тя. – Но той вече е стар човек, Доминик.

Дом се изправи на крака.

– Изобщо не ти пука, нали? Не знам защо, не знам какво е имало между вас, но на теб изобщо не ти пука за него. Така че не се преструвай на загрижена!

Тя се разплака.

– Защо ми говориш така? Какво съм сторила? Да не би аз да съм му причинила удара?

Дом осъзна, че е напълно права и се помъчи да се овладее.

– Извинявай, майко. Прости ми. Много съм разстроен.

Кларис кимна. Лицето ѝ беше мокро от сълзи. Устните ѝ трепереха. Тя отиде до него и го погали по бузата.

– Няма причини да се караме, Доминик. Особено сега.

За миг той затвори очи. Сетне ги отвори и се отдръпна от нея.

– Матю Феърхейвън беше тук днес, за да ме изнудва.

Кларис нададе ужасено възклицание и се вкопчи в таблата на леглото.

– Божичко!

– Налага се да ти кажа всичко – мрачно каза Дом, като се обърна с гръб към леглото. – За Филип, Феърхейвън е бил много повече от най-добър приятел. Той е млад, красив мъж и изглежда е бил влюбен в него.

Кларис не помръдна. Само погледът ѝ стана по-предпазлив.

– Знам.

– Знаела си?! – Първоначалното му смайване бързо се замени с гняв. – Не мислиш ли, че е било редно да ми кажеш – за да съм подготвен за подобно развитие на нещата?

– Никога не съм допускала, че Феърхейвън ще се опита да ни шантажира.

– Опитът му за шантаж няма нищо общо с връзката му с Филип. Ако властите узнаят за нея, самият той ще бъде подведен под отговорност.

Кларис се поколеба. Беше пребледняла.

– Тогава...

– Той знае истината – безмилостно каза Дом. – Знае, че Филип не ми е баща и има доказателство за това. Или поне твърди, че има.

Кларис отиде до един стол и седна на него.

– Какво доказателство?

– Едно писмо, което Филип ти е написан малко след като е узнал за твоята изневяра – обясни той, без да откъсва очи от нея.

– Не съм получавала никакво писмо. – Тя вдигна умолително поглед към него. – Нямах представа, че Филип е разбрал. Никога с нищо не ми е показвал, че знае.

– Фейрхейвън се кълне, че разполага с това писмо и че то изобщо не е било изпратено. – Дом сви рамене. – Какво значение има? Завещанието съществува. Ако към твърденията на Фейрхейвън се прибави фактът, че той наследи цялото имущество на Филип, включително Уейвърли Хаус, това ще даде предостатъчно храна на злите езици. – Той замълча за момент. Имаше чувството, че сърцето му, душата му са опустели, мъртви. Сетне добави. – Освен това неговите твърдения са верни, нали?

Кларис си пое дъх и вдигна глава. Погледите им се срещнаха.

– Майко, има ли някаква вероятност Филип да е мой баща?

Тя навлажни изсъхналите си устни, без да отговори.

– Майко! – Дом пристъпи към нея. – Моля те...

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

– Не. Той не е твой баща. Когато се омъжих за Филип, вече бях бременна в третия месец.

– И той не е разбрал?!

– Ти се роди късно, слава Богу. На лекаря беше наредено да каже, че си се родил преждевременно, което не е нещо необичайно. Филип ни повярва.

– Значи лекарят е знаел. Платила си му, за да излъже.

– Не.

– Някой е платил на лекаря – остро каза Дом.

Кларис мълчеше.

Дом погледна през рамо към лежащия в безсъзнание херцог.

– Дядо ми. Разбирам.

– Какво разбираш? – обезпокоено попита Кларис.

– Дядо е платил на лекаря за мълчанието... и за лъжата, за да предпази теб и Филип от скандала. Колко благородно от негова страна. Да ме приеме, все едно че съм негова собствена плът и кръв. Господи! – Той седна на леглото до краката на херцога и впери очи в него.

Кларис също гледаше към Ръдърфорд, но не пророни и дума. Дом въздъхна тежко и се обърна към майка си. Погледът му я прониза.

– Кой е баща ми?

Очите ѝ се разшириха.

– Това е без значение.

– За мен не е без значение – извика той.

Кларис стисна устни. Ноздрите ѝ трептяха.

– Няма значение. Истинският ти баща е мъртъв.

Дом затвори очи. Майка му грешеше. Имаше значение. Имаше огромно значение. Но ако баща му беше някой ратай или циганин? Или някой прочут прелюбодеец и развратник? Някой престъпник или дори убиец? Може би все пак бе много по-добре да не знае.

– Какво ще правиш сега? – извика Кларис. – Феърхейвън не бива да разгласява това, което знае!

Дом я погледна.

– Въпреки че по принцип съм против, ще се срещна незабавно с Феърхейвън и ще му платя предостатъчно, за да си държи устата затворена и да напусне страната.

– Но този проблем ще продължава да тегне над главите ни като дамклиев меч – каза Кларис. Беше станала права. – Дом, страх ме е. След време той ще поиска още пари. Заплахата няма да престане да съществува. Ако истината излезе наяве, и ти, и аз ще бъдем унищожени!

– Ако истината излезе наяве, и ти, и аз ще посрещнем бурята с високо вдигната глава – решително заяви той.

Кларис го погледна така, сякаш беше умопобъркан.

– Аз ще бъда унищожена – прошепна тя.

Дом се изправи.

– Моля те, майко, сълзите няма да ни помогнат. Не плачи. Все още не си унищожена.

Кларис прие кърпичката, предложена ѝ от него, и деликатно избърса носа си.

– При всички положения в цялата тази бъркотия има едно нещо, което е добро за нас. Феърхейвън е страхливец и е уплашен от собствените си действия. Сигурен съм, че никога няма да проговори – каза Дом. – Все пак, когато се срещна с него утре, ще бъда много внимателен.

Кларис стисна кърпичката в юмрука си.

– Да можеше Феърхейвън да умре!

– Стига, майко, не го мислиш наистина.

– Напротив. Искам да умре.

Настъпи мълчание.

– В момента нервите ти са прекалено опънати и просто не съзнаваш какво говориш – каза накрая Дом с решителен тон. Но беше шокиран.

Кларис вдигна поглед към него и попи сълзите си с кърпичка.

– Как може да си толкова спокоен, когато си изправен пред опасността да изгубиш всичко, което имаш?

Изражението му беше мрачно.

– Не бих казал, че съм спокоен.

Тя продължи, сякаш изобщо не го бе чула:

– Аз никога повече няма да бъда приета в обществото. А ти ще бъдеш лишен от цялото си богатство и титли, за да ги придобие някой дебел, глупав, алчен далечен роднина на семейството.

– Напълно е възможно – каза Дом е безизразен глас. – Ако Фейрхейвън наистина разгласи това, което знае.

– Отивам в стаята си – промълви Кларис и отново подсуши очите си. – Трябва да помисля.

И тя се отправи към вратата. Дом я проследи с поглед, сетне седна тежко в долния край на леглото на дядо си и закри лицето си е ръце. Болеше го много повече за майка му, отколкото за самия него. Ако се случеше най-лошото, той щеше да го преживее, но съвсем не бе сигурен дали и Кларис ще успее да се справи. Все едно, беше твърдо решен да я закрила и да се грижи за нея до последно.

Потънал в мисли, Дом не видя как пръстите на Ръдърфорд помръднаха, как клепачите му трепнаха. И не чу тихия му, отчаян стон.

Кларис изобщо не се колеба, въпреки късния час. Твърде много неща бяха поставени на карта.

Тя нареди да докарат каретата и след двадесет минути вече беше пред лондонската Уейвърли Хаус.

Изкачи решително широките каменни стъпала на изградената от варовик къща. Беше едновременно тъжна и ядосана. Уейвърли Хаус бе принадлежала на Филип. Сега трябваше да принадлежи на Дом, но вместо това принадлежеше на Матю Фейрхейвън. Този човек заслужаваше да умре.

Фейрхейвън явно бе задържал старата прислуга. Разбра го, когато икономът отвори тежката входна врата. Той се поклонил, без да успее да скрие изненадата си.

– Милейди.

Кларис усети, че в очите ѝ напират сълзи. Но тя, която инак толкова често и с такава лекота прибягваше до този изпитан женски трик, плача, точно сега не се нуждаеше от него.

– Хендрикс, тук съм за да видя Феърхейвън. В къщи ли си е?

– Да, готви се да вечеря. – Хендрикс взе визитната ѝ картичка и я въведе в салона.

Кларис потръпна. Не беше влизала в тази къща поне от десет години. Предпочиташе да живее в провинцията, за разлика от Филип, който бе прекарвал времето между пътуванията си в чужбина предимно в Лондон. Салонът беше преобразен. Тя се зачуди дали всички тези безвкусни промени са били направени от Филип или от младежа. Все едно, червената тапицерия на мебелите беше прекалено ярка, а позлатата – прекалено лъскава. Килимите също бяха твърде крещящи и твърде нови. И откъде ли се бяха взели парите за всички тези красиви картини и скулптури? Обзе я огорчение. Очевидно Филип и Феърхейвън бяха изразходвали доста време и средства за тази къща и за съвместния си живот.

На прага на салона се появи самият Феърхейвън.

– Лейди Сейнт Джордж – любезно кимна той.

Тя го погледна и се вцепени. Колко беше красив! Колко млад. Колко съвършен. Въпреки че беше мъж, видът му я накара да усети цялата тежест на годините си. Да се почувства стара и нежелана.

Погледите им се срещнаха.

Кларис се усмихна. Изпитваше омраза към този мъж, независимо че самата тя никога не бе желала Филип.

– Ето че най-после се срещаме. Простете ми, задето не преливам от радост.

Феърхейвън веднага свали маската на любезност от лицето си. Сега то беше изкривено от гняв.

– Простете ми, мадам, задето не ви предлагам почерпка или стол за сядане. – Очите му святкаха.

– Не желая вашето гостоприемство – сряза го в отговор тя.

– Не съм си го и помислял – каза той. – Какво желаете?

Кларис го изгледа хладно, въпреки че ръцете ѝ трепереха.

– Не, въпросът е какво желаете вие? И какво възнамерявате да правите?

– Май че сте уплашена?

– Да – призна тя. – Аз съм уплашена. И ядосана. И много, много отчаяна.

– Вие заслужавате да страдате.

– Нима съм сторила нещо на вас самия? Затворих си очите за гнусната ви връзка с моя съпруг, преструвах се, че не знам нищо! – възкликна Кларис.

Очите на Феърхейвън се насълзиха.

– Вие сте го направила нещастен. Измамила сте го. Филип ви мразеше. Непрекъснато ми повтаряше колко ви мрази. Аз също ви мразя.

– И аз го мразех – извика тя. – Нямах друг избор, освен да се омъжа за него. Нямах представа какъв е, но още тогава го мразех!

В стаята се възцари пълна тишина. Кларис се помъчи да се усмихне.

– Няма значение. Той е мъртъв. И аз съм много доволна от този факт.

– Кучка! – извика Феърхейвън преbledнял.

Тя едва не избухна в смях. Но се овладя и каза надменно:

– Назовете цената си. Ще се погрижа Доминик да я плати.

– Няма такава.

Кларис трепна.

– Не е смешно.

– Нямах намерение да ви размивам – отвърна Феърхейвън. Беше блед като призрак. Ръцете му трепереха. – Аз обичах Филип. Въпросът не опира до пари.

– А до какво тогава?

Феърхейвън облиза устни.

– До справедливост. – Той преглътна, но не отклони поглед. – Единственото, което искам, е справедливост.

Тя се вкамени.

– Това е пълен абсурд.

Феърхейвън поклати глава.

– Не. Филип ви мразеше, мразеше и Дом. Мразеше цялата тази лъжа. Затова аз я избличих.

Кларис реши, че не е чула добре. Не можеше да е чула добре!

– Разберете, аз имам една единствена амбиция и тя е да кажа на целия свят истината за вас и за вашия син.

Ан вечеря сама. Кларис изобщо не се появи в трапезарията и Ан реши, че е предпочела да хапне в стаята си. Дом бе останал в спалнята на дядо си, където беше прекарал целия следобед.

Ан нямаше апетит, затова приключи бързо с вечерята и се прибра в покоите си. Много ѝ се искаше преди лягане да види как е Ръдърфорд, но мисълта, че Дом е при него, я възпря. Все пак помоли Бел да провери състоянието на херцога и след малко момичето ѝ съобщи, че няма никаква промяна. Че Ръдърфорд все още е в безсъзнание и че Дом е заспал на един стол до леглото на дядо си.

Ан закричи напред-назад из стаята. Беше само по копринената си нощница, върху която бе наметнала тънък пенъоар от същата материя. Косата ѝ беше сплетена на една плитка. Толкова се тревожеше за херцога. Скърбеше за него така, сякаш вече беше умрял.

Дом също бе разтревожен и съкрушен. Но тя не биваше мисли за неговите страдания. Не биваше.

– Ан, бих искал да поговорим.

Ан се обърна рязко към Дом, който бе влязъл без да почука.

– Да не би херцогът...? – Тя не можа да продължи.

– Няма промяна. – Той се спря и се втренчи в нея е мрачно изражение. Ан се вкопчи в таблата на леглото си. Какво иска, запита се тя, обзета от страх. Във въздуха витаеше напрежение Ан се опита да се овладее, но това бе невъзможно.

Не и сега, когато Дом стоеше само на няколко крачки от нея и се вираше в лицето ѝ е особен, неразгадаем поглед. По всичко личеше, че току-що се е събудил. Косата му бе разрошена. Вее още беше обут в панталоните си за езда и калните си ботуши, но бе свалил жакета и жилетката си и бе останал само по риза, която беше ужасно смачкана и почти незакопчана. Ан бързо отмести очи настрана, за да не гледа здравата му, загоряла гръд.

И тутакси осъзна, че пенъоарът ѝ е предназначен не да скрива, а да изважда на показ нощницата под него, защото се затваряше само с две тънки панделки.

– Може би не беше зле да почукаш – събра сили да промълви тя по-руменяла. Не преставаше да се чуди какво иска Дом и да мисли за позоренията на Патрик и Бел.

Той пренебрегна плахия ѝ опит за протест.

– Феърхейвън идва при мен днес. Не е бил просто най-добрия приятел на Филип, бил е много повече от това. Дойде да ме изнудва.

Ан го зяпна слисано, забравила за оскъдното си облекло. Мислите ѝ се завъртяха е шеметна скорост.

– Да те изнудва? – повтори като ехо тя.

– Да. – Дом говореше така, сякаш рецитираше старателно наизустени думи. – Той казва, че има доказателство за това, че аз не съм син на Филип.

Ан се вкопчи още по-здраво в таблата.

– К-какво?! Това е абсурд!

Изражението му не се промени. Лицето му беше като издялано от камък.

– Всъщност от известно време насам аз сам го подозирах. Истина е. Кларис си призна.

Ан усети, че има нужда да седне. Избра един стол, който беше възможно най-далеч от Дом. Когато вдигна слисания си поглед към него, забеляза колко изопнато е лицето му и колко странно блестят очите му.

– Кой е баща ти?

– Не знам. Не искам да знам.

Тя все още не можеше да излезе от шока. Думите му почти не достигаха до съзнанието ѝ.

– Все едно, реших, че би трябвало да знаеш, защото си моя съпруга, независимо дали за в бъдеще ще живееш с мен или не – каза Дом.

Ан трепна и го стрелна с поглед, доловила в гласа му нотка на горчивина. Но очите му не издаваха нищо. Все пак този обрат на събитията не можеше да не го е съсипал. Самата Ан се чувстваше съсипана. Божичко! Едва сега започваше да осъзнава какво означават думите на Дом. Означаваша, че той ще загуби всичко. Името си, богатството, именнията, положението си в обществото. Сърцето ѝ се сви от страх. Страхуваше се за Дом. За себе си в момента тя изобщо не мислеше.

– Ще платиш ли на Феърхейвън?

– Да. Още утре сутринта.

В такъв случай Феърхейвън щеше да си мълчи. Мисълта я изпълни с огромно облекчение, нищо че нещастieto на Дом не би трябвало да я вълнува.

Той продължаваше да я гледа втренчено. Макар очите му бяха приковани в лицето ѝ, Ан се смуги и побърза да затвори деколтето на

пеньоара си и да го стисне здраво. Погледът му веднага се плъзна към побелелите кокалчета на ръката ѝ и тя мигом съжали за необмисления си порив към благоприличие.

Усети, че се изчервява. Когато погледите им се срещнаха отново, Ан съзря многозначителния блясък в зениците му. Стомахът ѝ се сви. Дали Дом се досещаше, че все още го намира, за привлекателен? Дали се досещаше и за останалото?

Възможно ли бе да е убиец? Не, това беше абсурдно, въпреки че той имаше много по-силен мотив от когото и да било друг. И все пак... Дали знаеше за какво мисли в момента тя? Дали Патрик и Бел не бяха прави?

Ан облиза напуканите си устни. Не, Дом не можеше да знае, не можеше да се досеща. Просто се бе поддала на въображението и страха си, защото бе късна вечер и двамата бяха сами. Тя се усмихна неуверено.

Очите на Дом придобиха студен блясък. Не отвърна на усмивката ѝ.

Ан бавно се изправи на крака. Цялото ѝ тяло гореше. Имаше чувството, че ще се задуши от топлина. Без да поглежда към Дом, тя отиде до прозореца и се помъчи да го отвори. Едва след няколко неуспешни опита осъзна, че е залостен. Накрая го разтвори рязко и пое голяма глътка от хладния ношен въздух. Погледът на Дом изгаряше гърба ѝ. Защо не си отиваше?

Ан си напомни, че ако Дом наистина е искал да я убие, щеше вече отдавна да го е сторил. Отново ѝ хрумна, че виновникът навярно е той, но намерението му е само да я уплаши. Може би просто искаше да я отстрани от Уейвърли Хол?

Тя се обърна към него. Както бе предполагала, той я гледаше втренчено. Ами ако беше невинен? Ако най-тежкото му престъпление бе това, че я беше прелъстил, без да изпитва нищо към нея? Ако беше така, то Ан бе морално задължена да застане твърдо до него в този момент, когато целият му живот бе на път да се сгромоляса.

Тягостното мълчание се бе проточило прекалено дълго. Тя се насили да заговори.

– Има ли още нещо?

– Да – отвърна Дом с равен глас. – Има.

Ан внезапно разбра.

Погледът му се плъзна към ръката ѝ, която все още стискаше пеньоара, сетне встрани от нея. Зърнатата на гърдите ѝ бяха станали твърди и изпъкнали и той без съмнение бе забелязал това.

Дом стисна челюст. Погледите им се срещнаха.

Сърцето ѝ бе започнала да тупти прекалено бързо.

– Време е да си тръгваш.

– Защо?

Ан загуби самообладание.

– Какво си въобразяваш?! Какво искаш?! Ти си луд! – извика тя.

– Може би. – Дом сви устни. – Не се ли досещаш какво искам, Ан?

От какво се нуждая?

– Не. – Това не бе отговор, а отказ.

– Ела, Ан. – Гласът му беше дрезгав и мамещ. Той се приближи до нея. Ан не бе способна да помръдне. Ръката му обгърна свития ѝ юмрук.

– Искам д-да си отидеш.

Дом вдигна вежди.

– Наистина ли? Аз пък мисля, че не е така.

– Грешеш – промълви тя.

За миг той замълча без да откъсва очи от нея.

– Искам да знам дали съжаляваш за това, което ме сполетя.

Ан навлажни устни, но не направи дори плах опит да отдръпне ръката си. Цялото ѝ тяло трепереше. А Дом стоеше толкова близо до нея, че бедрото ѝ докосваше коляното му.

– Разбира се, че съжалявам.

Той се усмихна накриво.

– Колко?

Тя го погледна стреснато.

– Моля?

Погледът му се спусна по тялото ѝ.

– Колко дълбоко съжаляваш, Ан? Толкова, че да съжаляваш и за отчуждението помежду ни? Толкова, че да промениш решението си? Да ме утешиш? Да ме поканиш в леглото си?

Този път Ан се помъчи да издърпа ръката си, но това само го накара да я стисне още по-силно. Държеше я здраво, почти грубо, без никакво намерение да я пуска. Внезапно тя се уплаши.

Дом се наведе към нея и гърдите ѝ докоснаха голата му гърд.

– Съжаляваш ли дотам, че да ми предложиш тялото си за утеха? – попита тихо той.

Ан си пое дъх. Допирът на кожата му до зърната на гърдите ѝ през тънката копринена нощница и звукът на топлия му, приглушен глас я изпълваха с трепетна възбуда. Собственото ѝ тяло я бе предало. Беше се отпуснало, разтворило, готово да го посрещне.

– За... за това ли дойде в стаята ми? – прошепна тя.

Очите му потъмняха.

– Не. Да.

Ан онемя. Дом плъзна другата си ръка около талията ѝ и я притисна към себе си в желязна прегръдка. От устните ѝ се отрони тихо възклицание.

– Искам те. Сега – каза той.

– Недей – прошепна тя. Но тялото му бе здраво като стомана и напрегнато от възбуда, и Ан усещаше това с всяко късче на собственото си тяло. – Недей. – Съвсем не бе сигурна, че е искрена.

Дом очевидно долови колебанието ѝ. Погледът му стана още по-дързък.

– Тогава само една целувка – прошепна пресипнало той.

Ан се опита да се възпротиви, да събере мислите си. Но устните му се впиха в нейните – внезапно, пламенно, жадно. Тя настръхна, обзета от неистово желание. Но някъде дълбоко в съзнанието ѝ ехтеше един натрапчив, подигравателен глас: ами ако е Дом? Ако Дом е човекът, който се опитва да те уплаши, да те убие?

Дом откъсна устни от нея. Дишаше тежко, Ан също. Устните ѝ бяха подута, боляха. Погледите им се срещнаха.

– Не се съпротивлявай – каза той. – Нуждая се от теб, Ан. – Очите му внезапно бяха загубили ледения си блясък – бяха горещи, пламтящи, пълни с мъка и желание. Преди Ан да успее да му отговори, Дом хвана брадичката ѝ и отново впи яростно устни в нейните.

Тя стоеше напълно неподвижна. Предупредителният глас продължаваше да звучи в нея, но вече бе далечен, слаб, замиращ. Отчаяното желание на Дом се предаде и на нея, обгърна и двама им в пламъците на буйния си огън. Устните му разтвориха нейните и езикът му се плъзна дълбоко в устата ѝ. Ръцете ѝ сами се вдигнаха и се притиснаха към гърдите му. Но не за да го отблъснат.

Усетил своята победа, той пхна ръка в деколтето ѝ и погали една-та ѝ гърда. Сетне наведе глава и жадно засмука набъбналото, твърдо зърно. Ан изстена, замаяна от наслада и копнеж.

Дом впи пръсти в хълбоците ѝ през тънката копринена нощница и рязко я притисна към възбудения си, пулсиращ член. Ан отново изстена, но стонът ѝ бе заглушен от огнената му целувка.

Без да откъсва устни от нея, той вдигна нощницата ѝ и стисна с длани голите ѝ хълбоци. Ан извика. По лицето ѝ стичаха сълзи. Тя плъзна ръце под полуразкопчаната му риза по гърдите му, сетне надолу по

гладкия му, стегнат корем, финият ленен плат се раздра, но Ан не обърна внимание. Пръстите ѝ се мушнаха под стегнатия колан на панталоните му и внезапно един от тях докосна набъбналата глава на пениса му.

Дом изстена, сграбчи ръката ѝ, дръпна я още по-надолу, притисна дланта ѝ към члена си.

Тялото ѝ се разтърси от безумна възбуда.

Той вдигна глава е приглушено възклицание. Погледите им се впиха един в друг.

Миг по-късно Дом вече я носеше на ръце към леглото. Веднага щом гърбът ѝ докосна завивките, той се хвърли върху нея, разтваряйки бедрата ѝ. Голите им гърди се прилепиха, устните им се сляха жадно.

Ан се вкопчи с все сила в здравите му рамене и обсипа с целувки лицето му, шията му, гърдите, корема. Дом изхлузи припряно ризата от гърба си и я захвърли на пода. Сетне се зае с копчетата на панталоните си. Ан целуна пъпа му.

– Ан! – изстена той.

След миг пенисът му беше освободен от стягащите го панталони. Престанала да разсъждава, тя го докосна отново.

Дом я метна по гръб, разтвори краката ѝ и проникна в нея.

Мощният тласък я отхвърли назад и едва не я блъсна в таблата на леглото. Но Ан изобщо не усети. Затвори очи, вкопчила диво пръсти в него, тя извиваше снага, за да му позволи да проникне още по-дълбоко и по-дълбоко в нея. Телата им се мятаха като обезумели – мокри, хлъзгави. Леглото се блъскаше в стената. Дом я сграбчи за хълбоците и я вдигна нагоре, за да я прониже с още по-голяма сила. Ноктите ѝ се впиха в гърба му. От гърдите ѝ се откъсна див, нечовешки вик. Огромна вълна на почти болезнена наслада заля цялото ѝ същество, погълна я в безкрайните си дълбини.

Дом също извика, притиснал устни към шията ѝ. Тялото му се разтърси конвулсивно, разпръсквайки горещата си влага в утробата ѝ.

Двамата останаха да лежат, сплели тела. Дишането им постепенно се успокои. И внезапно Ан си възвърна разума. Внезапно тя трепна, сякаш едва сега виждаше мъжа, който лежеше до нея, праметнал крак през бедрата ѝ, който я държеше в объятията си.

– Ан? – прошепна Дом.

Ан се освободи от прегръдката му, надигна се и се вторачи шокирано в него.

Дом изглежда прочете ужаса в очите ѝ, защото нежното му, спокойното изражение тутакси се смени. Той също се надигна и я погледна

предпазливо, неуверено.

Тя веднага отклони поглед и нервно се зае да оправя деколтето на нощницата си, което беше разкъсано – дори не помнеше кога и как е станало това. Ръцете ѝ започваха да треперят. *Господи! Какво направих?!*

– Ан... – промълви Дом и докосна гърба ѝ.

– Недей! – изкрещя Ан, като скочи от леглото и отстъпи назад без да откъсва очи от него, отвратена от постъпката си. Как бе могла да се люби с него отново след всичко, което се беше случило, след като той за пореден път я бе измамил? Как?!

Дом стисна челюст.

– Разбирам.

– Не. – Ан преглътна. Отново не ѝ достигаше въздух. Този мъж я беше използвал, беше я излъгал. А тя му бе позволила да я използва още веднъж. Въпреки че той може би я ненавиждаше, че ѝ желаше злото... Божичко!

Не можеше да се успокои. Дишаше тежко. Сърцето ѝ сякаш се мъчеше да изскочи от гърдите. Дом също се надигна от леглото.

– Какво, вече се разкайваме за стореното? – подигравателно попита той със зъл, ехиден тон, какъвто Ан чуваше за пръв път от неговата уста. Тя млъкеше като онемяла. Без да сватя поглед от нея, Дом вдигна панталоните си и ги закопча.

Въпреки онова, което бяха правили току-що, Ан извърна очи, поруменяла от смущение.

Той се наведе, взе раздраната си риза и я преметна през лакът. По нея имаше кървави петна. Ан ококори невярващо очи. Нима това бе нейно дело? Разтреперана, тя сведе поглед към ноктите на ръцете си.

Дом се усмихна горчиво. Гневно.

– Точно така, Ан. Моята кръв, твоите ръце.

Ан е мъка потисна ужасения си вик. Погледите им се срещнаха и този път тя не намери сили да извърне очи.

Устните на Дом се изкривиха в нещо като злъчна усмивка.

– Можеш да се преструваш на светица пред хората, щом това ти харесва, но двамата с теб си знаем истината, нали?

Тя го погледна сепнато. Думите му целяха да я наранят и бяха постигнали целта си.

– Но никога недей да се преструваш на светица пред мен.

Лицето ѝ пребледня.

Изпаднал в очевидна ярост, Дом тръгна към нея. Ан трепна

уплашено и това го ядоса още повече. Той се обърна рязко и излетя от стаята.

На другата сутрин Дом още беше ядосан. По-ядосан от всякога. Ядосан преди всичко на Ан. По някаква необяснима, глупава причина чувстваше, че ако може да разчита на нейната преданост ще успее да понесе всички несгоди, които му вещааше бъдещето.

Но Ан не му предлагаше помощта си, и то съвсем не заради това, че някога я бе изоставил. Тя желаше тялото му – това бе очевидно – но не даваше пукната пара за душевните му страдания. А Дом се нуждаеше от нея, и то не само физически, въпреки че явно трябваше да се задоволи единствено с това. Проклинаше я.

Той дори не погледна обилната закуска, сервирана на масата пред него от прислугата, която всячески се стараше да го развесели и да повдигне духа му. Колдуел непрестанно се въртеше около него, но когато на входната врата се позвъни, отиде да я отвори. След минута се върна, за да съобщи на Дом, който тъкмо отпиваше глътка димящ черен чай, че лорд Блейк е дошъл да го води. Дом остави порцелановата си чаша на масата.

– Кажй му да влезе – кимна той.

След миг Блейк се появи в трапезарията. Изглеждаше безукорно в тъмния си утринен костюм. Но сините му очи бяха изпълнени с тревога.

– Добро утро, Дом. Не, не ставай.

Дом се отпусна обратно на стола си в късия край на излъсканата до блясък дъбова маса.

– Хапни нещо, Блейк.

– Вече ядох. – Блейк седна до него. – Късничко си станал днес.

Дом не отвърна. Не беше мигнал цяла нощ, въпреки бурното си любовно преживяване с Ан – или може би тъкмо заради него. Заспа едва на разсъмване, напълно изтощен. Първото, което направи, след като се събуди, бе да провери как е херцогът. Беше все още сънен, със замъглен поглед, затова в първия миг се бе заблудил, че Ръдърфорд се опитва да отвори очи. Но щом се разбуди осъзна, че състоянието на дядо му изобщо не се е променило.

– Как е херцогът? – попита угрижено Блейк, сякаш прочел мислите му. Всъщност нямаше нужда да ги чете – вестта за апоплектичния удар на Ръдърфорд вече се бе разнесла из целия град.

– Няма никаква промяна.

– Съжалявам – наскърбено каза Блейк. – Много съжалявам.

Дом срещна погледа на своя приятел.

– Аз също.

Блейк се поколеба.

– Дом, неприятно ми е да повдигам този въпрос, особено сега, когато имаш толкова проблеми. Но има нещо, което, струва ми се, трябва да знаеш.

Дом трепна. Знаеше какво ще последва. Но не беше готов да го посрещне.

Блейк прие мълчанието му като знак, че може да продължи.

– В града се носи отвратителен слух.

Дом си наля още една чаша чай. Мълчеше и чакаше. Колдуел веднага се появи до него.

– Оставете на мен, милорд!

Дом подаде сребърния чайник на иконома.

– Продължавай – мрачно каза той.

– Не знам кой е пуснал тази гадна клюка, но се надявам да му извиеш врата – каза Блейк с пресилена усмивка. – Ако не ти, ще го сторя аз.

Дом продължаваше да мълчи, забил поглед в ръцете си.

– Клюката е, че ти не си син на Филип Сейнт Джордж и следователно не си истинският наследник на херцогската титла.

– Вярно е.

Блейк, който в този момент поемаше чашата чай, предложена му от Колдуел, се сепна и я изтърва. Димящата течност се разля, но дори да бе изгорила силната му, мургава ръка, той явно не бе усетил. Беше пребледнял, с ококорени очи.

– Какво?

– Вярно е.

Блейк го зяпна, онемял от шока. Дом се изправи на крака.

– Не е слух, Блейк. Аз не съм Сейнт Джордж. Естествено – той се усмихна горчиво, – самият аз узнах това съвсем наскоро.

– Боже мой! – бе единственото, което успя да каже Блейк.

– За съжаление не мисля, че на Него му пука. – Дом закричи напред-назад покрай огромния сводест прозорец, гледащ към цъфналите градини зад Ръдърфорд Хаус – градини, засадени от жената, която бе смятал за своя баба: херцогиня Сара.

Блейк също стана.

– Дом, напълно ли си сигурен? Да няма някаква грешка?

– Никаква.

– Но ти сигурно ще отречеш? – попита Блейк, като застана зад приятеля си.

Дом се обърна.

– Ако Феърхейвън наистина разполага с доказателство, както твърди, ще бъде напълно безсмислено да отричам.

– Дом, ако не се противопоставиш, ще загубиш всичко, което имаш.

– Не ме бива да лъжа. Всъщност изобщо не мога. – Той сви рамене с престорена небрежност. – Имам среща с адвокат. Той е от най-добрите в града. Искам да чуя неговото мнение, преди реша да предприема каквото и да било.

Погледите им се срещнаха.

– Исусе Христе! – промълви Блейк.

– Именно – съгласи се Дом.

Блейк прокара пръсти през къдравата си, тъмна коса.

– Но при всички положения няма да загубиш моето приятелство.

Дом се насили да се усмихне.

– Благодаря ти. Но аз бездруго никога не съм се съмнява това.

Блейк отвърна на усмивката му. Погледът му внезапно проясни.

– Току-що ми хрумна нещо. Няма да загубиш всичко. Няма да загубиш Уейвърли Хол.

Дом го погледна право в очите.

– Да. Няма да загубя къщата. Благодаря на Бога за завещанието на Ръдърфорд – каза той с равен глас. Сетне добави с нескрита горчивина: – Благодаря на Бога за Ан.

Ан изобщо не възнамеряваше да слиза долу за закуска. Остана в леглото, опитвайки се да не разсъждава за нищо, неспособна да избяга от мислите си, разкъсвана от самообвинения. По-лошото от всичко бе, че не можеше да пропъди от съзнанието си образа на Дом – такъв, какъвто го бе видяла миг преди да излезе разярен от стаята ѝ. Едновременно ядосан и подигравателен. По някаква необяснима причина този спомен я караше се чувства наранена и нещастна.

Сякаш аз съм тази, която се държи несправедливо и му причинява страдания, а не обратното, помисли си Ан.

Беше хапнала лека закуска в леглото. Не и се ставаше, но не можеше да се излежава повече. Тя се измъкна изпод завивките, и позвъни на Бел. Носеше фланелена нощница, закопчана чак до шията, но въпреки това за да се презастрахова срещу евентуално ново неочаквано

посещение от страна на Дом, облече върху нея и един фланелен халат – също толкова скромен и също толкова грозен.

Бел влезе в спалнята.

– Мадам?

Беше весела и засмяна. По природа Бел бе много лъчезарно момиче, но Ан имаше чувството, че от известно време насам изглежда пощастлива от всякога.

– Ще ми приготвиш ли ваната, Бел? – попита тя.

Бел побърза да се подчини. Ан я последва с лениви стъпки, но точно когато се канеше да влезе в будоара си, камериерката излетя отвътре като стрела. Лицето ѝ беше пребледняло, а по бузите ѝ се стичаха сълзи.

Ан се закова на място, обзета от внезапен ужас.

– Бел, какво има? Какво се е случило?

– Не влизайте там, мадам. Недейте! – задавено извика Бел.

Ан избута дребното момиче настрана и рязко отвори вратата на будоара. От устните ѝ се отрони ужасено възклицание.

Нощницата и пеньоарът, които бе носила снощи, докато се любеха с Дом, лежаха на пода. Разкъсани на парчета.

26

Ан продължаваше да се взира в купчинката разкъсани дрехи. Не! Дом не можеше да се е промъкнал в стаята ѝ през нощта, докато е спала, и да е нахъсал толкова яростно дрехите ѝ. Защото ако наистина го бе сторил, то той беше ненормален. Ако го бе сторил, значи я мразеше до полуда... до смърт. Ако го бе сторил, Бел и Патрик бяха прави.

– Милейди? – обади се плахо Бел.

Ан се опитваше да разсъждава хладнокръвно, но бе толкова уплашена, че не можеше да мисли за нищо друго, освен за това как Дом бе напуснал стаята ѝ снощи разярен от упоритостта, с която го беше отблъснала, и от нескрития ѝ ужас от онова, което бяха направили. Но дали е бил разярен дотолкова, че да стори това?

И ако е бил, дали му се случваше за пръв път?

– Какво ще правите? – извика Бел.

Гласът ѝ изтръгна Ан от вцепенението.

– Не може да е Дом, Бел. О, Господи, не може да е той! – Всеки друг, но не и Дом, молеше се отчаяно наум тя. Всеки друг!

– Милейди, вие сама казахте, че всички улики сочат към него!

Да, беше го казала, но това бяха думите на Патрик. Патрик! Не беше го виждала от дни. Нуждаеше се от него. Трябваше да го види!

– Помогни ми да се облека – нареди тя. – Ще се изкъпя по-късно. – Така или иначе снощи се бе изкъпала.

Бел източа да донесе долните ѝ дрехи.

– При лорд Колинс ли отивате? – попита тя, докато господарката ѝ обуваше кюлотите си.

Ан надяна една тънка долна риза и банелен корсет и се обърна, за да може Бел да го стегне.

– Да.

– Ако негово благородие разбере, ще побеснее – предупреди я камериерката, като дръпна вървите на корсета.

Тя изохка.

– Така е много стегнато!

Докато Бел разхлабваше вървите, Ан си даде сметка, че момичето е право и че трябва да бъде много предпазлива. Не искаше да си навлича гнева на Дом.

– Тогава трябва да се погрижа да не разбере – мрачно каза тя.

Колкото и да бе странно, изпитваше угризения заради намерението си да се срещне с Патрик. Но Патрик беше неин братовчед и приятел и трудно можеше да се каже, че с отиването си при него изневерява на Дом. Нищо че Дом категорично ѝ бе забранил да поддържа всякаква връзка с него.

Бел извади една тъмнозелена рокля.

– Какво ще кажете?

Ан кимна, но после ѝ се стори, че роклята е прекалено модерна.

– Не, дай ми онази от черната вълна.

– Пак ли? – недоволно поклати глава Бел, но побърза да я върне при гардероба.

– Камериерката ти има много по-добър вкус от теб.

Ан се извърна преbledняла.

Дом се беше облегал на рамката на вратата и я наблюдаваше втренчено. Погледът му се спусна към заоблените ѝ, пристегнати в корсета гърди, сетне по-надолу, към дантелените ѝ кюлоты.

Ан се обърна, сграбчи първата попаднала ѝ рокля от гардероба и я притисна към гърдите си.

– Това вече е нетърпимо – извика тя. Лицето ѝ бе пламнало – Снощи се намъкваш, без да почукаш, днес...

– Почуках. Почуках няколко пъти. Но вие двете бяхте толкова погълнати от разговора си, че нито една от вас не ме чу – спокойно каза Дом.

Ан се вцепени, задъха се. А и проклетият корсет я стягаше толкова силно, че ѝ се виеше свят. Какво е чул?

Цветът отново се отдръпна от лицето ѝ. Тя се озърна припряно, но купчината разкъсани дрехи не се виждаше, закрыта почти изцяло от ниското канапе пред тоалетната ѝ масичка. Ан се отмести леко встрани, за да я скрие напълно от очите на Дом.

Сетне вдигна плахо поглед и срещна настойчивия му взор.

– Какво си намислила, Ан?

– Нищо.

– Тогава какво криеш? Изглеждаш дяволски гузна.

Ан се размърда нервно.

– Нямам нищо за криене. – Тя направи неуспешен опит да се усмихне. Но противно на волята ѝ погледът ѝ се заби право в купчината дрехи зад канапето.

Дом проследи посоката му и се втурна натам, принуждавайки я да отстъпи назад. Сърцето ѝ пулсираше като обезумяло. Той се вторачи в

разкъсаната нощница на пода, сетне вдигна очи. Погледите им се срещнаха.

Ан с мъка събра сили да проговори.

– Ти... ти ли направи това? – дрезгаво попита тя.

Дом я изгледа изпитателно. Стори й се, че е измината цяла вечност, преди да чуе гневното му ръмжене:

– Не. Определено не съм аз.

Ан искаше да му повярва. Но кой друг освен него би могъл да стори подобно нещо?

Той се обърна към Бел, която стоеше като вкаменена зад гърба на господарката си.

– Искам да поговоря със съпругата си насаме.

Бел не помръдна. Само се извърна и погледна към Ан. Сърцето на Ан се сви.

– Каквото и да имаш да ми казваш, можеш да го кажеш пред Бел – прегракнало каза тя.

Очите му потъмняха.

– Но аз не желая да говоря пред твоята камериерка, Ан.

Ан не можеше да измисли подходящ отговор.

– Какво има? Страх те е да останеш насаме с мен? Толкова ли нямаш вяра в себе си? – Погледът му беше открито оскърбителен. – Или не вярваш на мен, когато ти казвам, че не съм сторил това тук? – Той кимна към скъсаната нощница.

Ан сведе очи. Не искаше да го предизвиква, въпреки че самият той се опитваше да я предизвика.

– Бел, излез. – Тя видя, че Бел се колебае, затова добави тихо: – Всичко е наред.

Когато камериерката излезе, Дом даде воля на гнева си – обърна се и затръшна вратата на будоара, затваряйки себе си и Ан в капана на малката, луксозно обзаведена стая. Сетне отиде до Ан и заплашително се надвеси над нея.

– Какво става, по дяволите? – изрева той. Тя се сви, сякаш я беше ударил. – Двете с Бел се държите така, сякаш съм някакъв кръвожаден звяр!

Ан поклати едва-едва глава.

– Ан! – извика Дом. – Заради това ли! – Той посочи скъсаните дрехи.

Тя трепна. За неин ужас по бузата й се търкулна една сълза. Не смееше да отговори.

– О, Господи! – възкликна Дом, протегна ръка и невероятно. Нежно улови сълзата на върха на палеца си. Сетне плъзна длан зад тила ѝ.

Ан се вкамени.

Той се наведе и докосна устните ѝ със своите. Тя остана напълно неподвижна. Очите на Дом потъмняха от гняв.

– Проклетата да си! – изръмжа той и я пусна.

Ан отстъпи назад. Сърцето ѝ биеше болезнено силно. По тялото ѝ се стичаше студена пот. Никога нямаше да разбере този мъж. Какво ли не би дала, за да узнае какви мисли се таят в главата му.

Дом изруга отново, випил поглед в нея.

– Какво си въобразяваш, че мога да ти направя, Ан? Държиш се така, сякаш се страхуваш, че ще те нараня. Нямам нищо общо с тези дрехи.

Тя поклати глава, неспособна да произнесе и дума. Коленете ѝ се огъваха. Цяло чудо бе, че още се държеше изправена.

Дом бръкна ядосано във вътрешния джоб на самото си, извади продълговата, плоска кадифена кутия за бижута и ѝ я подаде.

– Вземи – остро каза той.

В главата ѝ се завъртяха хиляди объркани мисли. Божичко, нима е грешила? Нима Дом бе дошъл да ѝ се извини за снощи и да ѝ поднесе подарък... в знак на обич? А не да ѝ причини зло? Но само един поглед към изкривеното му от гняв лице бе достатъчен да разбие всички тези фантазии. Ан боязливо пое кутията, но не я отвори.

– Какво е това?

– Нещо, което искам да носиш довечера. Отвори я.

– Довечера? Къде ще ходим довечера? – попита тя, обзета едновременно от любопитство и страх.

– На бала у Хардинг.

– Дом! – възкликна Ан. – Да не си полудял? Дядо ти е болен.

– Напротив, напълно с ума си съм и отлично знам какво е състоянието на Ръдърфорд. Но обстоятелствата ми налагат да присъствам на бала. Моля те да отвориш кутията. – Беше по скоро нареждане, отколкото молба.

Ужасена от мисълта, че той ще я застави да го придружи на бала, Ан се подчини и едва не ахна от изумление. В дланта ѝ лежеше тежка триредна огърлица от рубини и диаманти.

– Харесва ли ти? – тихо попита Дом.

Тя вдигна овлажнените си очи към него. И осъзна, че не е способна да излъже.

- Не. Навярно при по-други обстоятелства... – Гласът ѝ секна.
- Но ти сама създаде тези обстоятелства, Ан – меко промълви той.
- Не е вярно – поклати глава Ан.
- Ти настояваш да се разделим, не аз.

Тя го погледна право в очите.

- Ти ме измами.

– Колко пъти трябва да ти повтарям, че не съм те прелъстил заради Уейвърли Хол? – рязко попита Дом.

За миг я обзе колебание. Но после Ан протегна огърлицата към него.

- Не я искам.

– Но тя е твоя. Ти си маркиза Уейвърли и трябва да изглеждаш на висота. – Дом бръкна отново в джоба си и извади още една кутийка, само че по-малка. – Подходящи обици. Погрижи се да бъдеш с вдигната коса. – Той тръгна към вратата, но се спря. – Имаш ли нещо подходящо, което да облечеш?

Ан усети, че кръвта ѝ кипва.

- Имаш предвид вечерна рокля, предполагам?

- Да. Имам предвид вечерна рокля. Тоест нещо модно и елегантно.

И не черно – отсече Дом.

- Не искам да идвам на бала – каза тя.

- Но аз не съм те питал какво искаш – хладно отвърна той.

- Защо правиш това? – извика Ан.

– Защо правя кое? Защо ти подарявам скъпи бижута? Защо настоявам да ги носиш... и да ме придружиш на най-важния бал на сезона? – Погледът му я прониза. – Преди четири години ти дадох името си. За добро или за лошо. Е, сега е лошо. Бъди готова в девет.

Ан се взря в мрачното му, красиво лице. Стискаше огърлицата толкова силно, че камъните се забиваха болезнено в дланта ѝ.

- Както желаяш – промълви накрая тя.

Погледът му се смекчи леко, но остана все така неразгадаем. Той се запъти към вратата, но след миг отново се спря.

- Най-добре се подготви за неприятности.

- Н-не разбирам.

– Феърхейвън е разпространил новината, че съм незаконороден син.

Ан го погледна слисано.

– Ще се опитат да ме разкъсат на парчета. Навярно теб също – каза Дом и отново тръгна да излиза.

Ан се вторачи след него, пронизана от внезапна остра болка. Твърде добре познаваше жестокостта на злите езици, но сега не тя, а Дом щеше да бъде обект на техните нападки. Този път Ан изпита дълбоко, болезнено състрадание към него – сякаш никога не я беше мамил, сякаш никога не се бе съмнявала в него.

– Не прави това – прошепна тя. Но вече разбираше защо и двамата трябва да присъстват на бала.

Дом, който вече беше до вратата, отвърна тихо, без да се обръща:

– Нямам избор.

– Въпрос на гордост?

– Да, каза той и я погледна през рамо е пронизващите си златисти очи. – Защото тя е единственото, което ми остана.

Ан реши да не рискува и накара кочияша да спре каретата пред един шапкарски магазин на Оксфорд Стрийт под предлог, че възнамерява да пазарува оттам. Двете е Бел влязоха в магазина, но Ан остави камериерката си вътре за прикритие, измъкна се през задния вход и веднага нае файтон. Десет минути по-късно той вече се носеше през Хайд Парк.

Тя почука на прозорчето.

– Спрете, ако обичате.

Кочияшът се подчини.

Ан отвори вратата на файтона. Беше прекрасен слънчев ден е лазурносино небе. Пред погледа ѝ минаха две облечени по последна мода дами, яхнали странично конете си, следвани неотлъчно от своите коняри, увлечени във весел разговор. До слуха ѝ долитаха тропота на приближаваща карета, радостното чуруликане на сойка нейде в клоните над главата ѝ и звънкият смях на играещи наблизко деца.

Ан носеше черна шапка с плътен тъмен воал, за да не може никой да види лицето ѝ и да я разпознае, дори да се опита. Тя предпазливо огледа алеята за езда, на която бе спрял файтонът. Двама ездачи се приближаваха към нея в галоп. Тя си отдъхна облекчено и размаха ръка.

Патрик скочи от седлото, подаде юздите на коняря, който го придружаваше, и се качи във файтона. Ан бързо затвори вратата. Патрик седна на седалката срещу нея.

– Ан? – възпитателно каза той. Лицето му беше мрачно.

Ан преглътна, за да се успокои, и се зае да сваля иглите на шапката си. Сетне я махна от главата си, положи я внимателно на седалката и

вдигна сините си очи към него.

– Какво се е случило? – попита тревожно Патрик, като улови обленените ѝ в ръкавици ръце.

– Страх ме е, Патрик – неуверено промълви тя. – Божичко, страх ме е!

Той я придърпа в обятията си.

Ан го остави да я прегърне, заровила лице в червената му копринена вратовръзка. Патрик я погали по косата. Тя затвори очи.

Но прегръдката му не ѝ донесе очакваната утеха. Вместо това Ан изпита угризения, задето му позволяваше подобна интимност, и внезапно смущение от това, че бяха сами.

Патрик плъзна ръка към лицето ѝ и го обърна към себе си. Тя се сепна.

– Позволи ми да ти помогна, Ан – прошепна той.

Ан с ужас съзря блясъка в очите му и осъзна, че се кани да я целуне. Не за това бе дошла в парка! Тя се опита да се отскубне и отвори уста да запротестира, но Патрик я държеше здраво, а устните му погълнаха думите ѝ.

И това съвсем не бе приятелска целувка. Устните му се впиха в нейните, принуди я да се насила да се разтворят. Езикът му докосна небцето ѝ, после ѝ езика ѝ.

Дом също я бе целувал по този начин, и то неведнъж. Но неговите целувки бяха безкрайно възбуждащи и неизменно успяваха да възпламенят цялото ѝ тяло, да го изпълнят с огнен копнеж. А с Патрик далеч не беше така. Нещо повече, целувката му бе по-скоро отблъскваща. Ан го обичаше, но го обичаше като свой брат.

Най-после успя да се отскубне от него и мигновено седна обратно на отсрещната седалка. Дишаше тежко, притиснала длан към гърдите си.

– Какво правиш?! – възкликна тя.

Той я гледаше втренчено. Очите му постепенно се изпълниха с гняв.

– На него позволяваш да те целува, нали?

Обзе я тягостно чувство.

– Патрик, Дом е мой съпруг.

– Дом е един измамник.

Ан не отвърна нищо.

– Той е един самозванец, господин Никой – грубо каза Патрик.

– И това те радва? – попита тя.

– Значи сега го защитавах? – извика той. – Той те измами жестоко, и то не веднъж, а два пъти. А ти му позволявах да те целува. Преди можеш донякъде да те разбере. Но сега, след като цялата истина излезе наяве, вече изобщо не те разбирам!

В гърдите ѝ пламна ярост.

– Фактът, че Филип не е баща на Дом, не променя нищо – поне в моите очи. А това, което правим с Дом, когато сме сами, не е твоя работа.

Патрик замълча за миг. В душата му се бореха противоречиви чувства – Ан прочете това на лицето му, в очите му. Сетне тонът му се смекчи.

– Извинявай. Искам само да ти помогна. Ан, ти вече знаеш, че аз...

– Не! – Ан вдигна предупредително ръце и се усмихна насила. Чувстваше се ужасно. – Аз съм омъжена за Дом. Бракът ми не е добър, но за развод не може да става и дума. Ще си остана омъжена за него докато един от двамата ни не умре. – В мига, в който го каза, тя пребледня.

Патрик я гледаше втренчено.

– Докато някой не умре – тихо повтори той.

Ан изтръпна. Изведнъж файтонът беше станал прекалено тесен, а въздухът в него – задушен и твърде недостатъчен. Но нямаше сили да протегне ръка и да отвори някой от прозорците.

– Все още ли се опитва да те нарани? – попита Патрик.

– Не! – Тя преглътна. – Не съм сигурна. – Езикът ѝ се плъзна по напуканите ѝ устни. – Господи, не знам какво да мисля.

– Каж ми какво става, Ан – подкани я той.

Ан се подчини и му разказа за разкъсаните дрехи, като внимаваше да не споменава нищо за онова, което се бе случило през нощта и за връзката му с тези дрехи.

– Ан, ти не можеш да се върнеш в Ръдърфорд Хаус – решително заяви Патрик.

– Трябва.

– Ти си луда!

– Не съм. Помолих за самостоятелно жилище, но Дом отказа. Настоява да живеем заедно. – Тя извърна очи, смутена от пронизващия му поглед.

– И за какво друго настоява, ако не е тайна? – рязко попита той.

Ан трепна и срещна гневния му поглед. Знаеше, че не е длъжна да му отговаря, но все пак го стори, като подбираше внимателно думите си.

– Патрик, правя всичко, което е по силите ми, за да се справя с изключително трудната ситуация, в която се намирам. Но аз съм само една жена, и то далеч не съвършена. Какво искаш от мен?

– Не искам Дом да те нарани пак. Той не е достоен за теб, Ан, никога не е бил. А сега, когато вече знаем, че е само едно жалко копеле...

– Дойдох тук за помощ, а не за да слушам обвинения и обиди – прекъсна го тя с рязък тон, който изненада даже нея самата.

Той се пресегна и отново взе ръцете ѝ в своите. Ан понечи да се дръпне, но щом видя изопнатото му лице, се отказа от намерението си. Но беше обхваната от уплаха и... тъга. Какво се бе случило? В продължение на четири ужасни години Патрик беше най-добрият ѝ приятел, нейният скъп и обичен приятел, нейният единствен довереник. И изведнъж всичко това се бе променило. Изведнъж в душата ѝ се беше прокраднал смут. И как бе могла да не забележи досега враждебното му отношение към Дом?

– Патрик, ти си най-добрият ми приятел – каза тя. – Нуждая се от теб. Ти си единственият човек, е когото мога да говоря.

– И съм тук, до теб, Ан. Винаги ще бъда – тържествено отвърна той, после добави: – Трябва да напуснеш Ръдърфорд Хаус. Няма значение какво иска Дом. Ти не му дължиш нищо, Ан. Аз ще ти помогна да избягаш.

Строго погледнато, Патрик беше прав и Ан го знаеше. След всичко, което ѝ бе причинил Дом, наистина не му дължеше почти нищо.

– Не мога да избягам като някоя долна уличница – тихо каза тя. – Просто не мога да го направя.

Патрик замълча за миг, сетне попита:

– Тогава какво ще правиш, когато Дом загуби името си, титлите си, именията си?

– Какво бих могла да правя? Нищо няма да се промени. Не и за мен. Докато Дом не ми позволи да живея отделно, ще бъда там, където е той.

– Божичко! – извика яростно той. – Този човек е измамник. Едно проклето копеле! Може би е изчадие на някой презрян слуга, Ан! А ти въпреки всичко искаш да останеш с него!

Ан издърпа рязко ръцете си.

– Нямам избор. – Трепереше, но от гняв. – Знаеш ли, Патрик, държиш се ужасно тесногръдо. Не ме интересува кой е бащата на Дом. Ако Дом не ме беше измамил в Шотландия... ако подозренията ми не бяха верни, аз щях да му простя за тези четири години.

Патрик я зяпна слисано.

– Човек би си помислил, че все още си влюбена в него.

– Не. Това е нелепо.

– Отговори ми на един въпрос, Ан. Какво би станало, ако се установи, че истинският баща на Дом е някой крадец? Или убиец?

Очите ѝ се разшириха.

– Това... не е възможно.

– Нима? – Тонът ме беше открито подигравателен. – При всичко, което се случва напоследък, наистина ли е толкова невъзможно?

Тя отвори уста да отговори... и я затвори. Беше обляна в пот.

– Кой може да каже на какво е способен човек е такова потекло? – Патрик направи драматична пауза. – Значи ти иде останеш с него, ще топлиш леглото му и ще му позволиш необезпокоявано да избере кога, къде и как да те убие?

Ан нададе ужасен вик.

– Ще спиш ли с него и тази нощ, Ан? – обвинително продължи Патрик. – Ами ако той се отегчи от тази игра на котка и мишка? Ако, докато се любите, внезапно му хрумне да приключи веднъж завинаги с нея? Би било съвсем лесно за един мъж да склочи ръце около шията на любовницата си, докато тя е попътната от страст, и да стиска... да стиска... да стиска.

Ан седеше като вкаменена. Беше толкова потресена от злокобните му думи – думи, които описваха най-страшната, най-ужасяващата възможност – че когато все пак успя да раздвижи вцепененото си тяло, тя се обърна и отвори с трясък прозореца на фойтона.

– Ан, трябва да го проумееш. Дом не произхожда от аристократичен род. Не е наследник на Ръдърфорд. Той е един обикновен човек от простолюдието, едно копеле, един измамник, който при това никога не те е искал. И сега не те иска. Освен, разбира се, за онова, за което всеки мъж иска една жена.

Всяка негова дума се забиваше в сърцето на Ан като кинжал. Тя притисна отчаяно длани към ушите си. Но Патрик дръпна ръцете ѝ.

– Откакто се върна, той непрекъснато те използва и ще продължи да те използва, докато това му харесва. – Той впери трескавия си син поглед в нея. – И тогава, когато престане да му харесва, той ще се отърве от теб, Ан. Разбери го веднъж завинаги. Ти може и да обичаш Дом, но той не те обича. Той иска да умреш.

Наложи се да чакат, преди да успеят да стигнат до входните стъпала на Хардинг Хаус, където трябваше да слязат.

Краят на дългата върволица от карети, чакащи реда си, се губеше някъде из съседните улици. Нощта бе мъглива и оцветена в онзи особен оттенък на жълтото, който може да се получи само от светлината на лондонските улични фенери. Вътре в каляската с герба на Уейвърли Ан седеше вдървено до Дом, като внимаваше широките поли на роклята ѝ от тафта да не се докосват нито до крака му, нито до която и да било друга част на тялото му. Даваше си вид на твърде заета да наблюдава гостите, които един след друг се изкачваха по светлите варовикови стъпала, пазени от два страховити каменни лъва, и прекрочваха през грамадният портал на величествената графска къща.

Дом също беше потънал в мълчание.

Най-после дойде и техният ред. Конете спряха пред широките стъпала и двамата лакеи чевръсто скочиха на земята и отвориха вратите на каляката. Ан се надигна от мястото си и с помощта на единия от лакеите слезе на тротоара. След миг Дом беше до нея – в дълъг черен фрак и черен панталон.

– Ще си тръгнем рано, още в полунощ – каза той на кочияша.

Сетне се обърна към Ан е напълно непроницаем поглед и церемониално ѝ подаде ръка. Ан я пое и се осмели да го огледа от глава до пети. Във вечерно облекло Дом беше много повече от красив. От него се излъчваха сила и мъжественост. Беше самата елегантност. Който и да го погледнеше, не можеше да го помисли за нищо друго, освен за чистокръвен аристократ. До днес.

Тя си забрани да мисли повече за това. Двамата бързо изкачиха каменните стъпала. Дългият шлейф на роклята ѝ се влачеше след нея, а ръката ѝ час по час се вдигаше неволно към шията ѝ, за да докосне рубините и диамантите на прекрасната огърлица.

Введеха ги в просторно фоайе с бял мраморен под, златисти стени и висок сводест таван. Ан свали бялата боа от врата си и я подаде на един от слугите. Беше изтръпнала от напрежение. При целия хаос, който цареше в живота ѝ в момента, идването на бала у Хардинг бе чиста лудост.

Тя усети, че Дом я наблюдава и че отново е започнала да опипва

нервно огърлицата, и побърза да свали ръката си.

Дом продължаваше да я гледа с все така неразгадаемо изражение. Ан започна да се изчервява. Бе прекарала целия си живот в уединение в провинцията и никога не беше обличала такава рокля. Лъскавата тафта с тъмносин, почти виолетов цвят контрастираше ярко с бялата ѝ като порцелан кожа и подчертаваше синкаво-черните ѝ коси. Корсетът ѝ бе стегнат по-силно от всякога – Бел бе настояла да свие талията ѝ е цял инч повече от обикновено. Дузина банели от слонова кост придържаха корсета, защото вместо ръкави роклята имаше само две хлабави презрамки от синя тафта. Деколтетото беше изключително изрязано. Гърдите ѝ бяха здраво пристегнати от хоризонтални ивици от същата тафта, като прекрасно се открояваха на фона на гладкия, изпънат корсет.

Роклята беше с пищни, широки поли, обрамчени с набрани ленти от тъмносин шифон и завършващи с множество волани.

На ръцете си Ан носеше дълги до над лактите сатенени ръкавици с цвят на слонова кост. Обувките ѝ бяха от същия сатен и имаха златни катарамии.

Тя стоеше напълно неподвижно. Дом продължаваше да не сваля очи от нея. Погледът му обходи лицето ѝ, огърлицата, деколтето, сетне се спусна към тънката, пристегнатата талия и към екстравагантните шифонени ивици и надиплените волани. Там той се задържа малко по-дълго и Ан трепна нервно, питайки се дали не е взел сатенената фуста, която се подаваше изпод тях, за част от глезена ѝ. Защото бледият цвят на сатена твърде много наподобяваше цвета на кожата ѝ – много повече, отколкото ѝ се искаше.

Тя усети, че бузите ѝ пламтят. Не смееше да диша, защото се боеше, че гърдите ѝ ще изскочат от корсета. И с ужас осъзнаваше, че жената в нея все още копнее да спечели възхищението на Дом.

Погледът му срещна нейния.

– Одобрявам – бе единственото, което каза.

Ан преглътна с разтуптяно сърце. В тази едничка дума се съдържаеше толкова много. Но тя не се осмеляваше дори да мисли за това.

Дом я обгърна с ръка през талията и я поведе към балния салон. Колкото и лек да бе този допир, Ан имаше чувството, не пръстите му я изгарят.

Това беше най-обаятелният мъж, когото познаваше, но дали го познаваше всъщност? Щеше да е пълна глупачка, ако позволеше сърцето ѝ да надделее над разума. Особено тази вечер. Тази вечер, когато ги заобикаляха над петстотин любопитни гости, Дом се нуждаеше от нейната

подкрепа и Ан бе длъжна да му я даде. Но се страхуваше, че това отново би породило близост помежду им, страхуваше се от него. Страхуваше се от себе си.

Изведнъж тя се препъна и политна напред. Дом я хвана веднага. Ръката му се стегна около кръста ѝ и за част от секундата Ан се озова притисната безпомощно към тялото му. Докосването бе като докосване на запалена клечка кибрит до сухи дърва. Кръвта на Ан пламна. Тръпки пробягнаха по тялото ѝ. В главата ѝ нахлуха множество среднощни спомени.

Тя прикова поглед в Дом.

– Не се страхувай толкова – каза той. Гласът му вече не беше студен и далечен. – Аз съм този, когото искат да съдвчат и изплюят, не ти.

Ан се взря в очите му. Не, Патрик и Бел грешаха. Не бе възможно Дом да е разкъсал дрехите ѝ.

– Няма значение какво си мислят хората – каза тя.

– Нима? Лесно ти е да го кажеш. Ти си прекарала целия си живот в провинцията. А аз имам работа тук, в Лондон. Но скоро ще видим дали някой ще иска да има вземане даване е мен... – Той млъкна.

– Какво има? – попита Ан. Ръката му я притисна още по силно.

– До този момент трима далечни братовчеди са претендирали за трона. Е, техните претенции са много по-основателни от моите. Адвокатът ми е убеден, че ще мога да задържа няколко малки, незначителни имена, които едва ли биха ни стигнали да се издържаме. Но огромната част от имуществото на Ръдърфорд ще бъде разграбена и аз не съм в състояние да попеча на това.

Пространството и времето сякаш бяха изчезнали. Съществуваха само Дом и тя. И ужасният факт, че Филип не е бил истински баща на Дом. Ан го погледна право в очите, изпълнена с болка – за него. И с копнеж да го погали по бузата.

– Няма значение – упорито повтори тя.

– Нима? – вдигна насмешливо вежди Дом.

Толкова много неща искаше да му каже. Искаше да му каже, че ако я обича, тя би отишла е него и на края на света, би била всякаква, би сторила всичко. Погледът ѝ с мъка се откъсна от него. Беше на ръба да се поддаде на зова на сърцето си, да се предаде. Знаеше, че няма да издържи още дълго да живее така – уплашена, наранена, отчаяна, толкова влюбена, разкъсвана от толкова ужасяващи противоречия.

Ан навлажни нервно устни, пое си дълбоко дъх... и веднага съжали. Вдигна нерешително очи и видя, че Дом ѝ се усмихва – наистина се

усмихваше. Развеселено! Тя започна да се изчервява.

– Може да сме разделени, но ти си все така красива и все тъй възхитително наивна – каза Дом и преди Ан да успее да реагира, той се наведе и целуна нежната, чувствителна кожа на шията ѝ точно под ухото. После се отдръпна. Ан потръпна, обзета от приятна, сладка възбуда. Краката ѝ отмаляха.

Дом протегна ръка.

– Ще влезем ли в устата на вълка?

Тя кимна и го хвана под ръка.

Изкачиха трите малки мраморни стъпала, водещи към салона, който вече беше наполовина пълен. Всички глави тутакси се извърнаха към тях. Гласовете замлъкнаха. После започнаха шушуканията.

Накъдето и да се обърнеш, Ан виждаше стотици лица с ококорени очи, вторачени в нея и Дом. Мъжки и женски, стари и млади. Смутени от погледа ѝ, всички те бързо извъръщаха глави. Пареща руменина обагри бузите на Ан.

Погледна крадешком към Дом. Той вървеше бавно, с високо вдигнатата глава и каменно лице. Сапфирените копчета на ризата му отразяваха блясъка на многобройните полилеи по тавана.

Внезапно Дом се спря и взе две чаши е шампанско от подноса на един минаващ слуга.

– Наздраве – промърмори той.

Ан се насили да отпие глътка от чашата си. Но погледът ѝ неспрещанно шареше из салона. Никога не беше виждала толкова много красиво облечени жени. Никога не беше виждала толкова приказни накити. Мъжете тя почти не поглеждаше. Самата зала бе повече от впечатляваща. Във всички ъгли имаше грамадни палми, а край подиума, където свиреше оркестърът – още повече палми и многобройни саксии с папрат. Стените бяха облицовани в мек златист плат. Украсяваха ги огромни портрети и пейзажи, под които бяха наредени над сто стола, тапицирани в червено кадифе.

Две дузини каменни колони поддържаха високия, сводест таван. В основата на всяка от тях бяха гравирани изящни фигури, изобразяващи различни библейски сцени. Ан видя току пред себе си Ноевия ковчег и се усмихна, сетне вдигна очи нагоре. Върховете на колоните бяха увенчани с множество ангели с тропети.

Тя насочи вниманието си отново към тъпата от хора. Тук очевидно всеки познаваше всеки. Отвсякъде долитаха поздравии, смях и весели разговори. Но никой не се доближаваше до нея и Дом въпреки че

всички ги бяха видели и продължаваха да ги зяпат. Любопитно. Ан се извърна към Дом. Той също гледаше към тълпата.

Този път беше успяла да го хване неподготвен. Изражението му бе все така непроницаемо, но високо на скулите му бяха избили две малки червени петънца.

Значи Дом се чувстваше не по-малко унижен от нея. Сърцето ѝ се сви.

Той се обърна рязко към нея и впери поглед право в очите ѝ.

– Всички те са толкова ужасни. Поведението им е непростимо – промълви Ан.

– Нима?

– Разбира се!

– Веднъж ти ми каза, че моето поведение е непростимо. – Гледаше я изпитателно.

Ан стисна чашата си.

– Да, казах го.

– Щом ти не можеш да ми простиш грешките, които съм и извършил, защо очакваш другите да ми простят това, че съм самозванец – грях, който е не по-малко ужасен?

Тя облиза устни, търсейки отчаяно отговор.

– Ти си изцяло отговорен за онова, което ми причини, но нямаш никаква вина за произхода си.

Дом продължаваше да я гледа в очите.

– Аз искам твоята прошка, Ан. Искам да ми простиш за всичко.

Ан остана безмълвна, неспособна да проговори. Отпи нервно от шампанското си, сетне отново вдигна очи към него. Златистият му поглед бе съвсем открит. Омагьосващ.

– Няма жена, която да може да се изчервява по-хубаво от теб – измърмори той.

– Недей – чу Ан собствения си глас.

– Защо? – предизвикателно попита Дом.

Ан отчаяно се мъчеше да подреди разпилените си мисли. Тази вечер имаше чувството, че е попаднала във вълшебна приказка и съзнаваше, че се намира в опасност. Забрава, прошка – и двете бяха еднакво опасни, прекалено опасни. Не можеше от ново да позволи на страстта да я ръководи.

– Вече не можем да се върнем назад – пресипнало каза тя.

– Защо не? Очакваш другите да проявят великодушие към мен. Но ти си моя съпруга. Аз искам твоето великодушие, Ан. Останалите да

вървят по дяволите. – Очите му заблестяха гневно.

Прииска й се да запуши уши, да побегне.

– Караш ме да се чувствам така, сякаш аз съм те предала.

– Чудесно.

Погледите им се срещнаха. И за кой ли път Ан откри, че е неспособна да отмести очи. Лицето на Дом беше мрачно.

– Ан, съжалявам. Съжалявам за всичко. Какво трябва да сторя, за да спечеля прошката ти?

Тя усети, че не й достига въздух. Пулсът ѝ бучеше в ушите.

– Това, което трябва да спечелиш, не е прошката ми, Дом. А моето доверие.

Той остана безмълвен.

Ан се озърна и видя многобройните погледи, вперени в тях. Между им бе легнало напрегнато мълчание. Тя погледна крадешком към Дом, забеляза стиснатата му челюст и потъмнелите му очи, и отново изпита усещането, че тя е тази, която върши предателство спрямо него, а не обратното. А това бе пълно безумие.

– Много добре, Ан – каза накрая Дом.

Ан въздъхна. Погледите им се срещнаха. Но той не каза нищо повече, затова тя отново огледа зяпачите, които стояха полуизвърнати към тях и почти не правеха опит да прикрият любопитството си.

– Някой въобще ще дойде ли да поговори е нас?

– Съмнявам се. Напълно непростимо е да си копеле, а да парадираш навсякъде, че си херцогски наследник.

– Тогава какво ще правим?

– Няма да им обръщаме внимание. Ще се преструваме, че не ни пука. – Гласът му се снижи. – Ще се преструваме, че сме лудо влюбени един в друг.

Ан се вцепени. Погледът му я изгаряше.

– Н-не... не мисля, че това е много добра идея.

– Защо? – Той взе чашата от ръката ѝ и я подаде заедно със своята на един слуга. – Танцувай с мен.

Това не беше покана. Нито пък ѝ бе оставена възможност да отговори. Дом просто я отведе до дансинга и я взе в обятията си. Оркестърът свиреше валс – танц, който кралицата бе одобрила съвсем наскоро. След миг Ан вече се носеше по паркета. А имаше чувството, че се носи във въздуха.

Беше като магия. Ръцете на Дом бяха силни, стъпките му – уверени. През живота си тя бе танцувала всичко на всичко един-два пъти, но сега

бе съвсем различно. За пръв път беше в толкова фантастичен бален салон, за пръв път носеше дрехи и бижута, достойни за принцеса, за пръв път танцуваше в прегръдките на мъж като Дом.

Той я гледаше усмихнат, с нежни, топли очи. И я въртеше все по-бързо и по-бързо. Беше превъзходен танцьор – бързоног, грациозен, уверен. Нямаше нужда Ан да знае стъпките на валса, нито да прави каквото и да е друго, освен да се остави Дом да я води. Краката им сякаш не стъпваха по земята, телата им сякаш бяха понесени от буен вихър. Полите на роклята ѝ се издуваха като балон. Останалите двойки наоколо потънаха в мъгла, изчезнаха. Музиката постепенно заглъхна. Светлините избледняха. Съществуваше само Дом. Само, единствено Дом. Той я притисна още по-плътнo към себе си.

– Ан...

Устните ѝ се разтвориха. Обзе я пламенен копнеж. Ан познаваше до болка желанието, което изгаряше цялото ѝ тяло извечно и всепоглъщащо. И за пръв път не беше шокирана от мощта му.

Дом я прегърна още по-силно, забравил също като нея за тълпата от хора наоколо. Телата им се сляха – сърцето ѝ тупаше до неговото сърце, краката ѝ се движеха ведно с неговите Огън до огън, сила до нежност, желязна твърдост до копринен, мекота. Танцуваха като едно цяло.

И тогава музиката смени ритъма си. Жива, весела мелодия замени романтичните, плавни тактове на валса. Дом се спря на място, без да сваля ръка от кръста ѝ. Вече не се усмихваше.

Очите му бяха огромни, горящи, премрежени. Ан разбра.

Ако сега се намираха в замъка Тавалон, в този момент тя щеше вече да го води нагоре по стълбите към спалнята им.

Сърцето ѝ заби ожесточено.

Но те не бяха в Тавалон. Бяха в Хардинг Хаус, в Лондон.

Дом я отведе настрана от дансинга. Лицата от тълпата гости отново изплуваха пред погледа ѝ. Една дама с огненочервена коса ги гледаше е нескрито възмущение. Топчест плешив мъж беше закрил устата си с ръка и оживено обясняваше нещо на стоящия до него джентълмен. Хубавичка блондинка съзерцаваше похотливо Дом и от време на време хвърляше зловни погледи към Ан. Ан реши, че няма да им обръща внимание. Тълпата се раздели на две, Всички отстъпваха встрани. Никой, бил той мъж или жена, не се, осмеляваше да се приближи до Дом Сейнт Джордж.

Ан ги презираше. Всички до един.

Внезапно тя се вцепени. Бяха стигнали до един човек, който не се

отстранени от пътя им. Гледаше ги упорито, напрегнато, с потъмняло от гняв лице. Беше Патрик.

И нещо в изражението му накара Ан да залитне и да се вкопчи здраво в ръката на Дом.

– Здравей, Ан – каза Патрик. Беше застанал точно на пътя им, сякаш искаше да го препречи е тяло.

Дом продължаваше да я държи свойски през кръста и да я притиска до себе си.

– Патрик.

Патрик се обърна към Дом.

– Здравей, Сейнт Джордж.

Дом кимна.

– Всъщност, Сейнт Джордж ли казах? Това име ли използваш все още? Или има друго, с което би предпочел да се обръщам към теб?

– Кръстен съм Сейнт Джордж – кратко отвърна Дом.

– Какъв късмет за теб – каза Патрик.

– Патрик, престани, моля те – побърза да се намеси Ан.

Той я погледна.

– Забавляваш ли се тази вечер, Ан? Изглеждаш така, сякаш си прекарваш чудесно.

Ан знаеше, че не бива да го ядосва; бездруго беше достатъчно ядосан. Но поведението му я вбеси. Пръстите на Дом се впиха силно в талията ѝ, но тя пренебрегна мълчаливото му предупреждение.

– Да. По-точно, забавлявах се. Преди да се появиш ти с грубото си държание.

Патрик се ококори невярващо, е разярено изражение. Сетне стрелна Дом с убийствен поглед, обърна им гръб и се отдалечи.

– Добре изиграно, Ан – тихо каза Дом.

Но Ан не се усмихна. Вместо това се отскубна от прегръдката му. Какво ѝ ставаше? Отново му позволяваше да я прелъсти. Само че този път това можеше да се окаже фатално. Животът ѝ не беше вълшебна приказка и тази разкошна, фантастична вечер бе само илюзия. В живота ѝ нямаше романтика, имаше само жестока, студена, грозна действителност. Прекалено опасно бе да се чувства добре с Дом, да се поддава отново на обаянието му. Не се съмняваше нито за миг, че той пак ще разбие сърцето ѝ.

– Дом, бих искала да се прибера у дома.

Той трепна.

– Невъзможно е.

– Разбира се, че е възможно. Нямам нищо против да изчакам, докато дойде каретата – умотелно каза Ан.

– Имам нужда от теб, Ан – промълви Дом. – Имам нужда да си тук, до мен.

Тя се вцепени.

– Моля те, остани. – Погледите им се срещнаха. – Не ме оставяй – каза той.

Фелисити се усмихна на отражението си в огледалото, поставено над бялата мраморна тоалетна масичка, сетне нацупи капризно устни. Когато свърши е гримасите, тя отвори обсипаната си с мъниста мрежеста чантичка и извади кутийка с руж. Нанесе малко от него на устните си, огледа се критично, после начерви и бузите си. Накрая се усмихна отново, доволна от това, което виждаше в огледалото, и приглади тъмнорозовия си сатенен корсет. Обичаше сладострастното усещане, което ѝ даваше допирът до хладната материя, затова плъзна още веднъж ръка по корсета си. Зърната на гърдите ѝ настръхнаха.

Фелисити впери очи в огледалото. Корсетът прилепваше съвършено към тялото ѝ – без нито една гънчица или шев. Големите ѝ зърна изпъкваха съвсем ясно – твърди, набъбнали. Тази вечер бе решила да не носи нищо под корсета.

Тя присви очи и смъкна деколтето си още по-ниско. Чудеше се как ли би реагирал Блейк, ако я видеше тази вечер. А той трябваше да е някъде тук – нали това бе балът на собствения му баща.

Не че Блейк я интересувахе, естествено. Мъжът, който я интересувахе, бе Дом.

Фелисити, разбира се, бе чула слуховете, но не им вярваше. А дори да бяха верни, тя все пак трябваше да си отмъсти на Ан.

– Мисля, че би могла да го дръпнеш още няколко милиметра по-надолу и пак да претендираш, че изглеждаш що-годе благоприлично – измърмори Блейк.

Фелисити подскочи и веднага съзря отражението му в огледалото. От устните ѝ се отрони ужасено възклициание. Беше застанал точно зад нея, небрежно подпрян на вратата на тоалетната, и ѝ се усмихваше. Очите му блестяха одобрително.

– Не намираш ли? – попита той.

Тя се обърна и се притисна толкова силно към мраморната масичка, че твърдият ръб се врязва в хълбоците ѝ.

– Какво правиш тук?

На бузите му се появиха трапчинки.

– Ами... истината е, че те проследих, скъпа, и че всъщност възнамерявах да ти разкрия присъствието си много по-рано. Но винаги съм имал слабост към жени, които се занимават с тоалета си – каза Блейк. Белите му зъби проблеснаха в усмивка. – А после стана много интересно. – Той плъзна поглед надолу, без дори да се опита да скрие, че съзерцава гърдите ѝ.

– Прекалено си дързък – каза Фелисити, но далеч не толкова натъртено, колкото бе възнамерявала.

– Но точно това ти харесва в мен.

– Нищо в теб не ми харесва.

Блейк се разсмя, отдели се от стената и бавно тръгна към нея.

Фелисити изтръпна. Знаеше какво ще последва. Играта, която играеха двамата, бе продължила твърде дълго, бе стигнала, твърде далеч. Пулсът ѝ се ускори. Тялото ѝ пламна.

– Ами ако някой реши да влезе? – чу тя собствения си дрезгав глас.

Той застана пред нея и небрежно уви една от русите ѝ къдрици около пръста си.

– Вратата е заключена. Ако някой се опита да влезе, или ще се обезкуражи и ще си тръгне, или – ако прояви упорство – ще занемее.

Фелисити преглътна.

– Изобщо не те е грижа, че някой може да разбере какво правим тук, нали?

Блейк сви рамене и пусна кичура ѝ.

– Не. А теб?

Фелисити го гледаше онемяла. Кръвта във вените ѝ пулсираше възбудено.

– Ти си нетърпим – прошепна тя.

– М-м-м – измърка той, като докосна ключицата ѝ с върха на пръстите си. Очите му бяха приковани в лицето ѝ. – Да, аз съм напълно нетърпим. Точно както ти искаш.

– Аз... не искам... нищо – отпаднало промълви Фелисити.

– Лъжкия. – Блейк се усмихна и прокара пръст надолу по голата ѝ гърд. Тя задиша тежко. Кожата ѝ настръхна. Пръстът му погали невероятно нежно заобления връх на пищния ѝ бюст, сетне стигна до ръба на корсета ѝ и се спря. Гласът му стана съвсем тих. – Аз пък мисля, че искаш да направя това... и това. – Без да откъсва пронизващия си поглед от лицето ѝ, той рязко дръпна корсета надолу. Зърната на гърдите ѝ

изскочиха. Блейк лекичко докосна едното с палец.

Тя изстена.

– Прав ли съм? – попита той с усмивка, като вдигна дългите си мигли и я погледна право в очите.

Фелисити впери безпомощно поглед в пръста му, който едва докосваше гърдата ѝ.

– Моля те – дочу тя собствения си отчаян глас.

– На вашите заповеди, мадам – каза Блейк, наведе глава и засмука зърното ѝ.

Фелисити притисна главата му към себе си. Коленете ѝ се подкосиха. Блейк я държеше с една ръка, без да прекъсва сладостното изтезание. Устните му я мачкаха, лижеха, смучеха, целуваха.

Внезапно обаче той рязко вдигна глава и я погледна.

– Блейк! – извика тя и впи нокти във врата му.

– Обърни се – заповяда ѝ Блейк.

Фелисити се поколеба само миг, преди да се подчини и да се обърне с лице към огледалото. Никога досега не се бе виждала такава – поруменяла от възбуда, със замъглен поглед и разголена гърд, и в същото време облечена в пищна вечерна рокля със скъпоценни перлени накити. Блейк я гледаше в огледалото – прекрасен, ужасен, с блеснали сини очи. Но в свитите му очи имаше нещо жестоко.

Слабините ѝ пламтяха, боляха я. Тя се вкопчи в ръба на мраморния плот, питайки се какво се кани да прави с нея Блейк Той започна бавно да вдига полите на розовата ѝ сатенена рокля, заедно с черната копринена фуста под нея.

Фелисити остана почти без дъх. Ръцете му вече бяха на кринолина ѝ и го дърпаха яростно.

– Махни тези проклети обръчи – изръмжа той.

Тя отново се подчини.

Блейк метна обръчите на кринолина зад гърба си. Те се търколиха, удариха се в стената и паднаха на пода.

Погледите им се срещнаха в огледалото. И тогава Фелисити усети как той сваля копринените ѝ кюлоти. Пръстите му докоснаха за миг клитора ѝ. Тя изпъшка.

– Разкрачи се.

Фелисити го стори веднага.

Ръцете му се плъзнаха по голите ѝ хълбоци, сетне между бедрата ѝ. Тя впи нокти в мраморната масичка. Дългите му пръст я погалиха поовлажнените, набъбнали гънки на клитора ѝ. Фелисити затвори очи и изви

гръбнак като котка.

Той я целуна по шията, без да спира да я гали. Изведнъж тя почувства члена му между хълбоците си и рязко отвори очи. Блейк захапа нежно кожата над ключицата ѝ, търкайки пениса си в нея. Беше огромен, невероятно твърд.

И тогава той докосна съвсем лекичко клитора ѝ.

Фелисити изкрещя и се стовари по очи върху масичката, разтърсвана от оргазъм. Блейк я сграбчи за хълбоците.

– Дръж се.

– Да – проплака тя, притиснала лице към студения мрамор Тялото ѝ продължаваше да се тресе конвулсивно.

Внезапното му, рязко проникване я тласна към огледалото. И я накара отново да заплаче от удоволствие.

– Господи – промърмори той, като се намести удобно в нея. – Май отдавна не си го правила, скъпа?

– Да, проклет да си, Блейк, не спирай! – извика Фелисити.

– Както вече казах, на твоите заповеди – отвърна Блейк и за почна да се движи в нея с мощни, но овладени тласъци. Тя отвори очи и го погледна в огледалото. Красивото му лице бе изопнато от напрежение. Ръцете му сграбчиха гърдите ѝ и ги стиснаха. Ритъмът на тласъците му се усили.

После той внезапно излезе от нея и пхна ръка между бедрата ѝ. Нов оргазъм разтърси тялото ѝ. Крясъците ѝ изпълниха малката стая.

Блейк я дръпна от масичката и я простря по гръб на килима. Нищо не усети. Беше изпаднала в странно, замаяно състояние. Не можеше да помръдне, сякаш бе упоена. Но до слуха ѝ някъде много отдалеч достигна гласът на Блейк, който мълвеше името ѝ.

– Можеш ли да издържиш още малко? – попита той с лека усмивка. – Боя се, че тепърва започвам.

Фелисити вдигна разширените си от изумление очи към него.

На бузите му отново се появиха трапчинки. Смееше се.

– Сега ще видим дали си жена, достойна за мъж като мен – предизвикателно каза той.

Макар и обгърнатата от пламъците на огнено, непоносимо желание, тя успя да отговори:

– Въпросът е дали ти си мъж, достоен за мен.

Блейк се ухили и бавно плъзна члена си дълбоко в нея. Сетне също толкова бавно го извади навън.

– Мисля, че да. Но щом настояваш, ще трябва просто да го докажа.

Ан чу църковните камбани, които отброяваха полунощния час и почувства невероятно облекчение. Балът ѝ се струваше безкраен. Двамата с Дом не бяха танцували повече; Ан бездруго щеше да откаже, ако Дом ѝ бе предложил, но той не го и стори. Стояха и наблюдаваха танцуващите двойки и останалите гости, разходиха се за малко в градината и направиха опит да хапнат от студения бюфет. Но Ан нямаше апетит, Дом също. Все пак петима джентълмени, между които и домакинят лорд Хардинг, бяха нарушили всеобщото високомерно мълчание спрямо тях и бяха дошли да поговорят с Дом, да му изкажат съжалението си за болестта на херцога и да бъдат представени на Ан. Блейк също бе разговарял с тях близо час. Патрик беше изчезнал.

– Дом, да си вървим – подкани го Ан, когато камбаните замлъкнаха.

– И на мен ми дойде до гуша – съгласи се Дом, хвана я под ръка и си запроправя път през тълпата. Излязоха във фойето. Внезапно обаче той се закова на място.

До входната врата стояха двама полицаи, а един дребен и набит мъж, облечен в зле скроен костюм, разговаряше с графа. До тях бе засанал икономът на Хардинг. Когато Ан и Дом се появиха на стъпалата, всички вдигнаха глави към тях и млъкнаха.

Тогава графът – висок среброкос мъж – се отдели от групичката и се отпрати към тях. Ан ококори очи и стисна здраво ръката на Дом. Изведнъж ѝ хрумна нелепата мисъл, че полицията е тук заради Дом, че Бел и Патрик все пак са били прави. Но това бе глупост, пълна глупост, защото полицията нямаше как да подозира, че Дом иска да я убие. Никой друг, освен Патрик и Бел, не знаеше.

Но защо тогава Хардинг идваше към тях? Тя извърна уплашено поглед към Дом. И бавно пусна ръката му.

– Дом – мрачно каза графът, – боя се, че тук има някакво недоразумение, което трябва да се изясни.

Дом погледна към набития господин в грозния костюм.

– Инспектор Хопър – представи го Хардинг. Хопър пристъпи напред. Лицето му се изчерви.

– Милорд – обърна се той към Дом, – много съжалявам и моля да ми позволите да ви изкажа своите съболезнования по повод състоянието на вашия... ъ-ъ... на херцога. Но трябва да ви помоля да дойдете с мен.

– За какво? – попита Дом.

Ан усети, че ѝ прилошава.

Хопър и Хардинг се спогледаха. Инспекторът се покашля.

– Матю Феърхейвън е мъртъв – каза той.

Ан извика и стрелна Дом е поразен поглед. Той също изглеждаше шокиран.

– И вие сте арестуван за убийството му – добави инспекторът.

28

Дом не трепна.

Ан обаче изпищя ужасено.

Хопър се покашля отново. Бузите му бяха станали още по червени.

– Милорд... ъ-ъ... сър. Моля, последвайте ме.

Дом не помръдна. Бе стиснал здраво челюст, а очите му бяха потъмнели заплашително.

Ан го гледаше втрещено, пребледняла като платно. Не, Дом не можеше да е убил Матю Феърхейвън! Не можеше!

Усетил погледа ѝ, Дом рязко се извърна към нея. Тя знаеше, ужасът е изписан на лицето ѝ, но не бе способна да го скрие. Той е намръщи, а изражението му стана още по-мрачно и гневно. Хопър се обърна към всички присъстващи.

– Било е убийство – обяви той. – Умрял е днес следобед. Открили са тялото му в Ковънт Гардън. Според съдебния лекар причината за смъртта е удар по главата.

Ан трепна. Зави ѝ се свят. Нима Дом все пак бе убиец? Не беше ли това поредното, решителното доказателство? Тя облиза пресъхналите си устни и успя да промълви тихо:

– Съпругът ми... съпругът ми не го е направил. – Но не звучеше убедено.

Дом отмести очи от нея и се взря в Хопър.

– Но аз, разбира се, съм най-вероятният извършител. В края на краищата, кой има най-голям интерес да затвори устата на Феърхейвън?

– Дом, престани – прошепна Ан.

Той не ѝ обърна внимание.

– Дом – намеси се Хардинг, – предлагам ти да не казваш нищо, преди да си се срещнал с адвоката си.

– Аз не съм го убил – решително заяви Дом.

– Сър – каза Хопър, – един гражданин е съобщил в полицията, че ви е видял да се карате с Феърхейвън днес следобед.

Ан ококори очи.

– Това е лъжа – каза Дом.

– Имало ли е свада между вас и Феърхейвън? – попита Хопър.

– Да – троснато отвърна Дом. – Но сутринта, не следобед. И то в неговия дом, а не в Ковънт Гардън. И не съм го удрял.

– Съжалявам, сър. Предполагам, че знаете закона. Законът е ясен. Съдебният лекар установява, че смъртта е резултат от убийство, и има свидетел, уличаващ вас за извършител. Освен това вижте какво е било намерено в ръката на Феърхейвън. Ваше е, нали? – Хопър бръкна в джоба си и протегна ръка.

От устните на Ан се отрони сподавено възклицание. Върху дланта на инспектора лежеше сапфирено копче за ръкавели. Беше досущ еднакво с копчетата на ризата на Дом.

– Сър?

– Да – процеди през зъби Дом. – Мое е.

Ан се прибра в Ръдърфорд Хаус сама. Дом беше отведен от полицията в Централния наказателен съд в Олд Бейли, за да му бъде официално предявено обвинението в убийството на Матю Феърхейвън.

Беше скована от страх и трудно успяваше да подреди обръканите си мисли. Но и вещественото доказателство, и показанията на свидетеля уличаваха Дом. Той ли бе убил Феърхейвън? Възможно ли бе да е той? Ако това беше истина, значи е бил напълно способен да убие и нея!

Не знаеше какво да мисли. Сърцето ѝ отчаяно крещеше, че не е възможно. Че всичко това не може да е вярно. Имаше чувството, че живее в някакъв ужасяващ кошмар.

Беше се върнала право в къщи. Преди да отведат Дом, гостите на бала вече се бяха скупчили във фойето – шокиращата вест за убийството на Феърхейвън и за ареста на Дом се бе разпространила като горски пожар. Блейк предложи да изпрати Ан до Ръдърфорд Хаус, но тя бе настояла, че е по-добре да ѝ помогне да открият семейния адвокат и защитник, който да води делото. В момента Канфийлд вече беше на път към съда.

Часът бе два сутринта. Ан беше изтощена до смърт, но бе твърде разстроена, за да спи. Бел, която трябваше да я очаква, за да ѝ помогне с преобличането, я нямаше никаква, затова Колдуел, който изглеждаше необичайно напрегнат, се бе принудил да изпрати в стаята ѝ една прислужница, която да замести нейната камериерка. Ан му бе разказала всичко – не виждаше смисъл да крие причината за отсъствието на Дом.

Знаеше, че няма да може да заспи, затова реши да постои при херцога. В камината гореше силен огън, но в желанието си да прокуди ужасната нощ, Ан се зае да пали свещ след свещ, докато стаята не се окъпа в ярка, ведрa светлина.

Сетне тя придърпа един стол до леглото на Ръдърфорд и седна. Той лежеше неподвижно като мъртвец, но по бузите му имаше съвсем лека руменина. Ан улови ръцете му и за миг ѝ се стори, че едно мускулче на лицето му трепва.

Това я накара да застине и да се взре напрегнато в него. Но беше сгрешила. Херцогът продължаваше да лежи в безсъзнание.

– Нуждаем се от помощта ви – промълви тя. Изпитваше отчаян копнеж да му разкрие душата си, цялата си болка. Но се опасяваше, че той може да я чува, че може да изпадне в шок от думите ѝ, че този шок може да го погуби. От друга страна обаче, можеше и да го накара да се свести. – О, Ваша светлост моля ви, струпаха ни се толкова беди! – извика Ан.

И заизлива пред него всичко, което ѝ тежеше на душата.

– Но вие казахте, че сте се карали с Феърхейвън.

– Не. Казах, че разговаряхме насаме в дома му рано сутринта вчера – рязко отвърна Дом.

Намираше се в малка квадратна стая, осветявана само от една мъждива газена лампа. В стаята бяха и двамината плещести полицаи, инспектор Хопър и още един инспектор на име Голтинг. Колкото Хопър бе нисък, дебел и червендалест, толкова Голтинг беше висок, мършав и блед. Дом бе свалил фрака, жилетката и вратовръзката си. Ръкавите на ризата му бяха навити почти до лактите, а яката му беше разкопчана. Разпитваха го вече два часа. Беше три след полунощ, но Дом не беше уморен. А ядосан.

Той не беше убиец. Не беше убил Феърхейвън. Но никой не му вярваше – дори Ан.

Всеки път щом си припомнеше преbledнялото ѝ, ужасено лице, го обземаше нов прилив на гняв и отчаяние.

– Той лъже – каза Голтинг. Очите му бяха тъмни, почти черни, и издаваха жестокост. – Проследил е Феърхейвън до Ковънт Гардън, скарал се е с него и го е убил. Как иначе Феърхейвън ще се добере до това копче? – Той се усмихна. Имаше отблъскваща усмивка.

– Загубих тези копчета още преди няколко седмици. Не съм ги носил, откакто бях в Шотландия.

– Но има свидетел, който те е видял с Феърхейвън – ехидно каза Голтинг.

– Кой? – извика Дом. – Кажете ми кой е този лъжец? – Той се

надигна яростно от стола.

– Сядай долу! – заповяда Голтинг и един от полицаите тутакси сграбчи Дом за рамото с огромната си, месеста ръка и го блъсна обратно на стола.

Дом си пое дълбоко дъх, опитвайки се да запази самообладание. Знаеше, че Голтинг иска да го извади от релси. Че търси повод да насъска двамата си главорези срещу него. Че копнее да го пребият до смърт. Че навярно сам би взел участие в побоя.

– Сър – обади се Хопър, – едно самопризнание би облекчило положението ви до известна степен.

Дам вдигна вежди.

– Нима? Да не би наказанието за убийство случайно да е намалено? Последно беше смърт чрез обесване.

Хопър се изчерви.

– Всички сме уморени, сър. Ако признаете, ще прекратим разпита и ще можем да си починем. А на сутринта вие ще можете да разговаряте с адвокатата си.

Дом го изглежда студено, без да каже нищо. Хопър се сви смутено.

– Вижте го само – изсъска Голтинг. – Продължава да се мисли за голямата работа! Обаче вече не е, нали? Не е нищо повече от едно гадно копеле. Ти вече не си херцогски внук – ухили се подигравателно той. – Не си лорд. Ти си никой, момчето ми.

– Но поне майка ми не е пристанищна курва – отвърна Дом. Лицето на Голтинг се изкриви от злобна ярост. Той замахна с юмрук. Дом вече беше забелязал железния бокс на пръстите му. Успя да отскочи встрани и юмрукът попадна в челюстта му. Но, Божичко, този железен бокс бе предназначен да троши кости и като че ли изпълни предназначението си. Дом отхвъркна назад и се блъсна в стената. Но съумя да се задържи изправен, макар и с нечовешко усилие.

Тогава върху рамото му се стовари тежка дървена тояга.

Той изстена и се свлече на пода, стиснал рамото си с ръка. Причерня му от болка.

– Престанете! – извика Хопър. – Това е излишно!

– Млъкни – сряза го Голтинг, надвеси се над Дом и размаха пестник. – Признай!

Дом вдигна глава и впери поглед в него. По челото му беше избила пот, която се стичаше към едното му око. И пареше.

– Не – каза той.

Ан най-после успя да заспи. Изповедта пред херцога ѝ бе действала пречистващо, нищо че той не можеше нито да я чуе, нито да ѝ отговори. След тази изповед Ан беше толкова изморена, че едва се довлече до спалнята си, едва се държеше на крака. Беше четири и половина сутринта. Прислужницата, на която бе наредено да ѝ помага в отсъствието на Бел, я посрещна със сънен, гурелив поглед, но съумя да съблече вечерната ѝ рокля, да ѝ облече нощницата и да я сложи в леглото. Ан заспа на секундата.

Чу, че на вратата се тропа, но не искаше да се събужда, затова зарови глава под възглавницата. Подсъзнателно бе сигурна, че новият ден няма да ѝ донесе нищо добро.

Но чуването стана още по-настойтелно. Ан изпъшка и отвори сънено очи. Лежеше с лице към прозореца. Завесите не бяха затворени докрай и през тях се виждаше сивото, мъгливо утро. А проклетото тропане по вратата не спираше.

– Махай се! – прошепна тя и в този миг си припомни всичко. Измамата на Дом в Шотландия. Бягството си от Уейвърли Хол. Балът у Хардинг, убийството на Фьрхейвън и арестуването на Дом.

– Милейди! – извика отвън Колдуел и отново захлопа силно – вероятно е юмрук. – Моля ви, моля ви, събудете се!

Ан се надигна. Изтощението ѝ ненадейно изчезна, за да се замени с леден ужас. Стана от леглото, навлече един халат и отвори вратата. Видът на Колдуел бе неузнаваем – черният му костюм беше целият изпомачкан, вратовръзката му бе разхлабена и изкривена на една страна, а косата му стърчеше във всички посоки.

– Какво има? – тревожно попита Ан.

За нейна огромна изненада икономът избухна в смях, сграбчи я за раменете и я разтърси развълнувано.

– Херцогът се свести!

От гърдите ѝ се изтръгна радостно възклицание.

– Той е в съзнание! Струва ми се, че се опитва да говори!

За миг Ан се взря изпитателно в озареното му от щастие лице, сетне се хвърли като обезумяла към него и го прегърна с все сила.

– О, слава на Бога! – Още една трагедия тя едва ли би могла да понесе. Но това чудо беше добре дошло за душевното ѝ равновесие.

– Слава на Бога – повтори като ехо Колдуел. Двамата се спогледаха усмихнати.

– Слизам веднага – каза Ан. И едва сега си даде сметка, че навярно изглежда ужасно, може би по-ужасно и от горкия Колдуел. – Къде е Бел? – попита тя с внезапни безпокойство, припомняйки си мистериозната липса на Бел през нощта.

Усмивката на иконома се стопи.

– Не знам, милейди.

Ан се поколеба. Нещо не беше наред. Бел бе изключително съвестна и надеждна прислужница. После обаче тя реши, че е безсмислено да се тормози с този проблем. Имаше толкова други главоболия. Колкото и да обичаше своята камериерка, в момента не можеше да се занимава и нейното странно изчезване.

– Колдуел, мисля, че е най-добре да наредиш да я потърсят – каза Ан и се отправи към коридора.

– Вече го направих – отвърна икономът, който бе тръгнал по петите ѝ. – Никой не я е видял да излиза от къщата. Нищо не разбирам.

Нима е възможно да изчезне просто така, питаше се Ан, докато бързаше по коридора, молейки се всичко с Бел да е наред. Внезапно до слуха ѝ достигна нисък, приглушен мъжки глас.

Тя забави крачка.

Колдуел едва не се сблъска с нея.

– Милейди?

– Чу ли това?

– Не.

Ан се обърна и се взря в него, сбърчила вежди. Не можеше да си е въобразила. Тя погледна към най-близката врата.

– Гости ли имаме?

– Не.

– Тогава кой е в тази стая? – попита Ан.

– Никой – отвърна Колдуел.

Но тя отново чу шум. Този път не беше глас, а нещо като драскане по пода, сякаш някой тътреше нещо.

Ан отиде до вратата и се спря нерешително, обзета от внезапен страх. Сърцето ѝ туптеше тревожно. Тя хвана бравата. И в този момент отвътре се чу женски смях.

Слисана, Ан рязко отвори вратата.

Бел изпищя и притисна черната си рокля, която очевидно тъкмо се канеше да облече, към гърдите си.

Ан се вторачи в своята камериерка, която беше само по бельо. Сетне отмести поглед към мъжа, който седеше на леглото. И не успя да

сдържи шокирания си вик.

Беше Патрик, облечен само в черния си вечерен панталон – същия, с който го бе видяла на бала у Хардинг.

Тя се вкамени, загубила ума и дума.

Бел се спусна към нея, стиснала роклята като щит пред себе си. Дългата ѝ червена коса бе в пълен безпорядък.

– Милейди! О, моля ви! Моля ви, много съжалявам!

Ан я гледаше втрещена.

Бел падна на колене. Плачеше.

– Мадам, не съм искала да сторя нищо лошо. О, Божичко!

Ан беше спряла да диша. Погледна отново към Патрик. Той бе станал от леглото и обличаше ризата си. И не изглеждаше ни най-малко притеснен от факта, че го бяха хванали с камериерката ѝ.

– Как можа? – успя най-после да прошепне Ан. Не на Бел, а на своя братовчед.

Патрик сви рамене.

– Аз съм мъж, Ан.

– Мадам! – Бел продължаваше да стои на колене пред господарката си. Ръцете ѝ се вкопчиха в полите на Ан. Тялото ѝ се разтресе от ридания. – Зная, че това е грях, ужасен грях, и толкова съжалявам! О, моля ви, простете ми!

Колдуел пристъпи до Ан и каза с гневен глас:

– Стани. Не докосвай нейно благородие. Уволнена си. Ще се погрижа да си получиш заплатата.

Бел изпищя ужасено.

– Не! – Ан пое дълбоко дъх. Погледът ѝ срещна нетрепващия, почти доволен поглед Патрик. – От колко време продължава това?

Патрик се усмихна и отново сви рамене.

– Не много! – извика Бел. – Само от няколко седмици. От погребението насам.

От погребението на Филип... Откакто Дом се бе завърнал у дома. Ан изпита внезапно съжаление към камериерката си.

– Обеща ли ти да се ожени за теб?

– О, не – отвърна Бел. – А даже да ми беше обещал, аз не съм толкова глупава, та да повярвам, че един лорд ще се принизи чак дотам, че да се ожени за мен.

– Тогава защо, Бел? – възкликна тъжно Ан. Обичаше своята камериерка. Не можеше да си обясни случилото се.

Бел отново се разплака.

– Чувствах се самотна, мадам.

Ан също изпитваше желание да заплаче. Тя хвана ръката на момичето и го изправи на крака.

– Няма да загубиш работата си, Бел. Ти означаваш много за мен. Но си направила огромна грешка. Напълно непристойно е за една неомъжена жена да отдава тялото си на който и да било мъж. Напълно непристойно е да го правиш в моята къща.

– Знам! О, благодаря ви! – извика Бел. Изглеждаше така, сякаш копнееше да се хвърли на врата на господарката си. Ан се усмихна и я прегърна нежно. Бел отпусна глава на рамото ѝ.

Ан погледна към Патрик.

– Теб също не мога да те разбера.

– Не, не би могла. – Той навлече ризата си. – Ти ме отблъсна, Ан. Подирих утеха и ласки в прегръдките на друга, а сега ти искаш да ме лишиш и от тях.

– Бел е моя камериерка – гневно извика Ан. – Ти си се възползвал от нея. Наранил си я. Това можеше да ѝ струва работата.

– Но не стана така, нали?

Ан го изгледа яростно, сетне се обърна и тръгна към вратата. На прага обаче се спря.

– Когато приключиш с обличането, можеш да си вървиш.

– Пъдиш ме от тази къща? – попита смаяно Патрик.

Тя се поколеба. Спомни си как Дом бе изгонил Патрик от дома им – и то не веднъж, а два пъти. Спомни си, че доскоро Патрик беше най-добрият ѝ приятел.

– Не. Просто те моля да си отидеш. Имам да разрешавам важни семейни въпроси.

Лицето му се изопна. Той се приближи до нея.

– Аз съм част от семейството, Ан. Не можеш да ме изхвърлиш.

– Не желая да се караме – каза Ан и му обърна гръб. – Бел, щом се облечеш, можеш да дойдеш при мен както обикновено. Аз отивам при херцога.

С тези думи тя напусна стаята. Чувстваше се ужасно. Патрик беше негодник. Оказваше се, че въобще не го е познавала.

Колдуел бе помогнал на Ръдърфорд да се надигне и бе подпрял гръба му с възглавници. Кехлибарените очи на херцога бяха отворени широко и гледаха умоляващо. Ан се втурна към него, сграбчи ръцете му и за нейна огромна радост усети, как той ги стисва съвсем лекичко.

– Ваша светлост! Слава на Бога, че дойдохте в съзнание!

Но Ръдърфорд мълчеше. Очите му се взираха в нея отчаяно, умолително. Ан веднага проумя, че той не може да говори. И че иска да й каже нещо.

Радостта ѝ се смени със смут. Беше се надявала, кой знае защо, че херцогът се е възстановил напълно.

Тя приседна на леглото до него.

– Ваша светлост, можете ли изобщо да се движите?

Той продължаваше да я гледа втренчено. В очите му имаше огромна болка.

Ан се насили да се усмихне и да запази бодрия си тон.

– Ваша светлост, моля ви, покажете ми дали можете да размърдате пръстите си – каза тя и впери съсредоточено поглед в ръката му, която лежеше отпусната напълно неподвижно върху златистата завивка. Изведнъж един от пръстите трепна едва доловимо. Ан се усмихна отново – и пак толкова принудено. – Това е чудесно. Мисля, че сте на път да оздравеете, Ваша светлост.

Ръдърфорд я гледаше с ококорени очи. Ан нямаше представа дали му казва истината или не. Херцогът бе дошъл в съзнание, но беше почти напълно парализиран. Изобщо не се знаеше доколко разбира това, което му се говори. Тя се обърна, като внимаваше да не сваля радостното изражение от лицето си.

– Колдуел, моля те прати да повикат доктор Фандридж.

Икономът кимна и бързо излезе от стаята.

И едва тогава се видя, че зад гърба му е застанал Патрик.

Ан впи очи в него. Той отвърна на погледа ѝ. Нагlostта му възмути до дън душа, но тя не искаше да подхваща свада, за да ме разстройва Ръдърфорд. Затова се обърна отново към херцога.

– Ваша светлост, ако разбирате какво ви говоря, моля мигне те веднъж.

Клепачите му трепнаха.

Ан се усмихна с огромно облекчение.

– Чудесно! Значи ако не ме разбирате, трябва да мигнете два пъти. Така ще можем да разговаряме, нали?

Херцогът мигна веднъж. Тя кимна.

– Добре. Не знам какво да правя. Случиха се толкова много неща. Дом е в опасност, Ваша светлост. Феърхейвън е казал на всички, че той не е син на Филип. А вчера Феърхейвън е бил убит. Снощи арестуваха Дом.

Очите на Ръдърфорд се разшириха. Изражението на лицето му не

се промени, но погледът му – да. В него се изписа шок. А откъм вратата долетя смаяното възклицание на Патрик.

– Какво? – извика той, като пристъпи напред. – Арестували са Дом за убийството на Феърхейвън?

– Да – отвърна Ан с леден тон и отново му обърна гръб. Сега в зениците на херцога гореше решителност. Тя проследи погледа му. Беше насочен към нощното шкафче.

– Какво? – меко попита Ан.

Той отчаяно местеше очи от нея към шкафчето и обратно. Очевидно се опитваше да ѝ каже нещо.

Тя погледна към шкафчето и видя, че на него има паче перо. Обзе я радостно вълнение.

– Можете ли да пишете?

Ръдърфорд мигна два пъти. Въодушевлението ѝ угасна.

– Не знам какво очакваш от Ръдърфорд – обади се Патрик, – но в момента той очевидно не е в състояние да помогне на Дом.

Ан трепна.

Херцогът го стрелна с гневен поглед, сетне отново вперил очи в перото.

Внезапно на Ан ѝ хрумна идея.

– Ваша светлост! – извика тя припряно. – Ще изписвам буквите от азбуката, а вие ще мигате по веднъж, когато стигна до правилната. Така ще можете да ми продиктувате онова, което искате да кажете!

Ръдърфорд мигна веднъж. Изглеждаше не по-малко окрилен от нея.

Ан се засмя и стана. След броени мигове вече се бе настанила удобно до стареца с лист хартия, перо и мастилница. Патрик стоеше до нея, но тя бе решила да не му обръща внимание.

Задачата се оказа тежка и мъчителна. Но след двадесетина минути Ан вече разполагаше с десет букви: к-н-и-ж-а-п-и-с-а-л.

– Книжа! – извика тя и скочи от леглото. – В писалището! Херцогът мигна веднъж.

Ан го целуна и прошепна:

– Моля се това да спаси Дом!

Час по-късно, в седем сутринта, Ан вече беше толкова обезкуражена, че бе готова да се откаже. Заедно с Колдуел и Бел беше преровила всички книжа в писалището на херцога, пълно с десетки папки и пликове и със стотици бележки, писма, съобщения и договори. Дори Патрик,

който упорито отказваше да си тръгне, помагаше в търсенето, макар и неохотно. Но сред всичките тези книжа нямаше нищо, свързано с настоящия им проблем.

– Може би Ръдърфорд всъщност не ме е разбрал – каза отчаяно Ан. Беше седнала на пода, обградена от разтворени папки и купища хартии.

Колдуел и Бел също седяха на пода, затрупани до коленете с книжа.

– Може да сме пропуснали нещо – отвърна унило икономът.

Патрик стоеше до тях, подпрян на масивното писалище от седемнадесети век. Опитите му да помогне не се отличаваха с ентузиазъм. Скептичното му отношение към усилията на останалите бе повече от очевидно. Ан се бе надявала, че той ще се отегчи и ще си отиде, но Патрик не си тръгваше. Сега обаче той каза:

– Всички вие сте полудели. Ръдърфорд също. Аз се прибирам в къщи.

Бел, която през цялото време упорито не му обръщаше никакво внимание, вдигна поглед към господарката си с нетипично за нея смирение.

– Милейди, нямат ли всички важни лордове тайни чекмеджета в писалищата си?

Ан трепна. Колдуел също трепна и двамата в един глас възкликнаха:

– Тайно чекмедже! – Ан скочи на крака.

Икономът също се изправи, макар и по-бавно. Бел последва примера им.

А Патрик, вместо да си тръгне, се закова на място.

– Да го потърсим – каза Ан.

Започнаха да вадят чекмеджетата едно по едно и да ги преобръщат. Оглеждаха всяко ръбче, Почукваха по всяко дъно, на всяка стена. Ан не можеше да повярва. Изглежда нямаше никакво тайно чекмедже.

– Защо не закусите, милейди? – предложи Колдуел.

– Не. Може би трябва да търсим тайно отделение, не чекмедже – каза Ан, вперила поглед в тежкото палисандрово писалище. То бе собственост на семейството вече повече от двеста години и представляваше истинско произведение на изкуството със своя прекрасно инкрустиран капак и с позлатените си крака – Донесете брадва – нареди тя със съжаление.

Колдуел я зяпна слисано.

– Моля?

– Донеси брадва и повикай най-силния от слугите.

Икономът кимна и излезе.

– Ти си луда, Ан – заяви Патрик. – Няма да намериш нищо.

– Ти не искаш да помогнеш на Дом, нали? – попита Ан. Гласът ѝ бе изпълнен с болка.

– А защо да искам? – срязва я той. – Не знам защо самата ти го искаш, след като той е убиец.

Тя преглътна мъчително. Улисана в търсене, не бе намерила време да осмисли подозренията и страховете си, нито упорството на сърцето си, което искаше да вярва в най-доброто вместо в най-лошото.

– Дом още не е осъден. Докато това не стане, той има нужда от моята помощ. Аз съм му съпруга.

– Исусе Христе! Подобно благородство просто не е за вярване! – процеди през зъби Патрик.

Преди Ан да успее да отговори, в стаята влетя Колдуел, следван от един двуметров, тежаш поне сто килограма исполин, който носеше огромна брадва.

– Разбий писалището – нареди му тя.

Без да се колебае, слугата замахна с брадвата и разсече плота на писалището на две. Сетне замахна отново.

– Спри! – извика Ан. Защото през процепа бе съзряла някаква хартия. Очевидно в писалището все пак имаше тайно отделение.

Тя бръкна в цепенатината и измъкна няколко листа хартия Ръцете ѝ трепереха. На първата и последната страница имаше печати.

– Какво пише? – подозрително попита Патрик.

– Не знам. Това са юридически документи. Не мога да кажа от един бегъл поглед – отвърна Ан, отиде до креслото на Ръдърфорд, седна и започна да чете.

А когато привърши, сърцето ѝ беше изпълнено едновременно с тъга и радост. Тя вдигна очи към останалите, които се бяха скупчили около нея и я гледаха очаквателно.

– Е? – подкани я Патрик.

– Това е доказателство, че Дом наистина не е син на Филип, точно както твърдеше Феърхейвън – каза тихо Ан.

Патрик се усмихна.

– Но – продължи тя – на първия му рожден ден Филип го е осиновил. Освен това го е направил свой единствен и законен наследник.

29

Ан вече приключваше с утринния си тоалет, когато чу някаква гълчава долу на улицата под отворения прозорец на стаята ѝ. До слуха ѝ достигнаха шум от спираща карета, гласът на кочияша, който подвижна нещо на конете, нетърпеливото пръхтене на животните и два други мъжки гласа.

Невъзможно! Единият от тях звучеше като гласа на Дом.

Тя се втурна към прозореца, надвеси се, за да вижда добре, и съзря до тротоара позлатената черна каляска на лорд Хардинг. До нея стояха Блейк и Дом, стискаха ръце и разговаряха.

Обзета от огромно облекчение, Ан се обърна, прихвана полите си с ръка и се втурна надолу към стъпалата, нахлувайки във фойето точно в мига, в който Дом влизаше през входната врата. На прага с просъълзени очи и засияло лице го посрещна Колдуел.

– Милорд, сър! Слава на Бога, че отново сте си у дома! – възкликна той и на Ан за миг ѝ се стори, че се кани да се хвърли на врата на своя господар.

Дом кимна.

– Благодаря, Колдуел.

Ан се бе вкопчила в перилата на стълбищния парапет. Сърцето ѝ препускаше в лудешки галоп.

– Милорд! – извика Вериг, който бе дотичал току-що. – Позволете, сър! – Той веднага пое фрака на Дом. – Къде са шапката и ръкавиците ви, милорд?

– Загубих ги – отвърна без колебание Дом. Вериг кимна усмихнато.

– Желаете ли да ви приготвя гореща, ароматизирана вана и да ви донеса закуска в стаята?

Дом кимна и погледна към Ан.

Едва сега тя започваше да обръща внимание на вида му. Беше влязъл, носейки фрака си в ръка. Вратовръзката му я нямаше, а ризата му бе разкопчана почти до кръста и ужасно смачкана. Панталоните му имаха същия плачевен вид. Косата му бе разрошена, над окото му бе паднал един кичур, а лицето му беше изпито и измъчено. Вляво на челюстта му имаше огромен пурпурен оток.

Колко ужасно изглеждаше!

– Дом – прегракнало каза тя.

– Здравей, Ан – поздрави я той, но не помръдна от мястото си.

– Какво стана?

– Блейк дойде в полицията и се закле, че сме прекарали целия следобед заедно. – Гледаше я без да мига. – В един публичен дом.

Ан пребледня. Сетне се взря в очите му. Изглеждаше смазан от умора.

– Добре че е Блейк.

– Да, той е дяволски добър лъжец.

Погледите им се срещнаха. Ан не направи и опит да скрие облекчението си.

– Оттеглиха ли обвинението срещу теб?

– Засега. Но се налага да спазвам известни ограничения. Не ми е позволено да напускам Лондон, докато не завърши разследването.

Тя кимна.

– Уморен съм, Ан – каза Дом с въздишка. – Качвам се горе за да се измия и да отпочина.

Ан обаче не отстъпи встрани, за да му стори път.

– Дом, какво е станало с челюстта ти?

Погледът му я прониза като нож.

– Нищо, паднах.

– Нуждаеш ли се от лекар?

– Може би. – Той тръгна сковано към нея и Ан възкликна ужасено.

Кракът му накуцваше.

– Дом, да не си претърпял злополука? – извика тя.

Дом се усмихна саркастично.

– Ако наричаш един побойник и двамата му верни копои, „злополука“ – тогава да, претърпях.

– Какво са ти направили? – яростно възкликна Ан.

– Ще го преживея. А сега ме извини, но трябва да се качвам.

Едва сега Ан забеляза, че дясната му ръка виси някак твърде вдървено и си даде сметка, че не го бе видяла да я помръдва нито веднъж. Тя стрелна Колдуел с очи и каза:

– Доведете Фандридж. – После се обърна отново към Дом – Какво мога да направя за теб?

– Прати съобщение на Канфийлд и на Хърш Нюман – той е друг много известен адвокат. Кажете им, че ги очаквам и двамата в три следобед.

– Още нищо не е окончателно решено, нали? – плахо попита Ан.

– Не. Не и докато не открият истинския убиец на Феърхейвън.

Тя облиза нервно устни. Дом не можеше да е убил Феърхейвн, знаеше го, вярваше в това с цялото си сърце. Но кой тогава го беше убил? И защо някой твърдеше, че е видял Дом да се кара с Феърхейвн същия следобед? Ами ако той все пак е бил с Феърхейвн?

Погледът на Дом потъмня.

– Какво има, Ан? Още ли не си сигурна? Още ли вярваш, че съм способен да извърша убийство?

Ан преглътна.

– Не. Не вярвам. – Тя предпазливо срещна погледа му. Убийството на Феърхейвн беше просто някакво ужасно съвпадение. *Трябваше да бъде.*

Мрачен и видимо ядосан, той рязко ѝ обърна гръб и със сковани движения се заизкачва по стъпалата. Сега още по-ясно си личеше, че куца.

– Дом, имам добри новини за теб – припряно извика Ан след него.

Дом се спря и се обърна. Леденият му поглед я накара да трепне.

– Призори Ръдърфорд дойде в съзнание. Въпреки че не може нито да говори, нито да се движи, успяхме да разменим няколко думи с помощта на знаци и на перо и хартия. Доктор Фандридж идва да го прегледа и каза, че това е огромно подобрение. Но ни предупреди да не храним големи надежди за нещо повече оттук насетне. – Тя направи опит за ведро усмивка. – Все пак той наистина е по-добре и е напълно в съзнание, Дом.

Очите на Дом се проясниха. На устните му за пръв път се появи лека усмивка.

– Това е най-хубавото нещо, което ми се е случило от няколко дни насам. Отивам веднага да го видя.

– Той спи – спря го Ан. – Боя се, че го изтощих. Но има и още нещо.

Той я погледна въпросително.

– Намерихме скрити документи. В тях пише, че Филип не само те е осиновил още когато си навършил една годинка, но и те е направил свой единствен законен наследник.

Дом не каза и дума. Ако изобщо бе изпитал радост или облекчение, то това не си пролича по нищо.

– Дом! Не разбираш ли? По закон ти си наследник на Филип. По закон ти си Сейнт Джордж. Не съм адвокат, но мисля, че ти все пак ще наследиш херцогската титла и имуществото на Ръдърфорд – развълнувано каза тя.

– Ако преди това не ме обесят – горчиво допълни той.

– Не това те тревожи, нали? Има нещо друго – прошепна тя. Дом вперил поглед над рамото ѝ. Първоначално Ан реши, че се взира сляпо в стената зад нея, но когато видя, че той продължава да не отмества очи, тя се обърна смутено. И тозчас разбра. Пред нея бе огромният портрет на мъжа, когото доскоро всички бяха смятали за пра-пра-пра-прадядо на Дом – четвъртият херцог Ръдърфорд. Ан си пое дълбоко дъх.

– Имам един въпрос – каза Дом с равен глас. – Щом като не съм Дом Сейнт Джордж, кой, по дяволите, съм тогава?

Беше толкова уморен.

Затворил очи, Ръдърфорд се рееше в някакво полусънно състояние и почти не долавяше нито утринната слънчева светлина която струеше в стаята и сгряваше лицето му, нито свежия ветрец, който полъхваше откъм прозореца, нито веселата песен на птичката, кацнала нейде съвсем близо до перваза. В самата стая царяха пълен покой и тишина.

Той знаеше, че ще умре.

Но не изпитваше страх. Защото знаеше, че смъртта не значи край, че след нея също има живот. Защото тя го очакваше. А той я бе чакал почти цял живот.

Но все още не беше готов да умре. Все още не. По дяволите!

Беше се надвесила над него. Виждаше я съвсем ясно и присъствие-то ѝ го изпълваше с покой, със смирение, и в същото време с трепетно възлнение. Сияйна, изваяна сякаш от слонова кост кожа, изумително сини очи и гъсти, черни като нощ коси. И нейната топла, лъчезарна усмивка. Да, тя го очакваше сега, в смъртта – нищо че не го бе чакала в живота.

Колко я обичаше! Колко му липсваше!

Но тя бе търпелива. Беше чакала толкова много години; можеше да почака още мъничко.

Херцогът въздъхна и поведе мълчалив разговор с нея, умолявайки я да не бърза. Обясни ѝ, че е оставил много важни дела недовършени. Че Дом е в беда. Че няма намерение да умира, преди Дом да е оневинен за убийството на Фехрхейвън и преди бъдещето му като девети херцог Ръдърфорд да е осигурено напълно.

Господи, как се стигна до тук, запита се той и реши, че вината е преди всичко у него. Трябваше да поговори откровено с Дом още преди години. Но Филип категорично бе заявил, че осиновява Дом и го

обявява за свой наследник при условие истината никога да не бъде разкрита, и че в противен случай ще го обезнаследи и ще предизвика огромен скандал. Ръдърфорд се беше съобразил със заплахата му и с гордостта му. Но на каква цена!

Дали Ан е намерила документите? Обзе го нов пристъп и ярост заради собствената му безпомощност. Съзнанието му крещеше, че трябва да стане, да напусне проклетата стая, да слезе долу и с няколко резки заповеди да постави всичко на мястото му. Стани!

Ръдърфорд се вторачи гневно, отчаяно във вратата. Непрекъснато си повтаряше, че трябва да се изправи. Не помнеше някога да е желал нещо по-силно. Но не можеше да помръдне и мускулче. Проклятие!

Напрегнатите опити да стане изцедиха силите му, но след няколко минути отдых той отново си заповяда да се надигне. Съзнанието му се бореше с тялото. По лицето му се стичаше пот. Този път пръстите му помръднаха.

Ръдърфорд изруга мислено, сетне още веднъж, и още веднъж. Плачеше му се. Но изведнъж усети нейната ръка на челото си.

Успокой се, скъпи мой – каза му тя. – Всичко ще свърши добре, повярвай ми.

Сърцето му, което бе започнало да тупти опасно бързо, веднага се укроти. И въпреки че устните му не можеха да се усмихнат, сърцето му можеше – и го стори.

Ан толкова приличаше на нея.

Ан, която обичаше така, както би обичал родната си дъщеря, ако Бог го бе дарил с такава.

Къде ли е сега? Дали е още в библиотеката, за да търси документите за осиновяването? Не беше го изчакала да довърши мисълта си, но при следващото ѝ посещение той щеше да ѝ каже цялата истина. Кълнеше се във всичко свято, че ще ѝ каже.

Искаше да ѝ каже още сега. „Ан!“ извика мислено Ръдърфорд. „Ан! Върни се! Върни се!“

Но вратата си оставаше затворена. Никой не можеше да го чуе. Ядосан, той изкрещя наум още по-силно: „Ан!“

Тихо – прошепна тя на ухото му. – Тя ще дойде.

Нямаше нужда да отваря очи, за да я види – голямата, единствената любов на своя живот. Усмихна ѝ се със сърцето си. В отговор Джанис също се усмихна.

Бяха я принудили да се крие.

Кларис кръстосваше нервно из стаята си в хотел „Кавендиш“. Не знаеше какво да прави.

Феърхейвън я беше унищожил. Сега тя не можеше да покаже лице-то си нито в града, нито където и да е другаде. Никога вече нямаше да може. Познаваше от опит жестокостта на обществото. Лондонските аристократи така и не я бяха приели като една от тях, а сега вече никой, абсолютно никой нямаше да я кани в имението си за уикенда, на вечеря или на бал. А в провинцията нито един от нейните приятели нямаше дори да я погледне, ако въобще се случеше да минат през селото или да я срещнат някъде на път. Сега всички щяха да се извържат настрана, ако се приближеше до тях, а опитахте ли да ги заговори, да им обясни, щяха да се преструват, че тя изобщо не съществува.

И за двата свята – онзи, в който се бе родила, и този, в който се бе омъжила – Кларис вече наистина не съществуваше. Все едно, че беше умряла.

Господи! Този път сълзите ѝ бяха истински. Беше обезумяла от страх. Какво бъдеще я очакваше оттук насетне? Дори да разкрие истината за своя любовник, това нямаше да я оневини в очите на обществото. Напротив, всички щяха да я заклеят още по-жестоко, а злите езици навярно щяха да изкарат истината хиляди пъти по-грозна, отколкото бе всъщност.

Не, това бе краят.

А какво щеше да стане е Дом? Кларис се загледа през прозореца към оживеното движение по Кларидж Стрийт. Нима Дом бе убил Феърхейвън? Нима синът ѝ беше убиец? Колко ли се наслаждават на скандала, разrazil се около нея и Дом, всички онези проклетни клюкари! Вероятно в момента разкъсваха Дом е настървението, с което глутница хрътки се нахвърля върху повален елен!

Тя стисна юмруци. Не, Дом беше невинен. Освен това дори да бе виновен, човек с неговото богатство и положение не можеше да бъде хвърлен в затвора, още по-малко – обесен. А ако все пак бе прибягнал до убийство, Кларис щеше да му прости. Феърхейвън заслужаваше да умре. Жалко само, че не бе умрял преди да разкрие пред света онова, което знаеше.

Искаше ѝ се да закрещи, да се нахвърли с юмруци върху Ръдърфорд. Той бе виновен за всичко.

Но тя имаше план. План за отмъщение.

Това бе последният ѝ шанс да нарани херцога толкова дълбоко,

колкото я бе наранил той.

Ръдърфорд беше на смъртно легло. Най-после бе напълно безпомощен. Кларис не бе способна да се усмихне, но беше доволна. Дяволски доволна. И въпреки че той вече бе сломен, последния, фаталния удар щеше да му нанесе тя.

Време беше да посети херцог Ръдърфорд и да му разкрие своите намерения.

Съобщиха на Ан, че Дом няма да слезе за вечеря.

Тя също нямаше желание да яде, особено сама. Реши да хапне препечени филийки с чай горе в стаята си. Но нямаше никакъв апетит. Не можеше да върши нищо друго, освен да се взира с празен поглед в храната си, да си задава въпроси и да се тревожи за Дом и за бъдещето.

Днес следобед два пъти бе слизала да види херцога, за да му каже, че са намерили документите, да го успокои. Но и двата пъти го беше заварила да спи дълбоко – толкова дълбоко, че в първия момент се бе уплашила. Беше си помислила, че отново е изпаднал в безсъзнание, че може би дори е мъртъв. Но той дишаше, а и впоследствие Колдуел я бе уведолил, че около обяд господарят му се е събудил за кратко. Според доктор Фандридж херцогът се нуждаел от много сън, за да може да се възстанови.

Ан още не се беше преоблякла по нощница. Седеше пред камината в спалнята си и ту стискаше ръце в юмруци, ту ги отпускаше. Фандридж бе прегледал и Дом. Сърцето ѝ се свиваше всеки път, щом си помислеше какво са сторили с него в затворническата килия. Лекарят твърдеше, че му е бил нанесен жесток побой.

Рамото му беше почти извадено. Челюстта му бе силно натъртена, ребрата също. Два от пръстите на левия му крак се оказаха счупени – това бе причината да куца. По тялото му имаше още много синини, предизвикани от удари с твърд, тежък предмет.

Ан разтърка пулсиращите си слепоочия. Какво ужасно, нелепо съвпадение – да убият Феърхейвън точно след като бе извадил на бял свят истината за произхода на Дом! Тя бързо заповяда на мислите си да спрат до тук. Не смееше да разсъждава над въпроса кой и защо го е убил.

Внезапно в коридора се чува бавни, неравномерни, непохватни стъпки. Ан ги позна веднага и изтръпна. Дом идваше към нейната стая.

Тя се изправи с разтуптяно сърце, но тутакси седна обратно на

мястото си и притисна ръка към гърдите си с надеждата да укроти бесния ритъм на пулса си. Напразно.

Дом почука рязко на вратата.

– Ан?

Ан стана. Дишаше учестено. Какво иска от нея? Безпокоеше се за него, но не смяташе, че ще го види преди идната сутрин, защото и двамата, особено той, отчаяно се нуждаеха от сън.

– Влез – каза тя. Надяваше се, че гласът ѝ е прозвучал естествено.

Дом разтвори вратата и впери непроницаемия си златист поглед в Ан. Носеше хлабаво завързан халат, а краката му бяха обути в черен панталон. Ходилата му обаче, като се изключи превръзката на пръстите на левия крак, бяха боси.

– Влез – повтори Ан, като откъсна очи от него и скръсти ръце. Нямахше доверие в себе си. Копнежът да го прегърне и да го утеши бе почти непреодолим.

Погледът му веднага се спусна към ръцете ѝ. Тя се прокле мислено, задето бе издала напрежението си по такъв детински начин. И се опита да се усмихне.

– Изненада ме.

Дом влезе, накуцвайки, в стаята и затръшна вратата с петата на здравия си крак.

– Но изненадата май не е приятна? – предизвикателно попита той.

Тонът му не ѝ хареса. Плашеше я.

– Радвам се, че отново си на крака.

Лицето на Дом потъмня.

– Нима? – изсумтя той. – Какво има, Ан? – Отново я предизвикваше.

Напрежението ѝ растеше е всеки изминал миг. Дом беше ядосан и Ан не можеше да го вини.

– Съжалявам, Дом. Съжалявам за всичко.

– Наистина ли? Наистина ли съжаляваш... за всичко?

Мина почти минута, преди да събере сили да му отговори.

– Денят беше доста труден – започна тя. Не искаше да продължава този разговор. Защото знаеше докъде ще стигне и се страхуваше.

– За това мога да гарантирам лично. – Погледът му беше враждебен. – Изглеждаш подтисната. Уплашена.

Никога не го беше виждала в такова настроение. Разтревожена, Ан поклати глава.

– Уплашена си. От мен ли се боиш?

– Не, разбира се, че не. – Тя пребледня. – Дом, нали не мислиш, че те смятам за убиец?

– Не знам какво да мисля, Ан. Ти си моя съпруга. Нуждая се от теб. Но ти не ми вярваш. Достатъчно ясно ми го показа. – Той замълча, впери поглед в нея.

Ан навлажни устни.

– Аз... не знам какво да кажа. Знам обаче, че не си убил Матю Феърхейвън!

Дом продължаваше да я гледа мълчаливо. Накрая каза:

– Значи от снощи насам отношението ти се е променило.

Тя се изчерви.

– Не е честно. Снощи бях шокирана. Не можеш да ме обвиняваш.

– Но те обвинявам.

Ан се вцепени.

– В какво?

Той направи една единствена крачка към нея, но видът му бе толкова агресивен, че Ан инстинктивно отстъпи назад.

– Обвинявам те в това, че се усъмни в моята невинност. Признай си. Снощи ти ме смяташе за убиец.

– Не си справедлив! – извика тя.

– Животът като цяло не е много справедлив, не мислиш ли? – пропита Дом с натежал от сарказъм глас.

– Съжалявам – каза отново Ан. Отчаяно. Искрено.

– Не искам твоето съжаление! – избухна той. – По дяволите, Ан! Аз искам твоето доверие, твоята любов!

Тя стоеше като вкаменена. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

– Ти си разстроен и това е напълно разбираемо. Но не прави това, Дом. Трябва ни повече време.

– Дяволски си права, разстроен съм! – изкрещя Дом. – Какво да не правя? Да не отстоявам правата си на човешко същество? На мъж? На съпруг? – Той размаха юмрук. Стискаше го толкова силно, че кокалчетата му бяха побелели. – Може би аз не разполагам с време.

– Не мога – задавено промълви Ан.

– Не можеш да ми вярваш, да ме обичаш, така ли? Или просто не искаш?

– Дом, денят беше твърде дълъг и твърде тежък. Моля те!

– Но ти си моя съпруга. Моята предана съпруга.

Очите на Дом блестяха ярко, неестествено; лицето му бе почервняло от гняв. Макар да не можеше да стъпва добре на левия си крак, той

тръгна решително към нея.

Но този път Ан не отстъпи назад. Остана на мястото си, вдигнала глава. Въздухът сякаш бе заседнал в гърдите ѝ.

Дом се надвеси заплашително над нея.

– Ти си моята предана съпруга, нали?

Тя успя да кимне, макар и с усилие. Устните му бяха съвсем близо до нейните, прекалено близо. Споменът за техния допир, за вкуса им, бе запечатан навеки в съзнанието ѝ. Но погледът му я плашеше.

– Защо се държиш така?

Дом я сграбчи за раменете и я притисна към себе си.

– Може би не съм способен да те накарам да ме обичаш, но мога да те накарам да ме желаеш.

– Не! – извика Ан. – Дом, престани, не по такъв начин!

Твърде късно. Устните му се впиха свирепо в нейните. Говореше за доверие и любов, но беше разярен и Ан знаеше, че иска да я накаже. Да я накаже с целувката си. Тя изстена. Знаеше, че желанието му е да я нарани.

Започна да се съпротивлява и успя да откъсне устните си от неговите. В гърлото ѝ бе заседнала буца. Идеше ѝ да се разридае.

Дом вдигна глава.

– Проклинам те – прошепна той. – Проклинам те, задето се съмняваш в мен... задето ни причиняваш всичко това.

Ан се взря в него с разширени от уплаха очи. Изведнъж Дом пребледня, сякаш най-после бе осъзнал какво е сторил. Той изруга яростно и я пусна.

Ан тозчас се промуши покрай него, изскочи от стаята и побягна като обезумяла по коридора. Чу, че Дом я вика, но не спря, нищо че в гла-са му вече звучеше не гняв, а болка.

Във фойето тя се свлече на пода отмаляла.

Не можеше повече да живее така. Да го обича толкова, да се измъчва толкова, да продължава да се съмнява в искреността му. Не можеше.

В този момент Ан взе решение да се върне в Уейвърли Хол. Ако не друго, там поне щеше да диша по-спокойно и да има време да помисли.

Защото трябваше да реши веднъж завинаги какво да прави. Очевидно цивилизованата раздяла не беше разрешение на проблема, поне не за нея и Дом. Двамата изпитваха твърде силна страст един към друг. Трябваше или да се върне при него безрезервно, като всеотдайна съпруга, или да го изостави завинаги – така, както някога я бе изоставил той.

Ан пристигна в Уейвърли Хол още на следващия ден, след като сутринта потегли от Ръдърфорд Хаус заедно с Бел и с целия си багаж. Дом наблюдаваше заминаването ѝ през прозореца на салона с неразгадаемо изражение, без да каже и дума. Ако изпитваше някакво разкаяние за грубостта и за гневното си избухване от предишната вечер, не го бе показал с нищо.

Ан обаче се бе почувствала виновна, все още се чувстваше виновна, сякаш го изоставяше напълно безпричинно в такъв тежък за него момент. Но не беше безпричинно – той я бе принудил да стигне дотам.

Нямаше никакви планове, искаше просто да бъде колкото се може по-далече от Дом, за да обмисли спокойно всичко и да вземе правилното решение относно своя брак и своето бъдеще.

Но не беше спокойна. Измъчваше се от мисълта, че бе напуснала Дом точно сега, когато около него се бяха разразили два огромни скандали – за незаконния му произход и за убийството на Феърхейвън.

Ан не пожела следобедна закуска. Облечена в своя черен костюм за езда, ушит специално за нея така, че да ѝ позволява да язди по мъжки, тя нареди да ѝ оседлаят Блейз. Уили я увери, че червеникавият жребец се намира в отлично състояние.

Ан погали меката му като кадифе муцуна и му даде морков. В очите ѝ имаше сълзи. Може би идването ѝ в Уейвърли Хол беше грешка. Толкова обичаше това имение. Но то бе пълно е хиляди спомени, едновременно сладки и горчиви. Накъдето и да се обърнеш, всичко ѝ напомняше за Дом.

Тя въздъхна дълбоко и се качи на гърба на Блейз с помощта на Уили. По нейна молба бяха сложили нормално, а не странично седло. Искаше да препуска като вихър, да избяга далеч от мъката си, от тревогите си, от решението, което трябваше да вземе.

Блейз изпръхтя нетърпеливо. Ан го пришпори и препусна в лек галоп по чакълената алея.

Щом навлезе в парка, Блейз направи няколко скока и ускори крачка, отправяйки се по една от алеите за езда, които Ан познаваше до болка. Тя се приведе, за да избегне няколко стърчащи клонки. Листата вече бяха започнали да се обагрят в червено и златисто. Лятото се бе изнизало толкова бързо. В гърлото на Ан заседна буца, задави я ридание. Как

бе могла да изостави Дом, след като прекрасно знаеше какво е да си самотен и отчаян?

Пред очите ѝ се показаха синкаво-черните води на езерото, сгушено между дърветата. Тя забави ход. На една могила в центъра на малкото островче, разположено в средата на езерото, стърчаха облените в слънце руини на старинната светло-каменна кула. Край прогнилия понтон плаваха лебеди. Гледката накара Ан да се усмихне. Някога, като деца, двамата с Патрик неведнъж бяха идвали тук е лодка, за да изследват древните останки и да си играят сред тях. И след сватбата си с Дом тя бе продължила да посещава това място често. Незнайно защо то я изпълваше с някаква нелепа, глупава надежда.

Трябваше да се изправи очи в очи с истината, със собствените си чувства. Невъзможно бе да ги избягва повече. Все още обичаше Дом. Винаги го бе обичала. Щеше да го обича до сетния си дъх. Но дали имаше смелост още веднъж да се върне при него?

Сърцето ѝ отчаяно крещеше: „Да!“

Предпазливостта ѝ упорито се съпротивляваше срещу това най-дълбоко, най-истинско чувство – любовта.

Блейз извади муцуната си от водата, вдигна глава и изпръхтя. В момента Ан нямаше никакво настроение за случайни срещи.

– Какво, момчето ми? – прошепна тя и го погали по шията. Конят се ослуша напрегнато, сетне извърна глава към алеята и отново изпръхтя.

Ан се огледа наоколо, но не видя нищо, освен гъстите, окъпани в светлина брезови дървета. Ако сред тях имаше някой, трябваше да му изясни, че преминаването през земите на Уейвърли е забранено.

– Там няма никой, момчето ми – каза тя, като се обърна отново към Блейз и стисна по-здраво юздите му. Но конят продължаваше да изглежда разтревожен. Безпокойството ѝ се засили.

– Здравей, Ан – долетя изневиделица гласът на Дом.

В следващия миг той изникна от гората, яхнал черния си жребец. От гърдите на Ан се изтръгна слисано възклицание.

Изражението му бе мрачно.

– Трябва да поговорим, Ан.

Тя с мъка събра сили да проговори.

– Дом, напуснах Лондон преднамерено. Върнах се в Уейвърли Хол, за да подреда мислите си. Дойдох тук, защото исках да бъда сама.

– Знам защо си дошла тук, Ан. – Тонът му беше напълно сериозен.
– Дошла си, за да вземеш решение за нашето бъдеще.

Ан трепна.

Дом облиза устни.

– След онова, което стана снощи, не мога да те оставя да си отидеш. Не мога да те оставя да решаваш сама, Ан. – Гледаше я напрегнато, настойчиво. – Не ти позволявам да ме напуснеш, Ан. Няма да го допусна.

Ан знаеше, че трябва да бъде ядосана от тираничното му поведение, но не изпитваше гняв. Напротив, обзе я неистова радост. Но тя побърза да я потисне е типичната си предпазливост, която се бе превърнала в нейна втора природа.

– Ан?

– Не можеш да ме накараш да взема решение насила, Дом. Трябва ми време да помисля. Но... аз се радвам, че си тук. Прав си. Решението относно нашето бъдеще трябва да бъде взето от двамата ни, заедно.

На лицето му се изписа облекчение.

– Благодаря ти, Ан. – Той приближи с коня си до нея и я погледна право в очите. – Освен това искам да ти се извиня. За това, че снощи се съдържах толкова отвратително.

На устните ѝ трепна лека, но искрена усмивка.

– Няма нужда да се извиняваш. Разбирам те.

Двамата се взряха безмълвно един в друг. Най-накрая Дом стисна юздите на коня си.

– Ще се прибера в къщата, за да те оставя да поиздиш сама и да помислиш на спокойствие. Защо не се уговорим да прием чай заедно в пет? – Той преглътна и едва забележимо се изчерви. – Просто така, като приятели, естествено. Не е нужно да бързаме с вземането на решение.

Сърцето на Ан запърха като птичка. Усещаше, че е порумяняла като девица.

– Би било прекрасно.

Дом кимна и обърна коня си.

– Дом – извика тя и се усмихна смутено. – Благодаря.

Очите му, вперени в нейните, засияха нежно. Сетне той пришпори жребца си и изчезна сред дърветата.

Ан остана загледана подире му, докато гъстите клони не го скриха от очите ѝ. Беше щастлива. Бягството ѝ от Дом я бе накарало да се чувства зле и сега се радваше, че той бе решил да я последва.

Тя подкара Блейз в лек тръс и кривна по друга пътека. Сега следобедът ѝ се струваше по-слънчев и по-ведър. Ездата наистина щеше да бъде много приятна.

Но след малко Ан чу, че някой я вика по име. Погледна през рамо, но видя само влажната пръст и клонестите дървета. Миг по-късно обаче иззад завоя се появи ездач. Беше Патрик.

В съзнанието ѝ като светкавица проблесна споменът за него и Бел.

Патрик се приближи до нея с неуверена, напрегната усмивка.

– Здравей, Ан.

– Не разбирам – каза тя. – Какво правиш тук? Мислех, че си в Лондон.

– Проследих те.

Стомахът ѝ се преобърна.

– П-проследил си ме?

– Бях в Ръдърфорд Хаус снощи, докато вие е Дом се карахте – отвърна той. – А тази сутрин видях как си тръгна от града.

Напълно объркана, Ан отчаяно се мъчеше да схване смисъла на думите му.

– Проследил си ме от Ръдърфорд Хаус чак до тук? – прошепна тя. В главата ѝ звучеше един натрапчив рефрен: Патрик и Бел, Патрик и Бел...

Патрик отново се усмихна. Но сега в усмивката му имаше нещо зловещо.

– Дом също те е проследил. Напусна ли го, Ан?

Ан го гледаше изумено. Сърцето ѝ туптеше като чук. Едва сега си даваше сметка, че Патрик е идвал твърде често в Ръдърфорд Хаус. А щом се е срещал с Бел още от погребението насам, явно беше идвал също толкова често и в Уейвърли Хол.

Патрик и Бел се срещаха откакто Дом се бе върнал у дома.

А тъкмо оттогава някой непрекъснато се опитваше да я спласи, да ѝ навреди... може би дори да я убие.

Обзе я внезапен страх. Внезапно съмнение, недоверие, объркване. В съзнанието ѝ се заредиха образи – образът на Дом, едновременно страстен и любящ, образът на Патрик.

– Ан, гледаш ме така, сякаш съм някакво чудовище. – Той ѝ се усмихна. – Скъпа, дойдох да те избавя от лапите на друго чудовище – на твоя съпруг. Нима си забравила?

Ан изтръпна. Пулсът ѝ се ускори още повече. Отново се оставяше въображението да я подвежда. Защото Патрик нямаше причина да желае смъртта ѝ. Не можеше да е Патрик.

Но в главата ѝ продължаваха да звънят предупредителни камбани.

– Ан, да си вървим. Ще те заведа в Хънтинг Уей. Там ще си в

безопасност. Там той няма да може да ти стори нищо – каза Патрик с изкривена усмивка.

Ан се поколеба.

– Патрик, Дом не е убиец. Започнах да вярвам, че той наистина ме обича. – Очите на Патрик се разшириха втрещено и тя си закъснение осъзна, че не е трябвало да го казва. Следващите думи изскочиха припряно от устата ѝ. – Не искам да ходя в Хънтинг Уей! Трябва да се прибирам в Уейвърли Хол! – Усмихна се, но прекрасно съзнаваше, че усмивката ѝ е принудена и неубедителна.

– Не! – Думата проехтя като топовен изстрел. В същия миг Патрик посегна към поводите на коня ѝ.

Нямаше време за колебания. Тя дръпна рязко юздите на Блейз – толкова рязко, че Патрик не успя да ги сграбчи, – и го шибна с камшика. Животното полетя напред като стрела.

– Ан! – извика Патрик.

Ан не отговори. Вместо това се приведе над шията на Блейз и отново го пришпори с камшика. Конят се понесе през парка с удвоена скорост. Дърветата прелитаха край Ан като в мъгла, но Блейз някак си успяваше да не се отклонява от пътеката. Клоните на дърветата дращеца лицето ѝ. Изпод копитата на коня от скачаха огромни буци пръст.

Тя чу отново гласа на Патрик, който викаше името ѝ. Но този път викът идваше съвсем отблизо.

Ан изпищя и погледна през рамо. Патрик бе само на няколко дължини зад нея, е лице, потъмняло като буреносен облак. Жребецът му препускаше с главоломна скорост... и настигаше Блейз.

Паниката и страхът заплашваха да я задушат. Тя дръпна като обезумяла юздите на коня си, свърна встрани от пътеката и полетя надолу по стръмния, гъсто обрасъл с дървета склон.

– Ан, спри, ще се пребиеш! – изкрещя Патрик. – Спри! Нищо няма да ти сторя!

Ан отново шибна Блейз с камшика.

Сега вече не чуваше нищо, освен тежкото, запхтяно дишане на Блейз, примесено е нейното собствено. И глухия тътен на копитата му. И бесния, бучащ ритъм на сърцето си.

Клоните шибаха лицето и тялото ѝ. Край нея летяха прогнили, мъртви листа и пръст, изровени от копитата на коня. Внезапно Блейз се препъна. Ан изхвърча от седлото и се претърколи презглава напред.

Приземи се тежко на едното си рамо и се претърколи по гръб. Ударът я бе оставил без въздух. Ан застина неподвижно. След няколко

мига, когато успя да си поеме дъх, а замъгленият ѝ поглед се проясни, тя чу как Патрик си проправя път през шубрака нейде високо над главата ѝ и как я вика.

Ан тутакси се надигна с натежало като камък сърце. Рязкото ѝ движение накара Блейз, който бе спрял на метър-два от нея, да подскочи стреснато. Тя прехапа устни. Не смееше да му подвикне, защото се боеше, че конят може да се подплаши и да побегне.

Изправи се бавно на крака. Сърцето ѝ биеше като обезумяло. Продължаваше да чува как Патрик слиза с коня си по стръмния склон, по който се бе спуснала с толкова луда скорост.

Блейз въртеше уплашено очи. Хълбоците му се издуваха напрегнато. Когато я видя да се изправя, той изпръхтя и отскочи настрана. Доплака ѝ се от отчаяние. Не се осмеляваше дори да прошепне името му, за да го успокои и да го накара да стои при нея.

Тя се озърна, но видя само слънчевата светлина, която се процеждаше през стволовете на брезите, тополите и боровете. Знаеше обаче, че Патрик е там горе и че я търси. Чуваше съвсем ясно стъпките му – явно бе слязъл от коня си, за да може да оглежда внимателно всяко храстче.

От време на време той отново я викаше по име. Гласът му звучеше тревожно – навярно осъзнаваше, че Ан вече е разбрала истината. И навярно повече от всякога бе твърдо решен да я намери... и да я премахне. Но защо? Божичко, защо?

Разтреперана, тя протегна ръка към юздите на коня си.

Но точно в този миг от клоните на близкия храст излетя птичка. Блейз изпръхтя подплашено и хукна стремглаво нагоре по склона.

Ан затули уста с ръка, за да заглуши отчаяния си вик. Конят се изгуби между дърветата в посока към Уейвърли Хол. И тогава отново се чу гласът на Патрик, само че този път нейде съвсем от близо. Ан затаи дъх и приклекна толкова рязко, че коленете ѝ се удариха едно в друго.

– По дяволите, Ан! – чу тя вика на Патрик. Сетне се случи истинско чудо – той се заизкачва обратно по склона. Беше тръгнал след побягналия Блейз!

Ан се отпусна изнемощяла на влажната, покрита с окапали листа земя и закри лицето си с длани. Ридания задавяха гърлото ѝ. Имаше усещането, че всеки миг ще повърне – толкова ѝ беше зле.

Най-накрая тя все пак съумя да си поеме няколко големи глътки въздух и бавно се изправи на крака. Дали Патрик ще настигне коня ѝ и ще установи, че нея я няма на седлото? Или Блейз ще успее да стигне до Уейвърли Хол? В гърдите ѝ трепна искрица надежда. Дом беше в

Уейвърли Хол. Как копнееше да се прибере у дома, при Дом. Там щеше да бъде в безопасност.

Изведнъж Ан осъзна, че изобщо няма представа къде се намира.

Господи, нима се е загубила? Толкова пъти бе криввала ту наляво, ту надясно при паническия си бяг. В крайна сметка обаче тя реши да продължи в посоката, която бе поела – сиреч обратна на тази, в която бе побягнал Блейз.

Но това не се оказа никак лесно. Надолу склонът ставаше още по-стръмен. Опита се да го подсече под ъгъл, но това я затрудни не по-малко от отвесното спускане. Сега шубраците бяха още по-гъсти. Храстите и младите дръвчета стигаха до коленете, а на места й до кръста й. Гората също стана по-гъста и по тъмна. Ан вдигна глава, но небето почти не се виждаше, скрито от короните на дърветата. Сърцето й се сви от страх.

Но тя продължи напред, препъвайки се в полите си. Ръкавиците й бяха раздрани на ивици. Изведнъж обаче я обзе странно, тревожно усещане, което накара кожата й да настръхне. Усещането, че вече не е сама.

Ан замръзна на мястото си, стаила дъх. Патрик я наблюдаваше отнякъде, сигурна бе в това. Дебнеше я.

Стъпките й се ускориха. Сега се препъваше още по-често. Ръбът на полата й се разкъса. Тънки клонки и храсти се забиваха в лицето й, режеха го като ножове, но Ан само ги отмахваше раздражено и продължаваше да върви задъхано нагоре. От братовчед й нямаше и следа, но тя усещаше, че е нейде съвсем наблизо.

Затича се. Клоните раздираха полата й, камъните се забиваха в ходилата й през тънките подметки, скалите жулеха краката й. Но Ан не спираше, а бягаше, макар да бе останала без дъх, макар че тялото й се разтърсваше от ридания. Внезапно се блъсна в един дъб и падна, но бързо се изправи и се облегна на дебелия му дънер. Дишаше тежко. По лицето й се стичаха сълзи.

Напрегна слух, за да долови някакъв шум в притихналата гора наоколо. В първия миг обаче не чу нищо друго, освен собственото си шумно, пресежливо дишане и бясното биене на сърцето си.

После й се стори, че дочува птичи глас някъде много високо над себе си, както и едва доловимо прошумоляване на листа, което идваше съвсем, съвсем отблизо.

А нямаше никакъв вятър.

Ан нададе тихо възклицание, оттласна се от дъбовия ствол и хукна като обезумяла.

Насреща ѝ изскочи друг огромен, стар дъб. Тя се препъна в един от извитите му, възлести корени, изправи се... и се озова пред нова непреодолима преграда.

Но този път не беше дърво, а самият Патрик.

Ан изпищя.

31

Ан се взря в очите му и тутакси разбра с абсолютна увереност, че той е човекът, който се опитва да я убие.

Ужасът я парализира. Не можеше да помръдне, не можеше да диша.

Постепенно обаче съзнанието ѝ започна да функционира.

– Защо? – прошепна тя. – Защо, Патрик?

– Какво „защо“, Ан?

Гърлото ѝ беше ужасно пресъхнало.

– Защо направи всичко това? Ти си бил, нали? Ти си този, който ме дебнеше, който ме плашеше, който се опитваше да ме убие!

Погледът му бе напълно непроницаем.

– Никога не бих ти сторил зло, Ан. Трябва да ми повярваш.

Ан трепереше като лист.

– Можех да умра, ако огънят в стаята ми се бе разгорял, Патрик! Можех да си строша врата, когато Блейз стана неуправляем! Очевидно е, че ме ненавиждаш, Патрик, но бога ми, защо?

– Не те мразя – яростно извика Патрик. – Не съм направил нито едно от тези неща. – Той се озърна нервно, сякаш се боеше от нещо или от някого, и добави с груб, безкомпромисен тон: – Хайде, тръгваме.

Сетне я сграбчи здраво за ръката и я повлече към пътеката, където кротко пасеше конят му. Ан се дръпна стреснато.

– Не. Къде ме водиш? Какво си намислил?

Патрик се завъртя рязко с лице към нея.

– Защо не ми вярваш? Никога не бих те наранил! – Крещеше като обезумял. – Аз те обичам, Ан!

Тя поклати глава. Сърцето ѝ туптеше на огромни, уплашени подскоци.

– Това не е любов, Патрик. Сигурно страшно много ме мразиш, за да желаяш смъртта ми.

Той я разтърси с все сила.

– Не желая смъртта ти. Убиецът е твоят съпруг, Ан, не аз.

Ан понечи да възрази, но бързо се овладя. Трябваше да е луда, за да му противоречи. Но какво можеше да стори? Беше ужасена. Въпреки настояванията на Патрик тя знаеше, че животът ѝ е в опасност.

– Да вървим, Ан – решително каза той.

Но преди да успее отново да я повлече към коня си, в гъсталака над главите им се чу прашене на съчки и шум на листа и пред очите им се появи Дом, който се спускаше пешком по склона.

– Ан! – извика той и се затича, пързаяйки се, към нея.

Ан се закова на място. Сърцето и заби още по-бързо. След миг Дом беше вече при тях. Патрик пристъпи пред нея.

– Върви си, Сейнт Джордж – каза той почти дружелюбно. – Тя не те иска. Защото знае какво представляваш – едно презряно копеле, жалък убиец. Ан идва с мен.

Ан направи един-единствен безуспешен опит да се отскубне от него и се отказа. Погледът ѝ срещна погледа на Дом и видя предупреждението в очите му. Дом искаше от нея да не мърда, искаше да се оправи с Патрик сам.

Но Патрик забеляза мълчаливата размяна на погледи помежду им и в зениците му светнаха яростни искри.

– Господи, не мога да повярвам! Ти продължаваш да го обичаш?! Въпреки всичко, което ти стори, въпреки че ясно показва истинската си същност?!

Ан с мъка се въздържа да не кимне утвърдително.

– Патрик, защо не пуснеш Ан? Знам, че не искаш да ѝ сториш нищо лошо. Тя е твоя приятелка.

– Не! – Ръцете му бяха свити в юмруци. – Ти имаше своя шанс да я спечелиш, Дом, но вече го проигра. Веднъж поне нещата да не се подредят така, както ти се иска на теб. Веднъж поне да са в моя полза.

Дом не помръдна. Беше застанал нащрек, с широко разкрасени крака, и не отместваше поглед от Патрик.

– Много неща не са подредени така, както ми се иска, Патрик – каза той с утешителен тон. – Както сам изтъкна, напоследък се превърнах в презряно копеле и бях обвинен в убийство.

Патрик се задъхваше от гняв.

– Да, но въпреки това си наследник на Ръдърфорд. Още не мога да го повярвам. Мислех, че този път най-после ще се сринеш от високо, ще бъдеш размазан. Но ти пак не падна по гръб, сякаш имаш девет живота като котките.

Ан дишаше тежко. Погледът ѝ непрестанно се местеше от разяреното лице на Патрик към спокойното, непреклонно лице на Дом. Знаеше, че ако вниманието на Патрик по някакъв начин бъде отвлечено, навярно ще успее да се отскубне от него и да изтича при Дом.

– Не можеш да принудиш Ан да дойде с теб против волята си –

меко каза Дом. – Да тръгваме. – Това беше заповед, макар и произнесе-на тихо. Той се обърна към Ан. – Ела, Ан.

Тя се поколеба за миг. И в следващия миг Патрик я стисна още по-силно и я дръпна плътно до себе си.

– Ан остава с мен. Цели четири години съм чакал този ден, Дом. – Лицето му бе придобило свирепо изражение. – От четири години чакам Ан да те напусне, да предпочете мен пред теб.

Ан не помръдваше. Дом също.

– Искам тя да се разведе с теб – добави Патрик.

– Никога няма да ѝ дам развод – тихо каза Дом. – Виж, Патрик, не те обвинявам за това, че си се влюбил в съпругата ми. А сега защо не ми подадеш оръжието, което криеш във вътрешния си джоб?

Ан извика ужасено.

– Не. – Патрик се обърна към нея. – В ръката му изневиделица се бе появил малък пистолет. – Ще продължаваш ли да го обичаш, когато бъде просто един призрак, Ан? Кога ще ми дадеш шанс, истински шанс? Кога ще погледнеш на мен като на мъж, истински мъж?

– Не, недей – прошепна тя, уплашена до смърт за живота на Дом. – Не, аз... аз не го обичам, наистина не го обичам и... ще го напусна, Патрик, обещавам! Моля те, дай пистолета на Дом! – Гласът ѝ бе прегракнал.

– Лъжеш – изкрещя Патрик. – По дяволите, Ан, та все още го обичаш и лъжеш! – Внезапно той насочи пистолета срещу Дом.

– Не! – изпищя Ан.

Дом го гледаше втренчено.

– Не прави това. Ние с теб сме приятели. Аз ти спасих живота, когато бяхме в Кеймбридж – каза той тихо. – Помниш инцидента с онази лодка, нали?

– Не сме никакви приятели! Вече не сме, никога няма да бъдем. Не и откакто я има Ан! И не давам и пет пари за това, че си ми спасил живота! – избухна Патрик.

– Свали оръжието – каза Дом.

– Моля те, свали оръжието – прошепна Ан.

– Ще се омъжиш ли за мен? – обърна се към нея Патрик. – Можем да избягаме далеч от тук, Ан. В чужбина, където ще е все едно дали си разведена или не. Никой няма да знае истината. Ще го напуснеш ли, за да се омъжиш за мен?

Ан знаеше, че трябва да приеме. Патрик беше изпаднал в истинско умопомрачение. Тя погледна към Дом, видя мълчаливото съгласие в

очите му и кимна бавно.

Но Патрик отново бе видял и разбрал онова, което си бяха казали без думи.

– Бъди проклет! – извика той, като се завъртя с лице към нея. Сега пистолетът му бе насочен право в гърдите ѝ.

Тя изпищя.

В същия миг Дом се хвърли изотзад към Патрик.

Патрик се извърна. Едновременно с това проехтя изстрел. Дом се стовари върху Патрик и го повали по гръб на земята. Двамата мъже се вкопчиха в свирепа схватка. Ан видя кръв, но не можеше да разбере чия е. Пистолетът гръмна отново и този път Дом се отпусна безжизнено по гръб. Главата му се завъртя на една страна.

Ан се вледени от ужас. Патрик бавно се изправи на крака. Целият беше оплискан с кръв, но Ан не забеляза това. Виждаше само Дом, на чиито гърди бързо разцъфваше ярко алено петно.

Тя изтича до него, коленичи и сграбчи лицето му в длани. Беше топло. Клепачите му трепнаха.

– Дом! Божичко, не! – извика Ан, наведе се и долепи буза до гърдите му. За нейно огромно облекчение сърцето му биеше силно и равномерно. Куршумът бе попаднал в горната част на гърдите му, между ключицата и подмишницата. Разтреперана, тя си пое дълбоко дъх и вдигна поглед към Патрик, полагайки усилия да скрие яростта си.

Той обаче изглеждаше напълно шокиран. В сърцето ѝ трепна плаха надежда.

– Той се нуждае от лекар. Патрик, иди да доведеш лекар.

Но Патрик не помръдна. Беше се вторачил в Дом с пребледняло като платно лице.

– Господи! – промълви той с разширени от ужас очи. – О. Господи! Ще умре ли?

– Трябва ни лекар! – извика Ан, като съблече е отсечени, гневни движения ватирания си жакет и го притисна към раната на Дом. – Патрик, Дом ще умре. Може би вече умира. – В очите ѝ набъбнаха сълзи. – Моля те, доведи лекар!

Внезапно Патрик се свлече на колене до Дом, чиито клепачи продължаваха да трептят безпомощно.

– О, Боже – прошепна той с насълзени очи. – Какво направих?!

– Дом, Дом! – извика Ан и притисна жакета още по-плътнo към раната. Нямаше смелост да го отмести и да провери колко силно е кървенето. – Чуваш ли ме? Дом, любими, ще се оправиш.

Дом изпъшка. Очите му бавно се отвориха. Ирисите му бяха станали огромни, разфокусирани.

– Няма да умреш – разпалено продължи Ан. – Върви да доведеш лекар и няколко слуги, Патрик. Веднага!

Патрик скочи на крака. Беше блед като мъртвец. Без да каже и дума, без да й даде какъвто и да е знак дали я е чул или разбрал и какво възнамерява да прави, той захвърли пистолета и изтича при коня си. Сетне се метна на седлото, пришпори жребеца в галоп и изчезна, оставяйки Ан и Дом сами.

Сърцето на Ан се бе свило от страх. Паниката заплашваше да я погълне. Тя си пое дълбоко дъх, за да се поуспокои. Ами ако Патрик бе решил просто да избяга?

– Ан...

Ан сведе очи към Дом. Лицето му бе придобило призрачен сив цвят. Но сега погледът му вече бе фокусиран.

– Ще се справиш – каза тя и се помъчи да се усмихне.

– Лошо ли съм ранен?

Ан облиза устни.

– Не знам. Има много кръв. Но раната изглежда по-близо до рамото ти, отколкото до сърцето. – Едва успяваше да говори. Знаеше, че ако Дом умре, тя също ще умре, защото никога нямаше да може да понесе смъртта му.

По слепоочията му бе избила пот.

– Аз ще държа жакета притиснат към раната. А ти свали фустата си и я разкъсай на ивици, за да ме превържеш. – Докато стигне до края на второто изречение, той вече беше останал без дъх. Гласът му бе едва доловим.

– Не говори. Пази силите си. – Тя постави ръката му върху жакета си и я притисна. Прилошаваше й, като го гледаше как полага усилия да спре изтичането на собствената си кръв. – Не знам дали Патрик отиде за лекар или не.

Дом не отговори. Лицето му беше обляно в пот. Отново бе пребледнял, очите му бяха затворени. Но продължаваше да притиска жакета й към раната си.

Ан се изправи и съблече фустата си. Платът беше много здрав, но тя успя да го разкъса, обзета от прилив на нечовешка сила. Погледна към Дом и видя, че я наблюдава.

– Не се тревожи. Няма да умра. – Гласът му като че ли звучеше малко по-укрепнал.

Ан успя да се усмихне, макар и отпаднало.

– Помогни ми да седна.

Тя коленичи и го повдигна внимателно. Лицето му беше изопнато от напрежение и от усилията, които полагаше, за да не изстене от болка. Ан махна жакета от раната и тя тутакси започна отново да кърви обилно. Под задъханите, едва доловими напътствия на Дом тя успя да го превърже колкото можеше по-бързо. После му помогна отново да легне по гръб, като положи жакета си под главата му вместо възглавница.

Очите му бяха затворени, а лицето му бе станало още по-сиво от преди.

Ан го погали по челото. Сълзи на страх и безпомощно отчаяние напълниха очите ѝ. Къде е Патрик, питаше се тя. Молеше се да е отишъл за помощ, каквато и да е помощ.

Сенките се удължиха. Ан се опита да определи от колко време седи тук в очакване, молейки се Дом да не умре, но нямаше представа дали е от петнадесет минути или от час. Всяка минута ѝ се струваше цяла вечност. А Дом бе изпаднал в безсъзнание.

Превръзките бяха станали яркочервени.

Изведнъж се чу тропот на препускащ кон. Не, коне, Ан скочи на крака. По пътеката се зададе жребецът на Патрик, следван от други два коня с ездачи на гърба. Малко по-назад идваха още хора.

– Слава Богу! – извика тя, разпознала Бенет и Вериг.

– След нас идват ратаи с носилка – каза Бенет, като скочи от коня си. – А един ратай отиде да повика лекаря.

Ан едва не припадна от облекчение. Сетне се обърна и видя, че Патрик е коленичил до Дом. Плачеше.

– Не умирай – прошепна той. – Никога не съм искал да те убия. Дом... аз те обичам повече от родните си братя. Господи, моля те, не умирай.

Ан не можеше повече да сдържа страха си и лекарят се бе принудил най-безцеремонно да я изгони от стаята на Дом. Сега тя крачеше напред-назад пред вратата, притиснала към очите си подгизналата от сълзи кърпичка, молеше се за живота на съпруга си и се разкайваше горчиво за всички конфликти, за цялото неразбирателство и отчуждение помежду им. Патрик седеше на едно канапе, хванал лицето си в шепи.

И независимо от онова, което бе сторил, Ан изпитваше съжаление

към него.

Той усети погледа ѝ и за пръв път, от половин час насам вдигна глава.

– Сигурно съм полудял.

– Да.

– Никога нямаше да те нараня, Ан. Исках само да се ожена за теб. Да те открадна от Дом.

Ан реши да не му напомня, че действията му биха могли да я наранят доста сериозно, дори да я убият. Въпреки че Патрик упорито отричаше, тя и за миг не се съмняваше, че тъкмо той е подпалил спалнята ѝ и е отровил Блейз.

– Към Дом ли е насочена омразата ти, Патрик? Мислех, че сте приятели още от деца.

– Аз не го мразя. – По бузата му се търкулна сълза. – Но цял живот съм живял в сянката на Дом. Не можеш да си представиш какво означава това. Когато ви видях заедно в Шотландия, нещо в мен се преобърна. Чак сега си давам сметка за това. Но не мисля, че бих могъл да продължа да живея, ако Дом умре. Ще се самоубия.

– Нищо подобно няма да направиш – срязва го Ан. За пръв път осъзнаваше колко е слаб всъщност. – А и Дом няма да умре.

– Защо лекарят се бави толкова? – попита нервно той.

Тя си задаваше абсолютно същия въпрос. Миг по-късно вратата на спалнята се отвори и на прага се появи Бенет. Изглеждаше изтощен.

– Доктор Коб каза, че вече можете да влезете, милейди. Негово благородие дойде в съзнание.

Ан се втурна покрай него е разтуптяно сърце и влетя в стаята. Не видя нито Вериг, който шеташе покрай леглото на господаря си, нито лекаря, който прибираще превръзките и лекарствата си. Виждаше единствено Дом. Той бе седнал в леглото, завит до кръста. Гърдите му бяха голи. Раната му бе превързана с нова, чисто бяла превръзка, а лицето му вече не беше с онзи мъртвешки сивкав цвят.

Тя се спусна към него. Краката ѝ сякаш не стъпваха по земята.

– Дом!

Дом впери поглед в нея.

– Добре ли си?

Очите ѝ се наляха със сълзи.

– Аз? – Ан се засмя нервно и приседна до него. Ръцете им се сплетоха. – Ти си простреляният, скъпи, не аз.

Погледът му потъмня.

– Това гальовно обръщение ми харесва, Ан.

Тя навлажни устни.

– Дом, ако беше умрял... – Беше толкова развълнувана, че не успя да продължи.

Дом я погали по бузата със здравата си ръка.

– Да не би да се опитваш да ми кажеш, че ме обичаш, Ан?

Ан кимна, все още неспособна да говори.

Сега и в неговите очи се появи подозрителна влага.

– Когато разбрах, че Патрик има връзка с Бел – Колдуел ме информира за това снощи, – веднага проумях, че той е човекът, който се опитва да ти стори зло. Именно страхът за теб ме доведе тук, Ан. Никога през живота си не съм се страхувал повече, отколкото когато научих, че Патрик също е потеглил за насам. – Ръцете му уловиха нейните. – Не разбирам какво е станало с Патрик – каза той. Гласът му се прекърши.

Ан трепна. Спомняше си как Патрик и Дом обичаха да препускат заедно из хълмовете, когато тя бе само едно вятърничаво единадесетгодишно момиченце. И двамата бяха буйни, красиви и наперени младежи и всички неомъжени дами околността си бяха загубили ума по тях. Спомняше си разказите на Патрик за лудориите, които са вършили заедно в Кеймбридж. По онова време Дом и Патрик бяха неразделни.

– Аз също не разбирам – призна Ан след дълго мълчание.

Двамата се взряха един в друг. Сърцето ѝ се бе свило от болка – болеше я за Дом, за предателството на някогашния му най-добър приятел.

Тя се изправи, изпрати лекаря и Вериг до вратата и тихичко попита:

– Как е съпругът ми?

Той кимна успокоително.

– Няма защо да се тревожите, лейди Ан. Съпругът ви е млад и силен и до ден-два ще бъде отново на крака. Дотогава обаче не бива да мърда от леглото. Утре ще мина, за да проверя как върви възстановяването му.

– Благодаря ви – промълви Ан, като стисна ръката му. После се върна при Дом.

– Патрик не е зъл човек – каза той с нотка на гняв в гласа си. Преди тя да успее да отвърне каквото и да било, откъм отворената врата долетя гласът на Патрик.

– Никога не съм възнамерявал да сторя зло на Ан, Дом. Моля те да ми повярваш. Искях само тя да си помисли, че всички тези неща са твое дело, за да се изплаши и да избяга от теб.

Дом се взря в него с нескрито огорчение и болка.

– Няма значение, Патрик. Прощавам ти.

Патрик изглеждаше така, сякаш всеки миг щеше да избухне в плач.

– Всичко е толкова несправедливо, винаги е било – прошепна той. – Но аз наистина съжалявам. Ужасно съжалявам.

– Патрик, какво смяташ да правиш оттук насетне? – попита мрачно Дом.

Ан се сепна от внезапно подозрение и погледна ужасено първо съпруга си, после своя братовчед.

– Патрик, знаеш ли кой е убил Матю Феърхейвън?

Той се поколеба.

Дом се втренчи в него преbledнял.

– Патрик... не!

Патрик се изчерви.

– Стана случайно. Не исках да го убивам. Исках само да разбера какво пише в дневника. Той отказа да ми каже, аз се ядосах и се сбихме. А после осъзнах, че всичко се е подредило чудесно, че вината ще падне върху Дом. Аз бях човекът, който свидетелства пред полицията.

Ан усети, че ѝ прилошава. Всичко наоколо се завъртя пред очите ѝ е шеметна скорост. Тя отиде до леглото и потърси ръката на Дом. Той стисна здраво пръстите ѝ в своите. В стаята се възцари пълно мълчание.

Пръв го наруши Дом. Гласът му беше тих, властен. Но очите му бяха пълни е тъга.

– Патрик, трябва да отидеш в полицията и да им кажеш това, което току-що каза на нас.

– Не! Те ще ме затворят. – Той се обърна и тръгна към вратата. Там се спря. – Беше нещастен случай. Не искам да ме обесят.

– Имаше ли свидетели?

– Не.

Дом замълча за миг.

– Как се сдоби със сапфиреното ми копче?

– Проследих двама ви с Ан в Шотландия – отговори Патрик. – Ан знае. На няколко пъти се промъкнах в замъка. – Гърдите му се надигаха учестено. – Дом, съжалявам.

– Аз също – тъжно каза Дом. – Патрик, боя се, че ако не разкриеш всичко пред властите, ще се наложи да го направя аз.

Патрик го погледна измъчено и без да каже и дума повече, изхвърча от стаята.

Ан седна до Дом, който веднага я придържа към себе си. Изпитваше огромна скръб – неговата скръб.

– Трябва да кажем на полицията, Ан – промълви той.

– Знам – каза тя, като внимателно положи глава на здравето му рамо.

Дом я прегърна, сетне се намести така, че да може да вижда лицето ѝ.

– Но няма закон, който да ни задължава да отидем в полицията незабавно.

Сърцето ѝ трепна. Въпреки онова, което бе сторил Патрик, тя не искаше да го види затворен или обесен.

– Да. В края на краищата, ти си болен. Може би след няколко дни или пък следващата седмица ще разкажем на инспектора всичко.

– Надявам се – каза тихо Дом, без да откъсва очи от нея, – че Патрик е достатъчно умен, за да разбере, че трябва да напусне страната.

Ан също се надяваше.

32

– Идвам да видя Негова светлост – обяви Кларис.

Колдуел кимна безизразно.

– Той току-що се събуди от следобедния си сън.

– Следобедния си сън – повтори тържествуващо тя. Явно болестта го бе направила слаб и безпомощен като дете. Вече не изпитваше никакъв страх от него. – Значи няма реално подобрене?

Колдуел обаче не я водеше към горния етаж, а към библиотеката.

– Напротив, мадам. Негова светлост вече произнася редица думи, въпреки че още не е в състояние да движи долната част на тялото си.

За миг я обзе ужас. Смятала бе, че Ръдърфорд е напълно парализиран. Но после се успокои с мисълта, че той все още е на легло, че почти не може да говори и че несъмнено съвсем скоро ще умре.

Скоро, но не и преди да му е казала онова, което имаше да му казва, не и преди да му е отмъстила.

Колдуел застана на прага на масивната двукрила врата и съобщи за посещенията ѝ. Херцогът седеше в едно кресло, загърнат в светлостлатисто кашмирено одеяло. В камината играеха буйни, весели пламъци. На коленете му лежеше разтворен новият брой на „Лондон Таймс“. В първия миг Кларис се сепна. Изражението и погледът му бяха толкова високомерни и всяващи страх, че тя реши, че Колдуел я е излъгал и че Ръдърфорд се е възстановил напълно. Смелостта ѝ начаса се изпари.

Но тогава той проговори. По-точно – избърбори прегракнало:

– К-какво?

Сърцето ѝ заби трескаво. Не можеше дори да се усмихне. Толкова отдавна очакваше този момент. Обзе я нервно напрежение, което направи гласа ѝ пресипнал.

– Здравейте, Ваша светлост. Дойдох да видя как сте.

Ноздрите му трепнаха.

– Д-д-дом?

Тя присви очи.

– Тревожите се за Дом? Хм, той наистина е в беда, нали? Нямам предвид убийството, в което е обвинен; говоря за това, че целият свят вече знае за незаконния му произход. – Имаше чувството, че ще припадне от вълнение. Изведнъж обаче осъзна, че Колдуел все още е в стаята. – Няма да ни трябваш, Колдуел. Можеш да си вървиш.

Икономът се извърна въпросително към херцога.

– В-върви – каза той. Беше заповед.

Кларис се изпълни със злорадо задоволство. Макар и неохотно, Колдуел излезе и затвори вратата. Сега вече Кларис се усмихна и отиде до Ръдърфорд.

– Знаеш, че все още те мразя, нали? И че не съм ти простила за това, което направи?

Отговорът му беше само една ледена усмивка. Очите му я пронизваха като кинжали.

Кларис трепна. За миг я обзе страх, сякаш херцогът все още беше достатъчно силен и могъщ, сякаш още можеше да я контролира, да я управлява. Но тя бързо пропъди това тягостно усещане.

– Ти ми причини огромна болка! Почти успя да разбиеш живота ми! И защо? Защото обичаше своята безценна Джанис!

Ръдърфорд се сепна. Лицето му преbledня.

– За глупачка ли ме смяташ? Знам, че никога не си обичал Сара, поне не по този начин. Отгатнах го много отдавна. Бях едва деветгодишна, но видях как я гледаше. Веднъж придружавах баща си, който беше дошъл на гости у вас. Бях се скрила в храстите, докато Сара и Джанис седяха в градината С баща ми и те чакаха. Ти се връщаше от езда и нямаше представа, че не си сам. До ден днешен не съм забравила начина, по който я гледаше тогава.

Херцогът изглеждаше поразен. Беше вкопчил пръсти в одеялото и отчаяно се мъчеше да проговори.

– К-к-какво?

Кларис внезапно усети, че я задушават сълзи.

– Никога, никога не си ме поглеждал така.

– К-какво?! – почти изкрещя той. – Какво ще п-правиш?!

– Страх те е да не разкажа на всички, че си бил влюбен в балдъзата си, нали? – Лицето ѝ се сгърчи. – Затова Джанис избяга след дебюта си – дебюта, който ти ѝ организира. Проклинам я! Проклинам и теб! – Беше на ръба на плача.

Лицето на Ръдърфорд бе почервеняло.

– К-какво... – произнесе с огромна мъка той – ис-скаш! – Не беше въпрос, а по-скоро яростно възклицание.

– Искам отмъщение – изсъска Кларис, изтри ядно сълзите си и се надвеси разтреперана над него. – Чуй ме добре, старче. Скоро ти ще умреш. И истината – нашата истина – ще умре заедно с теб.

Ръдърфорд изстена.

– Н-не-е-е.

Но тя не му обърна внимание.

– Никога няма да разкрия, че Дом е наш син... че е твой син. Никога!

Блейк не можеше да не бъде доволен. Да, изпитваше примитивно, чисто мъжко самодоволство. Въпреки че се тревожеше за съдбата на най-добрия си приятел, мислите му бяха заети преди всичко от една жена – жена, която го бе накарала здравата да се поизпоти, за да я спечели. Но накрая беше успял. След бала се бе срещал с Фелисити вече два пъти. И бе установил, че тя съвсем не му отстъпва по чувственост и страст.

Не беше влюбен в нея, естествено. Обичал бе жена само веднъж в живота си и тя беше разбила сърцето му. Със сигурност никога повече нямаше да може да обича така. Но все пак вече бе на двадесет и осем години и вероятно му беше време да се ожени. В момента обмисляше дали да не направи Фелисити своя съпруга.

Откритият му файтон зави зад ъгъла и се отправи към каменната къща на Харълд Рийд. Блейк веднага съзря каретата пред входа. Двамата ратаи я товареха с багаж. Камериерката на Фелисити стоеше на тротоара, облечена с пътническа пелерина, и държеше в ръка малка чангичка, която по всяка вероятност принадлежеше на господарката и. След миг от къщата се появи и самата Фелисити.

– Нямам представа кога ще се върна – звънна гласът ѝ. Говореше на иконома. – Но искам когато се прибера, къщата да е в ред.

Той кимна покорно.

Доброто настроение на Блейк се изпари. Замени го лошо предчувствие. Той скочи безмълвно от файтона – нямаше нужда да казва на кочияша, че трябва да го изчака, Фелисити, която тъкмо слизаше по широките каменни стъпала, го видя и се закова на място.

Блейк се приближи до нея.

– Здравей, скъпа.

Тя не се усмихна, само вирна брадичка.

– Здравей, Блейк.

– Какъде си се запътила този път, Фелисити?

Фелисити се поколеба за миг, преди да отговори:

– Имам нужда от малко чист, провинциален въздух.

– О, нима? – подигравателно възкликна Блейк. – Позволи ми да отгатна: отиваш в Хънтинг Уей.

– Точно така – отвърна тя, като го измери с хладен поглед.

Той пристъпи към нея и я сграбчи за лакътя.

– Господи, колко си любвеобилна днес следобед, скъпа. Трудно ми е да повярвам, че пред мен е същата жена, с която се разделих на зазоряване.

Фелисити се отскубна от него.

– Върви си, Блейк. Заета съм и бързам, ако не си забелязал.

– Забелязах – провлечено отговори той. Но в действителност беше ядосан. Не, по-лошо – беше обезсърчен. – Научила си, че Дом е в Уей-върли Хол и затова бързаш да се прибереш у дома.

– Разбира се, че не – каза тя.

Повече от очевидно бе, че лъже. Прииска му се да я хване и да я разтресе с все сила, за да я накара да се опомни и да забрави веднъж завинаги за най-добрия му приятел.

– Проклятие! Той не те иска, Фелисити. Той е влюбен в съпругата си.

– В Ан? – Фелисити изсумтя презрително. – Невъзможно.

– Кога най-после ще се откажеш?

Тя се изчерви и вдигна глава към него, готова да запротестира.

– Недей – спря я Блейк, като вдигна ръка. – Не отричай.

– Добре, няма – каза Фелисити, заобиколи го и забърза към каретата, повдигнала полите на зелената си рокля чак до глезените.

Той впери поглед подире ѝ, обзет от болка и огорчение. Чувстваше се дяволски зле. Сетне я последва.

– Не заминавай.

Фелисити вече се качваше в каретата е помощта на един лакей, който след миг затръшна вратата зад гърба и. Тя се настани на плюшената седалка и се обърна към прозореца с лице към Блейк. Не каза нищо, просто го гледаше, стиснала решително устни.

В този момент той осъзна, че е бил пълен глупак.

– Довиждане, Фелисити. – Трудно му бе да произнася думите отчетливо; гласът му беше подрезгавял. – Приятно пътуване.

Лицето на Фелисити внезапно пребледня.

– Обещавам, че ще се видим, когато се върна – каза тя и едва сега се усмихна. – Няма да остана дълго в провинцията.

– Не, няма – кимна Блейк. – При тези обстоятелства ще бъде невъзможно.

Очите ѝ се ококориха слисано.

Той почука на страничната стена на каретата и нареди:

– Тръгвайте, сър.

Кочияшът свали спирачките, дръпна поводите и каретата потегли напред.

– Блейк! – извика Фелисити, залепила лице до стъклото на прозореца.

Блейк ѝ обърна гръб и се отдалечи.

Изминаха два дни, откакто Патрик го бе прострелял. Дом все още беше на легло и не се чувстваше никак щастлив от този факт. Доктор Коб го бе прегледал сутринта, но макар да остана доволен от състоянието му, настоя, че трябва да си почива още един ден. До десния му хълбок имаше поднос с храна; от лявата му страна седеше Ан.

– Защо не ядеш? – сгълча го тя.

– Мили Боже, това, което вече погълнах, би стигнало за цяла армия. – Ръката му се плъзна около кръста ѝ и Ан внезапно се озова по гръб на леглото до него. Дом се наведе над нея без изобщо да крие намеренията си. – Има само един начин да остана в това легло още цял ден, скъпа – каза той с мамещ глас.

– Ти си болен! – изписка Ан. Сърцето ѝ пърхаше трепетно.

– Не бих казал – изрмъжа Дом и за доказателство я целуна. И това съвсем не беше плаха целувка. Ан бързо се отказа от всякаква съпротива. Устните му разтвориха устните ѝ, езикът му погази нейния. Когато най-последно вдигна глава, златистите му очи блестяха, а Ан беше останала без дъх и бе изпълнена с копнеж.

– Дом, посред бял ден е.

– Мислех, че в Шотландия съм те излекувал от всякаква склонност към благоприличие – подкачи я той.

Тя въздъхна и го погали по бузата.

– Но там бяхме сами. А сега сме в къща, пълна със слуги, които до един са загрижени – и това е напълно обяснимо – за твоето здраве. Както сам знаеш, Бенет и Вериг час по час надникват да видят как си.

– На вратата има дяволски добра ключалка – каза Дом. Сетне усмивката му угасна и той внезапно се отпусна по гръб на леглото. – Но в Шотландия не сме били сами, Ан.

Ан се надигна.

– Знам. – Тя улови ръката му. – Хубавото е, че Патрик е изчезнал.

– Да. – Дом беше вперил поглед в тавана. – В момента вече трябва да е далеч извън пределите на страната.

Искаше ѝ се да може да облекчи мъката му.

– Нека се опитаме да го забравим, Дом. Моля те. Трябва да се опитаме да забравим цялото минало.

Погледът му обходи напрегнато лицето ѝ.

– Прощаваш ли ми, Ан? Прощаваш ли ми, задето бях пълен страхливец и пълен глупак?

– А ти прощаваш ли ми, задето можах дори за миг да допусна, че ти си този, който се опитва да ме уплаши, и че ти си убил Матю Феърхейвън? – попита вместо отговор Ан.

– Да, прощavam ти. Единственото, което има значение, е че по някакъв начин съумяхме да преодолеем всички ужасни недоразумения и цялото си ужасно недоверие един към друг.

Очите ѝ се насълзиха. Тя положи глава на гърдите му.

– Толкова те обичам, Дом.

Той вдигна ръка и нежно я докосна по бузата.

– Това, което има значение, е че сега вече можем да оставим миналото изцяло зад гърба си и да изковем едно прекрасно бъдеще. Заедно.

Ан кимна.

– Да знаеш само колко съм мечтала за този момент. Мечтая за него още от дете, Дом.

– Аз те нараних много жестоко, Ан. – Дом се надигна и я придърпа към себе си. – Нима наистина си способна да ми простиш?

– Не само, че ти прощavam – отговори без колебание тя. – Мисля, че разбирам защо го направи.

– Ако наистина разбираш, значи си много по-умна от мен – каза той е нервен смях.

Ан му се усмихна нежно и го погали по челото.

– Мисля, че прекалено много си подхождаме, че ни е било предопределено да бъдем заедно и това те е уплашило. Имал си едно самотно, лишено от обич детство. Твоите родители са ти дали ужасяващ пример за това какво може да представлява бракът. Страхувал си се да обичаш.

– Страхувах се да обичам теб – простичко каза Дом. – Бях се научил да разчитам единствено на себе си, а инстинктивно усещах, че ти си моята съдба... и това ме плашеше до смърт.

Погледите им се срещнаха, сплетоха се. Усмивките им се стопиха. Ан стисна ръцете му още по-силно, наведе се и лекичко го целуна по устата.

– От сега нататък никой от двамата ни вече няма да бъде самотен.

Той обгърна шията ѝ с ръка – примитивен, собственически жест,

който Ан вече познаваше добре, – и я целуна пламенно. Когато устните му се откъснаха от нейните, лицето ѝ се бе изчервило. Дом се усмихна дяволито.

– Доктор Коб казвал ли е, че не можем да се любим?

– Как ще го питам за такова нещо?! – възкликна тя.

Той се засмя.

– А кога каза, че ще мога да пътувам?

– В края на седмицата.

Дом се намръщи.

– Искам утре да се върна в Уейвърли Хаус.

– Утре! – извика Ан. – Не, не можеш... няма да пътуваш утре.

– Ан, безпокоя се за дядо си. Освен това съм достатъчно здрав, за да мога да пътувам.

Тонът ѝ се поуспокои.

– С нищо не можеш да помогнеш на херцога. А и всеки ден получавате вести от Колдуел. Дядо ти се държи. Но съм съгласна, че трябва да се върнем в града веднага щом се оправим.

Дом кимна, но погледът му остана зареян, далечен. Челото му се сбърчило мрачно.

– Дом, какво има?

Той срещна погледа ѝ, но бързо извърна глава.

– Нищо. Почувствах внезапна умора, това е всичко. А и се тревожа за здравето на Ръдърфорд.

– Не, има още нещо.

Дом я погледна.

– Да.

Тя улови ръцете му и ги притисна към гърдите си.

– Дом, аз те обичам още откакто те зърнах за пръв път като малко момиченце. Знам какво те измъчва. Но аз винаги съм те обичала, винаги ще те обичам. За мен е без значение, че Филип не е твой баща. За мен е без значение кой е баща ти.

Той мълчеше. Накрая каза:

– За мен обаче има значение. Огромно значение.

– Не бива да мислиш за това. Ти си законният наследник на Филип. Забрави останалото.

Дом се взря в загрижените ѝ очи.

– Бих го забравил, ако можех. Но това е натрапчив въпрос, който ще ме преследва до края на дните ми.

– Не се измъчвай така, моля те. – Ан облегна глава на гърдите му. –

Наистина няма значение. Аз те обичам, все едно дали си херцог или просяк.

Дом я целуна нежно по косата.

– И аз те обичам, Ан – каза той. – Обичам те толкова много, че понякога чак боли.

Ан и Дом пиеха чай в трапезарията на господарския апартамент, когато бяха известени за пристигането на инспектор Хопър. Ан веднага скочи на крака. Беше пребледняла.

– Бяха ти забранили да напускаш града – каза тя на Дом.

Дом седеше на канапето – бе изнудил Ан да му позволи да стане от леглото.

– Успокой се. Аз съм невинен, забрави ли? – Той се обърна към Бенет, който стоеше на прага и изглеждаше не по-малко разтревожен от Ан. – Бенет, покани инспектора, ако желае, да се качи тук и да изпие чаша чай с мен и със съпругата ми.

– Да, милорд – поклонил се икономът и излезе.

В стаята се възцари тишина. Ан закрочи нервно напред-назад. Дом взе чашата си от фин уеджуудски порцелан и спокойно отпи от нея. Ан се обърна рязко.

– Как можеш да пиеш чай в такъв момент?

– Моментът е изключително подходящ за чаша чай, Ан. Седни и пийни е мен – заповяда меко той.

С лице, което отразяваше като огледало тревогата в душата ѝ, тя се подчини и отново седна в креслото, от което бе станала преди малко. Успя дори да отпие глътка от топлото питие, въпреки че гърлото ѝ се беше свило. Точно тогава на вратата се почука и Ан скочи като ужилена, събаряйки чашата си. Тъмната течност се разли на върху бялата като сняг покривка на масата.

– Ан! – строго каза Дом, сетне подвикна: – Можеш да влезеш, Бенет.

– Инспектор Хопър, Ваше благородие – обяви Бенет и въведе закръления инспектор в трапезарията.

Хопър се спря в средата на стаята. От пътуването размъкнатият му костюм съвсем бе заприличал на чувал. Гъста руменина пълзеше бавно от врата към лицето му.

– Милорд, милейди, простете за нахалството.

Дом се усмихна.

– Всичко е простено, инспекторе. Елате и седнете при нас.

Хопър се приближи и седна на един стол от червено кадифе, чиито крака и облегалки имаха формата на животински лапи с остри нокти. Ан му предложи чай, но той отказа. Дом беше облечен в халат, по инспекторът явно бе доста наблюдателен, защото веднага се поинтересува:

– Ранен ли сте, милорд?

– Бях прострелян неволно – отговори Дом небрежно, сякаш подобни неща се случват всеки ден. – Дошъл сте да ме укорявате за това, че напуснах Лондон, предполагам?

– Не, напротив – каза Хопър.

Ан трепна и ококори невярващо очи.

– Имам удоволствието да ви съобщя, че вече не сте заподозрян за убийството на Феърхейвън.

– Какво? – извика Ан, като скочи на крака.

Дом се усмихна.

– Това е чудесна новина. Какво открихте?

– Появи се нов свидетел, една много благонадеждна особа, уверявам ви. Видял е цялата схватка, включително падането на Феърхейвън, което е причинило смъртта му.

Ан и Дом се спогледаха.

– Разбирам – каза Дом. – Открихте ли убицеца?

– Не. Била е с много тъмен воал.

– Била? – повтори като ехо Ан и отново впери поглед в Дом.

– Да. Феърхейвън очевидно се е карал с жена. Изумително, не намирате ли? Ако не бе имал нещастieto да изгуби равновесие точно в мига, в който тя го е блъснала, щеше и до ден днешен да си е жив. Нямаме представа обаче коя е била жената. Не само че е била с много тъмен и плътен воал, а и е пътувала с наемен файтон... Все пак, разполагаме с някои улики – ухили се Хопър.

– Е – каза Дом, като се поизправи, – това наистина са добри новости. Благодаря ви, че дойдохте незабавно да ни ги съобщите, и то лично, инспекторе. Много сме ви задължени.

Хопър стана от стола.

– За мен наистина е удоволствие, милорд. Лично аз съм много радостен, че се оказахте невинен. Е, не бих желал да се натрапвам повече, затова ще тръгна.

– Глупости. – Ан пристъпи към него и стисна ръцете му с щастлива усмивка. – Не можете да си тръгнете обратно за Лондон още тази вечер. Ще останете тук. Вечерята е в осем. Моля ви, инспекторе. Ще се

радваме да ни погостувате.

Инспекторът ококори очи и огледа смяно голямата стая с висок таван и великолепни мебели.

– Защо не? Никога не съм нощувал в такъв дворец. Благодаря ви, милейди.

След няколко мига един от слугите го отведе в една от стаите за гости. Ан се обърна към Дом. Двамата дълго се вираха един в друг, неспособни да проговорят. Навън се спускаше здрач и трапезарията постепенно се изпълни със сенки.

Ан облиза устни.

– Дом, Патрик твърдеше, че не е подпалил пожара в спалнята ми. Твърдеше, че не е отровил коня ми. Кълнеше се, че никога не е искал да ми стори зло. Призна единствено, че ме е проследил в Шотландия. – Гласът и беше подрезгавял. – Защо ни е излъгал за Феърхейвън?

– Мисля, че има само една възможна причина. – Дом стисна челюст. – За да прикрие Фелисити.

33

Дом явно не бе чак толкова оздравял, колкото твърдеше – Ан разбра това, когато след излизането на Хопър той легна и мигновено потъна в дълбок сън. Тя реши да се възползва от случая, за да се преоблече в стаята си. Преди това обаче искаше да поръча на Бенет да изстуди бутилка шампанско. Дом вече беше напълно свободен човек и довечера двамата щяха да отпразнуват това радостно събитие и началото на прекрасното бъдеще, което ги очакваше оттук насетне.

Но докато слизаше по стълбите, Ан не преставаше да мисли с тревога за онова, което току-що бяха узнали.

Нима Фелисити бе предизвикала пожара в спалнята ѝ? Тя ли беше отровила Блейз? Някога Фелисити се бе заклела, че ще ѝ отмъсти. Но нима бе способна да стигне чак до убийство?

Кой друг можеше да бъде? Във всеки случай не Кларис, родната майка на Дом.

Ан пропъди лошите си предчувствия и страха си.

– Бенет? – извика тя, когато стигна до фойето. Вратите на салона бяха разтворени. Ан забеляза с крайчеца на окото си някаква фигура вътре и се обърна натам, очаквайки да намери иконома.

– Здравей, Ан – каза е усмивка Фелисити.

Тя замръзна на място.

Фелисити вдигна вежди.

– Ан, пребледняла си като платно. Случило ли се е нещо?

Ан се помъчи да се овладее, но това бе невъзможно. Беше смаяна и ужасно уплашена. Къде беше Бенет? Къде бяха всички останали?

– Аз... няхах представа, че си тук, Фелисити – с усилие промълви тя.

– Входната врата беше отворена. Тъй като сме роднини, реших да нарежа формалностите и просто да вляза.

Пулсът на Ан бучеше в ушите ѝ.

– Разбирам. С мен ли искаш да говориш?

– Дойдох да видя Дом. – Усмивката ѝ угасна. – Как е той?

Макар вцепенена от ужас, Ан постепенно си възвърна способността да разсъждава. Щом Фелисити знаеше за раняването на Дом, значи бе разговаряла с Патрик преди опътуването му от страната. Патрик... който я прикриваше.

– Дом се възстановява нормално, благодаря. – Тя отново погледна през рамо е надеждата да зърне някого от слугите. Но коридорът отвън беше тих, пуст. – В момента спи – добави Ан. – Може би е по-добре да наминеш утре.

– Не мисля така – каза Фелисити. – Всъщност ти знаеш истинската причина да съм тук, нали, Ан?

Ан изтръпна. Думата „не“ беше на върха на езика ѝ. Но тя кимна бавно. Усети, че се изпотява.

– Ти си била, нали, Фелисити? Ти си предизвикала пожара, ти си отровила коня ми. Ти си тази, която желае смъртта ми.

– Да! – озъби се Фелисити. – Да! Да! Аз трябваше да бъда херцогиня Ръдърфорд, не ти! Не разбираш ли? – Лицето ѝ беше почервено от ярост. Думите ѝ бяха пълни със злоба, с омраза. – Никога няма да ти простя, че ми отне това, което беше мое! Сега херцогът е на смъртно легло. Скоро Дом ще стане девети херцог Ръдърфорд. Наистина ли вярваш, че ще ти позволя да станеш негова херцогиня? Титлата, богатство-то, властта – всичко това ми принадлежи. На мен! – изкрещя тя.

Ан не се поколеба нито за миг. Трябваше да се махне оттук. Тя се обърна и тръгна към вратата. Сърцето ѝ препускаше стремглаво. Тялото ѝ се бе вдървило от страх. Очакваше всеки миг да се случи нещо ужасно, може би дори да бъде прободена с нож в гърба.

– Спри! – извика пискливо Фелисити.

Ан се закова на място, обърна се и веднага видя малкия пистолет със седефена дръжка в ръката ѝ.

– Недей.

– Защо? – усмихна се студено Фелисити и се прицели право в гърдите ѝ. – Аз съм отличен стрелец. Упражнявам се от години. От цели четири години, ако трябва да бъда точна. Е, ще ме молиш ли да те пощадя, Ан?

Ан усети как по лицето ѝ, между гърдите ѝ се стича пот. Дом спеше горе. Хопър бе настанен в далечното западно крило. Не се виждаше никой от прислугата. Нямахше кой да ѝ помогне – трябваше да се защитава сама. Ако искаше да живее.

А Ан искаше да живее. С Дом – принцът на нейните мечти.

– Да – каза тя, измервайки с очи разстоянието между себе си и своята братовчедка. Разделяха ги десетина крачки, не повече.

Фелисити се усмихна. Изражението ѝ напомняше лукавото, коварно изражение на котка, която се кани да се нахвърли върху мишка... и да я убие.

Изведнъж Ан вдигна поглед към вратата зад гърба на Фелисити и възкликна:

– Патрик!

Фелисити се обърна слисано.

Ан се спусна напред, хвърли се върху нея и я повали на земята. Пистолетът излетя от ръката на Фелисити и тупна на пода, като при удара произведе изстрел, който отекна в целия салон. Стъкленият абажур на една от лампите се пръсна на парчета, които се посипаха по пода и по мебелите. Патрик, естествено, изобщо не беше зад гърба на сестра си.

Фелисити изпищя и размаха ръце, опитвайки се да издере лицето на братовчедка си. Ан обаче съумя да се предпази и да притисне далеч поедрата от нея Фелисити към пода. След кратка борба тя хвана китките ѝ, изви ръцете ѝ над главата и я прикова здраво към земята. И двете дишаха тежко, Фелисити се опита да ритне с коляно Ан в слабините, но Ан не ѝ позволи.

В този миг в салона връхлетяха Бенет и няколко слуги.

– Божичко, ваше благородие! Добре ли сте? Ранена ли сте? – извика икономът. Лицето му беше пребледняло като чаршаф.

– Някой да доведе мистър Хопър – каза Ан, обзета от внезапно дълбоко, огромно задоволство. Продължаваше да държи братовчедка си притисната здраво към мекия персийски килим, Фелисити се бе вторачила в нея с неподправена ненавист.

Ан се усмихна, Фелисити ѝ бе причинила много страдания, беше я наранила, едва не я бе убила. Но Ан беше успяла да се защити. Бе победила.

– Ан! – изкрещя Дом, като се втурна в салона. Щом съзря двете жени, той се закова на място с шокирано изражение. След миг обаче се опомни и рязко се разпореци: – Джейкъбс, пистолета!

Слугата веднага изтича и го вдигна от пода. В това време Дом протегна ръка на съпругата си.

Ан се изправи и се сгуши в прегръдките му. Фелисити също се надигна, но не се осмели да стане от пода. Очите ѝ, вперени в Дом и Ан, се напълниха със сълзи.

– Дом, моля те, чуй ме! – извика тя. – Аз те обичам...

– Млъкни – сръза я Дом, без дори да я погледне. Цялото му внимание бе съсредоточено върху Ан. – Ранена ли си? – попита тревожно той.

– Не – каза Ан, като отпусна глава на гърдите му и го прегърна през кръста. Колко хубаво ѝ беше до него! Колко хубаво беше, че е жива! – Не, никога не съм се чувствала по-добре.

Дом я притисна към себе си в здрава, сигурна прегръдка, Фелисити плачеше.

Няколко минути по-късно инспектор Хопър я отведе в селото, където я затвори за през нощта.

Подпомогнат от двама лакеи, Дом слезе от каляската. Ан вече беше на тротоара. Щом стъпи на земята, той отказа всякаква друга помощ, с което си спечели един укорителен поглед от страна на своята съпруга. Здравчаваше се. От инцидента е Фелисити бе изминал един ден.

– Вече съм много по-добре – настоя Дом, когато се заизкачваха бавно по стъпалата на Ръдърфорд Хаус.

– Вярно е, но пътуването беше дълго и изморително. Излишно беше да проявяваш гордост и да отказваш помощта на прислугата – сопна се Ан.

– Проклетница – нежно измърмори той. Тя се усмихна и се притисна към него. Колдуел вече ги очакваше на прага.

– Милорд, милейди! – почти извика той, усмихнат до уши.

– Как е дядо ми? – попита Дом, когато влязоха във фойето.

– Много по-добре – отвърна Колдуел със сияещо лице. – Днес успя дори да се изправи!

– Но това е чудесно! – възкликна Ан. Дом бе не по-малко развълнуван.

– Милорд – продължи икономът, – херцогът настоява да говори незабавно с вас.

– Аз също – каза Дом. – Къде е Негова светлост?

– В библиотеката, милорд.

Дом забърза по коридора, следван от Ан. Вратите на библиотеката бяха широко разтворени. На прага Дом се спря. Дядо му седеше в любимото си кожено кресло, а в скута му лежеше разтворен вестник. Ръдърфорд вдигна глава, видя го и се усмихна.

– Дом!

– Дядо! – Дом се втурна в стаята и стисна ръката му. Искаше му се да го прегърне. Гласът му бе задавен от сълзи. – Благодаря на Бога, че се възстановяваш!

– С-синко... – каза херцогът също толкова задавено. Дом се усмихна и посочи към Ан.

– Знам, че това ще те направи много щастлив, дядо. Двамата с Ан се сдобрихме.

Ръдърфорд се усмихна на Ан, която се приближи до него, целуна го по бузата и се сгуши в прегръдките на Дом.

– Ние не само се сдобрихме, Ваша светлост – каза тихо тя, сетне погледна настойчиво съпруга си.

– Да – усмихна се той. – Признавам, че съм бил кръгъл глупак. Аз съм лудо влюбен в жена си.

– Х-хубаво – кимна одобрително херцогът. – С-седнете.

Дом придърпа един стол за Ан, след което седна на дивана.

– Недей да се изморяваш заради нас... – започна той.

– Д-дом! – прекъсна го Ръдърфорд с грачещ глас. – Ти... си... мой... с-син.

Дом го изгледа втренчено.

– Моля? – Сигурен бе, че не е чул добре.

– Ти! Син! – изкрещя херцогът. – Ти! Мой син!

Лицето на Дом пребледня.

Ан скочи от стола.

– Ваша светлост! – възкликна тя. – Искате да кажете, че Дом е ваш син? Че вие и Кларис... – Не успя да продължи. Беше поразена, объркана. Не знаеше дати да се радва или да се ужасява.

– Да. Колдуел!

Икономът се появи на момента.

– Милорд – обърна се той към Дом, – херцогът иска да ви обясня.

Дом се беше вторачил в своя дядо... или в своя баща? Изобщо не бе забелязал появата на Колдуел. Това бе невъзможно! Беше шокиран, неспособен да повярва на ушите си. Кларис да е изневерила на Филип е Ръдърфорд?!

– Не разбирам – прошепна той.

– Колдуел! – изръмжа повелително херцогът.

Икономът се покашля. Дом се обърна към него като замаян.

– Майка ви е имала връзка с Негова светлост още преди да се запознае с Филип. И е забременяла. Херцогът нямал никакво намерение да се жени нито за нея, нито за която и да било друга, а и не й повярвал, когато му казала, че е бременна и настояла за брак. Сметнал е, че това е коварна лъжа, целяща да го изнуди да се ожени повторно. Вече на два пъти се бил сблъсквал с подобни опити след смъртта на лейди Сара.

Дом започваше да проумява. И да трепери. Погледна към херцога... към баща си.

– Божичко! – прошепна той.

– Отказът на херцога разярил Кларис. Почти веднага след това тя

съблазнила Филип и се омъжила тайно за него. Филип е научил истината чак когато вие, милорд, сте навършил една годинка и е дал клетва да я запази в тайна. Още тогава маркизът ви е осиновил и ви е направил свой наследник, но за това са знаели само той и херцогът. Кларис не е имала никаква представа.

Дом се взираше в Ръдърфорд със замъглен от сълзи поглед. Гърлото му беше пресъхнало.

– Дя... татко... Защо не си ми казал? Аз... аз съм изумен.

Херцогът плачеше.

– Обичам те – произнесе съвсем отчетливо той.

По лицето на Дом също се стичаха сълзи.

– И аз те обичам... татко. – Той падна на колене пред херцога. Пред своя баща. Сетне сграбчи ръцете му, притисна ги към сърцето си и прошепна: – Това обяснява всичко.

– Моля те – каза Ръдърфорд. – П-прощаваш... ли... ми?

– Господи, да!

– Всички! – извика херцогът.

Дом изтри сълзите си.

– Всички?

– Всички! Да з-знаят! – изкрещя Ръдърфорд. – Н-няма д-да... умра! Още н-не!

Дом се изправи и го прегърна. Ръцете на херцога нежно се заключиха около раменете му.

Ан плачеше. Колдуел също. Той й подаде кърпичката си и излезе от стаята, за да намери друга.

– Майко! – каза Дом с напрегнат тон и също толкова напрегнато изражение. Колдуел му бе съобщил, че майка му се е заключила в спалнята си от два дни. Въпреки че след разговора си с Ръдърфорд тя упорито отказваше да се вижда с когото и да е, беше отворила вратата и сега сиът й стоеше на прага.

Кларис бе застанала до прозореца и наблюдаваше втрещено оживеното движение по улицата и ярките оранжеви и жълти листа на дърветата. Но не се обърна.

Дом пристъпи в стаята и затвори вратата зад гърба си.

– Вече знам. Той ми каза. Баща ми ми каза всичко.

Тя го погледна. Лицето й беше бледо, а очите й – зачервени.

– Мразя го. – По бузите й се търкулнаха две сълзи.

– Не говори така – извика Дом, втурна се към нея и я сграбчи за раменете. – Защо не ми каза? Как можа да ми причиниш толкова страдания? Нима не те е интересувало какво ще стане с мен? Скандалът можеше да ме унищожи. Щях да загубя всичко.

Кларис се взря в него.

– Интересуваше ме, Доминик. Но не толкова, колкото ме интересуваше да отмъстя на баща ти.

– Защото те е отблъснал? – попита той объркано, наскърбено.

Тя кимна.

– Защото обичаше друга.

– Сара.

– Не. Той беше влюбен в майката на Ан – Джанис.

Дом се сепна.

– Не може да бъ...

– Той обичаше Джанис Станхоуп Стюарт – извика Кларис – и това е една от причините да обича Ан толкова много и да иска двамата с нея да се съберете. Но вече няма значение. Той спечели. Божичко, той отново спечели!

– Съжалявам, че те е наранил. Много съжалявам. Но ти трябваше да разкриеш истината, когато Феърхейвън предизвика скандала около произхода ми.

Тя мълчеше.

– Майко – каза с дрезгав глас Дом, – искам да знаеш, че правя всичко възможно, за да разбере мотивите ти и че това, което се случи, не променя нищо. Ти си ми майка. Чувствата ми към теб си остават същите. Аз ще те защита от скандала.

– Не мисля, че би могъл да ме защитиш, Доминик. – Устните й трепереха. – Какво да правя сега?

– Смятам, че трябва да се оттеглиш в провинцията.

– Да. – Кларис затвори за миг очи с изражение на пълно отчаяние.

– Херцогът и аз възнамеряваме да извадим истината на бял свят. Той вече е изпратил съобщение, което ще бъде публикувано в утрешния брой на „Таймс“. Освен това е променил завещанието си, като е включил в него клауза, потвърждаваща, че съм негов син. Първоначално ще се вдигне голям шум, затова за теб ще е най-добре да останеш за известно време в провинцията. Но аз съм син на Ръдърфорд и бързо ще ми простят всичко. След време, благодарение на моето положение и власт, ще можеш отново да се появиш в обществото. Обещавам ти, майко.

Тя кимна.

Дом се поколеба за миг, сетне я целуна по бузата, обърна се и тръгна към вратата. Беше вече до вратата, когато Кларис извика:

– Доминик!

Той се спря.

– Знаеш ли, това беше една болезнена тайна, която причини много страдания на всички. Сега изпитвам облекчение, че лъжите най-после свършиха, че истината най-после е разкрита.

Погледите им се срещнаха.

– Може би трябваше да постъпя другояче – добави замислено Кларис. – Съжалявам, ако съм те наранила, Доминик.

– Благодаря ти, майко – каза Дом.

Беше мек есенен ден. Небето имаше ясен син цвят, дърветата в парка зад Уейвърли Хол бяха обагрени в ярки златисти и червени тонове, а градините, сред чиито сенки чакаше Ан, бяха окичени с последните рози на отиващото си лято. Червени, бели и жълти, розите пълзяха по стени на терасата и се виеха покрай каменния фонтан.

Ан се усмихна на себе си, сетре сведе поглед към бележката, която стискаше в ръка. Колко спомени ѝ навяваше това малко късче хартия. Беше от Дом, който ѝ определяше среща. „Чакай ме в градината зад балния салон“, гласеше текстът с подпис „Дом“. Тя притисна листчето към гърдите си. Преди четири години бе получила съвсем същата бележка в нощта на годежа между Дом и Фелисити.

Мисълта за Фелисити я върна към реалността. Двамата с Дом бяха взели решение да не повдигат обвинение срещу нея заради злонамерените ѝ действия спрямо Ан. Но Фелисити беше изправена пред съда за непредумишленото убийство на Фьърхейвън. В съдебната зала тя през сълзи се бе заклела, че е невинна и бе успяла да получи оправдателна присъда. В момента Фелисити живееше в Париж.

Междувременно Англия бе преодоляла шока от разкритието, че Дом всъщност е син на Ръдърфорд. Ан и Дом се бяха оттеглили в Уейвърли Хол веднага след официалното съобщение в печата, но от този момент насетне бяха буквално засипани с покани за чай, вечери и балове. Наложиха се даже Ан да наеме втори секретар, за да може да се справи с безкрайната кореспонденция. Беше повече от ясно, че когато се върнат в Лондон, ще имат твърде малко време да бъдат заедно сами.

Не че това имаше някакво значение. Ан беше толкова влюбена, че почти не стъпваше по земята от щастие, а Дом бе не по-малко щастлив

от нея.

Кларис още беше в провинцията, в Хайглюу – малко имение в южна Англия, собственост на Дом. Той искаше да я покани в Лондон за „малкия сезон“ по време на коледните празници. Ан не се съмняваше нито за миг, че благодарение на неговата подкрепа майка му ще бъде приета напълно безрезервно в обществото.

Блейк пък все още се подвизаваше из Лондон и все още беше ерген. Повечето видни аристократки бяха лудо влюбени в него, но той изглежда не забелязваше това и не личеше да има намерение скоро да свие семейно гнездо. Носеше се слух, че последната му любовница била някаква съвсем млада руска принцеса, изпаднала в нищета.

От Патрик нямаше ни вест, ни кост. Но преди седмица Ан бе получила малък пакет, изпратен от Белгия. Нямаше нито име на подателя, нито бележка или придружаващо писмо. Но пакетът съдържаше фина порцеланова кутийка с формата на сърце и Ан не се нуждаеше от име или писмо, за да отгатне кой ѝ е изпратил подаръка. Кутийката беше красива, но я бе изпълнила с тъга.

– Какво си се умислила, Ан? – попита Дом току до ухото ѝ.

Ан се стресна, но в този миг ръцете му я обгърнаха и тя се отпусна в обятията му. Устните им се сляха. Тя прокара пръсти през гъстата му златна коса. Когато най-после се откъснаха един от друг, двамата се погледнаха усмихнати, останали без дъх.

– Ти не си никакъв джентълмен, Дом – сгълча го Ан. – Да ми изпращаш бележка! Да си уреждаш тайни любовни срещи със своята толкова порядъчна съпруга!

Дом се усмихна, разкривайки дълбоката си трапчинка, но веднага възрази:

– Стига, Ан! Ти си тази, която ми е изпратила бележка. И очевидно ти си тази, която си урежда тайни любовни срещи със своя ослепителен съпруг. – Той я придърпа към себе си и обсипа шията ѝ с нежни целувки. – Освен това, любов моя, решително възразявам срещу думата „порядъчна“.

Ан се изчерви, обзета от огнена възбуда. Коленете ѝ се огънаха, пулсът ѝ се ускори. Със сетни сили тя успя да опре длани на гърдите му и да го отблъсне лекичко от себе си.

– Вие сте опасен човек, сър.

– М-м-м – измърмори той, като се наведе и съвсем нежно я целуна по устата. – Но не и наполовина толкова опасен, колкото си ти, скъпа моя.

Ан не можеше да не се почувства поласкана.

– Това означава ли, че съм изкусителка?

– Абсолютно – каза усмихнато Дом и плъзна ръце по хълбоците ѝ.

Сетне отново се опита да я целуне.

Тя обаче се отдръпна.

– Дом, не съм ти изпращала никаква бележка.

Той галеше бузата ѝ с върха на носа си, но щом чу това, веднага вдигна глава.

– Наистина ли?

Те се възряха един в друг.

Ан беше обзета от внезапно подозрение.

– Дом, скъпи, не ми ли изпрати преди малко бележка с предложение да се срещнем в тази градина?

Дом я гледаше замислено.

– Не, Ан, не съм. Аз получих такава бележка от теб.

Тя ококори очи.

– Скъпи, аз не съм ти изпращала бележка.

Кехлибареният му поглед се впи в нея.

– Ан, в онази нощ преди четири години... – започна неуверено той.

– Да – прекъсна го Ан. – Нощта на годежа ти с Фелисити...

– Аз получих бележка...

– Аз също...

– Не съм ти писал никаква бележка по време на онзи прием – бавно каза Дом.

– Нито пък аз – отвърна тя също толкова бавно.

– Значи не ти си ми изпратила тази бележка? – Той извади от джоба си смачкано листче хартия.

– Не, не съм. Моят почерк е доста по-хубав от този тук! – извика Ан и измъкна от блузата си бележката, която бе получила току-що. – Но този почерк прилича на твоя, Дом – настоя тя.

Дом разгледа внимателно листчето.

– Подписът е добре подправен, но не е моят – каза той. Двата от ново впериха объркано очи един в друг.

И тогава Дом внезапно извърна глава и погледна към къщата. Ан проследи посоката на погледа му.

До един от прозорците на балния салон беше застанал херцог Ръдърфорд и ги наблюдаваше втренчено.

Ан и Дом се спогледаха.

– Боже мой! – възкликна Дом. – Този стар интригант!

– О, Дом, само като си помисля, че той е нагласил всичко, че той ни е събрал! – извика слисано Ан и се притисна към него. – Толкова го обичам – прошепна тя.

Дом също беше силно развълнуван.

– Ако не ни беше подмамил в градината в онази нощ, сега навярно щях да съм женен за Фелисити – промълви той и нежно я целуна по челото. – Бог да благослови този умен старец.

Ан вдигна лице към него.

– Ние с теб сме му длъжници, Дом. Искаш ли да отидем и да му съобщим чудесната новина?

Дом се вцепени.

– Ан...?

Тя се усмихна. Очите ѝ се просълзиха от радост.

– Доктор Коб потвърди подозренията ми. Видяхме се днес. Ще имаме дете, Дом. Всъщност, според доктора може и да са близнаци.

Той нададе радостен вик, вдигна я на ръце и я завъртя вихрено – толкова вихрено, че полите ѝ се омотаха около тях. И двамата се смееха и плачеха едновременно, замаяни от щастие.

Вътре в къщата, подпрян на бастуна си в огромната, потънала в тишина бална зала, в който някога с такава неохота бе обявил годежа между Дом и Фелисити, херцогът се усмихна.

Гледаше ги как се прегръщат, колко са щастливи заедно. Любовта им бе толкова силна, че грееше около тях като сияен светъл ореол. Очите на Ръдърфорд също се напълниха с радостни сълзи.

„Всичко е добре, когато свършва добре“, помисли си той с дълбока въздишка. Днес беше изключително щастлив. Джанис също, знаеше го. Никога, дори когато беше пред вратите на смъртта, не бе усещал присъствието ѝ по-силно от сега.

– Любов моя – каза на глас херцогът, – потърпи още малко. Трябва да благословя внука си. И после ще дойда при теб.

Усети нежното ѝ като коприна докосване по бузата си. И сякаш я чу да прошепва тихичко: *да*.

Той се обърна и тръгна да излиза от салона, изгарящ от нетърпение да съчини съобщението за раждането на своя внук, нищо че преди да го отпечатат трябваше да минат още много месеци. Но докато се обръщаше, успя да зърне с крайчеца на окото си как Дом отвежда Ан навътре в градината. Ръката му беше обгърнала талията ѝ, устните им се докосваха. Херцогът не помнеше някога да се е чувствал по-щастлив.

Любовта бе победила – на всички фронтове.

КРАЙ

© 1995 Бренда Джойс
© 1998 Диляна Радинска, превод от английски

Brenda Joyce
Beyond Scandal, 1995

Сканиране: ???
Разпознаване и начална редакция: Xesiona, 2009
Редакция: maskara, 2009

Издание:
Бренда Джойс. Скандал
ИК „Ирис“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10611>]